

Škola Božského Srdce Páně,

časopis pro katolíky, zvláště pro zbožné spolky a bratrstva.

Pořádá

P. Petr Hlobil v Rajhradě.

Na „Školu Božského Srdce Páně“ předplácí se na rok 12 korun.

Jednotlivá čísla prodávají se po K 1.40.

Administrace a expedice jest v Brně, Biskupská ulice číslo 1.

Pro dobu vánoční doporučujeme :

100 vánočních písní a koled. Pro 1, 2 i více hlasů. Upravil a sestavil Ferd. Zítka. Cena Kč 10.—.

U jesliček. Vánoční kantáta na slova Vl. Štastného. Složil Fr Musil Cena Kč 2.40.

Vánoční směs II. Musil Frant. Pro tříhlasý ženský sbor s průvodem piana. Cena 60 hal.

Vánoční směs. Pro dvojhlasý ženský sbor s průvodem piana. Cena 80 hal.

O Vánocích. Frant. Musil. Cena 40 hal.

Šest koled. Pro dvojhlasý ženský sbor s průvodem harmonia (piana). Upravil Frant. Musil. Cena Kč 1.20.

Vánoční koleda. (Sv. Otilie.) Pro soprán, alt, tenor a bas s průvodem varhan neb harmonia. Složil Pátek Bern. Cena Kč 5.—.

Vánoční píseň. Pro dva soprány, alt a tenor s průvodem harmonia. Složil Pátek Bern. Cena Kč 4.—.

Vánoční píseň k požehnání. Pro soprán, alt, tenor a bas, s průvodem varhan. Složil Bern. Pátek. Cena Kč 4.—.

Vánoční koledy. Vybral Sec T. Cena Kč 2.—

Narodil se Kristus Pán. Vlk Alois. Vánoční sbor ve dvojím zpracování. Partitura Kč 2.—. Hlasy Kč 3.20.

Objednávky přijímá a vyřizuje nakladatelství

Občanské tiskárny v Brně, Starobrněnská 19-21.

Čtěte laskavě všichni!!!

Vedle kukátkáře VÁCLAVA KOSMÁKA čte náš lid nejraději veselé i vážné kresby a povídky z Hané od FR. K. KŘENA. Jen že již jsou řadu let rozebrány a v knihovnách samým půjčováním v pravém slova smyslu rozedrány. Občanská tiskárna v Brně ujala se úkolu vydati je znovu a zařaditi do nich i ty práce jeho, které byly dosud po různých novinách, časopisech a kalendářích roztroušeny. První svazek těchto sebraných spisů Křenových již vyšel, má 336 stran stejně vkusné úpravy jako spisy Kosmákovy a je nadepsán:

Z hanáckých gruntů a mlýnů.

Cena 10 Kč.

= Veselé hanácké příběhy. =

Svazek II.

Cena Kč. 10.—

Stran 320.

Nakladatelství OBČANSKÉ TISKÁRNY v Brně,
Starobrněnská ulice číslo 19-21.

Š K O L A

BOŽSKÉHO SRDCE PÁNĚ.

ROČ. LVIII.

BRNO, 1. LEDEN 1924.

ČÍSLO I.

O Srdce Ježíše, ty šípy lásky svoji jen hojně vysilej sem do rodiny svojí, ať sluhů Tvých se ztráví jímí hrudí, Ty Srdce Páně naší láskou buď!

Pokoj Kristův v říši Kristově.

(Hlavní úmysl).

Když v měsíci květnu 1923 ředitel Apoštolátu modlitby byl v Římě a sv. Otci Piu XI. předložil seznam úmyslů pro rok 1924 ke schválení, usmál se sv. Otec, vida na prvním místě úmysl, o němž sám pojednal ve svém prvním okružním listě. Projevil radost, že tak velká armáda Apoštolátu modlitby bude napomáhat k dosažení tak toužebného pokoje v celém katolickém světě. Úmysl tento jest ohlasem slov a vyzvání sv. Otce ke všem kalolíkům celého světa.

Pokoje, po kterém touží všichni národové, nestává skutečně, není pokoje mezi národy, není pokoje ve společnosti, není pokoje v životě politickém, není pokoje v domácnostech, není pokoje osobního ani pokoje náboženského. Všude na všech stranách boj a jen boj. Příčiny tohoto boje jsou hluboké a vnitřní, jsou to prameny všeho zla, žádost očí, žádost těla a pýcha života, čili jinými slovy, lakomství, rozmařilý život a veliké sobectví. Jest to boj proti Bohu samému, zaviněný výchovou bez náboženství a křesťanské lásky k Bohu a bližnímu. Kdo uzdraví lidstvo z této nemoci? Jaký lék jest tu potřebný? Jediná

pomoc je, vrátiti se zase k Bohu, od něhož lidstvo většinou odpadlo. Jedině Ježíš Kristus jest dárce pokoje pravého, pokoje spravedlivého, založeného na lásce k Bohu. „Pokoj svůj dávám vám,“ pravi Kristus, „ne jako svět dává, já dávám vám.“ O tento pokoj usiluje svatá církev, snaží se, aby pokoj Kristův zavítal do srdcí jednotlivců, do rodin, do společnosti lidské, aby vše obnoveno bylo v Kristu a skrze Krista. Třeba je světu, aby Kristus všude panoval, jemuž dána všeliká moc na nebi i na zemi. Kristus ať zaujme srdce každého, Kristus ať panuje v rodinách, Kristus ať panuje ve společnostech lidí prostých i vzdělaných, Kristus ať panuje ve školách, kolem Krista ať soustředí se všichni národové a pak okusí pravého pokoje, který Kristus na zem přinesl, k němuž církev sv. snaží se vésti všechny národy země. Aby se tak stalo, nutno nám bojovati a zápasiti proti sobě samým, proti zkažené přirozenosti naší, proti sobeckým a tělesným žádostivostem. Musíme bojovati proti světu, potírati jeho bludné zásady a proti všelikým pokušením. Musíme skutky dokázati, že Bůh

jedině jest našim pravým cílem, že umrtvování a sebezapírání jest pravým prostředkem k dosažení kýženeho cíle, spojení s Bohem. Není pokoje bez boje. Buďme dobré vůle, neboť pěli andělé při narození Páně: Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj lidem dobré vůle! Právě této dobré vůle se nedostává lidem a

národům světa a proto není pokoe. Pravý pokoj zakládá se na lásce k Bohu, dle sv. apoštola Pavla: „Kdo nás odloučí od lásky Kristovy? Ani život, ani smrt. V této lásce Boží kotví pravý pokoj, o kterýž prosme Knížete pokoje, Ježíše Krista, Spasitele našeho.“

Frant. Chrám:

Píseň k P. Marii.

Marii milovat
vždy chci a ctíti,
srdce jí věnovat,
věrným ji býti.

Srdce mé, Maria,
plápolá Tobě
láskou a věností
v každické době.

Marii milovat
po všechny časy,
chválit chci, velebit,
sterými hlasy.

Ochranou budiž mi,
Kristova Máti,
dovol, ať mohu se
Tvým dítětem zvát.

Marii milovat
v horoucí snaze,
za ní chci putovat
v života dráze.

Pomoz mi, Maria,
vyhubit chyby,
ať se mé konání
Tobě vždy líbí.

Marii milovat
budu já stále,
sloužit jí, uctívat
v radosti, žale.

O svatá Maria,
Kristova Máti,
nechej mne v nebesích
u sebe stát!

Novoroční úvaha.

Napsal Ignát Zháněl.

Zázraky, učení, působnost Ježíšova naplnily všechny úžasem, a přece zůstala většina lidu židovského naprosto netečna. V třetím roce svého působení vytýkal jim jednou Ježíš tvrdost srdce a připomněl, že i jeho trpělivost má své hranice, že nadarmo nenabízel

svých milostí. Vyprávěl proto následující podobenství:

„Kdosi měl fíkový strom, štípený ve své vinici, i přišel hledat na něm ovoce, ale nenalezl. I řekl k vinaři: Ať, tři leta jsou tomu, co přicházím hledat na něm ovoce, na tomto fíku a

nenalézám; vykopej ho tedy; k čemu vysílaje půdu? Ale on odpovídá, dí jemu: Pane, ponechej ho i tohoto léta, až jej okopán a ohnojm, kdyby snad přinesl ovoce; pakli ne, potom jej vykopej.“ (Luk. 13, 6—9.)

Nyní na počátku nového a na konci starého roku předložme v duchu sobě otázku: Nehledá i u nás Pán na vinici ovoce svých milosti? Našel je, či hledal nadarmo? Byvše svatým křtem přijati na Jeho vinici, byli jsme Jeho krví zvlaženi, rok co rok nabízel nám přechasto svou milost, snad jsme ji často přijímali, ale kde jest ovoce, kde jsou ctnosti, kterými bychom se mohli vykáhati? Dobrotivý Spasitel, který jest znázorněn v tomto podobství jako vinař, zastal se nás, že jsme nebyli vyvrženi a nedošli, kam jsme zasloužili dojiti, poskytl nám lůtu. Zda delší, zda kratší, nikdo nemůže říci. Nejsou hranice právě započatého nového roku poslední nabídkou milosrdného Pána našeho? Víme, zda není již přiložena sekera ke kmeni našeho života, zda není již poručeno: „Vykopej ho! Nadarmo tu vysílaje půdu!“

Počátek nového roku nás zrovna nutí, abychom se zamyslili a otázali sami sebe: Nebyl právě dokončený rok našim posledním? Jak dlouho ponechá nás všemohoucí Pán v tomto novém roce na světě, poskytne nám příležitost, zadost učiniti za hříchy, jichž jsme se dopustili a jichž jsme upřímně nelitovali? Tuto otázku nemůže nikdo z nás lidí zodpovědět. Doba, kdy nás povolá Pán vinice, jest neznáma, milosrdenství Boží jest veliké, ale nevíme, jak dlouho nás jím obšťastní. Jest tedy potřebí, abychom se zkoušeli, zda a jaké ovoce jsme přinesli, zda se vůbec nějakým můžeme vykáhati? Především se tažme sami sebe, jak jsme ztrávili právě ukončený rok?

Jsmo nuceni vyznati, že utekl příliš rychle, jako ručč tekoucí voda. Rychle utíká každý týden, sotva si člověk uvědomí, že nastal, jest již čtvrtek nebo pátek, týden se chýlí ke konci

a podobně jest i s lety, jež prožíváme. Kdybychom se pozeptali starce sto let starého: Stařečku, jak rychle uplynula vaše leta? Odpoví: Celý můj život byl jako sen, připadá mi, že to bylo včera, jak jsem chodil jako dítě do školy. Zmizel rychle uplynulý rok i se svými bolestmi i tím, co se nám při něm nelíbilo. Zmizel, ale nezmizely skvrny hříchů, výtčky svědomí. Požitky, v nichž jsme si líbovali, zmizely, ale nezmizely jejich účinky na duši, nebyly zhlazeny poskvrny, které způsobily. Nebylo právě litosti, nebylo upřímného vyznání hříchů, nebylo upřímného přesvědčení polepšiti se!

Kde jsou okamžiky, v nichž někdo se oddával té oné hříšné rozkoši? Je dnes šťastnější, než by byl, kdyby mu svědomí toho nevýtčilo? Kde je vnitřní pokoj? Odpovězme otázku, kterou předkládá nám svatý Pavel: „Když jsme byli služebníky hříchu, který užitek jsme měli tehdy? K Řim. 6, 20, 21.“

Naše vlastní zkušenost nás poučuje o pravdivosti slov Písma: „Naděje bezbožného jest jako prach, který vitr zachvacuje a jako tenoučká pěna, vichřicí rozptýlená; byvá rozvata jako dým od větru, přechází jako památka na jedenodenního hosta.“ (Moudr. 5, 15.) Pochvilná rozkož pominula, ale zůstal neklid svědomí, očekává nás pomsta, trest Boží spravedlnosti, nad naší hlavou visí vyhrůžka: „Vykopej strom!“ (Luk. 13, 7.)

Využijme svědomitě každé chvílky k dobrému. Nedávno slavili jsme (dne 14. listopadu 1923) tři sté narozeniny svatého Jofafata, o němž nám vypravuje jeho životopisec, že vstával ráno za doby zimní o třech, v letě o dvou hodinách, činil dlouhé rozjímání o životě Krista Pána, pak probudil své bratry řeholníky k církevním hodinkám, sloužil mši svatou, po ní pak pracoval celý den ustavičně ko-naje jedno po druhém. Podobně se vypravuje ze života našeho svatého patrona, sv. Prokopa, sazvavského opata, že trávil mnohá leta svého života na poušti za stálého postu,

zaměstnává se ruční prací, modlitbou, čtením a rozjímáním svatých Písem. Mnohý si zahrává časem, ze kterého vždy těžiti může a má; nařká, že utíká příliš rychle, promarní dármo hodiny. Podobá se pošetilemu žebřákoví, který vyžebřaný stříbrňák hází do divoké řeky.

Považme, kolik dobrého mohli jsme v minulém roce vykonati! Kolik libezného ovoce pro nebe mohli jsme si získati! Přičinili jsme se? Svatý Pavel nás poučuje, v čem ovoce toto záleží. Píše: „Ukázala se zajiště milost Boha, Spasitele našeho, všem lidem, učíc nás, abychom odřekli se bezbožnosti a světských žádostí, střízlivě, spravedlivě a pobožně byli živi na tomto světě, očekávajice blahé naděje a příchod slávy velikého Boha a Spasitele našeho Ježíše Krista.“ (K Titovi 2, 11—13.) Svatý apoštol Pavel žádá tedy nejenom, abychom se odřekli všech světských bezbožností, nýbrž abychom byli živi s t ř í d m ě, spravedlivě, p o b o ž n ě v blahé naději, očekávajice p ř í c h o d Ježíše Krista.

Slova střídmě, spravedlivě, pobožně označují dle výkladu sv. Bernarda troji druh povinnosti, k sobě samému, k bližnímu, k Bohu. Máme býti živi s t ř í d m ě, což značí, abychom drželi na uzdě své přání, své žádosti, náruživosti, chtíce, svou vůli a umrtvovali všechny své smysly, zdržovaly se ode všeho zlého. O těchto povinnostech k sobě samému mluví sám Spasitel, když napomíná: „Chce-li kdo za mnou přijíti, zapí sebe sám.“ (Mat. 16, 24.) Když se ubíral praotec Jakob do Mesopotamie, překvapila jej noc v širém poli. Dal si pod hlavu kámen a takto odpočívaje, měl nebeské vidění. Tak i my chceme spatřiti slávu nebeskou; chceme-li býti na zemi dokonalými a kdysi v nebi blaženými, také musíme míti stále pod hlavou kámen, také musíme spáti na tvrdé zemi, t. j. musíme se přemáhati. Jako zrna, má-li vydati hojný užitek, musí takřka zemřít, podobně se musí i křesťan mrtvití,

chce-li si získati hojného užítu a prospěchu pro nebeskou vlast.

Spravedlivě žijeme, plnice věrně povinnosti k bližnímu. Dávejme mu dobrý příklad, pomáhejme mu radou, skutkem, buďme s ním trpěliví vzhledem k jeho chybám, učíme svou zásadu, kterou hlásal milý Ježíš na konci své proslulé horské řeči, když pravil: „Všecko tedy, cokoli chcete, aby vám činili lidé, i vy činite jim: toť zajiště jest zákon i proroci (toť jest hlavní obsah a naučení zákona i proroků, či celého Starého Zákona). Vcházejte těsnou branou; neboť široká jest brána a prostranná cesta, která vede k zahynutí a mnoho jest těch, kteří vcházejí skrze ní. Jak těsná jest brána a úzká cesta, která vede k životu a málo jest těch, kteří ji nalézají.“ (Mat. 7, 12—14.) Spravedlnost má míti orlí oči, které již ze zdaleka rozeznávají věci, zda jsou dobré či špatné. Budiž jako pevně stavěná loď, která je dobře připravena na veliké vlny a nejhroznější bouři. Budiž jako jinoh, jenž umí krotiti všechny své náruživosti a je přemáha. Budiž jako had, který se plazí po zemi, houštinami, veřejnými cestami, údolím, skaliskami, aniž by tím utrpěl.

P o b o ž n ě jest živ, kdo věrně, svědomitě, ochotně plní všechny příkazy naší svaté víry, pevně, neochvějně věří vše, co církev k věření předkládá, často a rád se modlí, pokorně přistupuje ke stolu Páně, přijímá hodně svaté svátosti, plane láskou ke Kristu, touží s ním býti úzce spojen. Zbožnost bývá vyobrazena jako spanilá dívka, v jedné ruce drží vysoko vzhůru ohněm plápolající srdce, v druhé pak kadičelnici, což značí, kdo chce býti zbožným, obětuj Bohu celé své srdce, zasvěť mu všechny své tužby, myšlenky, žádosti, skutky a klekej před ním na svá kolena, modli se myslí sebranou. Nikdo nám nepopíše lépe pravé zbožnosti, než kdo se jí oddal cele jako na příklad svatý František Saleský; píše o ní: „Pravá zbožnost jest sladkost všech sladkostí, královna všech

ctnosti, neboť jest dokonalost lásky.“ Připodobni-li lásku k mléku, jest pobožnost smetanou, pakli ke krásné bylině, jest zbožnost jejím spanilým květem, jestli k drahému kameni, je zbožnost jeho leskem a září; bude-li láska drahý balsám, je zbožnost jeho vůní, vůní nejlíbeznější, občerstvující lidi a obveselující anděly. Blahoslavená Anežka Česká zůstávala v kostelích po celé ráno, jsouc přítomna mším svatým a klečíc při nich na holé zemi. Odpoledne a z večera modlivala se kleče hodinky, prosila Boha vroucně za odpuštění hříchů, modlila se za dušičky v očistci, i též za všechen národ český. Po půlnoci prostě oblečena putovala s věrnou družkou bosa po pražských kostelích, ať si bylo počasí jakékoliv i zima sebe tužší. Uctívši ostatky svatých, vracela se před svítáním do hradu pražského. Velmi se postila, málo spávala na měkkém loži, pilně konala skutky milosrdné, často posvěcovala svou duši sv. svátostmi.

Použili jsme v minulém roce každé naskytnuvši se příležitosti vykonati dobré? Umiňme si, že uděláme tak v tomto právě započatém roce; nikdy neopomeneme žiti životem ctnostným, vždy budeme živi podle vzoru našeho mistra Ježíše a dle vzoru svatých a světic Božích. Nechceme slibovati všeobecně, nýbrž umíníme si, že podle náklonnosti svého srdce chceme býti lepšími. Kdo se kloní k lenosti, vynasnaží se odporovati tomuto hříchu a přičiniti se, aby vždy pracoval a nikdy nezahálel, vždyť zahálka jest počátkem všech neřestí. Kdo se cítí nakloněným k nestřídmosti v jídle nebo nápoji, umiň si, že se budeš varovati každé příležitosti k tomuto hříchu a co si's umínil, také vykonáš. Nikdo z nás nedej si ujiti příležitosti často a řádně připraven přiklekat ke zpovědnici, potom se skroušeně blížiti k oltáři a přijímati důstojně Tělo Páně s celým srdcem a upřímně, abychom byli úzce spojeni s Kristem ve svátosti oltářní. Jak sladký jest, Pane, duch tvůj, jenž, abys prokázal synům

svým sladkost svou, ráčíš je občerstvovati chlebem nejlahodnějším, jenž sestupuje s nebe. „Aniž je jiný národ tak veliký, který by měl bohy k sobě se přibližující, jako Bůh náš přítomen jest.“ (5. Mojš. 4, 7), všem věrným svým, jimžto, Pane, dáváš se požívat za pokrm, abys je denně těšil a srdce jejich pozdvíhal k nebesům.

Konajíce dobré skutky konejme je s čistým úmyslem, chváliti Boha a sloužiti mu. Kdyby stačilo pouze konati dobré, byli by patřili k nejlepším lidem fariseové a zákonníci, byli by miláčky božími. Postili se přísně, dávali nejhojnější almužnu při každé příležitosti, byli vytrvali na modlitbách, plnili i nejnepatrnější povinnosti své víry. Kdo nehledí do srdce, pokládal by je za vzor všech ctností. A přece výslovně řekl Ježíš o nich: „Nebude-li spravedlnost vaše hojnější než zákonníků a fariseů, nevejdete do království nebeského.“ (Mat. 5, 20) Konali dobré, ale místo, aby svými dobrými skutky Boha ctili, chválili, velebili, jemu sloužili, konali je, aby byli viděni od lidí, aby byli chváleni; byli pokrytci, „nechali troubiti před sebou, aby byli ctěni od lidí.“ (Mat. 6, 2.) Hledali chválu, čest lidskou a vzali již odplatu svou. „Ty když se modlíš, vejdi do pokojíka svého, zavři dveře a pomodli se k Otci svému ve skrytém, odplati tobě.“ (Mat. 6, 6.) Proto nazval Ježíš tyto lidi „pokrytci, kteří se podobají hrobům obilným, kteréž se zevně jeví úhlednými, uvnitř však jsou plny plyní umrlčích a vše-líké nečistoty.“ (Mat. 23, 27.)

V pátém století byl v klášteře nedaleko Betléma opatem Theodosius, který mival pro své klášterní bratry každoročně zvláštní novoroční blahopřání. Dal potají vykopati někde hrob u zdi chrámové, dovlekl k němu v tento den bratry a dal jim otázku: „Kdo z nás bude první letos do něho asi položen?“ Bratři zvážněli a mlčky hleděli do otevřeného hrobu. Ale i když si připomínáme na nový rok heslo „Memento mori“, „pomni na smrt“, nevědouce, zda a koho z nás letos

k sobě povolá Pán smrti a života, připomeňme sobě i opačné heslo: „Memento vivere“, „pomni na život“ ve smyslu duchovním, pomni, abys žil životem, který se líbí Bohu, za nějž by té mohl spravedlivý Bůh odměnit životem věčným, na věky blahoslaveným. Žijme v Bohu, žijme s Bohem, plňme věrně své povinnosti

k Bohu i k lidem, pak dojdeme k duševní rovnováze, k duševní spokojenosti, prožijeme v milosti Boží právě započatý rok a s pomocí Boží i další, dokud nám jich Pán dopřeje. „Bůh naděje naplní nás veškerou radostí a pokojem u víře, abychom oplývali v naději mocí Ducha svatého.“ (K Řím. 15, 13.) Amen.

Pobožnost prvního pátku.

Napsal Msg. Dr. Rudolf Zháněl.

Přání a slib nejsvětějšího Srdce.

Roku 1675 zjevil se Pán Ježíš v Paray-le-Monial zbožné řeholní sestře blah. Markétě Alacoque, ukázal jí Svě Božské Srdce a pravil: „Žádám, aby první pátek po oktávě Božího Těla byl vyvýšen na zvláštní svátek. Ke cti mého Srdce budete přistupovati ke sv. přijímání a slavnostně je odprošovati za všechny urážky, jež se mu dějí při výstavách na oltáři. Slibuji za to, že Srdce mé se rozšíří a zahrne plností své božské lásky všechny, kdož mu prokazují tu čest sami a přičiní se o to u jiných“.

Ale jediná vzpomínka a jediná slavnost v roce nestačila lásce Jeho. Božské Srdce přeje si dále, abychom slavili každý první pátek měsíce způsobem podobným. Když zjevil se božský Spasitel jednoráte blahosl. Markétě, tu zanechal v srdci jejím palčivou bolest, která se obnovovala každého prvního pátku v měsíci; tu zjevoval jí Pán tajemství svého láskyplného Srdce. Při jednom takovém zjevení v první pátek měsíční ukázal jí svých 5 ran v nebeské záři a stěžoval si zejména do nevděku lidského, do chladu a lhostejnosti, kterou lidé odplácejí jeho dobrodiní a lásku. Zároveň ji nařídil: „Každý první pátek v měsíci přijmeš mne ve sv. přijímání, abys dostičila za všechny urážky, jež se během měsíce stanou před nejsvětější Svátostí oltářní!“

Od doby té povzbuzovala blahosl. Markéta všechny k podobné pobožnosti. Ještě za jejího života konalo se každý první pátek slavnostní procesí do kaple nejsvětějšího Srdce v Paray-le-Monial, tam pak bylo slavnostní odprošení a zasvěcení.

Jako Pán a Spasitel náš v pátek na kříži visel v největším ponižení, tak má tento den velikolepými smířovacími pobožnostmi ke cti nejsvětějšího Srdce proměnit se v den slávy a cti, kdy slaví Srdce jeho vítězství své lásky.

Přání nejsvětějšího Srdce bylo také církví vyplněno. Nejenom pátek po oktávě Božího Těla stal se svátkem nejsvětějšího Srdce, nýbrž také každý první pátek v měsíci slaví se zvláštními pobožnostmi. Svátý Otec Lev XIII. a jeho nástupcové udělili pak hojně odpustky všem těm, kdož se pobožností té zúčastňují. Jmenovaný sv. Otec žádá také, aby při měsíční pobožnosti nejsvět. Srdce se modlila litanie k témuž Srdci. Nuže, který je tedy vhodnější předmět ku rozjímání prvního pátku, než jednotlivé vzdechy a prosby této krásné modlitby?

Časovost.

„Pobožnosti“, — jak vyskytují se v dějinách církve, hýbající myslmi všech, vydávající nejnádhernější květy a plody, — nejsou snad planým projevem libovolných osobních pocitův

a blouznění, pouhým pomíjejícím zá-
 kmitem pohnuté doby, rovněž nejsou
 novými zjeveními, jež by rozmnožo-
 valy staré články víry: pobožnosti
 tyto jsou znakem vzácné působnosti
 Ducha svatého, který používá ně-
 které zjevení pravdy k nadpřirozeným
 účinkům svým obzvláštním způsobem.
 Duch svatý obrací srdce a mysl lid-
 stva k příhodnému článku víry nebo
 k některému prostředku milosti nebo
 k některému zjevenému tajemství, vy-
 trhne je takofa z denního světla,
 postaví na svícen, takže vyvěrá
 z nich nová tajemná moc, mohutné
 světlo a teplo, z něhož čerpají tisíce
 a miliony nesmrtelných duší svěží
 milost k rozkvětu celé církve Boží.
 Takové pobožnosti podobají se andělu
 Božímu, který probouzí vody milosti
 Božích a rozděluje zvláštní milosti.
 Jsou jako jasné majáky k orientaci
 v rozbouřených dobách; pevná silná
 lana, jež plující archa Páně, církve,
 vrhá do povodně světové, aby se
 trosečníci zachránili; jsou to zvláštní
 výjevy milosti Boží, navštívení Boží,
 jež velebně hlásají divy a skutky Páně,
 výmluvnější, než hvězdnaté nebe.

Takovou pobožností, jež mocně za-
 sahují do života církve a světa, jedince
 i všeobecnosti, je také pobožnost
 k nejsvětějšímu Srdci Páně.

Bůh vzbudil každé době vhodný
 hojící prostředek. Tak na př. v době
 sv. Dominika byl zaveden růženec
 jako zbraň proti bludům Albingen-
 ských. Aby se zastavil proud pohodl-
 nosti, požívačnsti, svěťáctví, povolala
 Prozřetelnost sv. Františka z Assisi,
 který žije životem zcela chudým, za-
 píravým, opovrhovaným, byl s různými
 odvětvími svých řádů světu, lačnicimu
 jen po zábavách, neustálým kázáním
 kajicností. Svatý Bernard ze Sieny
 obrátil svého času svými kázáními
 o nejsvět. jménu Ježíš polovinu Itálie.

Aby zahojil rány doby nynější, zjevil
 nám Bůh pobožnost k nejsvětějšímu
 Srdci; svět, ve kterém vyhasla víra
 a láska, má ožít naplnit se světlem
 a ožít něm lásky.

Nášemu pablouzenému věku je dána
 pobožnost k nejsvětějšímu Srdci na
 záchranu z bludů, zmatků, béd a
 trampot moderní doby. Úplné bez-
 věří, bez vyznání, je nejsmutnější ne-
 mocí přítomnosti. A tím smutným
 faktem chtějí se ještě někteří chlubit!
 Jsme prý národem, hluboce nábožensky
 založeným! Ale neuprosná statistika
 ukazuje právě u národa našeho bo-
 lestný zjev, jehož není v žádné jiné
 zemi: totiž že je v zemích našich
 největší procento lidí bez vyznání.
 Smutná, bolestná statistika!

Dnes nepopírají se toliko některé
 pravdy naší sv. víry: proti celé kře-
 stánské soustavě, proti všemu učení,
 vede se urputný, zavlý, prohnatý boj
 všemi prostředky! Tato nepokrytá,
 otevřená, vyslovená nevěra, lépe ře-
 čeno bezbožnost, dává si i vědecká
 jména, jako materialismus, monismus,
 realismus, sensualismus, patheismus
 a pod. Nikdy dojista od počátku kře-
 stánských nehájila bezbožnost a vašeň
 tolikerou energií ceny těla a zájmů
 tělesných, jako nyní. Tělo je nyněj-
 šímu světu vším, duše ničím! A do
 služeb těchto převrácených nauk daly
 se vědy, umění, všechny síly a moc-
 nosti sociální. V pošetilem pychu svém
 honosí se ještě nynější lidstvo tímto
 svým největším pablouzením, touto
 svou největší hanou; nazývat se pyšné
 stoletím positivismu, realismu.

Kde se tyto bludy rozšířily a za-
 kořenily, tam zmizela nejen víra, nýbrž
 také láska. Epidemií přítomnosti je
 bezmezná sobectví! Nynější lidstvo
 nemiluje toho, co má milovati nade
 všechno; nemiluje Boha, Krista, církve,
 ctností, nezná proto oně duševní ve-
 likosti, která záleží v přemáhání sebe,
 v pokoji a sporádanosti srdce. Ba
 nynější svět nezná ani pravého smyslu
 slova „láska“; pod jménem tím skrývá
 moderní společnost nejsmutnější pab-
 louzení a nejhrubší poklesky!

V této smutné potopě přítomnosti,
 ukazuje nám církev archu, jež zachráni
 všechny: totiž pobožnost k nejsvět-
 ějšímu Srdci Páně. Či není pobožnost

tato pramenem milosti, jež plynou nám z nejnezištnější lásky Kristovy? O prvních křesťanech říkali jejich nepřátelé: „Hleďte, jak se milují!“ — „Všichni věřící byli jednoho srdce a jedné mysli!“ (Sk. apošt. 4, 32). Kde čerpali první křesťané lásku a víru, než ve zdroji nejsvětějšího Srdce Páně?

Císaři Konstantýnovi Velikému ukázal se před rozhodnou bitvou na nebi kříž, znamení víry křesťanské, v nadpřirozeném světle. Podobně nad nynějším zkaženým pobloudilým světem vznáší se, jako záchrana v době nejtěžší a nejrozhodnější, — nejsvětější Srdce Páně!

V tomto znamení zvítězíme!

Uctívání nejsv. jména Ježíš.

Napsal Jarolím St. Pavlík.

Krásný věnec svátků zdobí narozeniny Pána našeho: svatého Štěpána, Obřezání Páně, nejsvětějšího jména Ježíš, Zjevení Páně, Obětování Páně nebo-li Očišťování Panny Marie. Radost vánoční takřka ani konce nebere. Tak je to dobře. Slavíme své vlastní narozeniny a jmeniny; blahopřeje se nám, dostáváme dary. Čím více jest záhodno, slaviti narozeniny a jmeniny našeho Spasitele! Onť jest naším nejvyšším králem, on je nám více než otcem; on je naším nejlepším přítelem, naším učitelem, mistrem, vůdcem, lékařem, dobrodincem: on je nám zkrátka vším.

V neděli po novém roku slavíme jmeniny našeho přemilého Spasitele. Vlastně měli bychom je slaviti 1. ledna, protože při obřezání obdržel jméno Ježíš. Protože však prvního ledna slavíme tajemství obřezání Páně a oktávu vánoční, přeložila církev slavnost jména Ježíšova, původně na druhou neděli po Zjevení Páně. Leta 1721 nařídil papež Innocenc XIII. slavnost tu pro celou církev; dříve byla ve zvyku jen v některých diecesích a řádech. Pius X. určil pro svátek jména Ježíšova neděli mezi novým rokem a Třemi králi; není-li žádná, pak 2. leden. Pius VI., chtěje svátek ten učiniti věřícím požehnaným, udělil roku 1798 plinomocný odpustek všem, kdož svaté svátosti v den ten přijmou.

Jméno Ježíš je jménem nejsvětějším, nejsladším a nejmocnějším. Jménem nejsvětějším. Potkáváme se s ním již ve Starém zákoně. Josue znamená tolik jako Jezus. Syn moudrého Siracha též se Jezus nebo Ježíš nazýval. Od toho času, jak Syn Boží jméno to přijal, nikdo se neodvážil, si je přidělit; jinak je se jménem Maria, jež je jménem velmi oblíbeným. Jméno Ježíš je svatým pro svůj původ, neboť pochází z nebe, a pro svého nosiče, jenž jest osobou nejsvětější.

Jméno Ježíš je jménem nejsladším, jež nás naplňuje radostí a útěchou. Slyšme svatého učitele Bernarda, jehožto řeči, homilie a kázání se velkou něžností vyznamenávají: „Suchým je každý pokrm duševní, není-li v něm onen olej, nechutný není-li okořeněn onou solí. Píšeš-li, nechutná mi to, nečtu-li tam jméno Ježíš. Rozprávíš-li, nehodí se mi, nezní-li v tom Ježíš. Ježíš je medem v ústech, zpěv v uších, v srdci ples.

Jméno Ježíš, je jménem nejmocnějším, po jehož vzývání záznaky se dějí, před nímž se ďábel třese. Ve jménu tom uzdravil Petr chromého; ve jménu tom uzdravovali apoštolové nemocné a vyháněli zlé duchy. Jméno to dělá modlitby naše účinnými. Všechno, oč budete prositi Otce mého ve jménu mém, obdržíte, pravil Spasitel. Proto uzavírá církev své mod-

litby ponejvíce slovy: Skrze Pána našeho Ježíše Krista, Syna Tvého.

Ježíš znamená tolik, jako spasitel neb vykupitel. Dáš mu jméno Ježíš, neboť on vykoupí lid svůj od hříchů jeho! pravil anděl k svatému Josefu. Býti vykupitelem, je pěkným úkolem, ale těžkým, bolestným, s obětmi spojeným. Syn Boží musil s nebe sestoupiti, se ponížiti, způsobu služebníka na sebe vzíti, všechněch slabostí a nedostatků lidské přirozenosti kromě hříchu okusiti a na sobě zkusiti, pronásledováním se vystaviti, nevýslovné bolesti na duši a na těle vytrpěti a zemřiti na potupném dřevě kříže. Jak rychle je vysloveno to jedno slovo Ježíš, ale kolik útrap skrývá se v něm!

Kdo se poníží, bývá povýšen. Bůh Otec oslavil, povýšil a vyznamenal Syna svého i podle lidské přirozenosti, protože se tak velice ponížil a tak mnoho trpěl. Proto píše svatý Pavel, povýšil ho Bůh a dal mu jméno, jež jest nad všeliké jméno, aby ve jménu jeho každé koleno se sklánělo, v nebi, na zemi a v podsvětí.

Těšme se, když nás lidé odstrkují, pronásledují, nám ubližují, když jest nám snáseti mnoho bolesti; Pán Bůh nás bohatě odškodní na věčnosti, on nás nechá účast vzíti na slávě Syna svého; neboť budeme-li s Kristem trpěti, píše sv. Pavel, budeme s ním i oslaveni.

Ctíme jméno Ježíš! Nevyslovujme ho nadarmo, ne ve hněvu a v rozčilení. Nevezmeš jména Božího nadarmo! Posvěť se, jméno Tvé! Na bezčetných místech napomíná nás Písmo svaté, ctiti jméno Páně. Žalmista Páně volá: Zvelebujte se mnou Hospodina, vyvyšujte jméno jeho, jakž zasluhuje. Velebeno budiž jméno Páně od nynějška až na věky. Přineste Hospodinu oslavu a čest, vzdejte chválu jménu jeho. Chválu Hospodinovu necht zvěstují ústa má, a všechno tělo necht velebí jeho svaté jméno.

Velikými tituly jména Ježíšova byli

svatý Bernardin ze Sieny a svatý Ignác z Loyoly. Bernardin nosil je psané o své hrudi. V jednom městě kázal o jménu Ježíš a vystoupil proti náruživému hraní karet, jež tam panovalo. Kázání jeho potkalo se s výsledkem, neboť lidé spálili karty a polepšili se. Jeden člověk, malíř karet, přišel rozčilený k misionáři svatému a stěžoval si, že teď nic nevýdělá a že rodina jeho musí teď hlad trpěti. Bernardin mu poradil, aby maloval místo karet obrázky se jménem Ježíš, k čemuž sám mu dal návod. Člověk ten uposlechl rady té a vydělal teď dosti, neboť obrázky jeho šly na obdyt.

Monogram Ježíšův je erbovním odznakem Tovaryšstva Ježíšova, jež bylo založeno, když se protestantismus počal vzmáhati. Založil je svatý Ignác z Loyoly, napřed důstojník vojenský, později kněz. Bůh sám ví, kolik nevěřících a bloudících Jesuité obrátili, kolik studentů zbožně vychovali, kolik knězů vzdělali, kolik knih sepsali, kolik exercicií drželi, kolik duší ohrožených ve víře a ve ctnosti utvrdili. Proto však byl řád ten od nepřátel cirkve nejvíce nenáviděn. Nebyli potichu, dokud od papeže zrušení jeho nevymohli. Než zrušení to netrvalo dlouho; řád byl opět obnoven a je velmi činným až podnes. Velcí svatí vzešli z řádu jesuitského: František Xaverský, František Borgiaš, Alois, Stanislav. V Německu bylo od kulturního boje jesuitům zapovězeno, se tam v klášterech usaditi; teprve světová válka přinesla jim žádoucí svobodu.

Vzývejme s důvěrou jméno Ježíš v nouzi a trápení, v bolestech, zármutku a úzkosti, obzvláště ale v hodině smrti. Kdo vzývati bude jméno Páně, ten bude spasen, tvrdil svatý Petr ve svatodušním kázání. Jméno to budiž naším majákem, když bloudíme, naši berlou, když se kolísáme, naši nadějí, když jsme malomyslní, naši útěchou, když jsme smutní, naši posilou, když jsme unaveni, naším občerstvením, když jsme vysílení. Jméno Ježíš budiž nám vším a ve všem.

Začneme všechno ve jménu Ježíšově: každou práci, každý podnik, každé jídlo. Všechno, píše apoštol Pavel, cokoliv konáte ve slově a skutku, číňte všechno ve jménu Pána našeho Ježíše Krista. Ve jménu jeho začneme každou novou hodinu, modlitbu se nějakou střílnou modlitbu; každý nový den, vykonávající ranní pobožnost; každý nový týden, jsouce přítomni v neděli mši svaté; každý nový měsíc, jdouce v první pátek k svatému přijímání; a každý nový rok, zasvětivše jej Bohu a strávíce, jej ve službě Boží.

Jméno Ježíš má být vepsáno do našich srdcí. Přičiníme se však, aby i naše jména byla vepsána do knihy života. Jeden vysoký státní úředník ležel na smrtelné posteli. Když se byl vyzpovídal a velebnou Svátost přijal,

řekl knězi: Ach, na celé kupy papíru napsal jsem jméno své mnohotisíckrát; kéž bych je byl zapsal i do knihy života! Svatý Jan píše ve svém Zjevení o městě nebeském: Nic nečistého do něho nevejde, nýbrž jen ti, kteří jsou zapsáni do Beránkovy knihy života. Varujme se jen těžkých hříchů, uchovejme milost posvěcující, přijijme Tělo Páně, modleme se a konejme dobré skutky, a naše jména budou zapsána do knihy života. Proto se modlí církev ve svátek jména Ježíšova: Všemohoucí věčný Bože, jenž jsi nás stvořil a vykoupil, vyslyš milostivě prosby naše, abychom z milosti Tvé pro velebné jméno Ježíšovo právo měli na věčnou oplatu a radost, že i naše jméno bude v nebi zapsáno. Skrze téhož Krista Pána našeho. Amen.

Frant. Chrást :

Modlitba.

Rozsívám já simě Tvoje,
kam as padne, Bože můj? —
Viz mou chabost, práce, boje —
simě to sám opatruj!

Hle, co skalných v cestě srázů,
co tu planých úboků,
úlisných co u nás plazů
neštití se útoků!

Viz, jak často zloba tepe,
slovo Tvoje v každý krok,
kolik trnů v zášti slepé,
jedovatý hází sok!

Kde Tvé plody již již zrají,
kde se pravda usmívá,
v zápětí hned utrhá ji
ruka zloby vášnivě.

Rozsívám já simě Tvoje,
kam as padne, Bože můj,
nebojím se dáti v boje —
jenom Ty mne posiluj!

Oběť.

Napsala Marja Czeska-Maczyńska. Z polštiny přeložil O. S. Vetti.

Povstal Kaifáš, nejvyšší toho roku kněz, a probodáváje svýma supíma očima Ježíše z Nazaretu tázal se: „Zapřísahám tě skrze Boha živého, abys nám pověděl, jsi-li Kristus, Syn Boží?”

V očekávání srazily se stařecké hlavy potměšilé, úskočné, zvědavé, . . . zapře-li, povalí v prach vlastní nauku, přizná-li, . . . potom bude mít soud důvod k vynesení ortelu smrti . . . na rouhače.

Ježíš z Nazaretu rozhledl se kolem, smutný úsměv zacukal v jeho koutcích, vysoká postava jako by ještě vyrostla. To nestál odsouzený před soudci, naopak, On tu přišel soudit.

Vlastní slova je odsoudí, vlastní činy zahubí, na cestě k záhubě nalezá se národ i vůdci jeho. A v Kristově hlase zazvučelo kovem: „Ty jsi řekl, . . . avšak pravím vám: Od tohoto času uziťte Syna člověka seděti na pravici Boží a přicházeti v obláčích nebeských . . .

„Rouháš se!“ Nejvyšší kněz roztrhl hedvábné roucho a zvolal hlasem velikým: „Rouhal se! . . .“ A obrátiv se k členům velerady, dodal už klidně: „Zda-li ještě potřebujeme svědků? Aj, nyní jste slyšeli rouhání. Ten člověk odsoudil sám sebe!“

Ten národ sám sebe odsoudil, . . . hlubokým smutkem zamlžily se zornice Mistra z Nazaretu, neboť drahým byl mu ten lid i ta země.

„Hoden jest smrti!“ . . . nesl se kolem šum hlasů, tlumený převelikou silou vzrušení, vyvolaného dojmem okamžiku.

„Hoden jest smrti . . . mluvily smutné oči Kristovy do dálky hledící.

O, národe vyvolený, . . . shasneš světlo světa, a tma stane se tvým údělem po věky věků! . . .

— — — — —
K bráně chrámové přilepil se stín člověka, plaché oči jeho usilovaly

proniknouti mohutné chodby, třesoucí se ruce objaly křečovitě mramorový sloup.

Jak dlouho to trvá, . . . jak bezměrně dlouho —

A nikdo nevychází, . . . nikdo!

A v duši takové peklo znepokojení, tak hrozný strach . . .

Co se tam děje? Co?!

Jdi Jidáší, . . . kup si za třicet stříbrných rozkoš zemskou . . . Stačí na jednu klamnou noc, na zaplacené obeamuti ženské, na kostky a víno . . . Vždyť jsi o tom snil . . .

Hle, hvězdy na nebi už blednou, perlové tony dne protínají tmy . . .

Jdi. . . hledej zapomenuti . . .

Rád by's utekl, a nemůžeš odejít . . .

Jsi jako pes, přikovaný na řetězu k tě bráně.

Jdi, Jidáší, jdi, . . . kypré jsou jerusalemské děvy a sladké víno z Karmelu.

Zda se to přece jednou skončí?!

Olovo má v nohách, horečný žár v očích, třetivý nepokoj v srdci.

Zdá se mu, že věky minuly od té chvíle, kdy se v zahradě getsemanské třesoucími se rty dotkl Kristovy tváře a naposled pohlédl do hlubokých, smutkem obestřených očí Kristových.

Zařezal se mu do duše ten pohled, žije v něm, ať se obrátí kam obrátí, odevšad zírají na něho ty bolestné oči Boha-člověka.

Ba . . . Boha-člověka, . . . vycítil to, pochopil příliš pozdě. Přivlekl se tu za žoldnéři, Krista vlekoucími, byl napřed před palácem Annášovým a teď tu, kde se koná sezení vysoké rady.

A hle! hodina miji za hodinou a hvězdy na nebi hasnou —

Nikdy nepřipouštěl, že by se hodiny mohly na věky natáhnout a dolehnouti na ramena tížeji, než prožítá leta . . .

Tak rád by, . . . ale nemá síly, aby odešel . . .

Čeká soudu, trestu, . . . ortele nad sebou samým — — —

Viděl, jak Petr vyšel z nádvoří Kaifášova paláce, zdá se, že najednou o leta sestárí, . . . viděl, jak mohutnou hrudi apoštolovou pláč otřásal . . .

Proč?

Což by mohli? . . .

Ne! ne . . . jenom to ne!

Přistoupiti k němu, . . . zeptati se . . . neměl odvahy.

Ztichly Petrovy kroky.

A znova osaměl.

Že osaměl?

Toto! Pozůstal s peklem vlastních citů, . . . s tou harpíí bolesti v prsou, . . . nikdy už nebude sám.

Pod znavenýma víčkama táhne se v řadě horečných vidin celý jeho život.

Ó, jak slabým, podlým, jak bídným byl jsi vždycky, Jidáší!

Nesmírné opovržení samým sebou a tak krutý žal cítíš . . .

Co to?

Zaskřípnutí brány . . . lomož . . .

Celá Jidášova bytost soustřeďuje se v očích, v uších . . .

Pořád více a více se blíží . . .

V hloubi chodby zazářilo jiskřivé světlo pochodně, roznitilo bělavé třepty v mramorovém sloupovi, na krunýřích a helmicích žoldnětů.

Vedou Krista . . .

Jidáš, který celou noc na tu chvíli čekal, teď by byl tak rád utekl, v mráskoty zapadl, ale nehýbaje se stál a hleděl hrozně vyvalenýma, vyděšenýma očima na blížícího se Pána.

Spatřil zakrvácené cary roztrhaných rouch a vznešený pokoj Mistra z Nazaretu.

„Kriste! Kriste!“ vyla lítost v Jidášových prsou. „Kriste! Pohled! Hle, tu jsem já, ten bidák, který tě zradil, který tě prodal za hrst stříbrníků, který Ti připravil ty bolesti, ta muka . . . Pohled a patří mne! . . . Zasluzuju to.

Slova ta třeštila v Jidášově mozku a nemohla se prodrati vzrušením sevrženým hrdlem; bez hlasu rozvíral ústa jako ryba z vody vyhozená na pobřežní písek.

Kristus přešel, . . . jeho oči hledící v třept vycházejícího dne měly v sobě toužebné očekávání, vysvobození nadcházelo, měla se splnit oběť.

„Co je s Ním?“ vyhrklo dutým chrapotem z prsou někdejšího učedníka Páně, když popadl za rámě jednoho z levitů tam přecházejících.

„Svaté synedrium uznalo Ho vinným smrti, za příčinou potvrzení rozsudku posílají Ho k vládařům římského císaře; „víš, že nám není dovoleno vykonati ortel vynesený . . .

„Smrt . . . Ó, Jahve!“

Kolem Jidáše zatočily se stěny; jak spíše prahl Ho zničit, tak zase teď Ho zachrániti.

„Pusť mě! . . .“

„Jest ještě čas. . . Členové velerady?“

„Jsou ještě v poradní síni.“

Jidáš odstrčil ho jako odstranitelnou přepážku a vpadl do zasedací síně. Nedostávalo se mu dechu, tepny buchtaly, kolena pod ním se podlamovala, rozhlédl se pohledem bezmezného zoufalstva a hrouť se na mramorovou podlahu řičel s posledním sil napjetím: „Zhrěšil jsem zradiv krev spravedlivou!“

„Co nám do toho?“ pokrčil lhostejně rameny velekněz. „Ty viz, . . . my jsme s tebou domluvili!“

„Tu máte vaši záplatu!“ třesoucima se rukama vytrhl z opasku měšec a hodil jej k nohám nejvyššího kněze, stříbrňáky rozkotoulely se s dutým břinkotem po zemi.

„Hrozná jsou moje muka,“ dralo se nesouvisle, trhavě z chvějících se rtů Jidášových, „nevydržím toho! . . . Ale i vás čeká trest, . . . ale i vy budete jako koukol k spálení určená v den, kterého k soudu přijde . . . Slitujte se nade mnou, . . . mějte útrpnost s našimi dětmi, . . . odvolejte výrok! Veliká jest láska Jeho, ale i hrozný Jeho hněv!“

„Šilenče! . . .“

Kaifáš vytrhl s posunkem ošklivosti podolek svého roucha ze spocených, horečných rukou Jidášových: „Šilenče,

... seber cenu krve a uklid se, ... nám už nic do tebe, ni tobě do nás!..."

Velekněz vyšel a za ním opustili ostatní členové rady zasedací síň.

Nějaký čas potom zdvihl se namáhavě Jidáš, ani se nepodivav na rozkutálené stříbrňáky, tak se mu dnes protivil, jak si jich včera žádal. Potácej se jak opilý člověk vyšel před svatyni, na jeruzalemských ulicích panoval nezvyklý ruch. Vyhrnula se ze čtvrti Bezety, Akry, Offela chátra a luza, nejhorší opilé, rudé tváře obyvatelů předměstských doupat, lupičů a hanebnic vlnou rozlévaly se městem. Sv. synedrium vypustilo svou smečku.

Jidáš zkoprněl: to nebyl ten lid, co před několika dní prostíral roucha svá před Ježíšem; město vychrlilo všecku svou špinu, to byla hromada divokých, podívané a kořisti chtivých šelem, ne — lidé.

Jidáš vrávorál jako slepý v té rotě.

— — — — —
„Hle, ... On! ...“

Žoldnér poodstoupil a pronikavý pohled Pilátův spočinul na bledé, ale plné majestátu tváři Ježíše z Nazaretu. Na tenkých rtech vladařových objevil se záhadný úsměv, když svrstiv obočí se poměšně tázal:

„Ty-li jsi ... král židovský? ...“

„Sám-li od sebe to praviš, čilí jiní pověděli ti o mně?“

„Zdaliž jsem já žid? Národ tvůj a velekněží vydali mi tebe. Co jsi učinil?“

Opravdu-li jsi zatoužil po uchvácení vlády? Po ... království? ...“

Pohled Kristův zaletěl v jasnou dálku za stěny bílé síně a potom spočinul na Pilátově tváři ... Vladař se zachvěl, neznámá moc zářila v tom pohledu, moc, která z duše vychází a do hlubin duše proniká; posměv zmizel s jeho úst. A Ježíš zahleděv se opět v dál, mluvil klidně. „Království mé není z tohoto světa. Kdyby z tohoto světa bylo království mé, služebníci moji bránili by, abych nebyl vydán židům; ale království mé není odtud ...“

„Kde je tedy království tvoje? Jsi-li ty ... král ...“

„Ty praviš, já že jsem král ... Já jsem se k tomu narodil a proto jsem přišel na svět, abych vydal svědectví pravdě. Každý, kdo jest z pravdy, slyší hlas můj.“

Říman svěsil hlavu, prohodiv hluše: „Co jest pravda? On, odchovanec řecké a římské filosofie, potácel se v spleti pátrání po pravdě, pochyb, domněnek a konečně věřil jenom v to, čeho se mohl rukama dotknouti, ... v hmotný zisk, v skutečnost ... A tuhle ten člověk ...“

Slyšel o jeho nauce, byla prostá a plná moci ... Proto opakoval ještě jednou znepokojen. „A co jest pravda?“

„Já jsem jí a učení moje, ... za něž život dám, abych jako krvavou pečeti potvrdil pravdu slov svých ...“ odpovídaly jasné oči Páně. (Pokrač.)

Úcta Nejs. Srdce P. ve světle přítomnosti.

Napsal Msgr. Dr. Rudolf Zháněl.

Tři časové rozjímání.

1. L á s k a.

Vážíli budete vody s radostí ze studné Spasitelovy. Isaiáš 12, 3.

Nejradostnějším a nejmilejším výročním svátkem byly starým židům svátky stánkův. Slavily se na památku

poutě lidu israelského na poušti. Ale lid nevzpomínal tak svízelných a útrap této 40leté poutě, nýbrž pamatoval spíše na podivuhodné vedení a prozřetelnost Božskou na poušti. O slavnostech těch bydlilo se ve stanech pod zelení, děkovalo Hospodinu za sklizenou úrodu, svátky obyčejně při-

padaly do měsíce Října, chrám osvětloval se slavnostně, v něm zaznívala velebně chrámová hudba. Mezi jinými významnými obřady sestupoval také kněz z rána se zlatou nádobou ke studnici Siloe, nabíral tam vody a pak ji lil na oltář. Při tom zpíval sbor chrámový dle proroctví Isaiášova: „Vážíti budete s radostí ze studně Spasitelovy“. Veselí a radost o svátých těchto byly takové, že mini tehdejší spisovatelé: Kdo neviděl plesu oněch dnův, nepoznal nikdy opravdové radosti. Voda; jež vylévána na oltář, byla odznakem jednak deště, jednak radosti, jednak seslání Ducha sv. O slavnosti této povstal také náš Pán a Spasitel ve chrámě a volal hlasem velkým: „Žizní-li kdo, pojd' ke mně a pij“ (Jan 8, 37). Zástupové slyšice to, pravili: Tento je dojista prorok. Jiní pak říkali: Tento jest Kristus. Ale pak odešli, a ve shonu vezdejšího života zapomenu.

I k nám volá. zvláště dnes, ve svátek nejsvětějšího Srdce Páně, božský Spasitel slova lásky, zve nás k sobě. My poslechneme hlasu toho a budeme dnes rozjímati: 1. o veliké lásce nejsvět. Srdce k nám ubohým lidem; 2. o lásce, kterou my lásku tu odpláceti máme. Srdce Ježíšovo, plné dobroty a lásky, smiluj se nad námi!

1. Viz moje srdce, které je plno upřímné lásky k lidem; nemůže zadržeti plamenův své lásky, ale musí je zjevit. Tak promlouval božský Spasitel ke blahosl. Markétě Alacoque, když nejprve jí zjevil a odhalil pobožnost ke svému Srdci. A vskutku není ani jazyk lidský dostatečným, by poněkud nastínil veliký poklad lásky Srdce Ježíšova! Dvě srovnání objasní to nám snad poněkud!

Proroku Jonášovi nařídil Hospodin: „Jdi do Ninive a kaž v něm pokání!“ Ale Jonáš nebyl spokojen s tímto rozkazem Božím; šel tedy k moři a vstoupil na loď, jež se plavila do Spaně, aby tak utekl Hospodinu. Ale tu poslal Hospodin velikou bouři, loď pak byla v nebezpečí, že se ztroskotá. Chtíce ji ulehčiti, metali plavci všechno

těžší nářadí do moře. V úzkosti volal jedenkaždý ke svému Bohu o pomoc. Ale Jonáš ležel na spodku lodi ve tvrdém spánku. I přistoupil k němu správce lodi a řekl: „Jak můžeš tak tvrdě spát? Vstaň a vyzvej Boha svého; snad se rozpomene na nás, abychom nezahynuli!“ Plavci pak vespolek pravili: „Pojďte a vrzme losy, abychom zvěděli, pro koho neštěstí toto na nás přišlo!“ Metali tedy losy a padl los na Jonáše. I vyznal Jonáš mužům svůj hřích a řekl: „Uvrzte me do moře; vim zajisté, že pro mne tato bouře přišla na vás!“ Plavci, chtěje Jonáše zachovati, veslovali ze vši síly ke břehu, aby Jonáše tam zanechali, ale nemohli, neboť moře bouřilo se proti nim víc a více. I vzali tedy Jonáše, vrhli do moře, jež ihned ustalo bouřiti. Loď a jeho posádka byla tako zachráněna. Právem proto podivujeme se lásce Jonášově, který volil raději sám zahynouti, aby jiné vysvobodil od smrti. O Pánu Ježíši pravi však Písmo (Mat. 12, 41): „Tento jest více než Jonáš!“ Jonáš chtěl zemřít, poněvadž byl skutečně vinníkem. Ale Pán a Spasitel náš obětoval se nikterak pro svá provinění, nýbrž jsa Beránkem nevinným, chtěl zemřít za nás! Jak veliká je proto dobrotitost a láska jeho Srdce!

David měl dvakrát velmi vhodnou příležitost, pomstíti se svému nepříteli Saulovi, neboť život Saulův byl takofka položen do rukou jeho. Saul pronásledoval totiž Davida, ač David nečinil mu ničeho zlého. Jedenkrát vešel Saul do jeskyně, v jejíž pozadí se skrýval David. Tento mohl Saula zabít, než neučinil tak, nýbrž uřiznul jen lem roucha jeho. Po druhé zase vloudil se David nepozorován do ležení Saulova, kde všichni byli pohřženi ve hluboký spánek. Přátelé pobízel sice Davida, aby se nyní pomstil nad svým nepřítelem, ale David napomínal Abisaje, řka: „Nezabíjej ho! Neboť kdo vztáhne ruku na pomazaného Hospodinova, zůstane bez viny? Vezmi kopi, kteréž jest u hlavy jeho a čiši vodní, podej mi je a odejdem!“

Jak šlechetně zachoval se tu David ke svému nepříteli! Ale přece daleko více musíme podívat se nesměrné lásce Srdce Pána Ježíše, který i život svůj obětoval, a to nejen za přátele, ale i za nepřátele! Kdož zůstal by bez pohnutí, když rozjímá poslední hodiny toho dobrého Srdce Páně na kříži? Ze všech stran obklopují ho nepřátelé, posmívají se mu v jeho mukách ale na všechny ty potupy odpovídá: „Otče, odpusť jim, neboť nevědí, co činí!“ (Luk. 23, 34.) O jak dobrotivo, plno lásky je nejsv. Srdce Ježíšovo!

Zvláště tři tajemství ze života božského Vykupitele předvádějí nám nejživěji velikou lásku jeho Srdce k nám; jest to tajemství vtělení, tajemství jeho umučení a nejsvětější Svátost oltární. (Krásně vyjadřuje to sv. Tomáš Akv. v hymnu o Božím Těle, kde se pje: „Se nascens dedit socium, convescens in edulium, se moriens in premium“; t. j. „Svým narozením učinil se nám rovným, při poslední večeři dal se v pokrm, ve smrti pak v obět.“)

„Tak miloval Bůh svět, že vydal za něj svého jednorozného Syna“, tak promluvil božský Spasitel k Nikodémovi (Jan 3, 16). Syn Boží opouští trůn své nebeské slávy, vstupuje do opuštěného stáje betlémského, leží tam, ovinut prostými chudinkými plenkami v jeslích, snaší všechny trampoty bolestného útěku nehostinnou pouští, a to vše z lásky k nám! V Jerusalemě byl rybník Bethesda, také zvaný bravný od bravův (ovec), kteréž v něm bývaly čistěny k obětem. Kolem rybníka v podloubí leželo veliké množství neduživcův, slepých, chromých a jinak nemocných, očekávajících hnutí vody. Neboť anděl Páně sestupoval do rybníka jistým časem a tu hýbala se voda. Kdož pak první po tom hnutí vody vešel do rybníka, býval uzdraven od kterékoli nemoci. Mimo jiné ležel tu člověk, jenž již 38 let byl nemocen dnou. Pán Ježíš sestoupil jedenkrát schválně k muži tomuto, aby ho uzdravil. Jak veliké dobrodíní prokázal mu tenkrát! Všem veliká-

nům tohoto světa pokládá se lo za nemalou zásluhu, když na výši slávy své nezpyšní, ale vlídnými zůstávají k nižším! Tak ke králi Václavovi českému lid lnul velikou láskou, když slyšel, kterak král často nepoznáni mísi se mezi lid, aby blíž poznal tužby a přání jeho! Kdož však více snížil se, než Syn Boží, který vše opustil a ve všem rovným nám učiněn jest kromě hříchu! Abychom nelekali se nesmírné jeho velebnosti, a mohli důvěrnou láskou k němu se blížiti, odložil všechnu svou nebeskou slávu, a pracoval jako chudý dělník v domě svatého pěstouna svého a živil se prací rukou svých! Ano, podivuhodné vtělení Syna Božího hlásá všemu světu nesmírnou lásku Srdce Ježíšova!

A jak výmluvným hlasem hlásá nám tutéž nesmírnou lásku Nejsvět. Srdce přehořké umučení a přebolestná smrt Ježíšova na tvrdém kříži! „Nikdo nemá větší lásky než ten, kdo dává život za bratry své“, tak vyslovil se Božský Spasitel (Jan 15, 13). Ty svaté rány v rukou a nohách velikého Trpitele na kříži vypravují všemu světu mnoho, přemnoho o neskonale lásce! Z minulé světové války odnesli si nespočetní vojínové hluboké rány, jež dopodnes jest znáti na jejich jízvách. Vojínové ti dojistá s uspokojením slyší, když spoluobčané, pro jejichž blaho bojovali, vděčně hledi na jejich rány a uznávají jejich zásluhy. Neboť jizvy ty hlásají výmluvně velikou lásku až ke proliti vlastní krve. A nemluví tímže výmluvným hlasem k nám dobrotivé Srdce Ježíšovo? Neboť nebylo tomuto Srdci dosti, aby vytrpělo všechny muka, vypilo kalich všech hořkostí až na dno, nebylo mu dosti, že svatá hlava byla korunována trnovou korunou, ramena zbičována, a obložena přetěžkým křížem, že ústa jeho vytrpěla děsnou žízeň a že v ní byly napájeny trpkou žlučí. I to svaté Srdce jeho trpělo nesmírné bolesti duševní! Před zahradou Gethsemanskou tu vyznato to jeho svaté Srdce a ulevilo si upřímnými slovy ke sv. apoštolům: „Smutná je duše má až k smrti!“

(Mat, 26, 38). Svaté Srdce jeho bylo bolestně rozladěno, když nevděčný lid volal k Pilátovi: „Ne toho, ale Barabše nám propust!“ (Mat. 27, 17.) A co teprve říci o bolesti, jakou pocítilo nejsvět. Srdce, když na cestě z domu Pilátova na horu Kalvarii potkal Pán svou Matku, Pannu Marii? Jak rád byl by ji potěšil aspoň několika slovy, ale bolest, veliká bolest duševní svírala jeho Srdce, sevřela jeho rty, a On v nevýslovné bolesti jde mlčky vedle té, kterou tak velice miluje! A kolik bolesti vytrpělo veliké to milující Srdce na kříži! Slyšel tehdy Pán náš rouhavá slova, jimiž pokřikovali na něho ti, co stáli pod křížem! A kolik bylo jich tam, již dříve brali dobrodiní plnosti předobrotivého Srdce jeho, nyní však rouhají se mu? Ba i lotr po levici otvírá v posledním okamžiku života svého zloprověštná ústa, aby se mu rouhal. Než na tom všem nebylo ještě Spasiteli dostil. Tímto vším nebyla ještě vyplněna míra lásky Jeho. I když přestalo zlaté Srdce tlouci, tu chtělo ještě poslední důkaz lásky nám dát. Vykládá to dnešní svaté evangelium, v němž čteme (Jan 19, 33): „Když přišli k Ježíšovi a uzzeli ho mrtvého, nezlomili jeho nohou, ale jeden z vojnův bodl jej kopím v bok a hned vyšla krev a voda“. To dobré Srdce, jež bylo vždy naplněno čistou, svatou, nezištnou láskou, jež všechny vroucně milovalo, přátely i nepřátely, dalo se po smrti probodnouti a otevřítí, bychom poznali, že volný máme vždy a všude k němu vstup!

Nejpodivuhodnějším a tajemstvím svaté lásky Srdce Ježíšova jest nám však velebná Svátost oltářní! Po veskerý život svůj pracoval Ježíš Kristus, jako dobrý Otec, pro nás, aby zasloužil nám život věčný. Největší však důkaz své lásky chtěl nám dát

před smrtí svou. Svatý apoštol Jan, miláček Páně, který nejlouběji vnikl do tajemství láskyplného Srdce jeho, di (13, 1): „Poněvadž věděl Ježíš, že přišla hodina jeho, aby odešel z tohoto světa, milovav svoje, kteří byli z tohoto světa, miloval je až do konce“. A co jest tímto posledním důkazem lásky před jeho smrtí? Ježíš daruje se nám v nejsv. Svátosti oltářní. Umyv apoštolům nohy, posadil se s nimi za stůl. Nyní přiblížil se ten přesvatý okamžik. Srdce Pána Ježíše je plno ohně a zápalu k nám ubohým lidem. A žár ten jeví se i zevně. Jeho přesvatá tvář září, celá velebná jeho postava dýše svatým klidem a důstojností, takže apoštolové hledí k němu ve svatém zanicení a v tichém podivu. Tak vážného a velebného, nebesky vznešeného, tak láskyplného a proniknutého svatými city neviděli ještě nikdy dobrého svého Mistra. Tu vzal božský Spasitel do svatých rukou svých chléb, žehnal, lámal a dával apoštolům řka: „Vezměte a jezte, totoť jest tělo mé, jež se za vás vydává!“ Pak vzal kalich s vinem, dobrořečil a dával apoštolům, řka: „Pijte z toho všichni; totoť jest krev má, kteráž za vás bude vylita.“ V pravdě jest velebná Svátost oltářní, v níž Ježíš Kristus pod způsoby chleba a vína skutečně jest přítomen, zážrakem lásky, tajemstvím velikého milování a poutem nejněžnějším! Staří pohané přáli si dliti poblizku svých bohův, děti galilejské radovaly se, když Spasitel jim žehnal, svatá Marii Majdalena cítila se nevýslovně šťastnou, když mohla seděti u nohou zbožňovaného Mistra a poslouchati z jeho rtův slova pravdy i věčného života. Jak šťastni jsme teprve my, když smíme Ježíše v nejsvět. Svátosti v sobě hostiti, a jak veliká jest láska Jeho Srdce, když On k nám přichází! (Pokrač.)

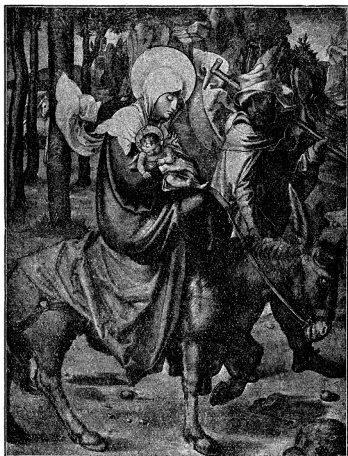
Obrázky z katolických misí.

Podává Maxmilian Weinberger.

Jejich poslední cesta.

Bylo to uprostřed března r. 1923. V přístavu Belize hlavního to města anglické osady Honduras ve Střední Americe, přistál parník z Nového Orle-

an obyvatelům mírného podnebí tak mnohé nemilě překvapení chystá. Ano, láska ke Kristu Pánu je pohnula, že opustily domov a dům otcovský, přivedla je sem, aby přispěly svou prací a modlitbou k rozšíření království Bo-

Útěk sv. Rodiny do Egypta.

anu ve Spoj. Státech. Běloši i černoši, osadníci a obchodníci vystupovali z malých člunů, které cestující dovážely na pevninu. V pestrém tom zástupu vystupujících na břeh byly nápadny řeholní sestry, počtem šest. Zajisté, že vyšší cíle pohnuly je k tomu, že přišly do této malé země, která nemá ani železnice, v jejichžto pralese prohání se Indiáni a černoši a která

žihlo zde na zemi. Již mnohé sestry z téže řehole Pallotínů byly toutéž cestou sem přišly a vždycky byly od svých spolusester radostně přijaty a přivítány. Tentokrát však bude přijetí tím radostnější, ježto mezi přichozími sestrami je generální představená, velebná matka M. Cecilie.

V Belize se misijní sestry rozešly. Dvě vsedly na parník a plavily se na

sever do města Korozalu. Bylo usneseno, že generální představená a sestra Františka jich tam budou následovati. Napřed chtěly s ostatními oběma sestrami dále do vnitra země, do osad Kayo a Benkve Viejo, proniknouti.

Byla to dlouhá plavba na řece Belize. Tři dny a tři noci trvala. Železná dráha vykonala by tu cestu za 5—6 hodin. Ale řeka Belize vine se v nescíselných záhybech pralesem a plavbě jsou na překážku četné říční písčiny. Najednou uvázne loď na písku a tmavonědi veslaři mají co činiti, aby ji s písku dostali zase do proudu. Nebyla to malá zkouška trpělivosti pro cestující, když jim bylo celou dlouhou noc sedět na židličkách nebo bednách a vyčkati, až parník ráno zase dále plul. Za to dostalo se jim jednoho dne — bylo to právě v neděli — té radosti, že mohli v osadě řečené Isabell obcovati mši sv., kterou sloužil misiónář z blízké misijní stanice.

V poslední den, krátce před Kayo, udál se tento malý výjev. Když Indián, jenž byl přišel pro „poštu“, spatřil bílé sestry, běžel rychle do osady a přivedl k řece svou ženu a syna — hošíka to, jemuž mohlo být sotva 2—3 roky. Synek musil „svatým paním“ políbiti ruku a tatík prosil, aby ho požehnaly, což se s radostí stalo. Za to daroval každé sestře po vejci a vrátil se pln radosti do své chatrče.

Konečně přistál parník v Kayo. Po jednohodinné cestě pralesem spatřily naše čtyry sestry oblíbený klášterík Božského Srdce Páně před sebou. Velká byla radost tamějších sester, když hosty dávno očekávané, zvláště velebnou matku, ve svém středu mohly pozdraviti. Zatím co dvě sestry zde zůstaly, navštívila velebná matka s misijní představenou sestrou Františkou stanici v Benque Viejo na hranici státu Guatemala. Na zpáteční cestě vzaly s sebou sestru Veroniku, která byla určena pro novou stanici v osadě Orange Walk u Korozalu.

Dobré myšl. vstoupily tyto tři sestry 9. dubna v Belize na motorový člun, který je měl dopraviti do Korozalu.

Potom minila velebná matka se sestrou Františkou odebrati se do Severní Ameriky a konečně do Evropy se vrátiti. Ale pro dvě z těchto tří sester byla to cesta poslední.

Na tomtéž člunu plavil se misijní biskup Hopkins, který v oně krajíně právě uděloval svátost sv. břimování. Tento devětasedmdesátiletý velepastýř, jenž vzdor svému vysokému stáří a své skoro 35leté činnosti v Americe neobyčejně svěžesti duševní a tělesné zdatnosti se těšil, rozmlouval se sestrami o společné jejich působnosti na vinici Páně a sliboval si mnoho od jejich spolupráce. Zvláště těšila jej zpráva, že v městě Orange Walku konečně bude otevřena pro sestry misijní stanice, o kterou se už dávno jednalo.

Dostavila se noc. Cestující, počtem víc než 70, uchýlili se do svých kabin, aby několik hodin buďte na židličkách, anebo na palmové rohoře odpočivali. Ke čtvrté hodině z rána měl člun Korozalu přistáli.

Sestry v klášteríčku korozalském, zasvěceném „Matce dobré rady“, myslily už záhy z rána na blízký příchod milých hostů. Byla-li plavba příznivá, mohli již být v přístavu a na cestě. Sestra M. Pazzis vyšla ven se podívat, zdali už nejdou. Ávšak sotva domovní dveře otevřela, volá na ni manželka sudiho ze sousedního domu. všecka rozčilená: „Sestro, člun se potopil!“ Rána kyjem nemohla ji více doraziti jako hrozná tato zpráva. Člun se tedy potopil a s ním — hrozná to myšlenka! — ony tři sestry a nejdůstojnější velepastýř! V tom přichází P. rektor z misijního domu Jesuitů z přístavu a přináší zprávu, že jedna ze sester je zachráněna a v Consejo se nalézá.

V půlhodině přivezlo auto dvě sestry do Conseja. Již zdáli uviděly zachráněnou sestru státi na silnici. Jakmile tato přijíždějící auto zaslechla, obrátila se: byla to velebná matka. Srdečně „Budiž Bohu dik a chvála!“ zaznělo z úst obou sester. „A kde jsou ostatní dvě sestry?“ ptají se dále. „Nevim!“

odpovídá smutně velebná matka a je viděti, že stěží potlačuje vnitřné pohnutí a pláč.

To nejprvnější co učinily, bylo, že se vrátily k čekajícím sestrám. Následovalo krátké přivítání a společná modlitba před svatostánkem za ubohé spolusestry. A nyní podávala zachráněná velebná matka zprávu o tom, co se bylo stalo.

Rozčileně běhání lodního mužstva sem a tam ve dvě hodiny z rána, bylo znamením blížícího se nebezpečství. Loď dostala trhlínu a voda se tlačila dovnitř. Bylo slyšeti šplouchání vody, kdykoli nějaká bedna nebo skříně byla vhozena do vody, aby se lodi ulehčilo. Vzhledem k blížící se smrti prosí sestry biskupa o generální absoluci a připravují se na cestu do věčnosti. Slyšeti jejich modlitbu: „Můj Ježíši, milosrdenství! Najednou velebná matka, jakoby puzena vyšší mocí, pospíchá z kabiny ven vsířic vodě do člunu se deroucí a již stojí až po pás ve vodě. Ale v tomtéž okamžiku nastává záchrana. Malý záchranný člun přirazil k lodi a velebná matka a malé dítě nalezly v něm útočiště. Zaslechla ještě hlas sestry Františky: „Můj Ježíši, milosrdenství!“ a pak bylo všemu konec. Co se stalo s druhou sestrou Veronikou a biskupem, nevěděl ze zachráněných nikdo. Ti, kteří z cestujících zůstali na živu, přistáli místo v Korozalu v předposlední stanici Consejo.

Velebná matka zůstala zatím v klášteře. O třech pohřešovaných nedocházela žádná zpráva. Byly to trapné hodiny nejistoty, které obyvatelé kláštera prožívali. Dostavil se večer a sestry nabývaly zase naděje. Ale následujícího dne došla zpráva, že byla vylovena z řeky jedna sestra. Byla to

sestra představená, Františka. Ačkoliv plných 24 hodin a to za velkého vedra ve vodě ležela, rysy jejího obličeje se nezměnily. Místo posledního odpočinku nalezla na hřbitově korozalském, v oné zemi, ve které 10 let před tím první misijní stanici založila.

Následujícího dne našli domorodci mrtvolu sestry Veroniky a přinesli ji do Conseja. Její poslední skutek byl velkodušným šlechtným skutkem lasky k bližnímu. Ten, jemuž u brány věčnosti byla prokázala velké dobrodini, byl otcem desíti dítek a ohlásil potom v novinách veřejnosti její nezištný čin. Sestra ponechala mu k vůli jeho dítkám svůj záchranný pás a sama se obětovala. „I my máme život dáti za své bratry“, tato slova sv. apoštola Jana, která jsou vryta do medailky každé sestry Pallotinky, šlechtná nebožka učinila skutkem.

Sotva byla pohřbena, došla i mrtvola třetího nebožtíka, šlechtného biskupa, jehožto úmrtí jak Jesuité tak i sestry hořce oplakávají. Také on ponechal svůj záchranný pás mladému Mexikánu, řka: „Vezmi si ho, já jsem hotov vstoupiti před věčného soudce; zachraň sebe a svou duši!“ Mrtvola biskupova byla nalezena při ústí menší řeky na mexickém pobřeží. Před pohřbem byla vystavena v jezuitském kostele, tam, kde měl právě v tyto dny nové kněze vysvětit, a jeho duchovní synové měli u katafalku obvyklou stráž mrtvých. Třetího dne konečně byla převezena do biskupského sídla Belize a slavnostně pohřbena.

Pod palmami tiše šelestícími dříví: všichni tři a čekají slavného vzkříšení. Jaká to bude radost pro neúnavné dělníky na vinici Páně, až se jim jednou za apoštolskou činnost dostane apoštolské odměny!

Bl. Anna Maria Taigi.

Napsal Jan Tagliaferro.

(Pokračování z minulého ročníku.)

5. Pobožnosti a zotavení v domě Anny Marie.

Dům Anny Marie byl spořádaný jako rodina klášterní; všechno mělo dle pořádku svůj čas; pobožnosti měly první místo. Poněvadž Anna Maria svou víru, statečnost a oddanost čerpala z nadpřirozeného života a svých rozmluv s Bohem, používala každé příležitosti, by svým domácím vdechla svatou horlivost, by čerpali z toho posvátného pramene. Snažila se též, aby Bůh, Pán i Otec v její rodině každý den přijímal klanění a poctu, jaké patří jeho Velebnosti. Ráno budila zbožná matka své dítky, vyzývajíce hlasitě před jejich spárnou nejsvětější jména Ježíš a Maria; když se oblekly, byla modlitba prvním dílem denním celé rodiny. Všecko pokleklo, aby Pánu poděkovali a jej prosili, aby pro tento den udělil svoje milosrdenství, požehnal pracím, přispěl v nebezpečích a udělil síly ve zkouškách.

Když práce a starosti domácí dovolovaly, šel každý ráno na mši sv. a večer na pobožnost. Chodili navštěvovat nejsv. Svátost a pomodlit se před svatým obrazem, aneb k sv. euk., jehož svátek se právě slavil; děvčata provázela matku na těchto zbožných poutích.

Když večer všichni se sešli domů, četli po večeři z nějaké zbožné knihy, obvykle ze života svatých. Když rodina se hromáždila kolem matky, bavili se zbožnými hovory; při takových příležitostech slova nadšená plynula z úst blahoslavené, aby dítkám připomněla milost křtu svatého a jiná dobrodíní Boží a objasňovala povinnost a čest Bohu sloužiti. Vypravovala jim též zbožná naučení a dojmy, jichž se jim dostalo při večerní návštěvě svatých. Mílo bylo se dívat na tento kruh,

kde každý odpočíval po námahách a svobodně v prostotě srdce mluvil o svých myšlenkách, o náboženství a ctnosti.

Jak milé jsou tyto kruhy rodinné, jež srdci vtiskují nejkrásnější vzpomínky a dále žijí jako sladká vůně minulosti!

Po rozmluvě a čtení modlila se matka s dítkami a domácími před oltářem domácím sv. růžencem a pak vyzývala své ochránce, svaté a světice Boží; na to se pomodlila za svatého Otce, kardinály, všechny kněze, za své dobrodince, za obrácení hříšníkův a bludařů, za nemocné, za rozšíření sv. Cirkve, za celý svět, za živé i zemřelé, i za rouhače. Pak šel každý spát, a když dítky byly v lůžku, matka zbožná je pohladila, povzbudila, doporučila je andělu strážci a pokropila je svěcenou vodou, jakoby přikrývala nebeskou ochranou.

To byl obyčejný denní pořádek; v neděle a svátky ještě chodili na pobožnosti do chrámův. Matka volávala ráda vzdálenou svatyni, aby dítkám popřála příjemné procházky a je upevnila ve zbožnosti. Uvádíme tu opět slova manželky: „Moje manželka svěřila svátky velmi přesně; ve všední dny pracovala, prala a obstarávala domácnost s pílí, která by unavila čtyři osoby; ale v neděle a svátky zanechala veškeru práci služebnou. V tyto dny modlila se, nechala si předčítati zbožné knihy a obcovala více mším svatým; když přišly děti z křesťanského cvičení, vodila je do chrámu kde byly pobožnosti eucharistické. Přes den dělala jenom to nejnutnější. postlala lůžka a vařila; dbala, aby všichni členové rodiny svátky takto světili. Když jsem měl volný čas, šli jsme s rodinou na sv. požehnání; večer navštěvovali jsme často 40tiho

dinnou pobožnost, kde byla vystavena nejsv. Svátost; to bylo naše jediné zotavení.“

Rodina neznala žádných hlučných zábav, jež lid římský pořádá v jisté doby. Ale pokaždé když muž si přál vyjít s dítkami, aby se zotavil a ji pozval, aby šla s ním, s radostí svolila. Ze zdvořilosti k dcerám vedla je někdy na procházku; navštívili některé chrámy a pak se někde občerstvili zákuskem a troškou vína. Když jednou podnikla takovou vycházku v pátek, dostalo se zbožné ženě výčitek jejího božského ženicha, že tento den je zasvěcen památce jeho umučení. Od té doby zanechala křesťanská rodina v tento den jakéhokoli zotavení.

Nadpřirozený život nesešel jednak půvabu z povahy Anny Marie; třebaš výbuchy dobré nálady a radosti mírnila důstojností křesťanskou a zdržlivostí, netrpěla tím nikterak její veselost a vlídnost; chovala se stále přívětivě a mile. Její manžel svědčí o tom:

„Milovala o Bohu a svatých věcech, ale nebyla nudna, jak některé zbožné osoby mluví stále o sobě a své zbožnosti, aby se chlubily svou zbožnou myslí. Brala podíl ve všech slušných, třebaš lhostejných rozmluvách, a směla se srdečně vtipům, jež při stole někdy padly; ale byla tak obratná, že nepozorovaně rozmluvu obrátila na božské věci a takový zájem vzbudila, že to ani nepozorovali.“

Jak Anna Maria svou pobožnost, veselost a zábavu spojila s dobrým mravem, tak se též věnovala úplně službě domácích, když klid rodiny aneb nemoc toho žádala. Pak neváhala opustiti své pobožnosti, ba i sv. přijímání. Byl-li kdo nemocen v rodině, ošetřovala ho pečlivě a dle potřeby nešla na mši svatou.

6. Domácí práce v domě Taigi.

Po pobožnostech, jež první místo, jak se patří, zaujaly v rodině, většinu času vyžadovala práce, toto bohatství chudých. Již od dětství, neštěstím chudobě do náruče vržená, záhy zvy-

kala na práci a horlivě podrobovala se zákonu, jenž předpisuje, že člověk má v potu tváře jisti chléb svůj. Od té doby, co začala život nadpřirozený, rostla tato oddanost a stala se horlivostí, statečností pak se povznášela k vyšší znamenité, nahlédla, když Prozřetelnost dopustila v dětství jejím úpadek otcův a do Říma jej přivedla, aby tu neznámý ve velkém městě vedl skromný a pracovitý život, že se tak stalo proto, že s takovým losem spojeny byly milosti spasitelné a drsná, trnitá cesta bezdečně vedla k posvěcení.

Toto osvětlení dala jí víra a ukázala jí život, práci i strádání posvěcené vůli Boží; proto skláněla Anna Maria svou hlavu v láskyplné oddanosti a duch její neznal nepokoje, srdce námahy a rty nářku. Svatá vůle Boží rozptýlila všechna rozčilení, uklidnila všechny bouře, osvitila temné dny a s pokojným svědomím svědila se Anna Maria v křehkém člunu bez bázně divým proudům života.

Svatý dům v Nazaretě, v němž Pán Ježíš tricet let v skrytosti a práci prožil, tanul jí stále na mysli; snažila se svou domácnost zařídití podle tohoto vzoru: chtěla napodobovati poslušného a poddaného Ježíše, pokornou Pannu Marii a sv. Josefa, tento dokonalý vzor pracujících a chudých; následovala je svou vírou a modlitbou. Svou zbožností žila nějak uprostřed sv. rodiny, její skromnost a vnitřní sebranost, pevná mlčelivost ukazovaly, že svou práci koná v přítomnosti Boží. Nikdy neběhala sem tam, neukvapovala se, nemluvila zbytečně; nikdy prudce nevyjela, nesměla se hlasitě, nic z toho, co by naznačovalo nepřítomnost Boží a vnitřního umrtvení.

Pod jejím skromným krovem střídala se jako v Nazaretě modlitba s prací. Modlila se, když s jehlou v ruce spravovala prádlo a šaty domácích; modlila se, když chodila, lůžka stíhala, světnice a dům zametala, a jídlo vařila. Jistě byly tyto práce prosté, velmi jednoduché, nepatrné, nízké; ale Pán Bůh, jenž nikoli na zevnějšek věcí, ale

na nitro srdce hledí, se zálibou patřil na srdce této prosté ženy a z domu jejího vycházel duch života, oheň, jenž spásu daleko nesl, kadidlo, jež k nebesům pronikalo a zemi vůní plnilo, duše zachraňovalo a hojně požehnáni na ně snášeio.

„Její život,“ praví svědek její ctnosti, „byl veliký a užitečný, nejen pro ni samu aneb její domácí, ale též pro společnost lidskou. Byla dokonalým vzorem svatosti v stavu manželském a křesťanského života ve světě. Tato opravdu veliká a statečná žena věnovala svůj život lásce Boží a službě bližního.“

Její manžel svým způsobem prostými výrazy přeložil slovo Písma sv. o ceně ženy zdatné „nad skvosty a zdaleka cenu má“. „Byla ženou ve všech vlastnostech nesrovnatelnou. Jsem stár, ale kdybych byl mlád a chtěl proběhnouti celý svět, abych hledal ženu, jako ona byla, nenalezl bych ji; ztratil jsem velký poklad.“

Tak zušlechťuje a zdokonaluje milost v lidské duši city a náklonnosti přirozené, jako roubek planý kmen oplodňuje a dává mu sílu vydávati ušlechtilější květy a ovoce. Nalezne-li velikého a jasného ducha, plodí sv.

Augustina a sv. Tomáše; nalezne-li srdce přirozeně lásky plné, dává světlo sv. Františka Saleského a sv. Vincence z Pauly; potká-li statečnost a pevnou povahu, vychovává sv. Pavla a sv. Františka Xaverského; kde se čistota mravů spojuje s půvabem mládí, rodi sv. Stanislava Kostku a sv. Aloise. Tak mění milost vlastnosti přirozené dobré v ctnosti, mravní krásu v krásu nadpřirozenou, a hrdinství zdokonaluje a ozařuje v svatosti. Anna Maria byla by bez milosti a své velkomyslné součinnosti s ní zůstala matkou jako jiné ženy. Kdyby nebyla přemáhala křehkosti, jež ji ovládaly, nebylo by vzešlo ani rostlo vzácné simé, které nebe vložilo do srdce jejího, při všech ušlechtilých náklonnostech a její šlechtné a veliké povaze, a nebylo by žádné stopy po její pouti pozemské. Ale svým nadpřirozeným životem plnila povinnosti manželky a matky tak podivuhodně, že v pokolení, s nimž žila, zanechala památku bezúhonnou, u dítek církve vůni svatosti, kterou čas zanese až do nejzazších končin země, a mezi křesťanskými ženami jeden z nejkrásnějších vzorů domácích ctností, jaké nám dějiny světic poskytují.

Frant. Chrám:

Modlitbo!

Modlitba, modlitba,
peruti bílá,
Bůh tě nám na zemi
s nebeska silá.

Abys z nás svanula,
co nás tu kruší,
abys nám skanula
pokojnost v duši.

Abychom okřáli
blaženým mírem,
nebyli uštknut,
pekelným štírem.

Modlitbo, modlitbo,
přilétej ke mně,
ovívej duši mou
křídlem svým jemně.

Modlitbo, modlitbo,
v přívalu mnohém —
tryskej mi nadšení,
spojuj mne s Bohem!

Různé zprávy.

Pout do Lurd 1924. IV. spolková pout do Lurd bude vypravena v červenci roku 1924. Směr: Praha—Solnohrad—Inšpruk—Milán—Janov—Marseille—Lurny (5 dní) Bordeaux—Paříž (2 dni) Remeš (bojiště) Strasbourg—Praha. Pout bude trvat 14—15 dní. Podrobný program, doba odjezdu, ceny atd. bude uveřejněn, jakmile obdržíme zprávy z Francie a Itálie. Přihlášky přijímá již nyní Ant. Kašpárek, farář u P. Marie Sněžné v Praze II, Jungmannovo nám. č. 20.

Dva církevní hodnostáři do italského senátu. Dějí se na světě divné věci. Kdyby ještě před 10 lety byl někdo tvrdil, že v ital. senátě bude nějaký biskup a že ho vláda sama bude jmenovati, tak by nedošel víry. A dnes list vládní „Giornale d'Italia“ oznamuje, že vláda jest ochotna jmenovati do senátu dva církevní hodnostáře. Bude to kardinál Maffi, jeden z nejvýznačnějších kardinálů, který byl uváděn i mezi kandidáty po zemřelém Benediktu XV. na papežský stolec. Druhým má být arcibiskup z Tridentu Endrici, který si za války od Rakouska vypil pohár utrpení jako italský vlastenec. Tím nastane průlom ve vládním nazírání na vatikánskou otázku. Opět jasně viděti, že politika Vatikánu byla moudrá, že se dočkala plného uznání i se strany vlády a že je naděje na smírné rozřešení dlouholetého poměru mezi Svatou Stolicí a vládou, který neprospíval státu, ač měl velice uškoditi Vatikánu. Naši pokrokaři a komunisti by se měli zamysleti nad těmito změnami v Itálii, pak by nesnili o ilusi účtování s Římem.

Katechismus. Přítel generála Lamoricièra spatřil na jeho psacím stole katechismus a vyslovil nad tím své podivení. „Nechci žít jako vy,“ odpověděl mu generál, „mezi nebem a zemí, mezi dnem a nocí. Chci věděti, kam jdu a čeho se mám držeti.“ — Člen akademie X. Y. našel při návštěvě

bezbožného Diderota, že vykládá své dcerušce katechismus. „Jakže,“ tázal se ho, „vy učíte katechismu?“ „Příteli,“ odpověděl Diderot, „domníváte se, že bych mohl jinak lepší základy dáti výchově své dceři, aby se stala takovou, jakou ji chci mít, aby mi žila k radosti?“

Japonsko zřídí vyslanectví u Vatikánu. Ve státním novém rozpočtu žádá japonská vláda potřebný náklad na zřízení vyslanectví u Vatikánu. Budhisté sice proti této položce protestovali, ministr zahraničních záležitostí však věc prosadil a zdůraznil v notě o této věci, že „vyslanectví bude mít ráz čistě diplomatický (což je samozřejmé!). Zajímavý jsou také důvody, jež ministr uváděl: Při rostoucím významu Japonska ve světové politice je styk s takovým významným diplomatickým činitelem, jakým je Vatikán, politickou nezbytností! — Katolíků jest v Japonsku na 70.000. V Tokiu byl proto nejdříve jmenován apoštolský delegát msgr. Fumaroni-Biondi. Japonský korunní princ Hiro Hito navštívil oficiálně papeže ve Vatikáně. Nástupcem prvního apoštolského delegáta v Japonsku byl msgr. Giardini, a tohoto přijal oficiálně v audienci korunní princ v Tokiu. Konečně tyto přátelské vztahy vlády japonské a Vatikánu vedly k rozhodnutí zříditi u Vatikánu japonské vyslanectví.

Katolická universita v Miláně, obětavostí katolické veřejnosti udržovaná, měla v roce 1922 vydání 1.423.420 lir, příjem 1.420.271 lir, schodek 3229 lir. Dle výroční zprávy „Amici della Università Cattolica“ bylo dobrodinců univ. r. 1922 13.473, v roce 1923 33.670.

Oslava katol. spisovatele. Na popud sv. Otce Pia XI. konati se bude letos ve Vatikáně akademie na počest 50. výročí smrti věhlasného italského básníka Alex. Manzoni-ho, který zemřel r. 1873; znamenité jsou jeho hymny, romány a dramata. V. Ondk.

Obětování denního úmyslu.

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejsv. Srdcem svým Bohu chválu jsi vzdával a nyní v nejsv. Svátosti oltární po vši zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa, obětuji Tobě celý dnešní den, ani sebe menší částky jeho nevyjímaje(íc), za příkladem nejsv. Srdce blahoslavené a neposkvřené Panny Marie, všeliké úmysly a myšlenky, všeliké city a žádosti, všeliké skutky i slova svá. (Odpustky 100 dní jednou za den, Lev VIII. S. Congr. Indulg. 12. prosince 1885. Dec. kurenda brn. 1886 č. 11).

Obzvláště Ti je obětuji za Tvou svatou církev a její nejvyšší hlavu, za pokoj Kristův v říši Kristově a na všechny úmysly, jež doporučeny jsou na tento měsíc a na tento den členům Apoštolátu modlitby.

Pane Ježíši, zastráž ochranou svého božského Srdce našeho sv. Otce! Srdce Ježíše a Marie! Zachraň církev, vlast naši a národ náš československý! Ó sladké Srdce mého Ježíše, učiň, abych Tě miloval(a) víc a více. Amen. (Pokaždé odpustky 300 dní; jednou za měsíc, modlíme-li se to denně, odpustky plnomocné. Pius IX. 26. listopadu 1876.)

Sladké Srdce Marie, budiž mou spásou! (Pokaždé odpustků 300 dní. Pius IX. 1852.)

Sv. Josefe, vzore a patrone ctitelů božského Srdce, oroduj za nás! (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. r. 1891.)

Sv. Michaeli, archanděle, sv. Cyrille a Methodě, orodujte za nás!

Heslo apoštolské: Křest životem, skutkem pracovat i ku zjednání pokoje v říši Kristově.

Úmysl v únoru 1924: **Katolické vysoké školy.**

Odpustky 100 dní za každý dobrý skutek vykonaný na tyto úmysly.

PRÁVĚ VYŠLO!

PRÁVĚ VYŠLO!

PÍSNĚ A KOLEDY VÁNOČNÍ

s přídaukem oblíbených písní rorátních (Z nebe posel vychází a pod.)

III. ROZMNOŽENÉ VYDÁNÍ.

CENA Kč 3.—.

PŘEROV 1923.

STRAN 64.

VYDAL ARCIB. RADA IGNÁC ZAVŘEL, EM. DĚKAN A FARÁŘ V PŘEROVĚ.

OBSAH:

Pokoj Kristův v říši Kristově. (Hlavní úmysl.) — Píseň k P. Marii. (Báseň.) — Novoroční úvaha. — Pobožnost prvního pátku. — Uctívání nejsv. jména Ježíš. — Modlitba. (Báseň.) — Obět. — Úcta Nejsv. Srdce P. ve světle přítomnosti. — Obrázky z katolických missií. — Bl. Anna Maria Taigi. — Modlitba! (Báseň.) — Různé zprávy. — Obětování denního úmyslu.

Tiskem a svým nákladem vydává Občanská tiskárna v Brně. — Za redakci odpovídá **Ludvík Kučka**

Úmysly apoštolátu modlitby.

V jednu modleme se za pokoj Kristův v říši Kristově.

(Hlavní úmysl ustanoven a žehnán Jeho Svatostí, papežem.)

1. Ú. Obřezání Páně. Nový rok. - Pokoj v srdci každého. Požehnání Boží pro tento rok. Odvrácení všelikého neštěstí. Vše ke cti a chvále Boží. Katol. studující.
2. St. Nejsv. Jména Ježíš. - Posvět se jméno Tvé! Zamezení klení a zlořečení. Hojní kající. Spolek šíření víry. Vzbuzování dobrého úmyslu. Nemocní.
3. Č. Sv. Jenovefy, p. (512). - Pokoj v rodinách. Zbožné vychování dětí. Opuštěné dívky. Péče o sirotky a chudinu. Pomoc Boží. Vytrvalost v dobrém.
4. P. Sv. Tita, bisk. I. stol. - I. pátek v měsíci. Pobožnost k bož. Srdci P. Usmířující sv. přijímání. Sdružení duší obětí. Lidové missie. Apoštolát sv. Cyrila a Met.
5. S. Sv. Simeona Styl. (459). - I. sobota v měsíci. Pobožnost k P. Marii. Dar sebezapření. Zadosťuchování P. Marii za urážky. Větší znalost pravd náboženských.
6. Neděle. Zjevení Páně. Sv. tří králů. - Přijď Království Tvé! Spolek pro šíření víry. Missie v Africe. Spolek sv. Děťství. Spolek sv. Petra Klavera. † kněží.
7. P. Sv. Luciana kn. m. (312) - Pokoj v obcích. Dorost kněžský. Nemocní a neduživí. Katolické spolky omladiny. Statečné vyznání víry. Zeměli spolubratři.
8. Ú. Sv. Severina, opata. (482) - Pokoj ve společnostech. Představení řeholí. Přemáhání vlažnosti. Bohoslovné ústavy. Zřízení katolické university.
9. St. Sv. Juliany a Basilizy, m. (313) - Pokoj mezi národy. Statečnost ve víře. Zasyččení se rodin nejsvětějšímu Srdci Páně. Povolání k missiím. Povznesení mravů.
10. Č. Sv. Pavla, poust. (442). - Světový mír. Pohrdání světem. Povolání k missiím. Obnova kázň a pořádku. Ochrana nevinnosti. Přemáhání sebe.
11. P. Sv. Theodosia, opata. (529). - Katolické řády. Dar svornosti a jednoty. Napravení 2 osob. Obrácení nevěrců a bludařů. Návrát odpadlíků do církve.
12. S. Sv. Arnošta, biskupa. - Velepastyři naši. Jednoty duchovenstva. Časté sv. přijímání. 3 zemřelí kněží. Odstranění pohoršení. Apoštolát modlitby.
13. Neděle 1. po zjevení P. - Sv. Hilaria, bisk. a učitele cirk. (268). - Sv. Otec Pius XI. Odvrácení drahoty a hladu. Spravedlivost a poctivost. Záchrana mládeže.
14. P. Sv. Felix z Noly, kn. m. (310). - Dorost kněžský. Smíření církve východní se západní. Duchovní život v katolických spolcích. Dobrodinci chudiny.
15. Ú. Sv. Maura, opata ř. sv. Benedikta. (584). - Řád bened. Dorost řeholný. Dobrý příklad. Missie mezi pohany. Vychovatelé mládeže. Katolické školy.

Obětování denního úmyslu.

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejsv. Srdcem svým Bohu chvály jsi vzdával a nyní v nejsv. Svátosti oltární po vši zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa, obětuji Tobě celý dnešní den, ani sebe menší částky jeho nevyjímaje(íc), za příkladem nejsv. Srdce blahoslavené a neposkvrněné Panny Marie, všeliké úmysly a myšlenky, všeliké city a žádosti, všeliké skutky i slova svá. (Odpustky 100 dní jednou za den, Lev XIII. S. Congr. Indulg. 12. prosince 1885. Diec. kurenda brn. 1886, č. 11.)

Obzvláště Ti je obětuji za Tvou svatou církev a její nejvyšší hlavu, za pokoj Kristův v říši Kristově a na všechny úmysly, jež doporučeny jsou na tento měsíc a na tento den členům Apoštolátu modlitby.

Pane Ježíši, zastřiž ochranou svého božského Srdce našeho svatého Otce! Srdce Ježíše a Marie! Zachraň církev, vlast naši a národ náš československý! Ó sladké Srdce mého Ježíše, učiň, abych Tě miloval(a) víc a více. Amen. (Pokaždé odpustky 300 dní; jednou za měsíc, modlíme-li se to denně, odpustky plnomocné. Pius IX. 26. listopadu 1876.)

Sladké Srdce Marie, budiž mou spásou! (Pokaždé odpustků 300 dní. Pius IX. 1852.)

Sv. Josefe, vzore a patronu ctitelů božského Srdce, oroduj za nás! (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. r. 1891.)

Sv. Michaeli, archanděli, sv. Cyrille a Methode, orodujte za nás!

Heslo apoštolské: Křesť. životem, skutkem pracovati ku zjednání pokoje v říši Kristově.

Úmysl v únoru 1924: Katolické vysoké školy.

Odpustky 100 dní za každý dobrý skutek vykonaný na tyto úmysly.

16. St. Bl. Bohumira, ř. prem. (1127). - Kanon. prem. Nemocní kněží. Odvrácení zlého. Svornost. Náprava poměrů. Pronásledování katolíků.
17. Č. Sv. Antonína, poust. (356). - Řeholní duch. Přemáhání pokušení. Šíření katolického tisku. Pohrdání marnostmi světa. Duše v očistci. Zemřelí rodiče.
18. P. Nastolení sv. Petra v Římě. Sv. Otec Pius XI. Pronásledování katolíci. Horlivá modlitba o smíření národů. Katolické spolky. Katolické školy.
19. S. Sv. Kanuta, kr. m. - Obrácení Anglie na víru katolickou. Katolické missie a obětavost pro ně. Katolíci učitelé. Dobročinnost k chudině. Zemřelí bratři.
20. Neděle II. po zjev. P. Sv. Fab. a Šeb., m. (250 a 288) - Obnova ducha křesť. Odvrácení dráhoty a hladu. Náprava neblah. poměrů v obci. Požehnání kat. podniku.
21. P. Sv. Anežky, p. m. - Ochrana čistých a nevinných duší. Časté přijímání svatých svátostí. Družiny mariánské. Odvrácení poškození.
22. Ú. Sv. Vincence a Anastasia, m. (303). Zástupcové katol. lidu. Trpělivost v protivinství. Katolíci missionáři. Křesťané na východě. Duše v očistci.
23. St. Sv. Rajmunda z Penafortu, vyzn. - Věrné plnění povinností. Apoštolát sv. C. a Metoda. † arcib. dr. Ant. Stojan. Dobrodinci poutního domu. † spolubratři.
24. Č. Sv. Timotea, biskupa muč. (97). - Naši velepastýřové. Dorost kněžský. Vítězství církve nad nepřáteli. Vytřvalost ve ctnosti. Dar moudrosti a síly.
25. P. Obrácení sv. Pavla, apoštola (35). - Obrácení nepřátel církve sv. Dokonalá poslušnost. Návrat pobludilých a odpadlých od víry. Povolání k duch. stavu.
26. S. Sv. Polykarta, biskupa muč. (165). - Statečnost katolíků. Moc dobrého příkladu. Zabránění šíření nevěry. Horlivé poučování nevědomých.
27. Neděle III. po zjev. P. Sv. Jana Zlat., bisk. a uč. círk. (497) - Horliví kazatelé. Sjednocení církvi východní s římskou. Dobročinné ústavy. Poslouchání slova Božího.
28. P. Sv. Cyrilla. - Úcta nejsvětější Svátosti. Ochrana dospívající mládeže. Křesť. výchova v rodinách. Náprava mládeže. Trpělivost v chudobě.
29. Ú. Sv. Františka Sal. bisk. a uč. círk. (1622). - Vedení zbožných duší. Katolíci spisovatelé. Dar tichosti a mírnosti. † kard. Fr. B. † kněží a rodiče.
30. St. Sv. Martina, p. m. II. stol. - Sjednocení Slovanů ve víře katol. Útěcha opuštěným. Horlivá návštěva služeb Božích. Katolíci na Rusi. Duše v očistci.
31. Č. Sv. Petra Nol. zakl. řeh. (1256). Duchovní řády. Živí a † členové bratrstva nejsv. Srdce Ježíšova a Apoštolátu modlitby. Nevyslyšené úmysly.

Obětování denního úmyslu.

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejsv. Srdcem svým Bohu chválu jsi vzdával a nyní v nejsv. Svátosti oltářní po vši zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa, obětuji Tobě celý dnešní den, ani sebe menší částky jeho nevyjímaje (ic), za příkladem nejsv. Srdce blahoslavené a neposkvrněné Panny Marie, všeliké úmysly a myšlenky, všeliké city a žádosti, všeliké skutky i slova svá. (Odpustky 100 dní jednou za den, Lev XIII. S. Congr. Indulg. 12. prosince 1885. Diec. kurenda brn. 1886 č. 11.)

Obzvláště Ti je obětuji za Tvou svatou církev a její nejvyšší hlavu, za pokoj Kristův v říši Kristově a na všechny úmysly, jež doporučeny jsou na tento měsíc a na tento den členům Apoštolátu modlitby.

Pane Ježíši, zastřiž ochranou svého božského Srdce našeho svatého Otce! Srdce Ježíše a Marie! Zachraň církev, vlast naši a národ náš československý! Ó sladké Srdce mého Ježíše, učiň, abych Tě miloval(a) víc a více. Amen. Pokaždé odpustky 300 dní; jednou za měsíc, modlíme-li se to denně, odpustky plnomocné. (Pius IX. 26. listopadu 1876.)

Sladké Srdce Marie, budiž mou spásou! (Pokaždé odpustků 300 dní. Pius IX. 1852.)

Sv. Josefe, vzore a patronu ctitelů božského Srdce, oroduj za nás! (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. r. 1891.)

Sv. Michaeli, archanděli, sv. Cyrille a Methodě, orodujte za nás!

Heslo apoštolské: Křesťanským životem, skutkem pracovat ku zjednání pokoje v říši Kristově.

Úmysl v únoru 1924: **Katolické vysoké školy.**

Odpustky 100 dní za každý dobrý skutek vykonaný na tyto úmysly.

(Zasláno.)

Odebírejte časopis „Apoštolát sv. Cyrila a Metoděje“. Před vánocemi vyjde první číslo ročníku XV. Bude nově upraveno. Předně bude mít krásnou obálku, kterou nakreslil akademický malíř Jano Köhler. V každém čísle budou obrázky jako dosud. Nový ročník přinese 27 pohledů na pohřeb zemřelého metropolity dra Ant. C. Stojana z Olomouce a z Velehradu. Tím stane se časopis „Apoštolát“ důležitým historickým dokumentem. Žádný titel zemřelého arcibiskupa nebude bez této památky. — Obsah časopisu bude se zabývat unionismem a misemi mezi národy slovanskými, vnitřním náboženským obrodem naší vlasti a šířením děje cyrilometodějské a svatováclavské. Cena časopisu bude 12 Kč ročně jako doposud, ač bude mít tuhou obálku a více obrázků než dosud. Bude vycházeti pravidelně každého prvního v měsíci. Ročník bude mít 12 čísel a více než 200 stran na pekném trvalém papíře. Za příspěvatele se přihlásili: Dr. Dvorník z Paříže, Dr. B. Špačil S. J. z Říma, Gleb. Verchovský, msgr. Dr. R. Zhaněl, Dr. Adolf Špaldák, Dr. Vaška, Dr. Grívec z Lublaně, P. Trčka ze Lvova, několik kněží z Podkarpatské Rusi, P. Hladký, Dr. Žurek, P. Stříž, P. Fr. Jemelka a Pospíšil z Ameriky, Dr. Durych, P. Gaja, P. Grygora a j. Tato jména zaručují krásný obsah nového ročníku. Nebude kněze ani katol. laika, který by neodbíral nový ročník „Apoštolátu“. Odbory Apoštolátu máme ve 304 farnostech v arcidiecési olomoucké se 22.000 členy, z nichž každý by měl časopis odebírat. Pošleme každému první číslo na ukázkou, kdo získá 5. nových odběratelů, dostane šestý pro sebe zdarma. Farní úřady, kde Apoštolát je založen, prosíme, aby mezi členstvem agitovaly, aby každý člen časopis odebíral. Při hromadném odebírání účtujeme ročník za 10 Kč ročně a ještě dáváme každý desátý zdarma. Do Ameriky posíláme již nyní mnoho čísel, doufáme, že po apoštolské činnosti našich misionářů zemřelého P. Jaška, P. Jemelky, P. Pospíšila bude počet odběratelů mnohem vyšší. Do Ameriky stojí ročník 1 dolar, při větším počtu odběratelů dáme slevu. Redakce časopisu chce ze všech sil pracovat k tomu, aby všechny naše náboženské a kulturní spolky po způsobu amerického utvořily jednotný svaz, by se vystupovalo jednotně a systematicky, proto zasíloují si všestranné pomoci a podpory. Misie vnitřní a zahraniční jsou jediným prostředkem

nejúčinnějším k šíření svaté víry, k sjednocení Slovanů u víry, jakož i k povznesení duchovnímu v našem národě, to všechno bude podporovat časopis „Apoštolát sv. Cyrila a Metoděje“. — Staňte se odběrateli časopisu „Apoštolát“ a rozšiřujte ho mezi známými.

Nová kniha blahopřání. Sbírká různých přání a příležitostných proslovů. Cena s poštovným Kč 6.60. Zasláá Družstvo „Vlast“, Praha II., Žitná ul. č. 26 II.

Matkám. Promluvy pro spolky křesťanských matek. Napsal Antonín Melka, spirituál kněžského semináře v Čes. Budějovicích. Všechny výtěžek z knihy té věnován spolku „Haléř sv. Vojtěcha“ k podporování kněžského dorostu“. V Praze, 1922, nákladem „Haléře sv. Vojtěcha“, opatství Emauzské. 120, 173 str., Kč 9.—. Mezi prostředky, jimiž jest čelití dnešnímu nedostatku kněžstva, uvádí se všeobecně na významném místě tento: budiž smysl pro život víry v rodinách. A rodina — tot především matka! „Výchova pravých matek je nanejvýš nutná, neboť jen zbožné, obětavé matky, matky prodehnuté katol. vírou dají nám pořádné kněze a dostatek kněžského dorostu.“ (P. Stork S. J. „V. M. Dr.“, 1922, XV., str. 90). A této výchově matek je věnován tento spis — v literatuře české, ano i v mnohé cizí — svého druhu unicum. (Před časem nevěděl ani P. Saedler S. J., pracovník na poli mateřských spolků na slovo vzatý, o nějakých německých duch. cvičeních pro matky, jaké jsou zde podány.) Spisek jest velice praktický, podává stručně vše, co je k vedení mateřských spolků potřebí: počínaje od promluvy k zakládání spolku, až po modlitby při schůzích spolku obvyklé. Adventní příprava matek k sv. zpovědi, velikonoční duchovní cvičení skýtají vitanou pomoc všemu kurátnímu kléru k stavovským přípravám žen, jakož vůbec všech téměř promluv výhodné bude lze užití i k promluvám v mariánských a j. ženských družinách a organizacích, ano i k promluvám nedělním a svátečním. K přednostem spiskunáleží dále neobyčejné zdařilé využití evangelií, epistol a i Pisma sv. Starého zákona k cili vycílenému. Přiznávám, s jakou přijalo duchovenstvo dřívější spisy autorovy, jest správně „Haléř sv. Vojtěcha“ důvodem k naději, že i tento spisek jeho bude vřelým přijat, zvláště proto, že jeho výnos je věnován všecek účelům spolku.

»Anděl Strážný«

časopis pro křesťanskou mládež.

Vychází prvního každého měsíce vyjma červenec a srpen. Předplatné na rok 9.— Kč. Objednejte právě ukončený ročník.

Nakladatelství Občanské tiskárny dříve Benedikt.
v Brně, Starobrněnská ul. 19-21.

Vychází začátkem každého měsíce.

Škola Božského Srdce Páně,

časopis pro katolíky, zvláště pro zbožné spolky a bratrstva.

Pořádá

P. Petr Hlobil v Rajhradě.

Na „Školu Božského Srdce Páně“ předplácí se na rok 12 korun.

Jednotlivá čísla prodávají se po K 1.40.

Administrace a expedice jest v Brně, Biskupská ulice číslo 1.

K době svatopostní doporučujeme

rozjímání, životopisy a výklady:

Březen, úctě sv. Josefa posvěcený. Rossi Bot. P.,
Cena K 1.80.

Cesta k míru duše. Leben P. Druhé vydání. Cena K 10.—.

Duchovní domáci samota. Hugo Hurter, P. T. J., Přeložil a sestavil P. Fr. Tomeček, T. J. 216 stran.
Cena K 7.—.

Ježíš nacestě k hoře Kalvarii. Herzog Fr. Cena K 1.20.

Kázání postní o tajemstvích sv. růžence a pohřbu Páně. Kolísek Fr. Dr. Cena 90 h.

Kázání postní. Kolísek Fr. Dr. Cena 80 h.

Kázání na všechny neděle a zasvěcené svátky církevního roku, jakož i na Velký Pátek a den Dušiček. Markrab Klem. Cena K 6.30.

Láska Ježíšova ke kajícím. Mlčoch Fr. Cena 80 h.

Láska za lásku. Herzog Fr. Cena K 1.20.

Marnotratný syn. Hercog Fr. Cena K 1.10.

Mše svatá, největší poklad na světě. Walter Jos.
Cena K 2.50.

Na břehu věčnosti, sedmero řeči svatopostních.
Kubíček Václav. Cena 1.50.

Obřady církve katolické. Grydil Frant. Cena K 3.—.
Z toho výňatek: **Svatý týden.** Cena K 1.40.

O častém svatém přijímání a o časté svaté zpovědi.
Vojáček M. Cena K 2.40.

Obrazy z umučení Páně v rámci století. Jirásko
Fr. Cena K 1.10.

Památky postních pátků. Cena 60 h.

Postní kázání. Šturza Antonín Dr. Cena K 3.80.

Š K O L A

BOŽSKÉHO SRDCE PÁNĚ.

ROČ. LVIII.

BRNO, 1. ÚNOR 1924.

ČÍSLO 2.

O Srdce Ježíše, ty šípy lásky svojí jen hojně vysilej sem do rodiny svojí, ať sluhů Tvých se ztráví jím! hruď, Ty Srdce Páně naší láskou buď!

Katolické školy vysoké.

(Hlavní úmysl).

Jak víme ze sv. evangelií, učil Pán Ježíš zástupy lidu všude, kde se mu naskytla příležitost buď na zemi, nebo na březích jezera, na hoře nebo v synagoze židovské. Posluchači jeho byli lidé všech stavů, každého stáří, prostí lidé i učené zákoníci a fariseové. Kterž z nich byli dobré vůle, přijímali s radostí učení jeho nebeské a stali se přáteli jeho, jako Nikodém a Josef z Arimathie. Když měl Pán Ježíš vstoupiti na nebesa, dal apoštolům svým rozkaz: „Jděte a učte všechny národy, kažte evangelium všemu stvoření.“ Posilnění Duchem svatým rozešli se apoštolé po všech krajinách světa a kázali Ježíše Ukřižovaného všude na náměstích i ve školách. Sv. apoštolé opět svou moc učitelskou, kněžskou a pastýřskou dali svým nástupcům, biskupům a kněžím církve Kristovy. Máf tedy církev Kristova jediné moc hlásati neomylné učení Kristovo a zachovávat je čisté a neporušené. Církev katolická to byla, která pečovala o své věřící hned od mládí, aby je vedla po cestě ke spasení věčnému. Zakládala školy vedle chrámů, aby děti byly vyučovány pravdám Božím ve škole, dospělejší pak ve chrámech. Toť původ školy křesťanské, toť původ

výchovy náboženské. Čím více přibývalo věřících, tím více zakládáno škol a chrámů a klášterů, školy ne-
toliko obecné, ale i vyšší školy a university. Duch pak v těchto školách byl křesťanský a to ve všech vědách. Duch křesťanský a víra v Boha nikterak neodporuje pokroku vědy, naopak jest pevným základem každé vědy. Vzpomeňme jen středověku, jací to mužové věhlasní, učení, vycházeli z vysokých škol ve Francii, v Itálii a jiných zemích vzdělaných. Vzpomeňme jen zlaté doby naší české vlasti, doby Karla IV., otce vlasti naší, jak založil v Praze vysoké učení se svolením papeže Klementa VI. r. 1348, první ve střední Evropě, kteroužto universitu spolu s prvním arcibiskupem Arnoštem z Pardubic bohatě statky a výsadami obdařil. Karel IV. i nižší školství podporoval, zakládáním klášterů a far. Bohužel, že v novější době duch křesťanský pomalu mizel na universitách, jakoby víra a věda sobě odporovaly. Duch tento v nejnovější době zmizel úplně a zavládla jen lichá, svobodná věda bez pravého základu, jímž je a zůstane pravda Boží a učení Spasitele našeho. Jak na vysokém učení tak nyní i na střed-

ních školách a na obecných se vůbec náboženství z plánu učebního vylučuje, nebo se ponechává učení náboženství jen málo času. Vidíme bohužel, jak na mládeži tak u dospívajících a nejvíce na vysokém učení, kam vede a směřuje všechno učení bez Boha — vede k neznabožství, k pohanské nemravnosti. Bohu díky, že nastalo mezi studenty a akademiky katolické hnutí, že se sdružují v družinách mariánských, tvoří ligu českou akademiků, v níž se pěstuje duch právě křesťanský vedle vědy a život podle zásad křesťanských. Takovým krásným sdružením akademiků je sdružení „Sušil“. Z těchto akademiků budou jednou profesori, kteří zase

budou působiti v témž duchu na svěřenou sobě mládež a tak se obrodí vzdělaná společnost v duchu křesťanském. Jako soli potřebujeme Katolické university, aby víra a pravá věda z nich se šířila po národech a napravily, co nevěra a lichá věda pokazily. Domáhejme se všemi zákonnými prostředky katolických škol, obecných, středních a vysokých čili universit. Aby však práce naše byla požehnána, obraťme se s vroucí prosbou k nejsv. Srdci Pána Ježíše, aby se slitovalo nad lidem svým a přivedlo jej zase na pravou cestu víry a pravdy Boží. Na tento úmysl obětuje všechny modlitby a dobré skutky své!

Frant. Chrást:

Před svěcením zvonů.

I.

Budte vítán, pane předúctojný,
v naší rodné, milé otčině,
požehnání nebes pramen hojný
přinášíte farní rodině.

Po krvavých bojích dobu dlouhou
smutno bylo širém po kraji,
želali jsme zármutkem a touhou,
jak když děti matky nemají.

Smutno bylo u nás, slyš ztěží
sirotky jsme kryly v očích svých,
i opuštěných lkával zmlklých věží
umíráček v zvucích truchlivých.

Jakby z chrámů zašla radost jasná,
výstrah, dobrých rad a proseb vzruch,
na zmar přicházela slova spasná,
snad již opustil nás dobrý Bůh.

Ale dnes se smutek v radost mění,
zvonů hlas se ve kraj rozletí,
až je v modlitbách a svatém pěni
církve Vaší rukou posvěti.

Až ty zvuky nebeskou svou branou
novým svatým činům dají vznik,
nové oběti zas k Bohu vzplanou,
budiž Pánu Bohu za to dík!

Úcta Nejsv. Srdce P. ve světle přítomnosti.

Napsal Msgr Dr. Rudolf Zháněl.

(Dokončení).

V pravdě a v skutku věnoval se božský Spasitel třemi tajemstvími svého života, svým vtělením, svým umučením a ustanovením velebné Svátosti oltářní nám úplně, jeho nejsv. Srdce otevřelo nám tu nevyčerpatelný

pramen všech milostí a podalo nevyvratitelný důkaz nekonečné lásky své!

2. „Žizní-li kdo, pojď ke mně a pij!“ Tak volal božský Spasitel ke shromážděným ve chrámě v poslední den svátků stánkových. Tu povstala v lidu

veliká rozepře. Někteří považovali Ježíše za velikého proroka, mnozí zřejmě prohlášovali, že je očekávaným Mesiášem čili Spasitelem. Jiní zase byli proti němu, ba chtěli dokonce ruce na něj vložit, zatknouti ho a předvésti vysoké radě. Na konec pak všichni chladně odešli, nedbajíce vroucích upřímných slov, jimiž je dobré Srdce Ježíšovo volalo ku pramenům všech milostí. A přece dokázal Ježíš nesčetnými velkolepými zázraky svoje Božské poslání, že jest oním dávno slíbeným Spasitelem, po němž vzdychali staří a proroci, toužebně volající: „Vydejte rosu nebesa a ty země otevři se, vydej nám Spasitele!“ Sám pak Ježíš na otázku učeníků Janových: „Jsi-li ten, jenž přijíti má?“ poukázal, jak se vyplňuje prorocství Išaiašovo: „Slepi vidí, chromi chodí, malomocní se očišťují, hluší slyší, zemřelí vstávají z mrtvých, chudým zvěstuje se evangelium“ (Mat. 11, 5.)

Jako Jan Křtitel v upřímném zármutku svém hořekoval nad nevěrou lidu: „Ve vašem středu stojí, jehož neznáte!“ (Jan 1, 26.) podobně i volá Ježíš bolestně: „Jerusaléme, Jerusaléme, kolikrátě chtěl jsem shromáždit tvoje děti kolem sebe, jako slepice shromažďuje kuřátka pod křídla svá, ale ty jsi nechtěl!“ O památném svátku stánkovém tu chodí kněz, aby slavnostním způsobem čerpal vody z rybníka Siloe, jenž již tímto svým jménem poukazuje na Spasitele, znamenat hebrejské slovo „Siloe“ v naší řeči „Poslaného s nebes“; tentokráte se vyplňují písmo a stojí uprostřed nich ten, na kterého čekají národové, volá: „Žizni-li kdo, pojď ke mně a pij!“ připojuje pak radostné zaslíbení: „Kdo věří ve mne, jakož praví Písmo, proudové vody živé poplynou z útroby jeho“ (Jan 7, 38), ale oni nevšímavě odcházejí od pramene tohoto! Hle, to jest zneuznaná láska božského Spasitele!

Od dob těch uplynula málem již dvě tisíciletí, ale změnilo se co ve světě? Podnes platí, co dí sv. Jan ve svém zjevení: „Já jsem počátek a konec,

první a poslední, alfa a omega, praví Pán Bůh, Hospodin, jenž jest, byl a přijde Všemohoucí“ (Zjev. 1, 8, 22, 13.) Kristus žije a kraluje, jest s církví svou a zůstane s ní až dokonce, ale svět nedbá na něj. Svátý apoštol Pavel hořekuje nad zaslepeným národem židovským, že se stydí za kříž Kristův, totéž děje se i v dobách našich. Svět nechce uznati Boha, nevěří v něj, nenávidí kříž Kristův, vyhazuje ho ze škol, lidé bohoprázdní kácí kříže a sochy svatých, hanobí a násilně dobývají se do křesťanských svatyní, znešvécují, lámou, kradou posvátné nádoby, ano pohazují na zemi i nejsvět. Svátost oltářní. Zdá se, jakoby měly se zase vrátiti staré barbarské časy, kdy panovalo jen právo silnějšího. Moderní svět ohání se sice skvělými frázemi osvěty, bratrství, svobody, pokroku, humanity, lidskosti, ale vskutku jest se přiznati, že přespřílilí rozmohla se ve světě sobeckost, egoismus, každý hledá jen sebe, pravá obětavá, upřímná a nezištná láska křesťanská jest ctností velice řídkou! Proto napomíná apoštol lásky sv. Jan (I. list 2, 15): „Nemilujte světa ani těch věcí, které jsou ve světě. Miluje-li kdo svět, není v něm lásky Otcovy, neboť všechno, co jest ve světě, žádost těla, žádost očí, pýcha života, není z Otce, nýbrž ze světa!“

Příčinou všech těchto běd nynějšího světa je nedostatek opravdové, nezištné, obětavé lásky, anebo řekneme to přímo a správně: nedostatek pravé lásky křesťanské, jež kotví v lásce k Bohu a projevuje se láskou k bližnímu. Základem spořádaného sociálního života je dnes, zrovna tak jako za časů Kristových první a hlavní přikázání, na němž zakládá se celý zákon: „Milovati budeš Pána Boha svého z celého srdce svého, z celé mysli své, ze všech sil svých a bližního svého, jako sebe samého.“ Kdo vyplní celé to přikázání, vyplní celý zákon! Jako ze stromového kmene vyrůstají větve, ratolesti, listy, květy a ovoce, tak z nadšené lásky křesťanské plynou všechny ostatní ctnosti. Neboť opravdová, upřímná láska kře-

sfanská není žádným planým, lichým, prázdným, mrtvým, naslédlym pojmem, nýbrž živým, mocným, silným pramenem, který svlažuje veškeren svět, je mohutným, jasným plamenem, svatým ohněm, který zanécuje srdce posvátnou horlivostí, vybízí člověka k velikým, krásným činům. Láska křesťanská je, jak dříve pismo, ona láska, která je silnější, než smrt. O této posvátné lásce nedočteme se ovšem v žádném románě, o ní nepoučí nás žádný světec, neboť tímto světem nevane láska Boží; svět slyší snad jen její hukot, cítí lahodný její vánek, neví však, odkud přichází a kam jde. Lásku tuto může nám vyličiti jen ten, v jehož srdci ji roznítí všemohoucí Bůh, poznáváme pak ji z její požehnaných účinků. Tato božská láska to byla, jež zcela pronikala srdce velikého apoštola Pavla, který čítá se k nejstarším ctitelům Srdce Ježíšova; napsal pak o ní toto: (Řim. 8, 38.) „Jsem zajisté přesvědčen, že ani smrt, ani život, ani andělé, ani knížatstva; ani mocnosti, ani věci přítomné, ani budoucí, ani síla, ani výška, ani hloubka, ani které jiné stvoření jiné nebude nás moci odloučiti od lásky Boží, která jest v Kristu Ježíši, Pánu našem.“

Tuto nadšenou lásku božskou a křesťanskou obdivujeme na všech svatých, zvláště mučednících, nejvíce však na našem sv. patronu a knížeti, dědici země české, svatém Václavovi. Svatý kníže náš byl proniknut nadšenou láskou křesťanskou, byl horlivým ctitel a následovníkem nejsv. Srdce Ježíšova, nadšená láska křesťanská mluví k nám ze všech skutků jeho života. Celá jeho osobnost byla oduševněna tou posvátnou láskou, krása a spanilost jeho duše projevovala se i zevně, podivuhodné bylo kouzlo, jež šířila jeho přítomnost, kronykáři vypravují o něm, že byl vzezření velebného a příjemného. Jako hoch velikou láskou věnoval se studiu posvátných knih v jazyku mateřském i latinském, jako vladař rád navštěvoval chrámy v Praze i po celých Čechách, pečoval

o důstojnost služeb Božích, sám vlastníma rukama připravoval obětní dary ke mši sv., z lásky k Bohu podporoval nuzné, navštěvoval je v domech jejich. Vděčná paměť lidu vyzdobila tuto nadšenou lásku křesťanskou, jak projevovat ji svatý Václav celým svým Bohu milým životem, také četnými zajímavými legendami. Když za zimních nepohod navštěvoval sv. Václav chudé, aby jim dal dary, stěžoval prý si věrný sluha Podiven do zimy. Svatý kníže vyzval ho, by jen pilně sledoval jeho stopy v chladném sněhu. A tu prý Podiven cítil podivuhodné teplo, jež vyzářovalo i ze stop jeho pána! O kouzle, jež vycházelo z posvátné, Bohu zcela zasvěcené jeho osoby, svědčí legenda o Radislavovi a o císaři Jindřichovi. Zlícký kníže Radislav chtěl se světcem podstoupiti boj. Vida však skvíci se kříž na jeho přilbici a dva anděly, Václava chránící, poklonil se mu hluboce a uzavřel s ním mír. Císař Jindřich chtěl zase vytknouti mu, proč na shromáždění knížat přichází pozdě, Václav zmeškal se, jsa v kostele na mši sv., nicméně však nepromluvil k němu ani jednoho slova příkrého, nýbrž naopak hluboce poklonil se, když viděl knížete českého přicházeti. I on zřel dle legendy dva anděly, doprovázející Václava.

Kéž dá Bůh, aby dle příkladu nejsv. Srdce Ježíšova, dle příkladu našeho velikého národního světce Václava, rozhořel se svatý plamen opravdové lásky křesťanské v srdcích nás všech. Bez lásky nelze si představit křesťanského života! Upřímná láska k Bohu učí nás přemáhati pokušení ke hříchu, učí nás nebáti se žádných překážek a konati dobré. Upřímná láska činí nám mnohé břemeno lehčím, dává našim skutkům pravou jejich cenu. Zlatá slova napsal o křesťanské lásce svatý Pavel: (I. Kor. 13, 1—3.) „Kdybych mluvil jazyky lidskými i andělskými, lásky však neměl, byl bych jako měď zvučící a jako zvonec znějící. Kdybych měl proroctví, znal všechna tajemství a veškerou vědu, kdybych měl všecku víru, takže bych hory přenášel, lásky

však kdybych neměl, nebyl bych ničím. Kdybych rozdál na pokrmy chudých veškeren majetek svůj a vydal tělo své k spálení, lásky však kdybych neměl, nic by mi to neprospělo“. Ukazujeme lásku k Bohu také v praktickém životě; v neděli a ve svátek chodíme vždy na mši sv., v pátek a v posty zdržujeme se masitých pokrmův, dáváme rádi almužnu a ukazujeme jinak skutkem, že láska Boží jest vskutku rozlita v srdcích našich skrze Ducha svatého.

*

Veliká jest láska Srdce Ježíšova ke každé jednotlivé ovečce z nesmírného jeho stáda! Kdož z nás může vypočísti všechna dobrodiní, jež přijal od něho? Hle, kdysi lid, nadšen jeho zázraky a touze po jeho učení, následoval Ježíše do pouště, kde pozorňe poslouchal jeho kázání. Vida

pak nesčetný lid a vzpomenuv, že nemá, čím se nasytiti, pravil: „Lítost mám nad zástupem, neboť již tři dny trvají se mnou a nemají co jísti; a rozpustiti je lačné nechci, aby nezemdleli na cestě!“ (Mat. 15, 32). Aby nasýtil je, učinil zázrak, rozmnožil chleby. Buďme i my následovníky upřímné lásky Srdce Ježíšova! Volejme často: „Nejsvětější Srdce Ježíšovo, plamenná výňi lásky, smiluj se nad námi, rozžehni i v srdci našem pravou lásku!“ Svatý Augustýn, biskup a vyznavač, maluje se s hořícím srdcem v ruce na znamení veliké lásky, kterou srdce jeho k Bohu plálo. Kéž i srdce naše rovná se srdci Augustýnovu, kéž plane v něm oheň svaté lásky, která zahřívá, ozařuje, osvěcuje a zpřijemňuje život na zemi, a jedenkrát dojde věčné odměny v nebi pro lásku Nejsvětějšího Srdce Pána Ježíše. Amen.

Pobožnost prvního pátku.

(O litaniích vůbec).

Napsal Msgr Dr. Rudolf Zháněl.

Pane, nauč nás modliti se!

„Pane, nauč nás modliti se, jakož i Jan naučil učenniky své!“ (Luk. 11, 2.) S těmito slovy předstoupili před božského Ježíše učennicy jeho, když viděli, jak trávil dlouhou dobu na vroucích modlitbách. Tak často a tak mnoho, tak vroucně a neunavně modlílo se nejsvětější Srdce Ježíšovo k nebeskému Otci, že i v učennících, svědcích tolika vroucích proseb, povstala touha, podobně se modliti.

„Když se modlíte, říkejte: Otče náš, jenž jsi na nebesích...“ Tak naučil dobrý Spasitel milé učenniky své, s nimi pak i nás všechny, křesťany, modliti se důvěrně a srdečně k nebeskému Otci! Kéž bychom jenom vždy modlili se překrásnou modlitbu tu, nad níž není krásnější zde na zemi,

a ani snad na nebi, vždy touze radostnou, zbožnou myslí, jak to činili svatí apoštolové, jejich učennicy a první křesťané.

Modlitby církevní.

Jako učennicy stáli kolem svého milého jediného Mistra, jehož zlaté Srdce bilo jenom jedinou lásku k nim, podobně obklopovali první křesťané své apoštolý a biskupy, žádající od nich: Učte nás modliti se! Váš učil modlitbě božský Mistr, nuže naučte nyní vy zase nás modliti se!

A čemu učili biskupové věřící, jak učila matka-církev své dítky modliti?

Jen nejsvětější Srdce Ježíšovo, „ve kterém přebývá veškerá plnost božství“, mohlo nás učiti volati k Bohu všemohoucímu, H o s p o d i n u nebes

i země, „Otče náš!“ Jestli Srdce Ježíšovo jediné Srdcem Syna Boha věčného, Srdcem, se Slovem Božím podstatně spojeným, Srdcem, ve kterém se Otci dobře zalibilo! Tak směl a mohl mluvit jen Ježíš! Ale církev, apoštolové, jejich nástupci biskupové, učí jinak se modlit své dítky. Shromazďuje je kolem sebe, káže jim pokleknouti, ruce sepnouti, oči k nebi pozvednouti, hlasem kajícím, s vědomím své křehkosti a hříšnosti, pokorně, ale i důvěrně volati dle příkladů Písem svatých: „Pane, smiluj se nad námi!“ čili „Kyrie eleison!“

Kyrie eleison!

Zbožný vzdech „Kyrie eleison“, — „Pane, smiluj se!“ je dojemná pokorná prosba, jež mimoděk plyne ze srdce zkormouceného, sklíčeného bidou, trampotou, nouzí, soužením. Proto čteme vroucí prosbu tu velmi často v Písmech svatých Starého i Nového zákona, celý pak žalm 50. je vlastně jen širším rozvedením úpěnlivého vzdechu tohoto! Již v dobách apoštolských užívalo se při mši svaté v církevních hodinách biblické prosby té, a byla velmi často opakována lidem. V našem římském mešním formuláři užívá se doposud, jako na starobylou památku, zbožné rčení to v původním řeckém znění, „Kyrie eleison!“ Nařídil prý papež Sylvestr, který řídil církev za dob císaře Konstantina Velikého, tedy v tom rozhodném čase, kdy vystoupila církev ze skrytých katakomb do světové veřejnosti, aby se povždy zachovával starobylý zvyk, říkati zbožný vzdech ten jazykem řeckým. Vyzývání to opakuje se mnohokrát, neboť je výronem mocného citu, vroucností, vytrvalostí, ba skorem skromně dotěravostí. Proto máme čím dále, tím vroucněji prosbu tu vyslovovati.

Říkáme při mši svaté Kyrie eleison, Christe eleison, a opakujeme každý tento vzdech třikrát, aby byly vyzvány všechny božské osoby a v každé osobě aby i druhé božské osoby byly jaksi naznačovány.

Prosby tyto jsou tak staré, jako církev sama. Již přes tisíce let vznášejí se ke vznešenému trůnu Božímu a svolávají milosrdenství nebes na ubohé červy pozemské. A neděje se tak nadarmo! Neboť milosrdenství Boží zjevuje se v církvi křesťanské i na všech těch, kteří s důvěrou, pokorou a kajícíností tak k Otci o smilování volají.

Litanie.

Modlitba Kyrie a Christe eleison je s modlitbou Páně nejoblíbenějším projevem proseb v církvi. Proto modlí se kněz a věřící modlitbu tu hned na počátku mše svaté, ale také kdykoli jindy věřící se shromáždí, volají těmito slovy o milosrdenství. Jestli modlitba společná pro nás modlitbou nejkrásnější, nejúčinnější, nejzásadnější dle slov Spasitelových: „Sjednotí-li se dva z vás na zemi spolu o kterékoli věci, za kterou by prosili, stane se jim to od Otce mého, jenž jest v nebesích. Neboť kde jsou dva nebo tři shromážděni ve jménu mém, tam jsem a uprostřed nich!“ (Mat. 18, 19-20). Střelné modlitby té bylo velmi hojně užíváno při kajících a veřejných průvodech. Ještě za času císaře Otty III. volal veškeren lid římský při průvodu, který se pořádal v Římě v noci před Nanebevzetím Marie Panny, před obrazem Krista Pána stokrát Kyrie eleison, stokrát Christe eleison, a pak zase stokrát Kyrie eleison.

Láska však a nouze činí člověka vynalézavým, proto byly časem připojeny i jiné zbožné vzdechy, prosby a přání. Při tom měli nadšenější a výmluvnější předmodlivači slovo, kdežto druzí dávali takofka jenom svůj souhlas s jejich prosbami na jevo, opakujíce a dotvrzujíce vše slovy: smiluj se nad námi; oroduj za nás; Tě prosíme, vyslyš nás! Tak vytvořily se již v prvních dobách křesťanských určité způsoby společné modlitby, jež podle nejčastěji projevované prosby: smiluj se. čili eleison, se nazývaly „litaniemi“. Nejkrásnějším

vzorem litanie je starozákonní žalm 135.

Vhodnost.

Litanie nejsou žádnou bezmyšlenkovou, pouhou zevní, retnou modlitbou, nýbrž původ jejích je založen hluboce v myslí lidské, jsou to nejvhodnější a nejprůměrnější modlitby, pro četná shromáždění. Sta a tisíce volají tu, jakoby jedněmi ústy: Smiluj se nad námi! Vyslyš nás, Pane! Taková modlitba společná líbí se Bohu! Litanie je modlitbou velmi mocnou a působivou; tisíce leží tu na kolenách, k nebesům nese se modlitba, pronikající oblaky: Smiluj se nad námi!

Jako při dobývání pevností koule sta a tisíce pušek a děl jsou namířena na místo jedno, kudy chtějí vojska proniknouti, tak vysílají se při litaniích ze set a tisíc srdcí hlasitě a zbožně vzdechy najednou k nebesům, aby našly sluchu u trůnu Božího a takorůzka prorazily cestu milosti Boží.

Litanie jsou také nejjednodušší i nejpohodlnější modlitbou. Medlíteb těch mohou se zúčastniti i ti, kteří

neumějí čísti, i ti, kteří neumějí se modlití, anebo nemají k tomu potřebných sil, na př. nemocní.

Úvaha.

Při litaniích představ si, jakoby celé pokolení lidské leželo na kolenách před nejsvětějším Srdcem Ježíšovým, plným nekonečné velebnosti. Prosíme o smilování a milost ono Srdce Onoho, jenž přišel jenom proto na svět, aby prokazoval milosrdenství. Častokrátě opakuje kněz i věřící tentýž vzdech úzkosti a potřeby, jenž mohutně nese se k nebesům! Zda poznáváš v tomto opakování pravou mluvu srdce, jež vši mocí touží po něčem a doufá, že dosáhne předmětu své tužby? Při mši svaté připravuje taková litanie: „Kyrie eleison“ — kněze i lid, že v nadšenosti srdce zapějí potom zpěv andělský: „Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj lidem dobré vůle!“ slova to znějící s nebe v luhy pozemské! Kéž i nás zbožné vzdechy litanie povznášejí před trůn Boží, abychom mu chválu pěli a sloužili, jako vyvolení duchové nebeští.

Obět.

Napsala Marja Czeska-Maczyńska. Z polštiny přeložil O. S. Vettl.

(Dokončení).

„Já žádné viny na něm nenalézám. Jest však u vás obyčej, abych vám propustil jednoho vězně o velikonočních, propustím tedy krále židovského . . . Ale aby po vašem nezůstal bez trestu, poručil jsem vojákům, aby ho zbičovali.“

Přehlušil slova náměstkova pronikavý řev davu: „Barabáše nám propusť! Barabáše! Ukřižuj Ježíše! . . .“

„Na kříž s ním . . .“

„Na kříž!“ . . .

„Dovedte sem Ježíše z Nazaretu a Barabáše!“ poručil Pilát setníkovi.

Opřel se rukou o vyřezávané opě-

radlo soudního křesla a jeho útlá, znavená tvář o hrdém profilu římského patricia ubrala se u výraz nevypravedlného pohrdání — — Pohrdal tím davem, dole se kupícím, jako pohrdal v zlatoháv a hedvábí oděnými členy synedria. Lito mu bylo té světlé, mladé postavy . . .

Král . . .

Je-li svět ducha, potom snad i král — —

„Nenávidí ho právem odlišnosti a protivy,“ myslil dále náměstek císařův, „jako tma nenávidí světla jako hřích cítí odpor proti ctnosti, ale až

předvede jim nevinného, krví zbroceného Ježíše v královském plášti, jaký mu přes rameno hodil Herodes, a vraha Barabáše, probudí se v nich peče zdravý rozum, lidský soucit...

Není ani jinak možná...

Domýšlel se, že Herodes užije svého vlivu k uvolnění Ježíšově, a zatím ten komediant... poslal mu ho v královském purpuru...

Vojáci přivedli vězně, vedle štíhlé postavy Mistra z Nazaretu zarýsovala se zavalitá, zpola nahá silueta zločincova. Na hrubém krku spočívala hlava ukrutných, hluboce vpadlých očí, se svalnatých ramen spadly rozedrané šaty, zločinec vztáhl prosebně ruce k lidu, ty ruce, jež se byly tolikrát už brodily v krvi spolubratří.

„Lide israelský... milost!“

„Vyvolený národe... mám ti propustit Ježíše z Nazaretu, na němž viny nenalézám... či Barabáše vraha?...

Okamžik ticho, krátká jak okamžik chvilka rozpaků, potom šilený řev: „Barabáše nám propust! Barabáše! Na kříž s Ježíšem!...“

Tož těm krvelačným šelmám byl Barabáš bližší, — ten člověk temnot, syn země jak — oni!

Vladař pohleděl bez rady ve tvář Ježíši Nazaretskému... V trnové koruně, kterou mu byli vojáci na čelo vtlačili, v purpurovém plášti, ztuhlou krví pokrytá bledá tvář Kristova nepozbyla nic ze svého majestátu, blankyt jeho oči nic ze svého jasu. Co lid a velekněží vztekem se pěnili, plakala hromádka učeníků stojíc opodál, nevole měnila jako by z bronzu ulité, vojenské tváře vojáků, co on, Pilát, vždy odměřený náměstek císaře římského, ztrácel vládu nad sebou a chvěl se nepokojem, že v boji s tím lidem podlehne, — jediný Kristus zachoval klid.

Pilát ukázal s nevědomým výkřikem hrůzy na Nazaretského: „Ecce homo!“

Zdálo se mu, že jako k němu, tak i k lidu promluví musí ten nadzemský klid odsouzeného, že i on uvidí

v něm krále jakéhosi tušeného, neznámého světa, jímž se jemu v té chvíli jevil.

Řev mu odpověděl: „Na kříž s ním!“

„Co děláš, pane? Měl jsi napsati, že se pravil býti králem židovským, — — — ale ne, že jím byl...“

Pilát podíval se na dopálený obličej veleknězův a odpověděl mravivě: „Co jsem napsal, ... je napsáno.“

Na tabulce černala se slova: Ježíš Nazaretský, král židovský.

— — —

Vztyčeny na Golgotě tři kříže.

Na černém, pokrovem mrákot zastřeném obzoru zasvítla bílá, s roztaženými milostné rameny postava Kristova.

Předivným, nenadálým tichem neslo se do širého světa sedm posledních slov. Na knihu pravdy a lásky padala krvavá, palčivá pečeť Oběti.

Duch vítězil nad smrtí — — —

— — —

Co činiš, jidáš? Utíkáš?...

Klopýtáš tmou na zemi se snášející, padáš na příkrých cestách golgotských, raníš se bolestně o trní... Peklo je v tobě, peklo vůkol tebe zuří...

Vrať se, synu země!...

Třesoucima se rukama, v zoufalství beznadějném, otáčíš osidlo, jímž jsi byl opášan, kolem fíkové haluze... a vlastní šije...

A tam... mdlá víčka Kristova ještě jednou se pootevřela, dlouhý, jasný pohled obchvátí svět, nesa mu odpuštění...

Těm, co nevěděli, co čini...

Těm, co zbloudivše, hříchů svých želi...

Snad by ten pohled byl s tebe objal, jidáš z Kariotu, nesa odpuštění slabé, bidné, krvavým pokáním se zalévající duši lidské.

Odpuštění — — —

Zvolna padala víčka, by se ještě jednou pozdvihla k nebi.

„Otče, v ruce tvé poručím ducha svého!“

Po svěcení zvonů.

II.

Zněte zvony, zněte slavně
na rozchodnou hostům všem,
zněte stále neúnavně
svatých zvuků hlaholem.

Zněte zvláště hlasně tomu,
kdo vás Bohu posvětil,
zvučte k prahům jeho domu,
by se tam zdrav navrátil.

S Bohem dejte dobrodincům,
zaplať Bůh jim povězte,
že za jejich statek i dům
modliti se budete.

Dejte s Bohem všemu lidu,
provodte jej k rozchodu,
mluvte k němu v bouři, klidu,
sejte dobra úrodu.

Zvoňte spícím, nevěřícím,
burcujte jim svědomí,
požehnejte všem trpícím,
chraňte každé pohromy.

Zní už naše zvony nové
mocným hlasem v okolí,
kovové jich jazykové
Bohu chválu hlaholí.

Z úvah o evangeliiu.

Napsal biskup Otakar Procházka. — Autor. překlad B. Kyselého.

(Pokračování z minulého ročníku).

A z tohoto prohloubení poznatků
smyslových pochodí i hluboká úcta
k božskému zjevení a k božské,
světodějně osobě Ježíšově. Zrakem
duše své vidím Pána a věřím v něj.

c) Viry potřebujeme k svému pře-
tvoření a obrození. Nestáčí procitnutí
za svítání, nýbrž třeba povstání
k plně září denní; odpočinutí a
radost duše naší bude úplná v pro-
citění dokonalosti a krásy Kristovy.
Želíme ovoce moderní kultury, jako
jako je choulostivost, nenávisť bolesti,
výlučné stavění v popředí zájmů ma-
jetkových, zpolovičatění a zhrublost
v umění, rozlézavost, sobectví, závisti,
surovosti a nestoudnosti — ale vezme,
čím více to všechno sesílí se a zmocní,
tím pronikavější touha po duševním
obrodu zachvátí svět. — Tedy znovu-

zrození budiž heslo mé, ale nikoliv
z vůle těla a krve, ze sobecké choutky,
nýbrž z Ducha svatého, z nadšení pro
život z Boha. S těmito pocity po-
klekám před Pánem a dím: „Pane,
věřím; přetvoř mne k podobnosti
své!

19. Království Boží.

„Jimžto i sebe samého zjevoval...
ukazuje se jim po čtyřicet dní a
mluvě o království Božím.“

(Skut. ap. 1, 3).

Bůh mluvil s nimi o svém krá-
lovství, které mělo tu na zemi po-
vstati v nich, skrze ně, kolem nich.
K tomu jim dal s dostatek síly a
záleží jen na nich, aby království to
mocně a vznešeně vstoupilo v svět.

Byli to tedy vládcové i prostředníci tohoto království Božího.

a) Vládcí a majitelé říše Boží mají se státí, budou-li Bohem nadšeni a Bohem naplněni. Proto vede je stále hlouběji k pravému porozumění evangelia; otvírá jim širší, nové obzory. Chce, aby se stali soli a světlem světa „sal et sol“, aby získali všech a vybudovali společnost bratří pod nejvyšší hlavou, pod mužem, jenž by byl prvním služebníkem i správcem této říše Boží. — Z toho hledíme si uvědomiti, že tu, mezi námi, jest „regnum Dei“ — království Boží. Síla a schopnost k jeho zachování zůstává stále, i když Kristus nedlí viditelně mezi námi. Jakou důvěrou máme býti proto ovládání, i tehda, kdy celý svět kolem nás se mění a sloupové jeho se chvějí a řítí; říše Boží musí státi neochvějně! S jakým přesvědčením, s jakou důvěrou máme proto přijímati království Boží: přijď, přijď, království Tvé!

b) Prostředníky království Božího mají býti apoštolové nejprve tím, že přivedou evangelium k platnosti na vlastní své osobě, aby z celého jejich zevnějšku zářilo a potom svátostmi, jichž správa jest jim vložena do rukou. Svátostným manželstvím posvěcuje se původ náš, z vody a z Ducha svatého znova se rodíme, chléb s nebe, symbol to obcování s Kristem, jíme, svatým olejem pak býváme mazáni na zápasíšti života, na loži bolesti a rány své duše svěřujeme promijející lásce Církve svaté. — Jakou úctou máme tedy lnouti ke svatým těmto znamením! Jsouť prostílnka: voda, kapka oleje, chléb, ale působí žhavě, pronikavě, čistivě. Vodě té udělil Duch svatý sílu tvůrčí, olej posvátný jako by pocházel z plodů oněch oliv, které byly skropeny krvavým potem Kristovým. Otevřme duše své tajemnému tomu působení, síla Boží vproudí v ně. Přijímeje svátostné obmytí, pomazání, jako by Kristus sám je udílel: o n jest přítomen, o n obrozuje, o n odpouští, o n maže hojivým olejem; pročž přistupujeme k pramenům mi-

losti a vyprošujeme si veliké slitování Páně. Byli bychom sami vinni svým neštěstím, nespěcháme-li přiblížiti se Kristu ve svátostech.

20. Ježíš zjevuje se sedmi učedníkům u jezera Tiberiadského.

„Byli spolu Šimon Petr a Tomáš . . . a Nathanael . . . a synové Zebedeovi, a jiní dva z učedníků jeho. Děl jim Šimon Petr: Jdu lovit ryb. Řkou jemu: Půjďme i my s tebou“.

(Jan 21, 2, 3).

a) Přes zmrtvých vstání Páně, přes jeho oslavení a zjevení synovství Božího razí si cestu proud fyzických a životních potřeb; vyšší mravní řád mění se jen znenáhla. Hle, i apoštolé Kristovi, títo prostí, obhroubí lidé namáhají se po způsobu rybářů galilejských, žijí pracný život, z něhož pouze myslí se pozdvihují. V nich tkví počátky nových dob, zárodek nového světa chovají v sobě. — To jest obraz a vzor našeho rozvoje: Tu v přítomnosti se pachtíme a trdíme pracující pro lepší budoucnost; tu lovíme, namáháme se do úpadu, ale zároveň sbíráme síly, které nám zabezpečí život nekonečný, protože věčný. Kéž si to uvědomíme! Život krušné práce jest půda, z níž klíčí život věčný, směřuje-li k němu duše, má-li totiž víru, naději, lásku, je-li činna pro nebe.

b) „Ale té noci nic nepopadli“. Noc a den, zdar a nezdar střídá se u nás neustále; radost a žal, trud a veselí obráží se nám v duši. Tak myslil si svět Bůh. My bychom si svět tak nikdy nebyli představovali. Ale ani nemůžeme říci, že tento svět je Boží svět; byl by jím, kdyby dobrá vůle přivedla k platnosti nejlepší síly člověka. Zatím jest mnoho sil, které nepracují, nebo dobře nepracují, t. j., jímž se práce nedaří. Však i to chce Bůh. Nechť tedy nastane noc, nechť přikvapí nezdar, bol a trud, ale nechť není to naší vinou. Skutečné síly naše přispívají vždy k rozjasnění, uplatní se tak či onak k našemu

prospěchu. Pomněte, lidé: vůle Boží jest, která vám ukládá učiniti všechno a pak . . . strpěti, i když nadejde noc!

c) Když pak bylo již ráno, stál Ježíš na břehu, ale učedníci nepoznali, že by to byl Ježíš. Tedy řekl jim Ježíš: Ditky, máte-liž co k jídlu? Odpověděli jemu: Ne. Dí jim: Vrztež síť na pravou stranu loďe a naleznete. I vrhli, a již ji nemohli utáhnouti pro množství ryb.“ (v. 4—6). Na

d) „Tedy řekl učedník, kteréhož miloval: Ježíš, Petrovi: Pán jest to! Šimon Petr . . . obestřel se suknicí . . . a pustil se do moře“ (v. 7).

Duševní život náš je přeplněn citem a od toho závisí naše pojmání, náš klid, naše pochybnosti a náklonnosti, naše zdraví, letorá, celá povaha. — Petr nepoznal Pána, ale zaslechl, že on jest blízko a rázem skočil do vody a plave k němu; loď pohybuje se mu příliš zvolna. Jan však, jenž Pána

Zdrávas, milosti plná.

břehu, kde dli Ježíš, na pokraji života věčného svítá: jeho zrak je paprskem slunce, jeho láska dobrodiním, my pak tcneme v mlze a ustydlí, potřísnění blátem, vzhlížíme k němu čekající pomoci. On ptá se: Jste asi lační? Nedostává se vám již sil a pokrmu? Nebojte se, tu přináším vám posilu k životu; ale pozorujte, že věčný přístav má řídití všechny, kdož na moři zápasí.

poznává, vpíjí se veškerou láskou v radost, že Pán je blízko, těší se z jeho přítomnosti, zůstává klidně seděti, neboť dli duši stále u Mistra. Toť láska nebeská, onano pak jest pozemská, tuto lze zváti kontemplativní, onu aktivní. A této činnorodé lásky jest nám velmi zapotřebí; pracujme tedy, a snažme se přiblížiti, připodobniti se lépe Kristu; to znamená dliti na zemi, probíjeti se vlnami,

ale horliti vždy vzhůru. — Láska
otvírá zrak, dodává večeru pravého
zabarvení, skýtá nadšení, vnimavosti.
Hleď na všechno okem Ježíšovým a

kolik uhlíďáš! Kolikrát nahlédneš v
jiný, zamklý, zasněný svět, užíš i tam
radost a naději.

(Pokrač.)

Obrázky z katolických misí.

Podává Maxmilian Weinberger.

Japonské zemětřesení.

Píše misijní sestra z řádu nejsvětěj. Srdce.
Tokio *), 15. září 1923.

Letadla, která v posledních dnech
tak často nad námi krouží, roznesla
již zajisté do celého světa zprávu
o hrozném zemětřesení, které nás před
několika dny teprve postihlo. Touto
dobou jsou to asi jediné prostředky,
které udržují spojení mezi námi a
ostatním světem. Rozumí se, že naši
příznivci v Evropě rádi by měli věro-
hodnou zprávu o tom, jak se naši
misii v čas zemětřesení dařilo. Nuže
pokusím se následujícími řádky vy-
ličit naše dotyčné zkušenosti.

V sobotu, 1. září, vyběhl právě
klášterní zvon k modlitbě Anděl Páně,
když znenadání začalo zemětřesení,
jakého Tokio ještě nikdy nezažilo.
Za hrozného praskotu kolísal se náš
dům ve svých základech. Poněvadž
byla první sobota v měsíci, klečely
mnohé z našich spolusester před vy-
stavenou velebnou Svátosti v naší
krásné, teprve nedávno opravené kapli.
Sem spěchaly nyní také všechny ostatní
sestry, ačkoli na ně padaly celé mraky
drobící se malty a ulamujících se
cihel, a hrozná síla přírodní jimi na
chodbě se strany na stranu házela.

Zemětřesení, jak známo, opakují se
v Japonsku častěji, ale až dosud stá-
vala monstrece nad svatostánkem
vždycky nepohnuté, byť i všechno
ostatní kolem se bylo hbitě pohybo-
valo. Tentokrát však vystěhoval se

s námi Spasitel ven do bíd, chtěje
býti za dlouhých a trpkých dnů
zkoušky naším společníkem. Sestry
skončily právě o 12 hodinách svou
adorační hodinu, když nastal hrozný
rachot a praskot. Hořící svíce, svícny,
květnáky, vázy, obrazy a sochy, vy-
soký oltářní kříž, mramorové sloupky,
na kterých stál oltář, začaly se po-
hybovati a v pestré směsi zřítily se
dolů. Také monstrece zmizela. Upro-
střed padajících a lámajících se před-
mětů a způsobeného tím prachu ne-
bylo ji lze ihned nalézt. Ležela na
jednom stupni oltáře. Naše velebná
matka přiskočila, zvedla monstreci
uctivě a pádila s námi nejbližší
cestou ven. Také sestra představená
otevřela rychle svatostánek a vyňala
kalich se sv. hostiemi. Dostaly jsme
se šťastně všechny do našeho parku
a tam jsme si vyhledaly tichý koutek,
ovšem co možná nejdále od domu.
Půda pod našima nohama trásla se
tak silně, že nebylo možná jistého
kroku učiniti. Ale Spasitel byl s námi.
Klečíce okolo modlily jsme se. Také
sestra představená postavila kalich se
sv. hostiemi na zahradní stůl.

Následoval trapný okamžik. Sestra
představená vyňala ze své schránky
na psaní seznam jmen všech obyva-
telů kláštera a jala se jednotlivá jména
předčítati. S napjetím čekaly jsme po
každém přečteném jméně, zda se ozve
toužebně očekávané „zde!“ Tu zazní
opět jedno jméno ale — žádná od-
pověď. Opět a opět bylo vyvoláno,
ale nikdo se neozýval. Všechny jsme
se zalekly. Na štěstí zůstalo jedno

*) Tokio = hlavní město říše Japonské.

jediné jméno bez odpovědi, a to ne na dlouho. Když všechna jména byla přečtena, objevila se i poslední sestra, jejížto nepřítomnost byla vzbudila tak velké obavy.

Dilem mlčky, dilem se hlasitě modlíce nebo zpívající, byly jsme dlouho okolo svého milého Spasitele shromážděny. Mezitím hrozné výbuchy stále po sobě se opakující oznamovaly nám, že se šíří s děsnou rychlostí požáry. Město podobalo se za krátko ohnivému moři. Celé dni valily se požárové vlny městem a razily si vždy nové a nové cesty. Vody nebylo a proto sáhnuto k obvyklému zde prostředku: aby se šíření ohně zamézilo, strhovaly se domy, tu i tam celé ulice.

Abychom sebe i Spasitele zachránily, uchýlily jsme se na bezpečnější místo za blízkou japonskou školou, zůstaly jsme tam až do večera, prosily jsme Boha, aby se smíloval nad ubohým městem a dušemi umírajících jeho obyvatelů, a připravovaly jsme se tiše na smrt. Všecko pozemské ustoupilo do pozadí. Oběd onoho dne stojí bezpochyby dodnes nedotknut na stolech naší nepřístupné jídelny. Bohu díky jsou všechny naše chovanky dosud na prázdninách!

Málem že jsme se domnívaly, že pro nás nastala věčnost. O čase a denních hodinách neměly jsme potuchy. Proto nemohu ani udati, o kolika hodinách naši o nás tak starostliví domácí duchovní, Jesuité, kteří asi hodinu cesty od nás bydlí, nás vyhledali a v našem útulku našli. Také u nich způsobilo zemětřesení ohromné spousty. Svou první pozornost věnovali ovšem, sotva že přišli, nejsvětější Svátosti. Dali nám monštranci požehnání a udělili nám hned potom generální absoluci. Ne bez příčiny; neboť nebezpečství bylo veliké a nejbližší okamžik mohl nás postavit před soudnou stolicí Boží.

Nyní běželo o to, jak Spasitele umístiti na bezpečném místě. Zvolily jsme k tomu účelu domek, ležící daleko od zbořených domů, v kterém

bydlí náš kostelník. Jeho rodina jest již dávno katolická; on sám velmi hodný člověk a tesař, který rozumí kolikera řemeslům, nám dobré služby prokazuje a svou zbožností všem dobrý příklad dává. Jemu tedy platilo slovo Krista Pána k Zacheevi: „Zachee dnes musím v domě tvém zůstat!“ A toto „dnes“ trvá již deset dní a bude bezpochyby trvat několik neděl, aspoň do té doby, až japonský domek pro nás určený bude dostavěn.

Počet dosavadních ořesů země páci se na 900 a zajisté není ještě konec, co toto píšu. Stavba a oprava poškozených domů bude trvat měsíce. Náš klášter s domácí kaplí, vystavěný z cihel, jest v nejsmutnějším stavu, některé zdi se docela shroutily. Je to pro nás a vůbec misionáře poučením a pokynem, abychom přišť se řídily příkladem domorodců a jenom dřevěné budovy stavěly. Také otec ředitel jezuitské školy, jenž nás též tyto dny navštívil, minil: „Nyní jsme pokřiveni; Japonci vědí přece lépe než my, jak se má zde stavěti. Příklad budeme jen dřevěné budovy stavěti.“ Také naše velebná matka je téhož názoru. „V domku našeho kostelníka,“ pravila, „jenž je celý ze dřeva, nemám ani při nejsilnějším zemětřesení té nejmenší obavy.“

V tomto domku přebývá tedy milý Spasitel v malinkém pokoji. Skříňka hedvábím přikrytá chová uvnitř kalich se svatými hostiemi. První noci ležely jsme na zemi na slaměných rohožkách. Ale potřebného klidu nemáme; jednak spíme oblečeny, jednak žijeme ve stálém strachu a nebezpečství. Nejhorší byla druhá noc. V městě začalo loupení a vraždění; povstal takový strach, že nikdo si netroufal v domě svém zůstat. Několik set uprchlíků vrazilo večer do naší zahrady, bez dechu, jakoby vrahové jim byli v patách. Poschovávali se v křovi a houšti, odkud by v čas nebezpečství ve tmě snadno mohli utéci. Z rána potom přišlo mnoho jiných lidí, kteří hledali své příbuzné. Po několika dnech byla vzpoura po-

tlačena, vrahové pochyťáni a nad městem prohlášen stav obležení.

My žijeme nyní v zahradě pod stany, ne sice tak pokojně jako kdysi praotec Abraham pod svým stanem, ale nicméně pod mocnou ochranou Boží. A jako k němu Hospodin přicházel, tak činí totéž každodenně i zde. Časné z rána běže náš domácí duchovní kalich se svatými hostiemi

z jeho skrovného útulku a přenaší do stanu, kde se slouží mše sv. Ovšem na pečení hostií nelze nyní pomysliti a naše zásoba by nikterak nestačila. Než z pěti spálených nebo zbořených farních kostelů byly naplněné kalichy zachráněny a přeneseny k Jesuitům, kteří nám ze svého pokladu potřebnou částku ponechávají. (Pokrač.)

Bl. Anna Maria Taigi.

Napsal Jan Tagliaferro.

Anna Maria jako oběť lásky
k Bohu a k bližnímu.

1. Anna Maria povolána k životu obětavému.

Úkol uložený Anně Marii v našem věku, byl by již dosti významný, kdyby jenom v nepatrném kruhu rodinném měla světu dát příklad, jak konati ctnosti vznešené v poměrech zdánlivě nepříznivých, a jak staré slovo věčné Moudrosti: „Blahoslavení chudí duchem“ i v naší osvětlené době pravdivým zůstává. Ale Pán Bůh ji daleko větší úkol přisoudil. Nejenom svým příkladem měla zářiti nad úzký kruh rodinný; měla též jak slabý nástroj ve všemohoucí ruce Boží svou činností za krbem domácím vlivnou býti; působiti na běh dějin nejen v Římě, ale i po celém okrsku země, obracet hříšníky, šířiti království Boží, vliv míti na osudy národů, na změny v Církvi i státu. Měla konati jakýs apoštolát, šířiti království Boží a zachraňovati duše; ne sice kázáním a veřejnými skutky, jak to konali apoštolové a jiní svatí mužové, které Pán Bůh vždy v dobách strastných Církvi své vzbuzoval, nýbrž apoštolátem modlitby, obětí a lásky, jak to jejímu stavu a pohlaví bylo přiměřeno.

Svět sice málo chápe velikost a důležitost takové činnosti. Ale v světě nadpřirozeném, kde se jedná o spásu duší a slávu Boží, jsou dle divných

úradků Prozřetelnosti Boží tichá utrpení a skryté oběti důležitější než velké činy a mocná slova. Jako svět vykoupěn byl umučením Kristovým, tak musí ještě dále k jeho spáse přispívat utrpení a oběti údů Kristových. Právě slabší pohlaví ženské může a má takto napomáhati k stavbě království Božího, a Pán Bůh v každé době povolal jak celé řády tak i jednotlivé vyvolené duše k tomuto apoštolátu. Ale obyčejně vyvolil k tomu Pán Bůh panny a dal jim zvláštní účast ve svém umučení aneb aspoň svatě vdovy, které od světa se odloučily a Bohu s tělem i s duší se zasvětily; jako sv. Kateřina Senenská, a v minulém století stigmatizované panny Kateřina Emerichová, Dominika Lazzari a Maria Mörlova a v tomto století Gemma Galgani. Ale něco neobyčejného, ojedinělého je, že vdané ženě, která až do konce života upoutána byla k jhu manželskému a k péči o tolik dítek, dostalo se povolání tak vznešeného, že jako manželka a matka vyhlédnuta byla sdíleti se seráfinskou pannou senenskou i vznešené povolání, jak měla vlast s ni společnou; to dokazuje, že duch Boží se nedá omezovati, a vane kde chce. Dokazuje též, že Anna Maria v lásce k Bohu i k bližnímu, jichž žarem duše se ztravuje jako oběť zápalná, a pro spásu světa se vydává, dosáhla tak vysokého stupně, jak ho očekáváme u čistých panen, které jako pozemští

serafové ve dne v noci před oltářem Božím jako čisté svíce se stravují. Divná velikost její lásky povzniesla její srdce nad úzký kruh její vnější činnosti a pobádala ji, pro Boha a lidi konati to nejvyšší.

Větší část života blahoslavené připadla do doby francouzské revoluce a následujících válek. Duše byly většinou bolestně navštíveny a zraněny. Svět přežil hluboký a těžký otfes, jenž se zdál sbírat na troskách nahromaděných nekonečné nepořádky v přítomnosti a dlouhé bouře v budoucnosti. Po století prožitém v pošetilých neřestných a bludných vědách propadli duchu "bludu a bezbožnosti ti, kteří za vůdce lidu se pokládali. Jako noví apoštolové kázali, jak říkali, evangelium nové doby a jejich bezútešné zásady přinášely trpké ovoce. Pána a Boha vyhnali z chrámův, oltáře znesvětili, svatyně bořili, hlavu církve pronásledovali, kněze vraždili, všechno svaté, všechna práva pošlapali, celou Evropou zuřily litice válečné, všude bylo vidět krev a trosky. Byla doba slzí, modlitby a pokání. Vykoupení

vychází vždy s kříže. Proto bylo vidět klečeti u stop kříže, zbožné a svaté oběti božské lásky, jež spojovaly svoje utrpení a oběti s obětí a utrpením Spasitele. Pán Ježíš sám a sice ukřižovaný Pán Ježíš slučuje rozptýlené údy lidské společnosti ze všech stran světa v jednotu svého mystického těla a svou krví zajistil jejich pravou lásku, sílu a spásu. Anna Maria, klečící u kříže, sledovala srdcem dojatým krev Spasitele, jak tekla z jeho ran na její dobu a na duše současníkův. Pohled na tuto tak hojně prolitou krev roznítil v srdci jejím svatý oheň, jenž vychází ze Srdce Ježíšova a učinil z ní duši apoštolskou; láska našeho Spasitele udržovala ji v stálém nepokoji a oživovala její horlivost pro jeho dům, pro čest jeho Otce a pro spásu jeho bratří. Se srdcem apoštolův a jako oni volala v modlitbě vřelě: „Jakou slabost má můj bratr, která by nebyla mou slabostí? Jakou křehkost, jež by nebyla zkouškou, a jakou ránu, která by nebyla mukou pro mne?“

(Pokrač.)

Různé zprávy.

Mrtvá ruka. O zemřelém arcib. dru A. C. Stojanovi je známo, že za půl třetího roku rozdal přes 2 mil. Kč. Za nynějšího stavu olomouckého arcibiskupství nebyl by to mohl dělat, kdyby nebyl dostal značné obnosy od katolíků z Ameriky. Jak „mrtvá ruka“ pracuje v celém světě, o tom svědčí oficiální zpráva římské Valtovy kanceláře, že papež Pius XI. rozdal za rok 1922 na darech 21 mil. lir na dobročinné účely celého světa, nepočítaje v to sumy, zaslané hladovým v Rusku a válečným poškozeným. „Agenzia Libera“ doplňuje tyto informace, sděluje, že Rusové obdrželi z Vatikánu přes třicet milionů a že dary, poslané obětem války, převyšují šest milionů. Všechny tyto peníze pocházejí ze sbírek a sub-

skribcí, které pro papeže byly konány na celém světě.

Potupa kříže. „Lid. Listy“ píší: Kříže složený na záchodě. Tato lidská podlost stala se na důkaz učitelské hrubé nevzdělanosti v Nymburce na měšťanské divčí škole. Tam našly děti na záchodě ve staré bedně pohozené kříže a s výrazem úžasu o tom vypravovaly rodičům. To už není jen urážka náboženských citů většiny rodičů a dětí, to jest u učitelů vychovatelů zločinem. Kdyby tak Komenický a Hus vstali, vypráskali by moderní své ostuditele ze škol. Slušným mezi učiteli opakujeme pak znovu slova Klostermanova. „Zákon lásky je úhelným kamenem učení Kristova, základnou, na které spočívá křesťanská civilisace, jejím vznešeným jádrem,

z něhož na věky věků bude mravní obrození lidstva. Ten, jenž dal tento zákon lásky, nezasluhoval věru, aby jeho obraz byl odstraněn ze škol a jsem jist, že lidé dobré vůle se o to postarají, aby tam byl navrácen. „Odpustjím Pane, neboť nevěděli, co činili.“

Nejvíce kostelů na zemi jest v New Yorku. Bohoslužebných budov všeho druhu, kostelů, kaplí, modliteben a p. jest tam úhrnem čtrnáct set. Z těch náleží 321 katolíkům. Po

nich mají episkopalisté 213, luteráni 170, methodisti 157, presbitariáni 146, baptisti 125, reformovaní 105, israeliti 97 atd. V celé arcidiecesi newyorské, jež nemá valného územního rozsahu, čítala přes 1,200.000 duší, kteréžto číslo lze považovati za celkový počet všech katolíků v New Yorku. Pro tento počet není 321 bohoslužebných místností příliš mnoho, uvážíme-li, že do počtu toho pojaty jsou i domácí kaple klášterních řeholí.

Obětování denního úmyslu.

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejsv. Srdcem svým Bohu chvály jsí vzdával a nyní v nejsv. Svátosti oltářní po vši zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa, obětují Tobě celý dnešní den, ani sebe menší částky jeho nevyjímaje(ic), za příkladem nejsv. Srdce blahoslavené a neposkvrněné Panny Marie, všeliké úmysly a myšlenky, všeliké city a žádosti, všeliké skutky i slova svá. (Odpustky 100 dní jednou za den, Lev VIII. S. Congr. Indulg. 12. prosince 1885. Diec. kurenda brn. 1886 č. 11).

Obzvláště Ti je obětují za Tvou svatou církev a její nejvyšší hlavu, za katolické vysoké školy a na všechny úmysly, jež doporučeny jsou na tento měsíc a na tento den členům Apoštolátu modlitby.

Pane Ježíši, zastřiž ochranou svého božského Srdce našeho sv. Otce! Srdce Ježíše a Marie! Zachraň církev, vlast naši a národ náš československý! Ó sladké Srdce mého Ježíše, učiň, abych Tě miloval(a) víc a více. Amen. (Pokaždé odpustky 300 dní; jednou za měsíc, modlíme-li se to denně, odpustky plno-mocné. Pius IX. 26. listopadu 1876.)

Sladké Srdce Marie, budiž mou spásou! (Pokaždé odpustků 300 dní. Pius IX. 1852.)

Sv. Josefe, vzore a patrone ctitelů božského Srdce, oroduj za nás! (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. r. 1891.)

Sv. Michaeli, archanděle, sv. Cyrille a Methode, orodujte za nás!

Heslo apoštolské: Modlití se za křesťanského ducha na vysokých školách.

Úmysl v březnu 1924: **Zasvěcení se rodin božskému Srdci P.**

Odpustky 100 dní za každý dobrý skutek vykonaný na tyto úmysly.

OBSAH:

Katolické školy vysoké. (Hlavní úmysl.) — Před svěcením zvonů. (Báseň.) — Úcta Nejsv. Srdce P. ve světle přítomnosti. — Pobožnost prvního pátku. — Obět. — Posvěcení zvonů. (Báseň.) — Z úvah o evangeliu. — Obrázky z katolických missií. — Bl. Anna Maria Taigi. — Různé zprávy. — Obětování denního úmyslu.

Tiskem a svým nákladem vydává Občanská tiskárna v Brně. — Za redakci odpovídá **Ludvík Kučka**.

Úmysly apoštolátu modlitby.

V únoru modleme se za katolické školy vysoké.

(Hlavní úmysl ustanoven a žehnán Jeho Svatostí, papežem.)

1. P. Sv. Ignáce bisk. muč. (107). - I. pátek v měsíci. Pobožnost k bož. Srdci P. Za katolické školy. Trpělivost v nedostatku. Boj proti tisku nepřátelskému. Nemocný.
2. S. Očišťování P. Marie. (Hromnic). - I. sobota v měsíci. Křesť. matky. Mariánské družiny. Věrné plnění předpisů církve sv. Zbožné vychování dítek v rodině.
3. Neděle IV. po zjev. Páně. Sv. Blažeje bisk. m. (316). - Ochrana před nemocí. Bratrstvo nejsv. Svátosti. Jednota duchovních. Návrat odpadlíků k církvi svaté.
4. P. Sv. Ondřeje Kors. biskupa (1373). - Velepastyřové naši a duchovenstvo. Dar zdraví. Přemáhání pokušení. Odvrácení pohoršení. Obrácení hříšníků a nevěřců.
5. Ú. Sv. Háty p. a m. (252). - Láska k čistotě srdce. Přemáhání lákání světa. Sdružení katolické Omladiny. Napravení zlých poměrů. Dar bázně Boží.
6. St. Sv. Doroty, p. a m. (280). - Povznesení mravnosti. Spolek sv. Děťství Ježíšova. Obrácení Anglie na víru katolickou. Katol. misionáři v Rusku. Umírající.
7. Č. Sv. Romualda, opata. (1207). - Představení řeholí. Dar mírnosti a trpělivosti. Bohoslovné ústavy. Požehnání velkého podniku. Dar zdraví.
8. P. Sv. Jana z Mathy, řeh. (1613). - Povolání k misiím. Řeholný dům. Dar síly v soužení. Láska k bližnímu. Včasné zaopatření nemocných.
9. S. Sv. Apolonie, p. a m. (249). - Kázně řeholní. Sv. Otec Pius XI. Návrat rozkolníků do církve katolické. Katol. misie v zemích pohanských. Zemřelí rodiče.
10. Neděle V. po zjev. P. Sv. Školastiky, abat. ř. sv. Bened. (543). - Řád benedikt. Ženské řehole. Požehnání katolickému podniku. Povolání k řeholnímu stavu.
11. P. Zjevení se P. Marie v Lúrdch. - (1858). Úcta neposkvrněné Panny. Poutní spolek lurdský. Apoštolát svatého C. a M. a jeho snahy. Ochrana mládeže.
12. Ú. Sv. Eulalie p. a m. (304). - Pokoj a mír mezi národy. Za poctivost a svědomitost. Usmířování Boha. Katolické spolky. Obrození křesťanského života.
13. St. Sv. Kateřiny Ricci, p. (1590). - Odvrácení zlého. Apoštolát mužů v katolických spolicích. Spolek křesťanských matek. Dobročinné ústavy. Štědrí dobrodinci.
14. Č. Sv. Valentina, kněze. (306). - Kněží v duchovní správě. Povolání ke stavu duchovnímu. Úcta ku kněžím. Podpora chudiny. Duše v očistci. Zemřelí kněží.
15. P. Sv. Faustina a Jovity, m. (121). - Katolické misie v zemích pohanských. Hmotná podpora katolických misii. Spolek šíření víry. Šíření katolického tisku.

Obětování denního úmyslu.

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejsv. Srdcem svým Bohu chvály jsi vzdával a nyní v nejsv. Svátosti oltářní po vši zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa, obětuji Tobě celý dnešní den, ani sebe menší částky jeho nevyjímaje(íc), za příkladem nejsv. Srdce blahoslavené a neposkvrněné Panny Marie, všeliké úmysly a myšlenky, všeliké city a žádosti, všeliké skutky i slova svá. (Odpustky 100 dní jednou za den, Lev XIII. S. Congr. Indulg. 12. prosince 1885. Diec. kurenda brn. 1886. č. 11.)

Obzvláště Ti je obětuji za Tvou svatou církev a její nejvyšší hlavu, za katolické vysoké školy a na všechny úmysly, jež doporučeny jsou na tento měsíc a na tento den členům Apoštolátu modlitby.

Pane Ježíši, zastíží ochranou svého božského Srdce našeho svatého Otce! Srdce Ježíše a Marie! Zachraň církev, vlast naši a národ náš československý! Ó sladké Srdce mého Ježíše, učiň, abych Tě miloval(a) víc a více. Amen. (Pokaždé odpustky 300 dní; jednou za měsíc, modlíme-li se to denně, odpustky plnomocné. Pius IX. 26. listopadu 1876.)

Sladké Srdce Marie, budiž mou spásou! (Pokaždé odpustků 300 dní. Pius IX. 1852.)

Sv. Josefe, vzore a patrone citelů božského Srdce, oroduj za nás! (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. r. 1891.)

Sv. Michaeli, archanděli, sv. Cyrille a Methode, orodujte za nás!

Heslo apoštolské: Modlití se za křesťanského ducha na vysokých školách.

Úmysl v březnu 1924: Zasvěcení se rodin božskému Srdci Páně.

Odpustky 100 dní za každý dobrý skutek vykonaný na tyto úmysly.

16. S. Sv. Juliány p. a m. (300). - Časté svaté přijímání. Třída dělnická. Pronásledování katolíci. Pokoření nepřátel Božích. Náboženství ve školách.
17. Neděle Devítník. Sv. Evermoda, bisk. ř. prem. (1177). - Sv. Otec Pius XI. Misie v severní Americe. Řád premonstran. Katolíci mezi protestanty.
18. P. Sv. Simeona, bisk. a m. (106). Obhájci zájmů Božích a církve sv. Křesťanská statečnost. Oddanost k církvi sv. Návrat odpadlíků do lůna církve svaté.
19. Ú. Sv. Cyrilla Alex., biskupa a uč. cirk. - Velepastyři naši. Podpora a šíření katolického tisku. Učitelé náboženství. Katolíci na Východě. Těžce nemocní.
20. St. Sv. Eleutheria, bisk. m. - Nábožné obcování službám Božím. Péče o dorůstající mládež. Dobročinné ústavy a jich dobrodinci. Bohoslovci.
21. Č. Sv. Eleonory, p. - Horlivost pro čest a slávu Boží. Lidové misie. Apoštolát modlitby. Katolíti studující. Dar pokory a poslušnosti. Zemřelí bratři.
22. P. Nastolení sv. Petra v Antiochii. - Vítězství sv. církve nad nepřátely. Zamezení hříchů a pobouření. Dar kajcnosti. Poslušnost dítek k rodičům.
23. S. Sv. Petra Damiana, bisk. a uč. cirk. (1072). - Potírání bludů a nevěry. Sjednání církve řecké s církví svatou. Katol. učenci. Viru u vzdělaných.
24. Neděle I. po Devítniku. Sv. Etelberta, kr. angl. - Obrácení Anglie na víru katolickou. Smíření národů. Poznání pravého povolání. Dar bázně Boží.
25. P. Sv. Matěje apošt. P. - Horlivé hlásání slova Božího. Apoštolát laiků. Spolek šíření víry. Hmotná a duchovní podpora misionářů. Zemřelí kněží.
26. Ú. Sv. Valburgy, p. (799) - Dar čistoty srdce. Odvrácení drahoty a hladu. Křesťanský duch u našich vojinů. Vytvrzení v dobrém. Duše v očistci.
27. St. Sv. Markéty Kort. kajcnice. - Pohrdání marnostmi světa. Odevzdání se do vůle Boží. Přemáhání prudkosti a hněvu. Obrácení hříšníků.
28. Č. Sv. Leandra, biskupa a učitele církve. (595) - Návrat lidu k Bohu. Křesťanské zásady ve všem jednání. Apoštolát dobrého příkladu. Poznání sebe.
29. P. Sv. Romana, opata. (450). - Láska k nepřítelům. Živí a zemřelí členové bratrstva nejsvětějšího Srdce Páně a Apoštolátu modlitby. Vyslyšení proseb.

Obětování denního úmyslu.

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejsv. Srdcem svým Bohu chválu jsi vzdával a nyní v nejsv. Svátosti oltární po vši zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa, obětuji Tobě celý dnešní den, ani sebe menší částky jeho nevyjímaje(íc), za příkladem nejsv. Srdce blahoslavené a neposkvrněné Panny Marie, všeliké úmysly a myšlenky, všeliké city a žádosti, všeliké skutky i slova svá. (Odpustky 100 dní jednou za den, Lev XIII. S. Congr. Indulg. 12. prosince 1885. Dec. kurenda brn. 1886 č. 11.)

Obzvláště Ti je obětuji za Tvou svatou církev a její nejvyšší hlavu, za katolické vysoké školy a na všechny úmysly, jež doporučeny jsou na tento měsíc a na tento den členům Apoštolátu modlitby.

Pane Ježíši, zastřiž ochranou svého božského Srdce našeho svatého Otce! Srdce Ježíše a Mariel Zachraň církev, vlast naši a národ náš československý! Ó sladké Srdce mého Ježíše, učiň, abych Tě miloval(a) víc a více. Amen. (Pokaždé odpustky 300 dní; jednou za měsíc, modlíme-li se to denně, odpustky plnomocné. (Pius IX. 26. listopadu 1876.)

Sladké Srdce Marie, budiž mou spásou! (Pokaždé odpustků 300 dní. Pius IX. 1852.)

Sv. Josefe, vzore a patrone ctitelů božského Srdce, oroduj za nás! (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. r. 1891.)

Sv. Michaeli, archanděli, sv. Cyrille a Methode, orodujte za nás!

Heslo apoštolské: Modliti se za křesťanského ducha na vysokých školách.

Úmysl v březnu 1924: Zasvěcení se rodin božskému Srdci Páně.

Odpustky 100 dní za každý dobrý skutek vykonaný na tyto úmysly.

Příprava k I. sv. přijímání. Doležal J., Cena 90 h.

Příprava k I. sv. zpovědi. Doležal J. Cena 50 h.

Petr hřešící a kající. Ježek J. Cena 60 h.

Rozjímání o životě a tajemstvích Páně. Vrátný K. Dr. Cena K 21.—.

Slovo Boží na neděle a svátky. Janovský Frant.

I. Doba vánoční. Cena K. 2.40 II. Doba velikonoční.

Cena K 2.70 III. Doba svatodušní. Cena K 3.80.

Díl IV. K 4.50.

Slova nepřátel Kristových. Kunovský Fr. Cena K 2.70.

Kázání:

Pobožnost křížové cesty. Dle kancionálu Františka Venhudy. Cena 20 h.

Pobožnost svatých křížové cesty. Dle Albana Stolze, zčeštil P. František Václav Tauber, děkan a farář v Jevíčku. Cena 30 h.

Křížová cesta. Dle svatého Leonarda z Portu Mauricio, vzdělal Pl. J. M. ř. sv. B. Cena 30 h.

Cesta křížová anebo Krátká zpráva o velmi užitečném duchovním cvičení **Cesta Kříže** nazvaném. Cena 30 h.

Vydala

Občanská tiskárna (dříve Benediktinská) v Brně,
Starobrněnská ulice č. 19-21.

KNIŽNÍ NOVINKY

vydané

**Občanskou tiskárnou,
BRNO, Starobrněnská 19-21.**

Kázání:

Kříž Kristův a duše Kristova. Postní kázání. Napsal a kázal dr. Antonín Štursa. Stran 64. Cena 6 K.

Spisy zábavné a poučné:

Vestálka. Historická povídka z prvního století křesťanstva. Napsal Klitschke de la Grange. Přeložil P. Sarkander Navrátil. Cena 15 K.

Sebraných spisů F. K. Křena, díl III.: **Pod hanáckým nebem.** V tisku.

Divadlo:

Mlynářova Mařenka. Veselohra o 4 jednáních. Napsal Jan Staněk. Stran 52. Cena K 3.50.

SUKNA,

modní látky panské i dámské, stejnozkrojové atd.

vyrábí lidová firma

**HEZINA A SPOL.
V HUMPOLCI.**

Vzorky na požádání zdarma.

Ceny konkurenční.

== Svůj k svému! ==

Pohovky, spací rozkládací křesla, otomany, matrace, rolety a veškerý čalouněný nábytek koupíte v dobré jakosti jen u českého čalouníka

**CHODĚRY V BRNĚ,
Falkensteinerova č. 12.**

Správky se přijímají. — Telefon
č. 723/VIII.

== Právě vyšlo II. vydání ==
„Potkalo ji štěstí“
„Marjana zkrotila Jana“

jako XIV. díl

Sebraných spisů Václ. Kosmáka.

Vkusná barevná obálka od K. Rélíka.
Bohatě ilustrováno A. Šimordou.

Stran 484.

Cena Kč 17.—.

Objednávky přijímá

Nakladatelství Občanské tiskárny v Brně,
Starobrněnská 19-21.

Trávení a chuť k jídlu povzbuzaje, mírně
podčtivě působí a ke správnému ošetřování
žaludku, odstranění záhy, křečí a nadýmání
se hodí

Dr. Rosy balsám pro žaludek

lékárny B. Frag
nera v Praze.
Sklad v lékárnách.
Láhev po 20 a
11 Kč.

Pravý jen
s touto ochr.
známkou.

Prospekty
zdarma a
franko.

Cyriilo-Metodějská záložna v Brně

přijímá

**vklady na knížky,
jakož i běžné účty**

a poskytuje

zápůjčky

všeho druhu.

Bandáže - orthopaedie.

M. Vacek

dříve J. Malina

Brno, Orlí 8, 1. poschodí.

**!!! Lidovci! Zaručenou
ruční obuv**

kupujte jen
u „BOTAVIE“,
Brno, Dominikánská 13.
Svůj k svému! 504

== Při nákupu odvolejte se na náš časopis! ==

Tiskne a svým nákladem vydává Občanská tiskárna v Brně. — Za redakci odpovídá Ludvík Kučka.

Vychází začátkem každého měsíce.

Škola Božského Srdce Páně,

časopis pro katolíky, zvláště pro zbožné spolky a bratrstva.

Pořádá

P. Petr Hlobil v Rajhradě.

Na „Školu Božského Srdce Páně“ předplácí se na rok 12 korun.

Jednotlivá čísla prodávají se po K 1.40.

Administrace a expedice jest v Brně, Biskupská ulice číslo 1.

K době svatopostní doporučujeme

rozjímání, životopisy a výklady:

Březen, úctě sv Josefa posvěcený. Rossi Bot. P.,
Cena K 1.80.

Cesta k míru duše. Leben P. Druhé vydání. Cena K 10.—.

Duchovní domácí samota. Hugo Hurter, F. T. J., Přeložil a sestavil P. Fr. Tomeček, T. J. 216 stran.
Cena K 7.—.

Láska Ježíšova ke kajícím. Mlčoch Fr. Cena 80 h.

Mše svatá, největší poklad na světě. Walter Jos.
Cena K 2.50.

Obřady církve katolické. Grydil Frant. Cena K 3.—.

Z toho výňatek: **Svatý týden.** Cena K 1.40.

O častém svatém přijímání a o časté svaté zpovědi.
Vojaček M. Cena K 2.40.

Památky postních pátků. Cena 60 h.

Příprava k I. sv. přijímání. Doležal J., Cena 90 h.

Příprava k I. sv. zpovědi Doležal J. Cena 50 h.

Rozjímání o životě a tajemstvích Páně. Vrátný
K. Dr. Cena K 21.—.

Kázání:

Ježíš na cestě k hoře Kalvarii. Herzog Fr. Cena K 1.20.

**Kázání postní o tajemstvích sv. růžence a pohřbu
Páně.** Kolísek Fr. Dr. Cena 90 h.

Kázání postní. Kolísek Fr. Dr. Cena 80 h.

**Kázání na všechny neděle a zasvěcené svátky
církvního roku, jakož i na Velký Pátek
a den Dušiček.** Markrab Klem. Cena K 6.30.

Láska za lásku. Herzog Fr. Cena K 1.20.

Š K O L A

BOŽSKÉHO SRDCE PÁNĚ.

ROČ. LVIII.

BRNO, 1. BŘEZEN 1924.

ČÍSLO 3.

O Srdce Ježíše, ty šípy lásky svojí jen hojně vysílej sem do rodiny svojí, ať sluhů Tvých se ztráví jimi hrud, Ty Srdce Páně naší láskou buď!

Zasvěťte rodinu Božskému Srdci Páně.

(Hlavní úmysl.)

Vážné jsou dny, jež nyní prožíváme! Červ nevěry a nemravnosti hlodá na kmeni rodinného života a nechceme-li, aby byl ke zkáze jak časné, tak věčné nejen mnohým jednotlivcům, nýbrž i celým národům, pak je svatou povinností všech katolíků, aby všemožně pečovali o odstranění tohoto nebezpečí. A jak? který lék nejrychleji uzdraví těžce chorou lidskou společnost? Nic jiného nepřinese tak jisté pomoci, jako zasvěcení se každé rodiny milujícímu Srdci Kristovu!

Pohled do dějin „Zasvěcení rodin“. „Rodiny, v kterých panuje úcta mého Srdce, obdrží pomoc v trápeních a útěchu v protivenstvích; rodiny rozervané neshodami dostanou milosti pokoje a porozumění. Srdce hříšná navrátí se k Bohu.“ „Požehnám domu, kde budou ctíti obraz mého Srdce.“ Toť výroky samého Krista, jenž omilostnil svým zjevením prostinkou řeholnici, sv. Markétu Al. a proto není divu, že brzy potom začaly katol. rodiny prohlašovati slavnostně Srdce Spasitelovo za svého svrchovaného Pána a Krále. Než na dešel rok 1889, čítaly již záznamy zasvěcených rodin 42 objemných svazků.

Bylo to roku 1905. V kapli v Paray-le-Monial klečel kněz pohroužen ve vroucí modlitbu. Choroba,

jejíž uzdravení nebylo v moci lidských lékařů, přivedla ho na toto místo, aby si vyprosil smilování u milosrdného Lékaře nebeského. Byl vyslyšen — Srdce Páně vrátilo mu zdraví. — Kněz ten nebyl nikdo jiný než P. Matheo Crawley Boevey, řeholník Srdce Ježíšova a Mariina. Vděčnost vnukla mu myšlenku, aby věnoval život svůj zcela rozšiřování panství Srdce Nejsvětějšího nad katolickými rodinami. Nejprve však obrátil kroky své do Říma, aby u náměstka Kristova vyprosil požehnání a dovolení pro svůj úmysl. Papež Pius X., jenž seděl tehdy na trůně Petrově, přijal ho s otcovskou vlností a porozuměv, oč se jedná, pravil: „O co mne prosíš, to ti nejen dovoluji, nýbrž Ti i rozkazuji jako zástupce Krista na zemi, abys dobýval božskému Srdci rodinné krby.“ Těmito slovy sv. Otce dostalo se myšlence „Zasvěcení“ nejvyššího potvrzení. Od té doby šířila se takřka s živelní silou od státu ke státu, od národa k národu a dnes už více než 5,000.000 rodin odevzdalo se pod zástítu láskou plannoucí Srdce Kristova.

Jak je pro v e s t i? — Byl předvečer svátku Božského Srdce. U Vojáků bylo nějak neobyčejně rušno. Panimáma se služkou drhly jako před posvícením a přece do sv. Cyrilla a

Metoda bylo ještě dosti daleko! I ta drobotina na zahradě byla plná života. Mařenka a Anička ukazovaly chlapcům pěkný věnec, který právě uvlily a když se jim dostalo zasloužené chvály, běžely s ním domů, aby i mamince se s ním pochlubily.

„Jakou pak dostanete vzácnou návštěvu?“ tázala se sousedka Navrátilka, když se setkala s paňmámou Vojáčkovou večer na návsi, „to je mně nějakých příprav!“ „Ale kmotra,“ povídá paňmáma Vojáčková, „vždyť přec nic zvláštního nechystáme! Trochu jsme doma čistili. Zítra je svátek Božského Srdce a rádi bychom se Mu zasvětili. Proto musíme to trochu oslaviti!“

Druhého dne pantáta Vojáček s paňmámou a dětmi kráčeli ve svátečním úboru ráno ke kostelu. Při mši sv. přistoupili všichni i se služkou k sv. přijímání. Stará Mikulička „v žebráče“ kroutila nad tím hlavou — tak se jí to zdálo divným, že celá rodina byla u stolu Páně. A to jí teprve zmátl, když viděla, že pan kaplan šel s nimi z kostela — a dokonce k nim domů! — Než, my nechejme starou Mikuličku, aby se mohla pomodliti růženec „za zakladatele chudobinské fundace“ a podívejme se k Vojáčkům. Jsou už shromážděni ve velké světnici. Na stole stojí ověšený obraz nejsvětější Srdce, u něho z každé strany hoří svíce, před ním na klekátku klečí pan kaplan a za tímto otec s celou rodinou. Kněz posvětil obraz a promluvil pak k rodině několik slov o tom, co znamená zasvětit rodinu nejsv. Srdci a jak Srdce Kristovo skutečně žehná těm, kdož odevzdají se pod jeho ochranu. Na to opět poklekl a jménem všech přítomných modlil se zásvětnou modlitbu. Když povstal, otec mu poděkoval a podal mu listinu se jmény členů zasvěcené rodiny. Kněz odešel a slavnost byla u konce. Obraz zavěšen byl ve velké světnici na stěnu, avšak nevisel tam nepovšimnut jako jiné obrazy a obrázky. Každého dne večer, když utichl denní shon, když již všichni vrátili se z práce a chystali

se k odpočinku, celá rodina poklekala před ním, děkovala Bohu za prokázaná dobrodíní a prosila nejsvětější Srdce o pozhnání a ochranu. A tížil-li někoho z rodiny bol a starost, vklouzl nepozorovaně tam do světnice, vyžaloval se božskému Srdci — a bylo mu lehčeji. Když opět radost dmula hrud, zase Srdce Spasitelovo bylo první, s nímž ji sdíleli. A otevřeným oknem, v němž rděly se muškáty, nesly se často na náves příjemné zvuky Aniččina hrdélka:

„Tvé Srdce, Pane Ježíši,
ve světa moři vzlněném
je klidu svatě zátíši
a bezpečen, kdo bydlí v něm.“

Ó, Jezu, ukryj ve svém Srdci nás,
ve svatém znaku smilovní, k
s ním je spojen, v Bohu přebývá
a k jeho duši Bůh se sklání.“

Tak tedy se zasvětili u Vojáčků a pokud možno podobně má to učiniti každá rodina, hodlající se zasvětit božskému Srdci. Velmi příhodný čas k zasvěcení je svátek božského Srdce Páně, aneb některý prvý pátek v měsíci. Pokud možno, nechť je to spojeno s nějakou, byť i sebe skromnější rodinnou slavností. Není-li možno, aby zasvětil rodinu kněz, stačí, když se pomodlí zásvětnou modlitbu v přítomnosti všech členů otec, aneb nejstarší člen rodiny. Ovšem, v tomto případě je třeba dáti si obraz nebo sochu nejsv. Srdce nejprve od kněze posvětit. Po zasvěcení vyplní se dvě listiny, z nichž jedna zůstane v rodině a druhá pošle se ústřednímu Sekretariátu pro intronisaci Srdce Ježíšova.*) Obraz, před nímž slavnost byla vykonána, zavěsí se na nejčelnější místo

*) Adresa sekretariátu pro intronisaci B. S. J. v naší vlasti zní: „Svaz katolických spolků žen-kých“ v Praze II. Pstrossova ul. č. 200. Tamtéž lze dostat tiskopisy na ony dvě listiny, jež po zasvěcení mají býti vyplněny a z nichž jedna má se poslati na adresu sekretariátu. Tiskopisy ty, jakož i zásvětnou modlitbu a malé obrázky na památku „Zasvěcení“, zašle na požádání za dobrovolný peněžitý dar sekretariát.

v přibýtku, aby odtud božsk. Srdce panovalo nad rodinou a udělovalo jí své milosti. Na tom místě pak, jakožto před rodinným oltářem, vykonává rodina své společné pobožnosti, tam světuje se nejsv. Srdci se svou radostí a žalem, tam prosí o sílu, aby mohla žiti životem hodným zasvěcenců Božského Srdce.

P r o č z a s v ě t ě t i r o d i n u ? — Všimni si, milý čtenáři, co Kristus sám přislíbil: „Požehnám domu, kde budou ctítí mé Srdce!“ A jakou cenu má požehnání Boží, ví každý dobře. Probdí noci v starostech, pracuj do úpadu, pot může se ti řinouti po skráních potokem a přec, nežehná-li pracem tvým Bůh, vše je marné — marné! Chceš-li tedy, aby lopocení, pot a starosti tvé a všech tvých milých byly požehnány, zasvěť rodinu svou božskému Srdci! — Snad nesvár drápy své vrývá v rodinný váš klid, snad strast a bol svírá vaši hrud? Nezoufejte! Poklekněte všichni před obrazem nejsv. Srdce, slavnostním zasvěcením odevzdejte mu svrchovanou vládu nad rodinou a buďte ujištěni, že zase zavítá pod krov váš vlašťovička štěstí a svornosti.

Nechci vypočítávat dále výhody zasvěcení; zasvěťte svou rodinu a zkusíte sami na sobě, jak štědré je Srdce Kristovo oproti svým citelům a chráněncům.

Avšak přece ještě něco! Čtenáři, jistě miluješ tu zem, v níž dal ti Bůh

spatřiti světlo světa, jistě miluješ svůj národ. Vim, že není ti tajno, že nezdravá hesla nevěry mámi hlavy mnohých nerozváživců; není ti jistě neznámo, kolik jednotlivců, ba celých rodin stále hlouběji a hlouběji se boří do hnusného bahna materialismu. To vážně ohroziti může celý národ a proto, nemá-li tento propadnouti zkáze, pak třeba pomoci! Pomocným prostředkem a sice účinným prostředkem je zase zasvěcování rodin.

Božské Srdce chrániti bude naše krby, aby nevnikl k nim mrazivý severák zhoubných moderních názorů, aby nevypudil milého tepla, které duším poskytuje sv. víra. A čím více bude rodin, v nichž panovati bude laskavé Srdce Spasitelovo, tím bezpečněji zajištěna bude budoucnost milého našeho národa. Proto, milý čtenáři, pečuj všemožně o to, aby nejprve rodina, jejímž členem jsi, prohlásila Srdce Kristovo za svého pána a krále! Ale nespokoj se pouze tím! Buď též apoštolem! Seč tvé síly stačí, pracuj a usiluj o to, aby co nejvíce rodin přijalo vládu láskou planoucího Srdce a tak aby co nejdříve nadešla chvíle, kdyby se z celé vlasti, ze všech katolických rodin — od temných hvozďů Šumavy až k nebesyčným štítům slovenských Tater — nesly k trůnu Nejvyššího, jako vonné oblaky kadidlové, hlasy chvály a poklony milostiplnému Srdci Spasitelovu.

P. Virsig. T. J.

Pobožnost prvního pátku.

Litanie k nejsvětějšímu Srdci Páně.

Napsal Msg. Dr. Rudolf Zhůňl.

Druhy litaní.

V modlitebních knihách nalézáme různé litanie. Jsou to střídané modlitby, při nichž předmodlivač, kněz nebo laik, přednáší jménem všech přítomných prosbu, obec pak odpovídá krátkou modlitbičkou, jež se neustále opakuje.

Na konci pak vykoná předmodlivač několik dalších modliteb.

Ze všech litaní došly církevního schválení jen litanie ke všem svatým, loretánské k Panně Marii, k nejsv. jménu Ježíš, k nim pak v nejnovější době se připojila litanie k nejsvětějšímu Srdci Páně.

Pořádek proseb.

Všechny litanie skládají se ze tří částí, z úvodu totiž, vlastních proseb a závěrky. Úvod a závěr bývá u všech litaní stejný; část druhá cílí prostřední jest u každé litanie jiná a dle toho má i každá své jméno.

V prvním oddíle všech litaní vzbuzujeme víru v nejsvětější Trojici, prosíme ji o smilování. Každá litanie začíná vzdechy: — Pane, smiluj se nad námi! — Pane, smiluj se nad námi! — Miníme tu tři božské osoby; proto první „Pane“ znamená Boha Otce, třetí „Boha Ducha svatého.“ — Zcela jasně jmenujeme ještě jednou tyto tři božské osoby, říkájce dále v každé litanii: „Otče s nebes Bože, smiluj se nad námi!“ — „Duchu Svatý, Bože, smiluj se nad námi!“ — První tento oddíl končí pak souborným voláním: „Svatá Trojice, jeden Bože, smiluj se nad námi!“

Také poslední oddíl všech litaní vyjadřuje hluboké tajemství naší víry, totiž vtělení Syna Božího a vykoupení z hříchův. Slovy velikého proroka jordan-ského, sv. Jana Křtitele, obracíme se ke Kristu Ježíši, prosíme o milosrdenství: „Beránku Boží, který snímáš hříchy světa, odpusť nám, Pane, uslyš nás, Pane, smiluj se nad námi!“ Třikrát voláme těmito slovy, vyznáváme tak svou víru, prosíme o milost, by jeho umučení nebylo pro nás marným, ale abychom dosáhli odpuštění hříchův. Slova tato, končící litanie, připomínají nám však také ony nádherné obrazy, ve kterých líčí sv. Jan evangelista ve svém Zjevení konečné vítězství Beránkovo, kde představuje nám ho jako vládce všech věcí. Tak končíme slovy biblickými, plnými hlubokých pravd, posvátné prosby litaní, dokonávajíc je podobně vznešenými myšlenkami, jako na počátku, kde jsme vzpomínali nejzákladnějších pravd víry svaté.

Litanie k nejsvět. Srdci Páně.

Vznik.

Nejsvětější Srdce Páně bylo vždycky uctíváno; mezi apoštoly jsou sv. Jan,

miláček Páně, sv. Tomáš apoštol, sv. Pavel nejnadšenějšími citeli Jeho. Původ nynější úcty dlužno hledati ve zjeveních, daných řeholnicí svaté Markétě Alacoque roku 1675 a v letech následujících. Než první litanie k nejsv. Srdci Páně je ještě starší! Zajímavého je to, že vznikla u bratrského národa polského! Složil ji polský kněz a řeholník P. Kašpar Druzbicki z Tovarystva Ježíšova, narozený roku 1589 v Sieradzu v Polsku; vstoupil ve 20. roce svého věku do řádu, dne 2. dubna 1662 umřel v Poznani. Vydal různé spisy, mezi nimi také latinskou knížku „Meta cordium Cor Jesu“ — „Vzor srdcí Srdce Ježíšova.“ Tam pojednal o úctě nejsvět. Srdce všeobecně a uvedl několik litaní k němuž. Za života svaté Markéty sestavila řeholnice Magdalena Joly v klášteře v Dijonu také litanii k nejsvětějšímu Srdci Páně, z čehož měla Markéta velikou radost.

Litanie k nejsvětějšímu Srdci, jak modlíme se ji nyní, je rozdílna od obou jmenovaných a byla schválena římskou Stolicí papežskou roku 1899. Litanie ta povstala ve francouzském městě Marseillu. Složila ji roku 1718 řeholní sestra Anna Magdalena Remusatová v klášteře Navštívení Panny Marie. Velmi rozšířila se litanie ta v Marseilli, když povstal tam roku 1720 hrozný mor. Tenkrát zaslavil biskup Belsunce město a diecési nejsvětějšímu Srdci, lid pak velmi horlivě modlil se litanie a byl podivuhodně vyslyšen. Svatý Otec Lev XIII., zasvěcuje celé pokolení lidské nejsvětějšímu Srdci Páně, přidal k litanii marseillské ještě několik zbožných proseb a doporučil litanii tu celému křesťanskému světu.

Rozdělení a obsah.

Litanie k nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu obsahuje 33 zbožných proseb. Počet ten jest volen na památku 33 let Pána a Spasitele našeho na zemi. Při každé z těchto 33 proseb oslovujeme napřed „Srdce Ježíšovo“. Máme si v duchu představití obraz jeho: jak stojí na čestném trůně, průsvitněm jako křišťál,

obklopeno paprsky lásky, ovinuto trnovou korunou, v pravo hluboká rána, z níž teče krev a voda, nahoře posvátný kříž! Takto představuje se nám dle slov papeže Klimenta XIII. nevýslovná láska Srdce Ježíše, pro kterou za nás se stal člověkem, trpěl, ukřižován byl, jakož i stanovil na památku smrti své velebnou Svátost oltářní. Tuto horoucí lásku Srdce Ježíšova pocítil apoštol Jan, když při poslední večeři spočinul na Srdci Jeho, to pocítil i nevěřící Tomáš, když děl mu dobrý Mistr: „Vlož prst svůj, vztáhni ruku svou v bok můj, a nebud' nevěřící, nýbrž věřící.“ (Jan, 20, 27.)

Svým obsahem a pořádkem proseb podobá se litanie tato nejvíce litanii Loretánské; obsahuje — abychom tak řekli — popis božského Srdce Páně. Vykládá nám, čím je Srdce Ježíšovo, jaké jest k nám, jak dobrotitivo je k nám, co pro nás učinilo. Církev pak, doporučujíc litanii tuto, ukazuje nám, jak smýšlí o účtě nejsvětějšího Srdce, jak máme je ctiti, a co o něm věřiti.

Litanie nejsvětějšího Srdce jest velikým slavnostním kázáním pro všechny věřící; vykládá stručnými obsažnými průpověďmi, proč máme božské Srdce Ježíšovo ctiti, jemu se klaněti, je milovati, jemu děkovati, s ním spolucititi, je následovati a s ním spolutrpěti. Litanie tato jest jakoby skvostným věncem, který snoubenka Páně, svatá církev, uvila pro nejdražší Srdce Ježíšovo, který také každý, kdož se ji modlí, uvíjí znova. Každý vzdech je nádherným, vonným květem, který zbožné duše obětují v upřímné účtě Srdci nejsvětějšímu. Litanie tato je pro nás všechny vítaným návodem k rozjímání, je jakoby nevyvážitelnou studnicí, z níž můžeme hojně čerpati, a kde najdeme vše, čeho třeba, by naše pobožnost zůstala vždy čerstvou, by také zdárně postupovala i se vyvíjela. 33 zbožných vzdechů těchto je

33 innocnými napomenutími, abychom jen vždy důvěrně a vytrvale utíkali se ve všech potřebách, bídách a souženích k božskému Srdci. Představujet se nám jako nevyčerpateľný zdroj, v němž všechna bohatství milostí a nesčetné dary jsou zahrnuty. Každé slůvko je jakoby perlou a drahokamem, hlásá zároveň, že předobrotivé Srdce rádo z plnosti té rozdává všem, kdož ho zbožně vyzývají.

Příklad.

Věřící voják vykládá ze svého života toto: Byl jsem granátem těžce raněn zrovna doprostřed prsou. Myslí jsem, že je se mnou konec. Snažil jsem se pomodlití „Otčenáš“. Ale v tom prolétla mým mozkiem myšlenka: „Vykonal jsi dříve každý první pátek pobožnost k Nejsvětějšímu Srdci Páně! Je při ní tolik zaslíbení! Tak tu neumřeš! Dojista odnesou tě odtud někam.“ Poté pozbyl jsem vědomí. Když jsem se zase vzpařmaťoval, klečel vedle mne belgický kněz. Chtl mne vyzpovídati. Děkoval jsem Bohu, vyzpovídal se a plakal radostí. Kněz podal mi také Tělo Páně. Byl jsem celý blažený. Ó to dobré Srdce Ježíšovo! Netrvalo dlouho a uzdravil jsem se docela. (Associatio Perseverantiae sacerdotalis 1915, str. 40.)

Závěr.

Mnohonásobné duchovní výhody, jakých litanie k nejsvět. Srdci Páně poskytuje, měly by věrného křesťana pohnouti, aby rád se je modlil, rád rozjímal o obsahu jejich. Rádi navštívíme odpolední služby Boží, kde se litanie ty modlí; ale modleme se je také doma i v soukromí. Kéž by pobožnost tato byla v obcích a rodinách rozšířena, tak nábožnost obnovena, kleslá bázeň Boží probuzena.

Srdci Ježíšovu.

O Srdce, čemu podobáš se,
zda růži, která vydána
letnímu slunci za rána
se v krásné poupě rozpuká
a blaží oko člověka?
O ne, ne růži spanilé,
neb krásší růže, nejčistší,
jest Srdce Tvé, můj Ježíši.

O Srdce, čemu podobáš se,
zda slunci, které plápolem
svým hoří země údolem,
a silou světla vlnidného
plod budí z květu každého?
O ne, té krásě vznešené,
neb nade slunce krásnější,
jest Srdce Tvé, můj Ježíši!

O Srdce, čemu podobáš se,
snad moři, které v šíř i v dál
slunci bije v břehy skal,
jež v nedohled se rozlívá,
v svých túních, perly ukrývá —
O ne, té krásě přeslavné,
neb nade moře slavnější,
jest Srdce Tvé, můj Ježíši!

O Srdce, čemu podobáš se,
snad neběsům, když klenbou svou,
moře i zemi překlenou,
či hvězdám, když ku večeru
svou rozesvíti nádhery? —
O ne, té krásě dojemné,
vždyť každé krásy nejvyšší
jsi krásší Ty, můj Ježíši!

O Srdce, čemu podobáš se,
tak velikého co zde mám,
co Tobě Srdce přirovnám —
to nejkrásší mi pobledá,
když k Tobě, Jezu, pohledá.
O ne, zde nic tak velebné,
kdo krásu Tvoji vypíše,
O Srdce mého Ježíši!

Prvosenka.

Na svátek Zvěstování P. Marie. — Rozprava od Jarolína St. Pavlíka.

Kolem slavnosti Zvěstování Panny Marie slaví jaro svůj příchod k nám. Se ženichem velepisně můžeme zvolati: Povstaň, přítelkyně má, a pojď; neboť zima již přešla, déšť přestal, kvítí se ukázalo v zemi naší, čas řezání přišel, hlas hrdličky už slyšán v zemi naší, kvetoucí vinice vydávají vůni svou. Vsaň, přítelkyně má! Kdo je ta přítelkyně? Blahoslavená Panna Maria,

přítelka Boží, miláček nejsvětější Trojice, ale i naše nejlepší přítelkyně, ba mnohem více, naše nejlepší matka. Kvítí se ukázalo v kraji našem. Vidím mezi tím kvítím: prvosenky neboli petrkliče; právě teď probouzejí se ze zimního spánku a rozvinují květy své. V rostlinopise jmenuje se ta květina *primula veris*, to jest prvotiny jara, *primule jarní*. Má jméno i petrklič.

V úvaze této představme si prvosenku jako květinu mariánskou; nechť nás upomene na blahoslavenou Pannu Marii.

Ona vyzvání jaru; její nakloněné květy připadají mi jako zvonky malé, jež posílají k nebi pozdrav mariánský. Anděl Páně zvěstoval Marii Panně poselství, právě 25. března; ale nejenom v ten den, nýbrž každý den nám to zvon ohlašuje. Pozdravme Pannu Marii. Když slyšíme zvonití, pomodleme se „Anděl Páně.“

Na blízkou Vidně šly dvě chudobné děti do lesa na maliny. Doma panovala u nich velká bída; otec byl už dávno v hrobě a matka už několik týdnů nemocná. Děti měly již velký hlad, a proto je poslala matka na maliny; chtěla za ně nakoupit trochu paliva a potravin. Děti daly se tak horlivě do sbírání, že na všechno kolem zapomněly a čím dál hlouběji do lesa zašly. Už se začalo stmívat. Teď teprv zpozorovaly děti, že nastává noc. Rychle daly se na zpáteční cestu; než zajisté zbloudily, neboť cesty jim byly jakési cizí. Tu se daly do křiku a pláče. Potom řeklo děvče k svému bratříkovi: Ty, pan katecheta nám jednou řekl, když jsme smutní, máme se pomodlit k nebeské Matce. Děti poklekly na zem a pomodlily se na hlas a vzlykajíce, pozdravení andělské. Když přišly ke slovům: „A slovo tělem učiněno jest,“ zaslechly náraz hlas zvonku zvoníciho klekání; šly po hlase a vyšly z lesa ven. Šťastně se domů dostavše, vypravovaly matce, která už měla o ně veliké úzkosti, jak je Matka Boží z tmavého lesa vyvedla.

Když už mluvím o klekání, chci se zmínit o následující události. V zimě roku 1909 mohli ve svatém Mořici ve Švýcarech pozorovati lidé mnohý den něco pohnutlivého. Zvěčnělý následník trůnu František Ferdinand proháněl se s dětmi svými na ledovně. Tu zvoní podle na katolickém kostele nad hotelem. V témž okamžiku zastavil se arcivévoda s dětmi, všeci se obrátili ke kostelu a modlili se. Tak veliké panstvo modlí se při zvonění, a tak

mnohému obyčejnému člověku nestojí to za to, hlavu obnažiti a pomodlití se, když na věži zvoní.

Petrklíče otvírají vesnu, za níž se země v ráj promění. Blahoslavená Panna Maria otvírá nám ráj nebeský, říši blažených tam nad hvězdami, kde panuje věčné jaro. Vždyť ji nazýváme bránou nebeskou. Tím, že svolila do vtělení se Syna Božího v lůně jejím a řekla: Aj, já děvka Páně, nechť se mi stane podle slova tvého, otevřela nám bránu nebeskou od hříchu Adamova zavřenou a stala se naší spoluvykupitelkou. Ona nám zprostředkuje milost Boží, jako Matka božské milosti; vyprošuje hříšníkům milost obrácení a odpuštění; zachraňuje je před peklem a pomáhá jim do nebe; svítí nám jako hvězda jitrní a ukazuje nám cestu do nebe; ona jest opravdu klíčem, jímž si království nebeské otevřítí můžeme, ona je opravdovým petrklíčem.

Jak mnohé už hříšníky zachránilo jedno jediné Zdrávas, jež se pomodlili! Při misích lidových se přihází, že zatvrzelí hříšníci zůstanou při všech kázáních bez citu; až teprv při mariánském kázání jdou do sebe a obrátí se. Písmo svaté vypravuje, že Booz dovolil zbožné Rut posbírat klasy, jež nechali ženci ležeti. Ženci, podobtýká sv. Alfons, jsou dělníci na vinici Páně, misionáři, kazatelé, zpovědníci, kteří si dávají práci, aby získali duše pro Boha. Tu jsou však i takové duše zatvrzelé, že se nedají získati; tyto mohou jenom skrze mocnou přimluvu Mariinu býti zachráněny; ona je sbírá jako klasy pozůstalé.

U prvosenky vypučí napřed květ; když odkvetla, vyvinou se teprve listy. To znamená, že nebeská prvosenka, blahoslavená Panna, v květu své nevinnosti a svatosti stkvěla, dříve než započala pozemský život, dříve než spatřila světlo světa. Už její početí bylo neposkvrněné a svaté; už v materském lůně sv. Anny kvetla jako květina jarní, aniž by však odkvetla. V tom se liší ode všech květů. Tyto kvetou, ale zavadnou; Maria kvete, nikdy však nezvadne, ne na duši, jež zůstává čistou,

svatou a krásnou až do smrti, ne na těle, jež nepropadá porušení. Křesťanské děti, mládenci a panny, nenechte zvadnouti květu své nevinnosti a svého panictví, zachovejte milost posvěcující.

Barva prvosenky je zlatožlutá; poukazuje na slávu Matky Boží v nebi. Žlutá barva je barvou císařskou. Po pravici tvé stojí královna v rouše zlatožluté! praví David. Sv. Jan viděl ji oděnou sluncem. Pět okrajů na květe prvosenky nechť nám připomene pět slavných tajemství, pět radostí Boží Rodičky při vzkříšení Syna jejího při jeho nanebevstoupení, při seslání Ducha svatého, při jejím nanebevzetí a korunování.

Primula veris, první jarní květina, prvotiny vesny, jmenuje se prvosenka v botanice. Blahoslavená Panna byla první světicí nového zákona, prvotiny novozákonní svatosti a ctnosti; ona otevírá čarokrásný kruh apoštolů, mu-

čeníků, vyznavačů a panen, ona je první mezi všemi. V žalmě 44. čteme: Za ní vedeny jsou panny ke králi, uvedeny do chrámu králova za radosti a jásotu.

Maria však obětovala Pánu Bohu prvotiny a jaro svého života, zasvěтивši je jemu, už jako dítě, jako mladé děvče byla služebnicí Boží, nevěstou Boží, zbožnou a Bohu zaslibenou pannou. O vy děti, mládenci a panny, následujte ji, nechejte kvésti primule ctnosti, obzvláště stydlivosti, v zahradě srdce svého, zasvěťte život svůj Bohu a neposkrvněné Panně, buďte jejími ctiteli a následovateli.

Mezi primulemi jsou i takové, které takřka celý rok kvetou, totiž čínské primule. Takové pěstujeme v srdci svém, žijme ctnostně celý rok, celý život; ctěme Marii Pannu, zůstaňme jejími dítkami až do smrti. Nebeský petrklíč, Panno přechistá, otevři nám jednou bránu nebeské zahrady.

Proč tu stojíte, celý den zahálejice.

Úvaha na neděli devítní.

Podává Ignát Zháně.

Císař Karel, Otec vlasti, měl vzácné hodinky. Byl na nich nápis: Vzácnější nad drahokamen! Nápis nevztahoval se na cenu hodinek, které byly vzácností, ale naznačoval cenu času, nad nějž nic není na celém světě vzácnějšího. Čas je nenahraditelný, je nade všechny klenoty, drahokameny vzácnější. Ač nikdo neupřel pravdy tohoto tvrzení, přece je na světě málo věcí, jichž bychom si tak málo vážili, jako právě času. Mnozí mluví o „zabíjení“ času, o nudě, nevědí, jak žít, aby čas rychleji plynul, čas připadá jim nesmírně dlouhý! Ač je čas něco tak vzácného, přec ho mají mnozí za pouhé nic.

Dle svatého evangelia pravil hospodář k těm, které viděl stát na námě-

sti „proč tu stojíte, celý den zahálejice!“ Mat. 20, 6. Těchto slov mohli bychom i my užití o mnohých lenešících, kteří neváží si času, kteří nevyužívají každé chvíle, jak by měli a mohli. Proč si máme čas užívat?

Čas rychle uplyne. Před lety vystavěli železnici odlehkým alpským údolím, což se mnohým tam usedlým nezamlouvalo. Několik siláků se usneslo, že zabrání, ať stojí co chce, provozu. Domluvili se, že použijí železných sochorů a jak pojedou vlak, že ho pomocí jich vyšinou z kolejí, čímž bude znechucena úřadům všechna další jízda. Doufajíc ve svou sílu, neznali věci železničnické, stáli na trati, když zdaleka lo-

mozil vlak. Když dojel blíže k nim, skočili na koleje, opěli se o tyče a chtěli stroj vypáčit. Zatím se však potázali se zlou. Vlak nezadrželi, nýbrž stroj je porazil k zemi; zaplatili svou neznalost, svou pyšnou odvážlivost smrtí.

Tot věrný obraz času, utíká letem nezadržitelným, žádná lidská, nadlidská síla ho nezadrží, kdyby se mu tu postavil v cestu obr Goliáš, obr Samson, pranic nepořídí, času nikdo v jeho letu nezadrží. Sami jsme svědky jeho rychlosti, sotva se rozednilo, slunce vyšlo, netrvá dlouho, opět zachází, nastává tmavá noc. Na otázku: „Jaký jest život váš?“ odpovídá sv. Jakub: „Parou jest, která se na krátko ukazuje a potom mizí.“ Jak. 4, 15. Na jiném místě čteme v Písmě svatém následující srovnání o času: „Pominulo to všechno jako stín, a jako prchá pověst. Jako loď, která přechází zdulou vodou, jejížto stopy, když přejde, nelze nalézt, ani stezky jejího kýlu mezi vlnami; anebo jako pták, jenž letí vzduchem, jehožto cesty nížádného znamení se nenalézá, anebo jako když se vystřelí šíp do terče, rozdělený vzduch ihned se zase sbíhá, takže není znáti, kudy šel.“ Moudr. 5, 9—12. Utíká-li neodvolatelně čas, nezbyvá než plně ho využíti. Řekl proto krásně sv. Bernardin: „Čas je mzda, za kterouž si můžeme koupiti Boha, jestliže ho dobře užíváme“. Malíři v Řecku představovali čas jako stříbrovlasého starce; na ramenou měl křídla, na nohou však pouta. Podivný obraz tento měl naznačovati světoznámou pravdu; jednomu dílu lidstva ubíhá čas velmi rychle, druhému plíží se a vleče krokem hlemýždím.

Kdo vážně pohlíží na své povinnosti křesťanské, uváží klidně slova sv. Pavla, který nám dává o použití času tuto dobrou radu: „Dobře čiňme bez ustání, nebo časem svým budeme sklízeti, neochabneme-li. Nuže, pokud máme čas, čiňme dobré vůči všem, zvláště vůči domácím víry“, (t. j. vůči spoluvěřícím, kteří patří

jaksi k domácnosti víry, tvořící jednu velikou rodinu věřících). Kn. Galat. 6, 9. 10.

Čas je nenahraditelný. Česká šlechtična paní Susana Černínová, která ovdověla roku 1642, kdy ji zemřel manžel stár teprve čtyřicet pět roků, věnovala se potom jedině výchově svých dětí; když dorostše odešli do světa a neměla jich stále na očích, psávala jim často poučné listy. V jednom píše synovi o nenahraditelnosti času následovně: „Velmi mne těšíš, že chvála Bohu nemaříš času a pilen isi všeho, co ti přináleží; dejž ti Pán Bůh daru Ducha svatého; ovšem, mé nejmilejší dítě, není na světě nic dražšího, než čas, dobře říká náš nejvyšší Pán: čas jest vzácný“.

Jsou věci, předměty, jež lze vynahraditi. Vojevůdce Varus byl poražen Germány (Němci) v tentoburském lese; byl tak neočekávaně překvapen, že pozbyl rozvahy, podřízení velitelé jednali zbaběle, takže Varus i celé vojsko jeho bylo v nerovném boji zahubeno do posledního muže (v roce 9. po Kr.) O císaři Augustovi se vypravuje, že zpráva o této katastrofě, která měla v zápětí ztrátu vší Germanie na pravém břehu rýnském, jej hluboce dojala a že až do smrti volával: „Vare! Vare! vrať mi mé legie!“

A přece mohly býti poražené legie znovu zřízeny, mohly býti nahrazeny nově naverbovanými vojáky; podobně mohou býti nahrazeny různé věci, různé předměty, jichž pozbudeme. Ale opět jsou věci, jichž nelze ničím nahraditi. Kdyby někdo tloukl hlavou každý den o zeď a volal by: uplynulé mládí, uplynulý čas navrať se! Kdo by slyšel nebo viděl někoho takto jednati, nazval by ho vším právem pošetlícem, ne-li úplným bláznem, který má věděti, že ničím nelze nahraditi ztraceného času. Svatý Bernard uvažoval o této pravdě a poučoval své žáky napominaje je: „Víte-li, co si zaslouží dobře použitý okamžik? Zaslouží si nebe, dostane v úděl věčnou slávu.“

Nedokazuje nám pravdivost tohoto výroku svěťce Bernarda Iotr Dismas, který visel na pravé straně Kristově? Žil špatně po celý život, dopustil se zločinů, za něž byl pokutován smrtí na kříži, celý život nevyužil dobře času, ale využil několik okamžiků před smrtí tak dobře, že si získal ráj, že mu řekl božský Trpitel na jeho prosbu: „Pane, vzpomeň na mne, když přijdeš do svého království!“ Amen, pravím tobě, dnes budeš se mnou v ráji“. Luk. 23, 42. 43. Svatý Alfons Liguori tak uznával, že neodvolatelně pomijí čas, že se zavázal slibem, že nenechá utéci nečinně, bez práce ani jediného okamžiku, což také pokud lidská jeho slabost dovolila, přísně zachoval.

Světec tento je znám svou přímo nadlidskou laskavostí ke každému spolubližnímu, jenom se vždy rozhorlil, mluvil-li někdo v jeho přítomnosti o dlouhé chvíli, anebo o tom, že neví, jak by zabil čas! Pražský arcibiskup, kardinál Arnošt Har-

ach (v XVII. století) nikdy nezahálel, všechen čas rozděil přesně mezi práci a modlitbu. Pracoval celý den až do pozdní noci, takže mival někdy až zapálené oči od neúporné práce.

Bohobojný kněz dával muži, který mnoho času mařil různými darebnostmi, tuto radu: „Jdi a posaď se u prudce tekoucí řeky, pilně se dívej na její vlny; nyní máš je před očima, v okamžiku jsou již daleko od Tebe, více jich neužiješ, nikdy více nenavráti se k tobě. Podobně je s tvým časem! Rychle pomijí, jakoby měl křídla.“ Umělci malíři starých dob říkali: „Žádný den bez tahu štětce!“ Učiňme si my vyznavači víry Kristovy pravidlem: „Žádný den, žádný okamžik bez dobrého skutku!“, Ať utíká čas sebe rychleji, dobré které jsme vykonali, neuteče, doprovodí nás na věčnost, a bude za nás prositi před soudnou stolicí Boží. Proto budiž našim heslem: „Pokud máme čas, čiňme dobré vůči všem!“ Ke Gal. 6, 10.

Mešní píseň*) k sv. Vavřinci,

jáhnu a mučedníku.

Napsal P. Tomáš Sec.

Svatý Vavřinec byl žákem papeže Ksysta II., který ho pro jeho výtečné vlastnosti, zvláště pro čistotu miloval a proto i přijal do počtu sedmi jáhnů římských. Jako jáhen přísluhoval sv. Vavřinec u oltáře, kdykoli sv. papež Ksystus sloužil nejsvětější oběť mše sv. Mimo to měl správu církevního jmění a péči o chudé. — Sv. Vavřinec snažně toužil zemřít se svým duchovním otcem Ksystem, když tento za pronásledování císaře Valeriana roku 258. po Kr. byl veden v Římě na smrt mučnickou: „Otče, kam jdeš bez syna svého? Kam spěcháš, knězi, bez jáhna? Nikdy jsi nekonal oběti bez služebníka!“ Na tato zmužilá a toužebná slova po

společné smrti, odpověděl Ksystus, že Vavřinci mladému bude vytrpěti větší boj za víru a že jáhen za tři dny bude následovat kněze. Příčinou hrozného umučení Vavřincova vedle jeho stálosti ve víře Kristově byla okolnost, že nechtěl soudcům vydati pokladů církevních. Jáhen, aby ukázal, kde jsou poklady uloženy, přivedl přecetné zástupy chudých, na jejichž obživu a osázení bylo jmění církevního užito, a pravil: „To jsou poklady církevní“. Chudých bylo mnoho, neboť před tím nedávno papež Kornelius

* Zplývá se zejména na svátek sv. Vavřince, v oktávě, poutní slavnosti a v den posvěcení chrámu Páně. Sloky „po bhoslužbách“ i jindy.

obžíval 1500 chudých, vdov a nemocných. Rozdrásané a sešlehané tělo Vavřincovo bylo vhozeno na rožně a pečeno.

Ale jeho láska ke Kristu byla žhavější a nemohla býti překonána plameny pod rožněm. Jakoby ani bolestí necítil, volal na soudce: Po jedné straně jsem dosti upečen, obrať mne na druhou a jez“. Žádná moc pozemská nemohla překonati jeho pevné vůle, umřítí pro Krista. Skonal svatě na pahorku viminálském a pochován u cesty tiburtinské 10. srpna roku 258. Sv. Augustín praví: „Jako Řím nemůže býti skryt, tak nemůže býti ukryta (mučnická) koruna sv.

Vavřince. Pročež radujme se“ volá papež sv. Lev I. o sv. Vavřinci, „radosti duchovní a přeslavný konec výtečného muže v Pánu, který je podivuhodným ve svatých svých, v nichž nám poskytl i ochranu i příklad: a tak po celém světě rozzářil sv. Vavřinec slávu svou, aby od slunce východu až po západ byl jasným bleškem světél jáhenských; jak osvěcen byl Jerusálém Štěpánem, tak stal se slavný Řím Vavřincem.“ — Oba světci, sv. Ksystus i sv. Vavřinec pojeti jsou do modliteb, jež kněz denně při mši sv. se modlí. K počtě sv. Vavřince zasvěceny jsou mnohé chrámy v křesťanském dávnověku.

Na začátku.

Andante.

1. Chlou-ba kře-stan-ské-ho Ři-ma, sva-tý já-hen Va-vři-nec, ži-vo-
ta dny se-čte-ny má, sva-tá dí-la kò-ná přec. Po-kle-ká-me
u ol-tá-ře, k ne-bi po-zdvi-hu-jem tvá-ře: Sva-tý já-hne,
při nás stůj, u Je-ží-še o-ro-duj.

Valerián zlobou dýše,
káže jímát křesťany,
vyhladí je z celé říše
zběsilými katany.
Svatý Vavřín, lidu rádce,
s Otcem Ksystem chrání stáde.
Svatý jáhne, při nás stůj,
u Ježíše oroduj!

Gloria.

„Sláva Bohu, pokoj lidu,<“
zajásali andělé
nad Betlémem v nočním klidu
s hvězdou míru na čele.
Nepravosti pokoj ruší,
zbožný nese si mír v duši.

Svatý jáhne, při nás stůj,
u Ježíše oroduj!

Graduale.

Výmluvností Štěpánovou
Vavřín Krista hlásá všem,
odpůrcem ho vlasti zovou,
ač je cností příkladem.
Základ říše podkopává,
zbožnosti kdo výhost dává.
Svatý jáhne...

Kredo.

Z víry živ je spravedlivý,
neb jej světilo s výsosti

jako vůdce spolehlivý
doprovází k věčnosti.
S mučedníkem svatým jáhnem,
víru vyznávati prahnem.
Svatý jáhne, při nás stůj,
u Ježíše oroduj!

Obětování.

Svatý Vavřín nezná mezi
pro čest Božích zákonů,
nejvyššímu církve knězi
slouží v svatém úkonu.
Mešní oběť, vrchol lásky,
upevňuj s nebem svazky.
Svatý jáhne, při nás stůj,
u Ježíše oroduj!

Při oběti chleba, vína
neseme též v sebe dar,
usmíří tak Hospodina
vroucí lásky naší žár.
„Jakou oběť žádáš, Kriste?“
„Synu, dej mi srdce čisté.“
Svatý jáhne, při nás stůj,
u Ježíše oroduj!

Otec chudých, Vavřín svatý,
sbírá dary bohatých,
aby dělil poklad zlatý
mezi zástup chudých svých.
Nad chudým kdo smiluje se,
almužnu svou Kristu nese.
Svatý jáhne, při nás stůj,
u Ježíše oroduj.

Sanktus.

Nejkrásnější písňě pějí
duše čisté na nebi,
Beránka když provázejí
blaženými říšemi.
Zasvěcujem Kristu rádi
s Vavřincem květ svého mládí.
Svatý jáhne, při nás stůj,
u Ježíše oroduj.

Po pozdvihování.

(Dle nápěvu č. 616. Cesta k věčné spáse).

Sestoupil Bůh s nebe výše
na náš oltář obětí,
v jesličkách jenž ležel tiše,
Bůh a člověk s námi dlí.

S Vavřincem se kořme Pánu,
dal nám sebe, živou manu.
Svatý jáhne, při nás stůj,
u Ježíše oroduj!

Nejvyšší kněz Tělo Páně
pozdvihuje nad oltář,
svatý Vavřín pohled na ně,
v modlitbě svou klonil tvář.
Při mši svaté Kristu blže
prosme za úlevu kříže.
Svatý jáhne, při nás stůj,
u Ježíše oroduj!

Ku Beránku.

Pane, dej žít v míru stálém,
jednotu chraň ve víře,
ty buď našich srdcí králem,
když svět zlobou, sváry vře.
Pokojem plň naše domy,
pokoj vlévej do svědomí.
Svatý jáhne, při nás stůj,
u Ježíše oroduj.

K sv. přijímání.

Svatý Vavřín Tělo Krista
z rukou kněze přijímá,*
věřím sám v srdce čistá
nejsvětější pokrm dá.
Hodná svatá přijímání
jistě v dobrém setrvání.
Svatý jáhne, při nás stůj,
u Ježíše oroduj!

Ke konci.

Mrtev nejvyšší kněz Ksystus,
svatý Vavřín raněný,
svěho jáhna síli Kristus
mučeného plameny.
V nebi Kristus život vrací
tomu, kdo ho pro něj ztrácí.
Svatý jáhne, při nás stůj,
u Ježíše oroduj!

Po skončení bohoslužby.

Dle nápěvu 1.

Chrám Páně, vlíče naši
přelaskavý patrone,

*) Jáhen při mši sv. zpívá evangelium, po-
dává sv. přijímání, může kázati a křtiti. Po-
zději jest jáhen svěcen na kněze.

Poslední sv. přijímání a smrt sv. Benedikta.
Oltářní obraz v klášterním chrámu Páně v Rajhradě od Josefa,
rytíře Führicha z let 1862–1863.

trestný plamen za hříchů zháší
mocné v nebi prosby tvé.
Volám s prosbou nad oblohu,
za tvou věrnost k církvi, k Bohu.
Svatý jáhne, při nás stůj,
u Ježíše oroduj!

Svatý Vavřínče, buď stále
strážcem naší otčiny,
ať jsou ke tvé cti a chvále
svorny v Kristu rodiny.
Vypros úrody a zdraví,

občanům všem pokój pravý.
Svatý jáhne, při nás stůj,
u Ježíše oroduj!

Modlitba.

Dej nám, prosíme, všemohoucí Bože,
abychom plameny hříchů svých uha-
sili, kterýž jsi blahoslavenému Va-
viinci propůjčil, že oheň muk svých
přemohl. Skrze Krista Pána našeho.
Amen.

Obrázky z katolických misí.

Podává Maxmilian Weinberger.

(Ostatek).

Neštěstí vyžádalo si zde v Tokiu přes 70 tisíc obětí, v celém Japonsku zahynulo několik set tisíc lidí. Nebezpečenství trvá dosud. Divoká sopka Ošima, na ostrově téhož jména, která se už dávno zdála býti vyhaslou a l. září tak hrozným způsobem vybuchla, ještě se nevybouřila. V předměstí Jokohamě, byl celý klášter sester sv. Maura čili svatého Děťství, počtem deset, najednou povolán před soudnou stolicí Boží, a to za nepřítomnosti jejich sestry představené. Nemohlo by se i nám totéž ještě přihoditi? Myšlenka na smrt pořád se nám vtírá na mysl.

Jak hroznou sílu má taková ohnivá hora! Při prvním výbuchu pohltila v pravém slova smyslu celý ostrov, který byla před dávnými lety na povrch moře vyhodila. Za to objevil se na jiném místě rozbourěného oceánu ostrov nový, který zajisté nebude již jako onen první příčinou sporu mezi Japonskem a Amerikou.

Největší pohromou bylo postiženo předměstí Jokohama. Druhého dne se proslýchalo, že je celé zničeno, později se zjistilo, že část zůstala stát. Mezi předměstím a vlastním městem táhne se řada menších pahorků; co na úpatí těchto pahorků a na nich samých stálo, všechno bylo srovnáno se zemí. Na

tomto místě vytryskly teplé prameny, čímž tato část města nabude možná zcela nové důležitosti.

Zatím ozývá se ovšem v Jokohamě pláč a nářek nad náhlým úmrtím tolika nešťastných obyvatelů, které byly zmíněné pahorky, shroutivše se, ve svých zříceninách pochovaly. Po mnoho dní nevědělo se o jejich osudu nic jistého. Toliko letci pozorovali se svých letadel děsnou spoustu a plameny, bezmála všechny tamější domy šířající. V požáru našli také dva horliví misionáři smrt. Stejný osud stihl také jednu misionářku učitelku v Jokohamě. Hned první hrozné otřesy sbořily klášter i školu. Kdežto ostatní sestry se mohly rychlým útekem zachrániti, padl na ni řídicí se sloup; zároveň pak povstal oheň a spalil ji, rovněž jako tisíce jiných lidí za živá.

Dne 8. září vsedlo našich šest sester na loď, aby se přeplavily do našeho nového ústavu v městě Kobe. Odtud psaly, že celá cesta je pokryta ssutinami, ve kterých místy douná ještě žhavý popel. Náš nejdůstojnější arcibiskup, jenž v době pohromy dlel na horách a navštívil nás tyto dny a žasl nad spoustou, kterou tu spatřil. Nicméně těšil nás, že i toto neštěstí nebude pro japonské misie bez pro-

spěchu. A skutečně události posledních dnů už mnohým otevřely oči. Mnozí dosud nerozhodní pohané prosili úpěnlivě o křest. sv. a byli rychle pokřtěni. Také tři dívky pohanské rodiny, které k nám chodily do školy a nebyly ještě pokřtěny, prosily vzhledem ke stálému nebezpečí sv. života, aby byly pokřtěny, což se také ihned stalo. Nejstarší sestře z nás dostalo se útěchy, všechny tři učinili dítkami Božími.

Jedné mladé pohance, která byla dříve mou žákyní, rodičové její vždycky zbraňovali, aby se dala pokřtiti a stala se křesťankou. Když potom pohanský Japonec chtěl si ji vzít za manželku, musil jí slíbiti, že ji nebude brániti, aby přijala křest sv. Japonec držel slovo a ona se stala šťastnou křesťankou. Za to velká byla její žalost, když manžel potom nechtěl přivolit, aby jejich první dítě bylo pokřtěno. „Až dítě samo jednou bude o to prositi,“ zněla jeho výmluva, „nebudu ničeho proti tomu míti.“ Na to přišlo zemětřesení a ve věci nastal obrát. Při prvním nárazu padl těžký trám na kolébku spícího dítěte, aniž se mu co stalo. Mladá matka přiskočila a za hrozícího nebezpečí sv. života, svého miláčka sama pokřtila.

Sv. Otec byl první, jenž darem 20.000 dolarů, Japonsku přispěl na pomoc. Jak mu toho bude líto, že oheň zničil všechny misijní archivy i křestní matriky! Ovšem shořela také bohatá knihovna císařské university a nesčetné památky pohanské byly zničeny.

K tomuto dopisu, který byl psán s přestávkami několik dní, chci připojit ještě několik slov na naše dobrodince a přátele. V Japonecích žije po dnes ještě něco z pohostinského ducha starých časů již dávno minulých. Jejich dobročinnost je dojmavá. Potraviny je nyní těžko si pořídit; ale denně dostává se nám z různých stran hojných darů, že jsme dostatečně zapláceni. Také náš starý sluha donesl nám již několikrát malý příspěvek, který pro jeho chudobu má zajisté tím větší cenu před Bohem. My jsme ostatně rádi, že jsme vyvázy životem,

a svůj nynější citelný nedostatek mile-rady trpíme. S odklizením ssutin se již začalo, tisíce dělníků pracují ve dne v noci. Podle mínění znalců bude to trvat nejméně devět měsíců, nežli ty nejpotřebnější budovy budou dostavěny.

Náš soused, který toho času se nalézal v Kobe, dává nám celý svůj dům k užívání. V jiném blízkém domě směly sestry už dvakrát přenocovati. V tomto domě bude také prozatím umístěn náš dívčí učitelský ústav, v jiném zase domě, který náleží jistému Španělovi, náš ústav výchovný spojený s pensionátem. A to všechno zdarma. Počet uprchlíků, kteří Tokio opouštějí a bezplatně dopravováni bývají, je tak veliký, že vlaky jsou přeplněny. Cestující stojí hlava vedle hlavy ve vagonch a mnozí už v tlačenici přišli o život.

Svým příbuzným směly jsme ihned své šťastné zachránění oznámiti: Máme jen co děkovati nápadné ochraně božského Srdce Páně. Také bázeň pomalu mizí a ustupuje pocitu vděčnosti. Modlete se za naše ubohé Japonsko, které pohřbeno jsouc v noc pohánství, nemůže své nynější utrpení učiniti záslužným pro život věčný.

Bolestné loučení.

Za světové války musili mnozí němečtí misionáři opustit své stanice, kde byli možná dlouhá léta působili. Bohužel! Jak bolestné bývalo loučení s jejich domorodými svěřenci, dosvědčuje tento příklad.

Také z ostrovů Maršálových v Tichém oceánu byli vypovězeni. Poslyšme, jak jeden z nich odchod svůj ze své stanice popisuje. „Na ostrově Likiebu“, píše, „žili domorodci, nedávno na víru křesťanskou obrácení, šťastně a spokojeně. Litující svého dřívějšího prostopášného života říkali často: „Až do nedávna vedli jsme život, za který se musíme stydět. Ale díky Bohu, to už náleží minulosti. Nyní znajíce pravou víru sloužíme Bohu a není šťastnějších lidí na světě nad nás!“ Tak si to libovali a najednou z čista jasna

měli zapadnouti zpět do bezedné bída pohanství. To byla pro ně hrozná rána.

Naposledy shromáždili se v našem kostelíku. Když jsem slyšel věčné světlo a Velebnou Svátost vyndal ze svato-stánku, ozval se hlasitý vzlykot a pláč, který neměl konce. Potom usadili se kolem našeho domu a dva celé dny tu seděli ani slova nepromluvivše a ničeho nepoživše. To všecko na znamení nezměrného smutku. Když pak jsem vstoupil do člunu, běželi za mnou jak daleko mohli. Mnozí stáli až po krk ve vodě. „Zůstaň u nás!“ volali. „Ach, co z nás a našich dětí bude?“

Kdo je bude křtíti a vyučovati; kdo nám a jim tělo Páně podávati? Kdo bude naše rány obvazovati a nás těšiti?“

Odcházel jsem s krvácejícím srdcem. Zdálo se mi, jakoby železná ruka mne ku předu tlačila, ale má víra mi pravila, že to byla nejsvětější vůle Boží, která dopustila, že jsem byl od svých dobrých dítek zahnán; tatáž vůle, která dopustila, aby Spasitel byl přibit na kříž. Ale musím vyznati: takové a podobné výjevy několikrát se opakující oslabují srdce víc než osmiletý pobyt pod žhavým nebem souostrovi Maršálůva.

Bl. Anna Maria Taigi.

Napsal Jan Tagliaferro.

Anna Maria náležela k duším obětavým, jež milost na čele znamenala jako oběti vyvolené. Hlas nebeský jí smírné posláni zvěstoval. „Vyvolil jsem tě, abych ti udělil korunu mučnictví. Tvůj život ku podpoře víry je dlouhým mučnictvím“.

Jindy a sice v den, kdy blahoslavená oděna byla kajícím šatem třetího řádu nejsv. Trojice, slyšela po sv. přijímání slova božského Spasitele: „Má dčero milovaná, přiblíž se ke mně, dám ti pocítit svou sladkost a ukážu ti, jak milí jsou mi ti, kteří mě milují. Volím tě, abys obrátila hříšníky a těšila osoby jakéhokoli stavu. Budeš bojovati proti duším naplněným vášněmi. Nalezneš mnoho falešných a nevěrných duší; očekává tě pohrdání, potupy a pomluvy, ale sneseš všechno z lásky ke mně.“ Anna Maria odvětila božskému Spasiteli: „Můj Bože, koho volíš k dílu takovému? Jsem bídný tvor, nehodný, aby ho země nosila. Při tom plakala a vzdychala. „Já tak chci,“ řekl jí Spasitel. „Já tě povedu za ruku jako beránka, a vše, co ti pravím, se vyplní“.

2. Její utrpení duševní.

Ohlášené mučnictví nedalo dlouho čekat na sebe. Pán Bůh se chopil brzy díla a bez odkladu odpovídal její rekovnost hlasu Božím. Poněvadž nemohla slovem víru hlásati a hříšníky obracet, přála si účastniti se bolesti a umučení Páně, svoje slzy přidati k jeho slzám, svou krev ke krvi, která za spásu světa vylita byla.

Pán odpovídal na tuto touhu hořkými milostmi, které duši vrhají do stínu smrti, ji na kříž přibíjejí a dávají okusiti kalich, o němž Spasitel na hoře olivetské řekl: „Otče, je-li možno, ať odejde kalich tento ode mne“. (Mat. 26, 39.)

Bylo to kruté utrpení, prudké choroby a neobyčejné, nevýslovné bolesti, jimiž blahoslavená navštívena byla; k tomu přišly muky duše, rozličná pokušení, úzkosti, vnitřní sklíčenost, mdlota, bezútěšnost, zdrcenost, a všechna utrpení smrtelné úzkosti. Peklo se míchalo těž do boje a pronásledovalo zuřivě ubohou ženu. Připravilo ji opovržení, pomluvy a proná-

nebyla by dle své výpovědi snesla mučnickví, které rostlo a zvětřovalo se až k její smrti. Proto těšil ji někdy božský ženich, když pila kalich hořkosti až na dno, jednou jí řekl: „Tvoje utrpení jsou nevýslovná, a chci, aby se napsaly; ale třebaš je budou čísti, nikdy nepochopí tvoje

muky. Ale já vše zapíši zlatými písmeny a jenom v nebi poznají tvou lásku trpící; tam odměněna a korunována trpělivostí tvého dobrovolného a dlouhého mučnickví. Proto jsem ti nejdnou říkal, že jsem tě vyvolil do počtu svých mučnicků a že snášeti budeš velké mučnickví.“ (Pokrač.)

Prosba za církev katolickou.

Pro 4 smíšené hlasy nebo 1 hlas s průvodem.

Napsal P. Tomáš Sec.

Zvolna, velebně.

Jan Škroup.

mf

1. Kri-stus po svém božském prá-vu Pe-tro-vi dal cír-kve

crescendo

sprá-vu. Pe-tr v Ři-mě sí-dlo zvo-lil a tam pro Kri-sta krev

p

pro-lil. Ka-to-li-ckou cír-kev, Bo-že, s Otcem sva-tým o-pa-

sledování ze všech stran, že jako muž bolesti byla všechna zraněna a zbíta od hlavy až k patě.

Slyšme výroky některých svědkův. „Tehdy přestaly náhle nebeské útěchy a zanechaly vyprahlost, zármutek a strasti. Po sladkých slzách zkroutěnosti a lítosti následovala suchopárnost; po radostech nebeských následovaly muky, po veselosti zármutek, po sladké a něžné zbožnosti mučivá omrzelost. Její duše vrhla se chvatem z lesku denního do noční tmy, ze šťastných síní skvělého paláce do hrozného vězení, ze vzácné zahrady do děsné pouště.“

„Kdo vyličí noci, jež sama prodlela ve své světnici! V modlitbě nalézala jenom vyprahlost bez útěchy; s očima k nebi pozdviženými vzdýchala hodinami po milovaném, hledala ho na všech stranách, volala ho na každém místě, aby potěšil její srdce a vyplnil jeho prázdnotu; ale nebe bylo pro ni jako z kovu. Slzy byly by zmírnily bolestné vyhnanství, ale byly jí odepřeny; musila se podrobiti vůli Boží, a pít kapkami a bez oslazení a bez úlevy kalich nejtrpčích hořkostí.“

„Zámožný boháč, jenž náhle z lesku svého bohatství upadl do chudoby největší, trpí více jako nešťastník, jenž znal vždy toliko chudobu, protože dřívější zvyky a památka na ztracené statky těžším činí strádání přítomná. To je obraz toho, co trpěla Panna Maria. Vypuzena jsouc ze skvělého paláce svého Boha, v němž požívala po léta útěchy nevýslovné, náhle jako zajatá, okovy spoutaná, se nalezla v temném, dusném žaláři.“

„Častěji vicházely ze srdce jejího vzdechy a slzy, když vzpomínaly na doby, kdy božský ženich jí dával důkazy své něžnosti, když její ubohá duše, zbavená jeho laskání, jako jhem tvrdým obtížená se domnívala býti někde v pekle. Byl to stálý zápas smrtelný, jenž neměl naděje, že muku její skončí.“

„Když Pán Bůh tak přísně s ní zacházel, neodnímal jí sice jiných darů nebeských a nadpřirozených osvěcení

neposkytovaly jí úlevy v hrozném vnitřní bezútěšnosti, jaká ji tížila; srdce její vyprahlé necítilo více mocné lásky, již bývalo uchvacováno, a hledalo marně jako jelen žízní omdlévající, v poušti občerstvujícího, ale před ní unikajícího pramene. Její božský ženich nechal jí své dary a osvěcení, aby rozmnožil zásluhy její lásky trpící, podobně jako Pán Bůh ponechal, ovšem s úmyslem opačným, odbojným andělům za trest jejich pychy vědomosti, čímž se rozmnožily toliko jejich muky. Světlo sluneční působí na srdce zajatce tentýž dojem, jaký činilo světlo nadpřirozené na služebnici Boží; kdežto jasnost její přírodu ozařuje a blaží oko člověka svobodného, zdvojuje uvězněnému hrůzu jeho polohy, tíží oková, hloubku žaláře, hrubost zdí a mříží, jež ho dělí od svobody. Mnohem milejší je mu úplná temnota, protože aspoň neobrací jeho pozornosti na neštěstí jeho.“

„Vedle vnitřní bezútěšnosti množily se jí různé strasti, které jí na kříž přibíjely a vyžadovaly silnější ctnosti. Se všech stran hrnuly se strasti, nemoci, protivensství, pohanění, pomluvy, bída, opovržení a opuštěnost ode všech. Jenom s největší námahou dovedla tomu odolati. Všecka tato utrpení nezastavily její obětavosti, by se dobrovolně obětovala Pánu Bohu; právě zdvojjila svá obětování, podle veřejných potřeb aneb bíd těch osob, jež se přímo neb nepřímo doporučely její přimluvě; obětovala je za nešťastné, nevolníky, uvězněné, k smrti odsouzené, za obrácení hříšníků, za odvrácení trestů, jimiž božská spravedlnost ohrožovala svět a zvláště naše město Řím. Obeznamená jsouc s převraty, jež ohrožovaly bezpečnost Cirkve, a s hroznými záměry tajných společností, modlíla se neustále s horlivostí nevšední a láskou hrdinskou.“

Takový byl a zůstal až do konce života bolestný a smutný stav zbožné ženy. Jako oběť lásky k Bohu a k bližnímu trpěla věci nevýslovné, a kdyby jí Pán Bůh nebyl občas ulevil,

2. Z Říma, církve svatě středu,
světem šíří svatou vědu,
Petra nástupcové pravi,
církve viditelné hlavy.
Katolickou . . .

6. Vše, co dvanáct apoštolů,
věrný křesťan věří spolu,
katolíci ze všech zemí
prosí Boha hlasy všemi.
Katolickou . . .

3. Obecné tak církve týmě,
v staroslavném věčném Římě
na Petrově stojí skále,
střežíc odkaz Kristův stále.
Katolickou . . .

7. Sbory svatých mučedníků,
vyznavačů, kajcníků,
za svátosti, svaté řeči
v nebesích se církvi vděčí.
Katolickou . . .

4. Nejvyšší kněz z Vatikánu
dle Kristova řídí plánu
Petrovu loď v každé tísni,
věřící lid volá v písni:
Katolickou . . .

8. S modlitbami nebešfanů,
pozdvihujem prosby k Pánu.
Poniž blud, jenž lidstvo mate,
jednotu chraň církve svaté.
Katolickou . . .

5. Jeden Bůh a jedna víra,
jeden ovčín ovce sbírá,
jeden pastýř mocí Krista,
slova jeho hlásá čistá.
Katolickou . . .

9. Za biskupa diecese
prosíme i jeho kněze,
veškerenstvo církve údů,
Pane, siliž ve všem trudu.
Katolickou . . .

10. Kristus světa do skonání
dle svých slibů církev chrání,
i když zkusi ránu mnohou,
brány zla ji nepřemohou.
Katolickou . . .

Církev obecná nebo katolická jest viditelná, od Ježíše Krista založená společnost všech pravověřících křesťanů, kteří je dno učení vyznávají, jedněch svátostí užívají a římského papeže za svou nejvyšší viditelnou hlavu uznávají.

Pravá církev Kristova je toliko

jedna, protože Ježíš Kristus toliko jednu církev založil.

Že církev římsko-katolická jest jedna, poznáváme po tom:

1. že má jednu společnou nejvyšší hlavu;

2. že její údové je dno učení vyznávají a jedněch svátostí užívají. Ježíš Kristus ustanovil apoštola Pe-

tra nejvyšší hlavou církve těmito slovy: „Ty jsi Petr (to jest skála), na té skále vzdělám církev svou a brány pekelné ji nepřemohou. A tobě dám klíče království nebeského. A což bys koli svázal na zemi, bude svázáno i na nebi; a což bys koli rozvázal na zemi, bude rozvázáno i na nebi.“ (Mat. 16, 18, 19.) — „Pasiž beránky mé . . . Pasiž ovce mé.“

Od smrti apoštola Petra jest řím s k ý p a p e ž nejvyšší viditelnou hlavou církve.

Římský papež jest nejvyšší viditelnou hlavou církve, protože apoštol Petr umřel jako biskup římský a tudíž jeho řádným nástupcem jest římský papež.

Protože římský papež jest nejvyšší viditelnou hlavou církve katolické, církev katolická jmenuje se také církev ř í m s k o - k a t o l i c k á.

Církev katolická po vůli Ježíše Krista má trvati ustavičně až do skonání světa.

„Brány pekelné ji nepřemohou.“ (Mat. 16, 18.) — „A aj, já s vámi jsem po všechny dny až do skonání světa.“ (Mat. 28, 20).

Že církev římsko-katolická je s v a t á, poznáváme po tom:

1. že její učení je svaté;
2. že vede údy své k svatosti, a to prostředky svrchovaně účinnými, zvláště svatými svátostmi;
3. že jsou v ní vždycky svatí, o jejichžto svatosti i zázraky svědčí.

Že církev římsko-katolická jest o b e c n á, poznáváme po tom:

1. že od času Ježíše Krista po všechny doby trvá;
2. že je způsobilá pojmouti v sebe všechny lidi a národy, a že se o to také přičiňuje;

3. že jest rozšířena po všech dílech světa a ustavičně dále se rozšiřuje.

Že církev římsko-katolická jest a p o š t o l s k á, poznáváme po tom:

1. že její představení, papež a biskupové, řádnými jsou nástupci svatých apoštolův;
2. že učí tomu, čemu učili apoštolové;

3. že uděluje tytéž svátosti, kteréž udíleli apoštolové.

Děkuji Bohu, že jsi dítkem církve pravé, a modli se často za obrácení bludařův a nevěrcův!

Katolické církve týmě-vrchol, znamená nejvyšší úřad učitelský, kněžský a královský (pastýřský) daný církvi katolické jejím zakladatelem Ježíšem Kristem.

Kristus Pán udělil apoštolu sv. Petrovi a jeho nástupcům římským papežům prvenství cti a pravomoci neboli primát. Pravit sv. Petrovi: „Ty jsi skála a na té skále vzdělám církev svou.“ „T o b ě dám klíče království nebeského a což bys koli svázal na zemi, bude svázáno i na nebi, a což bys koli rozvázal na zemi, bude rozvázáno i na nebi.“ „Pasiž beránky mé, pasíž ovce mé“. Klíče znamenají nejvyšší moc v církvi, skála znamená nerozborný základ církve. Sv. Petr a jeho nástupcové jsou nejvyššími pastýři církve, kteří spravují ovce (ostatní apoštoly a biskupy) i beránky (všecky věřící).

Kristus Pán ustanovil církev j e d n u. V modlitbě před svým umčením pravi: „Prosím i za ty, kteří skrze slovo jejich uvěří ve mne, aby všichni j e d n o byli“.

Sv. apoštol Pavel přirovnává rozkol a bludařství zločinům vraždy a modloslužby a prohlašuje, že původcové sekt nedojdou království Božího. Gal. V. 20. — V listě k Efeským sv. Pavel naléhá na j e d n o t u víry: „Usilujte zachovati j e d n o t u ducha ve svazku pokoje, jedno tělo a jeden duch, jakož povolání jste v j e d n ě naději povolání svého; j e d e n Pán (t. j. Ježíš), j e d n a víra, j e d e n křest, j e d e n Bůh a Otec všech“. Kristus Pán mluví vždy o j e d n ě církvi. „Jestliže kdo církve neuposlechne, budiž tobě jako pohan a publikán“. Kristus Pán přirovnává církev révě, jejíž všechny větve, ač se daleko rozkládají, nutně jsou spojeny s h l a v n í m kmenem. Církev v Písmě sv. se nazývá též nevěstou neboli chotí Kristovou. Zákon křesťan-

ský dovoluje mít jen jednu manželu.

Kristus Pán založil církev obecnou, to jest katolickou pro všechny časy, pro všechny země, pro všechny lidi a národy. Řekl: „Učte všechny národy“. Nezaložil tedy církev pro jeden národ tak zvaných církví národních. „A já s vámi jsem po všechny dny až do skonání světa“. Církev Kristova je svatá. Má svaté učení Ježíše Krista, které stále čisto a neporušeno zachovává, hlásá a vykládá. — Vede údy své ke svatosti, majíc hojně zdroj milosti k dokonalému životu. Proto řady svatých v nebi stále jsou rozmnožovány novými svěťci.

Někdy člověk neznající podstaty církve svaté, jindy lidé bez víry a mravního života vytýkají církvi, že ten neb onen její úd v životě pochybil. Kristus Pán přirovnává církev svou poli, na němž vedle pšenice roste i koukol. Svatost Ježíšova nebyla poskvrněna tím, že ve sboru apoštolském byl i Jidáš. Kristus Pán měl z počátku 12 apoštolů a 72 učedníků. (Lukáš IX. 1., X. 1.) Kristus Pán dal moc 12 apoštolům uzdravovat nemocné. Tuto moc obdržel tedy i Jidáš, na něhož z počtu učeníků připadlo 6. A přece Jidáš není spasen. Svůj úřad a moc obdržel, aby obyvatele měst získal učení Kristovu. Ale aby Jidáš i ti obyvatelé byli spaseni, musili zachovávat všechno, co Kristus Pán přikázal. Jidášovi umýval Spasitel nohy, dal mu sv. přijímání, i Jidášovi dal moc kněžskou slovy: „To číňte na mou památku“, dopustil, aby ho Jidáš políbil, ale Jidáš lakotou zatvrdil se, že se dopustil zrady na Kristu Pánu, zoufal si a skončil sebevraždou. Učení Ježíše Krista, jeho svátosti, milosti, jest zlatý poklad svěřený církvi katolické, by vedla lidi k věčnému spasení. Ne-

hodný úd církve sv. nemůže poskvřnit církev, ale poskvřňuje sebe. Zlato zůstane zlatem, ať se ho dotkne kdokoli. Jako Pána Ježíše, tak ani jeho učení a zřízení nesmí nikdo opravovat (reformovat), ani představení církevní, kteří tento odkaz Kristův pouze neporušený a čistý zachovávají mají až do skonání světa, k čemuž jim pomáhá Kristus Pán a Duch sv. — Jestli se v některých dobách rozmohla nepravost, povstali lidé svatého života, kteří duchovními zbraněmi vymítali hříchy a volali pokleslé na cestu mravního obrodu; na př. sv. František z Assisi, sv. Dominik, sv. Bernard, sv. Karel Boromejský, sv. Ignác z Loyoly a j. Povstali také jiní reformátoři, kteří počali opravovat učení církve sv. a své stoupence uvrhli do bludů, v nichž mnozí odpadlíci zemřeli a potomci jejich po čase se teprve probírají a vrací k matce církvi katolické. Kristus Pán, věčná Pravda, nedovolil, aby kdo co změnil v jeho učení Krátce a rozhodně praví: „Kdo neuvěří, bude zatracen.“ Když sliboval, že v nejsvětější Svátosti dá tělo své za pokrm, horšili se někteří učenci jeho a od něho odpadli. Spasitel snesl odpad jejich, ale ze slov svých neslevil nic. Skutečně jako živá lidská matka svým živým tělem živí dítě své, pro život pozemský, tak i Spasitel v nejsvětější Svátosti živým tělem svým nás živí k životu věčnému. Za to Kristus Pán, jenž měl velikou soustrast s tělesně i duševně nemocnými a chudými, i největší hříšníky přijímal, je napravlal a jim odpouštěl. Ani církev Kristova nezapuzuje hříšníků, ale dále nabízí jim smíření s Bohem. Za to však církev nedovolí zrušit učení Kristova ani v nejmenším.

Věřím v jednu, svatou, katolickou a apoštolskou církev, založenou od Ježíše Krista.

Různé zprávy.

Pout do Lurd 1924. IV. spolková pout do Lurd bude vypravěna v dubnu roku 1924. Směr: Praha—Solnohrad—Inšpruk—Milán—Janov—Marseille—Lurdy (5 dní). Bordeaux—Paříž (2 dní). Remeš—(bojiště) Strasbourg—Praha. Pout bude trvati 14 až 15 dní. Podrobný program, doba odjezdu, ceny atd. bude uveřejněn, jakmile obdržíme zprávy z Francie a Italie. Přihlášky přijímá již nyní Ant. Kašpárek, farář u P. Marie Sněžné v Praze II., Jungmannovo nám. č. 20.

Farní chrám Páně v Hrotovicích založen před rokem 1253. asi domácím majitelem statku, po němž Hrotovice jsou pojmenovány, byl zasvěcen sv. jáhnu Vavřinci. — Naši slovanští věrovníci Cyril a Metoděj těšili se zvláštní ochraně apoštolské stolice římské, jednak, že přinesli do Říma ostatky čtvrtého nástupce sv. Petra, papeže sv. Klementa I., jednak že sami Inuli synovskou oddaností k náměsku Kristovu v Římě a byli pověření úkolem světovým, přivést Slované do církve Kristovy. Sv. Cyril a Metoděj, ač pocházeli z Řecka, přijali obřad římský s bohoslužebnou řečí staroslovanskou, dali své knihy schváliti apoštolským úřadem v Římě, přijali v Římě svěcení; zemřelému v Římě sv. Cyrilu dán papežský hrob; sv. Metoděj od papežské Stolice ustanoven arcibiskupem velkomoravským. Není divu, že sv. věrověstové naši nejen z domova ale ještě více pobytem v Římě poznali, jak veliké úcty požívá sv. Vavřinec v církvi římsko-katolické na Západě proto jistě ji šířili i na Moravě. V diecesi brněnské je sv. Vavřinci zasvěceno 17 kostelů, z nichž některé sahají do doby cyrilomethodějské

Beatifikační proces s papežem Piem X. Přípravy k zahájení beatifikačního procesu se zesnulým papežem Piem X. pokračují. Msgr Grellier, biskup lavalský, jeden ze

14 francouzských biskupů vysvěcených ve vatikánské basilice Piem X., adresoval kardinálovi Merrymu del Val dopis, v němž vyslovuje z plna srdce souhlas s úmyslem kardinálského kolegia a biskupů započítí proces. Msgr Grellier píše, že měl často příležitost rozjímati o svatých příkladech, jež dal tento papež, vyslechnouti jeho moudrá naučení a přesvědčiti se o horlivosti jeho. Uvažoval často o jeho opatřeních proti hrozcím bludům i proti porušování svatých práv církve, jakož i o počtech, jichž se dostalo některým významným světcům od tohoto papeže, světcům, již byly příklady pro klerus i pro katolický lid. Uprostřed zmatání a starostí tohoto světa vyvolil Ježíš Kristus jako hlavu církve Velekněze a Otce, který Ho věrně následoval na všech cestách svých. Jeho všechny podněty jsou svědectvím, že dovedl kráčet trpělivě podle evangelia, posilován jsa svatou nadějí.

Mladiství zločinci. Americký soudce mladistvých zločinců, Lindsey, který svoje zkušenosti vypsál ve zvláštní, poutavé knize, dal kdysi hochům, jejichž opatrovníkem se stal, otázku: „Co je příčinou, že hoch duševně zpustne?“ Odpovědi byly zajímavé. Špatné prostředí, v němž rostl, špatná společnost, chudoba, nedostatek ušlechtilějších radostí a zábav, byly názory dotázaných. Lindseyovi nejvíce však zamlouvala se odpověď hochů, jenž prohlásil: „Hoch zpustne, když odvrátí se od Boha a poslouchá satana.“ Tato odpověď nejlépe uhodila na jádro otázky. Již byla nejjasněji osvětlena tragika nemocného mládí. Neboť vše ostatní jenom tehdy je příčinou pádu, když mladá duše ztratila těžiště a střed svého žiti. Honí se po požitcích, po hmotných statcích, rozkoších, propadá vášním, když hvězda víry pohasla v jeho nitru. Je, jako slepec, jenž hledá, tápe, bloudí, klesá a znovu zase se pozvedá, aby šel a znovu

klopýtal ve tmách života. Není, co by jej drželo vysoko nad propastmi, pozbyl-li mladý člověk víry.

Tisíciletá hymna a večerní modlitba od sv. Patrika, patrona Irska. Dle překladu Pauly Bülerové.

Vážu na sebe Boží moc, aby mne řídila,
Boží sílu, aby mne vzhůru udržovala,
Boží moudrost, aby mne učila,
Oko Boží, aby nade mnou bdělo,
Ucho Boží, aby mne slyšelo,
Slovo Boží, aby mně řeč dalo,
Ruka Boží, aby mne vedla,
Cestu Boží, aby mně ukazovala,
Štít Boží, aby mne ochraňoval,
Zástupy Boží, aby mne obhajovaly.

Proti útokům ďábla, proti pokušením a zlým náklonnostem, proti každému, kdo mně škoditi chce, af jest blízko, nebo daleko, af jest jich mnoho nebo málo, opatruj mne dnes!

Kristus se mnou, Kristus nade mnou, Kristus po mé pravici, Kristus po mé levici, Kristus v moci každého člověka, který na mne vzpomíná, Kristus v ústech každého, kdo ke mně mluví, Kristus v každém oku, které mne hledá, Kristus v každém uchu, které mne slyší! Vážu se dnes na silnou moc vzývání nejsvětější Trojice, víry v jediného Boha a Stvořitele všech věcí!

Náboženství oporou národnosti. Za příčinou rozhovoru o nešťastné větvi národů slovanských: „lužické doby“, „národ mučeničů“ — vyšlo na jevo, že v pruské Horní Lužici jest na 58 smíšených škol, ve 48 tvoří Srbové většinu, ale dosud se tam nevyučuje srbsky k r o m ě n á b o ŷ e n s t v í; stejně jest ve školách v Sasku. Zase tedy doklad, že když vše se odnárodňuje, náboženství katolické v kostele a ve školách, samo jediné udržuje často i po celá staletí řeč slovanskou. Tak to bylo v století 18tém a 19tém i v Čechách a na Moravě. Zastupitelstva v městech německá i řeč úřední u nich německá a v kostelech hlaholil český jazyk při službách Božích! A jakého vděku dočkala se katolická církev často i

od těch národovců, kteří za vlády Němců ze sobeckého prospěchu byli odrodilci! Katolická církev a katolíci proskřibováni jako nepřátelé národa a první starosti nových národovců: náboženství ze škol ven!

Proti neslušným modám. V římských kostelích jest od několika neděl vedle kropenky vyvěšeno návštěvní podepsané J. E. kardinálem vikářem: Žena má vcházeti do domu Božího s pokrytou hlavou a v šatu nahoře uzavřeném, jelikož neslušnost v oděvu, všude a vždy kárání hodná, uráží svatost chrámu, brání přístup k stolu Páně, pohoršuje věřících a svolává hrozné tresty Boží.

Kanadští železničáři staví sochu Božského Srdce Páně. „Osservatore romano“ se dovidá z Quebecu, že železničáři z Mont Joli svým nákladem postavili na náměstí města krásný pomník se sochou Božského Srdce Páně. V minulých dnech byla socha za přítomnosti železničářské organizace a velké spousty lidu posvěcena. Missionář P. Lapointe měl při slavnosti řeč o encyklice „Rerum novarum“ Lva XIII.

Největší sochy na světě. Socha Svobody v přístavě Nového Yorku jest 36 m vysoká. Socha sv. Karla Bor. v Aroné na Lago Maggiore v sev. Itálii jest 24 m vysoká. Socha Marie Panny v Puy ve střední Francii 16 m. Socha Krista Vykupitele, jež bude státi nad přístavem u Rio de Janeiro v jižní Americe překoná všechny: Na vrchu 700 m vysokém staví se podstavec 12 m vysoký, na němž státi bude socha 35 m vysoká. I nad přístavem v San Francisco v Kalifornii chtějí postaviti obrovskou sochu sv. Františka z Assisi, jak žehná městu, které nese jeho jméno.

*

Již k dostání! Dlouho toužená vhodná zábavná kniha pod názvem „U dědouška Martina“. Pro naši milou českou mládež sepsal profesor a redaktor Jul. Košnář, obrázky

nakreslil český umělec Láďa Novák. Jest velmi vkusně v tuhých deskách vázána s barev. tit. obrázkem a hodí se jako cenný dárek ke každé příležitosti. Cena 1 kusu Kč 20.—. K dostání ve „Vincentinum“ v Praze-Břevnově.

PL. Škarek T. J. „V šiku Marian-ském“. V Praze 1923. Známy odborník v družinském hnutí P. Škarek,

uveřejnil knížečku, jež může značně přispěti k poznání a ocenění družin. Ličí jejich počátek a rozšíření. Zvláště zajímavé jsou stránky o působení družin v českých zemích. Dává náhlednouti do vnitřního zřízení a života jejich. Cena Kč 3.40. Kdo se o družiny zajímá, nechť si o tuto knížku dopíše na Sekretariát Mar. družin, Praha II., Ječná 2.

Obětování denního úmyslu.

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejsv. Srdcem svým Bohu chvály jsi vzdával a nyní v nejsv. Svátosti oltářní po vši zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa, obětuji Tobě celý dnešní den, ani sebe menší částky jeho nevyjímaje(íc), za příkladem nejsv. Srdce blahoslavené a neposkvrněné Panny Marie, všeliké úmysly a myšlenky, všeliké city a žádosti, všeliké skutky i slova svá. (Odpustky 100 dní jednou za den, Lev VIII. S. Congr. Indulg. 12. prosince 1885. Dec. kurenda brn. 1886 č. 11).

Obzvláště Ti je obětuji za Tvou svatou církev a její nejvyšší hlavu, za zasvěcení se rodin nejsv. Srdci Tvému a na všechny úmysly, jež doporučeny jsou na tento měsíc a na tento den členům Apoštolátu modlitby.

Pane Ježíši, zastřiž ochranou svého božského Srdce našeho sv. Otce! Srdce Ježíše a Marie! Zachraň církev, vlast naši a národ náš československý! Ó sladké Srdce mého Ježíše, učiň, abych Tě miloval(a) víc a více. Amen. (Pokaždé odpustky 300 dní; jednou za měsíc, modlíme-li se to denně, odpustky plnomocné. Pius IX. 26. listopadu 1876.)

Sladké Srdce Marie, budiž mou spásou! (Pokaždé odpustků 300 dní. Pius IX. 1852.)

Sv. Josefe, vzore a patrone ctitelů božského Srdce, oroduj za nás! (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. r. 1891.)

Sv. Michaeli, archanděle, sv. Cyrille a Methode, orodujte za nás!

Heslo apoštolské: Působiti k tomu, aby se rodiny zasvěcovaly bož. Srdci Páně.

Úmysl v dubnu 1924: Hlasy států a jejich vlády.

Odpustky 100 dní za každý dobrý skutek vykonaný na tyto úmysly.

OBSAH:

Zasvěťte rodinu Božskému Srdci Páně. (Hlavní úmysl.) — Pobožnost prvního pátku. — Srdci Jež šovu. (Báseň.) — Prosenka. — Proč tu stojíte, celý den zahálejce. — Mešní píseň k sv. Vavřinci. — Obrázky z katolických missií. — Bl. Anna Maria Taigi. — Prosba za církev katolickou. — Různé zprávy. — Obětování denního úmyslu.

Tiskem a svým nákladem vydává Občanská tiskárna v Brně. — Za redakci odpovídá Ludvík Kučka.

Úmysly apoštolátu modlitby.

V březnu modleme se za zasvěcení božskému Srdci Páně.
 (Hlavní úmysl ustanoven a žehnán Jeho Svatostí, papežem.)

1. S. Sv. Albína, biskupa. - Zdar sjezdu unionistů. Naši velepastýři. Zřízení duchovní správy na Slovensku. † kněz. Zdar pouťi do Svaté země. Dar svornosti.
2. Neděle II. po Devítniku. Bl. Anežky české, řeh. (1282). - Naše republika čsl. Obnova poutního místa na Slovensku. Přemáhání nestřídmosti. Dar zdraví.
3. P. Bl. Bedřicha, ř. prem. (1177). - Dobrá shoda lidu s kněžími. Řád prem. Duchovní cvičení. Požehnání katol. podniku. Úcta a pobožnost k svatému Josefu.
4. Ú. Sv. Kazimíra, král. (1438). - Katol. církve v zemích slovanských. Návrat odpadlíků k církvi sv. Dar smíření. Dar bázně Boží. Obrana katolické víry.
5. St. Sv. Perpetuy a Felicitas, muč. (203). - Popelečná středa. Dar kajcnosti. Zachování postu. Dar vroucné pobožnosti. Šíření katol. novin a knih. Dobrodinci.
6. Č. Sv. Jany Ular. Bonomo, p. - Urovnání poměrů ve státě našem. Postní kazatelé. Smíření národů. Milost dokonalé lítosti. Spása umírajících.
7. P. Sv. Tomáše Aquin, uč. cirk. (1274). - I. pátek v měsíci. Katol. učenci. Bohoslovné ústavy. Katol. vysoké školy. Přemáhání samolásky. Mariánské družiny. † rodiče.
8. S. Sv. Jana z Boha, zakl. ř. (1550). - Řád milosrdných bratří. Křesť. lékaři. Trpělivost v nemoci. Bratrstva různec. Odvrácení pohoršení. Zemřelí bratři.
9. Neděle I. v postě. Sv. Františky Řím. vd. (1440). - Život dle víry. Apoštolát modlitby. Zasvěcení rodin bož. Srdci Páně. Zbožné vychování dítek. † rodiče.
10. P. Sv. 40 vojínů, muč. v Sebaste (320). - Křesť. duch ve vojsku našem. Pravá křesťanská vzdělanost. Naše Omladiny. Katol. studující. Dar čistoty srdce.
11. Ú. Sv. Vincence, muč. (630). - Statečné vyznávání víry. Církevní smýšlení. Spolky katol. jinochů. Odvrácení pohoršení. Duchovní vůdcové. Zemřelí rodiče.
12. St. Sv. Řehoře Vel. pap. a uč. cirk. (604). - Sv. Otec Pius XI. Obrácení Anglie na víru katolickou. Řád benedikt. Povolání ke stavu řehol. Důvěra v pomoc Boží.
13. Č. Sv. Nierfora, bisk. (828). - Sjednání církve řecké s římskou. Církev katolická na Rusi. Požehnání sjezdu na Velehradě. Obrácení hříšníků.
14. P. Sv. Matildy, cis. (968). - Apoštolát sv. C. a M. Katol. církve v zemích slovan. Zamezení rozvodů manžel. Křesť. duch v rodinách. Časté přijímání sv. svátostí.
15. S. Sv. Longina, muč. (80). - Kandidáti kněžského stavu. Obrácení bludařů a nevěrců k pokání. Katol. vychovatelé mládeže. Dobrodinci poutního místa.

Obětování denního úmyslu.

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejsv. Srdcem svým Bohu chvály jsi vzdával a nyní v nejsv. Svátosti oltární po vši zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa, obětuji Tobě celý dnešní den, ani sebe menší částky jeho nevyjímaje(íc), za příkladem nejsv. Srdce blahoslavené a neposkvrněné Panny Marie, všeliké úmysly a myšlenky, všeliké city a žádosti, všeliké skutky i slova svá. (Odpustky 100 dní jednou za den, Lev XIII. S. Congr. Indulg. 12. prosince 1885. Diec. kurenda brn. 1886, č. 11.)

Obzvláště Ti je obětuji za Tvou svatou církev a její nejvyšší hlavu, za zasvěcení se rodin nejsv. Srdci Tvému na všechny úmysly, jež doporučeny jsou na tento měsíc a na tento den členům Apoštolátu modlitby.

Pane Ježíši, zastřiž ochranou svého božského Srdce našeho svatého Otce! Srdce Ježíše a Marie! Zachraň církev, vlast naši a národ náš československý! Ó sladké Srdce mého Ježíše, učiň, abych Tě miloval(a) víc a více. Amen. (Pokaždé odpustky 300 dní; jednou za měsíc, modlíme-li se to denně, odpustky plnomocné. Pius IX. 26. listopadu 1876.)

Sladké Srdce Marie, budiž mou spásou! (Pokaždé odpustků 300 dní. Pius IX. 1852). Sv. Josefe, vzorec patronce citelů božského Srdce, oroduj za nás! (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. r. 1891).

Sv. Michaeli, archanděli, sv. Cyrille a Methode, orodujte za nás!

Heslo apoštolské: Působiti k tomu, aby se rodiny zasvěcovaly božsk. Srdci Páně.

Úmysl v dubnu 1924: Hlavy států a jejich vlády.

Odpustky 100 dní za každý dobrý skutek vykonaný na tyto úmysly.

16. Neděle II. v postě. Sv. Klementa Maria, vyzn. (1820). - Katolíci mezi protestanty. Láska ke sv. Kříži. Dar trpělivosti. Studující mládež. Apoštolští kněží.
17. P. Bl. Jana Sark. muč. (1620). - Úcta sv. patronů našich. Pobožnost k umučení Páně. Horliví zpovědníci. Hojní kajníci. Poutníci svato-hostýnští. Zemřelý kněz.
18. Ú. Sv. Gabriela, archand. - Pobožnost při Anděl Páně. Návštěva nejsv. Svátosti. Zasvěcení rodin bož. Srdci Páně. Apoštolská činnost v Omladinách. Zemřelý kněz.
19. St. Sv. Josefa, pěstouna Páně. - Pobožnost ke sv. Josefu. Křesťanské dělnictvo. Důvěra ke sv. Josefu. Odvrácení odpadu od svaté církve. Duchovní rodina.
20. Č. Sv. Cyrilla Jerus., biskupa uč. cirk. (381). - Naši velepastýři. Obnova katol. ducha na vysokých školách. Vzbuzování tří božských ctností. Odvrácení hladu.
21. P. Sv. Benedikta, zakladatele řádu. (543). - Řád sv. Benedikta. Povolání k životu řeholnímu. Úcta k nejsvětější svátosti. Missie benedikt. Zbožná výchova dětí.
22. S. Sv. Kateřiny švédské, p. - Spolek šíření víry. Katolíci v severních krajích. Láska k chudině. Horlivé obcování mši svatě. Dar živé víry. Umírající.
23. Neděle III. v postě. Sv. Viktorina, muč. (484). - Horlivé poslouchání slova Božího. Obrození ducha křesť. v lidu. Pobožnost k umučení Páně. Křesť. rodiny.
24. P. Sv. Simeona, muč. (1472). - Náboženství ve školách. Napravení urážek Bohu učiněných. Následování příkladu svatých. Štědrá obětavost pro missie.
25. Ú. Zvěstování Panny Marie. - Svěcení svátků mariánských. Mariánské družiny. Bratrstva růžencová. Důvěra v přímluvu Panny Marie. Nemocní.
26. St. Sv. Haštala, muč. I. století. - Usmířující sv. přijímání. Armáda svatého Kříže. Odvrácení netečnosti a línivosti pro zájem katolické. Katoličtí vůdci lidu.
27. Č. Sv. Ruperta, biskupa v 8. století. - Obrácení zbloudilých kněží. Spolek sv. Děství. Apoštolat sv. Cyrila a Methoda. Vytvalost v dobrém. Podpora katol. misiím.
28. P. Sv. Jana Kapistr. (1260). - Horliví kazatelé. Obrácení bludařů. Dobročinné ústavy. Ženské kláštery a jich ústavy. Věrné plnění povinností.
29. S. Sv. Ludolfa, biskupa řádu praem. (1250). - Odvrácení pohoršení. Pokoj a mír v našich zemích. Odvrácení drahoty. Boží pozeňhání pracím polním.
30. Neděle IV. v postě. Sv. Jana Klimaka, opata. (605). - Katol. církev v našem státě. Všecky úmysly dosud nevyslyšené. Milost kajícího ducha.
31. P. Sv. Quida, opata. (1076.) - Šíření Apoštolátu modlitby. Živí a zemřelí členové bratrstva nejsv. Srdce Páně a Apoštolátu modlitby. Díky za vyslyšení prosby.

Obětování denního úmyslu.

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejsv. Srdcem svým Bohu chvály jsí vzdával a nyní v nejsv. Svátosti oltární po vši zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa, obětuji Tobě celý dnešní den, ani sebe menší částky jeho nevylimajím(íc), za příkladem nejsv. Srdce blahoslavené a neposkvrněné Panny Marie, všeliké úmysly a myšlenky, všeliké city a žádosti, všeliké skutky i slova svá. (Odpustky 100 dní jednou za den, Lev XIII. S. Congr. Indulg. 12. prosince 1885. Diec. kurenda brn. 1886 č. 11.)

Obzvláště Ti je obětuji za Tvou svatou církev a její nejvyšší hlavu, za zasvěcení se rodin nejsv. Srdci Tvému a na všechny úmysly, jež doporučeny jsou na tento měsíc a na tento den členům Apoštolátu modlitby.

Pane Ježíši, zastřiž ochranou svého božského Srdce našeho svatého Otce! Srdce Ježíše a Marie! Zachraň církev, vlast naši a národ náš československý! Ó sladké Srdce mého Ježíše, učiň, abych Tě miloval(a) víc a více. Amen. Pokaždé odpustky 300 dní; jednou za měsíc, modlíme-li se to denně, odpustky plnomocné. (Pius IX. 26. listopadu 1876.)

Sladké Srdce Marie, buď mou spásou! (Pokaždé odpustků 300 dní. Pius IX. 1852.)

Sv. Josefe, vzore a patronu ctitelů božského Srdce, oroduj za nás! (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. r. 1891.)

Sv. Michaeli, archanděli, sv. Cyrille a Methode, orodujte za nás!

Heslo apoštolské: Působiti k tomu, aby se rodiny zasvěcovaly božskému Srdci Páně.

Úmysl v dubnu 1924: Hlavy států a jejich vlády.

Odpustky 100 dní za každý dobrý skutek vykonaný na tyto úmysly.

Marnotratný syn. Hercog Fr. Cena K 1.10.
Na břehu věčnosti, sedmero řečí svatopostních.
Kubíček Václav. Cena 1.50.

Obrazy z umučení Páně v rámci století. Jirásko
Fr. Cena K 1.10.

Postní kázání. Šturza Antonín Dr. Cena K 3.80.

Petr hřešící a kající. Ježek J. Cena 60 h.

Slovo Boží na neděle a svátky. Janovský Frant.
I. Doba vánoční. Cena K. 2.40. II. Doba velikonoční.
Cena K 2.70. III. Doba svatodušní. Cena K 3.80.
Díl IV. K 4.50.

Slova nepřátel Kristových. Kunovský Fr. Cena K 2.70.

Pobožnost křížové cesty. Dle kancionálu Františka
Venhudy. Cena 20 h.

Pobožnost svaté křížové cesty. Dle Albana Stolze,
zčeštil P. František Václav Tauber, děkan a farář
v Jevíčku. Cena 30 h.

Křížová cesta. Dle svatého Leonarda z Portu Mauricio,
vzdělal Pl. J. M. ř. sv. B. Cena 30 h

Cesta křížová anebo **Krátká zpráva** o velmi užitečném
duchovním cvičení **Cesta Kříže** nazvaném. Cena 30 h.

Vydala

Občanská tiskárna (dříve Benediktinská) v Brně,
Starobrněnská ulice č. 19-21.

Ústav „Sancta Maria“

v Prešově

potřebuje k svému bohumilému cíli, t. j. k práci na zachránění naší
tak ohrožené mládeže, spolupracovníci:

učitelé, pěstouné a vychovatele.

Vy, duše zbožné a obětavé, které se cítíte býti povolané k řeholnímu
životu, neváhejte, — přijďte! — Obrátte se na Správu ústavu

„Sancta Maria“ v Prešově.

SUKNA,

modní látky panské i dámské, stejnozkrojové atd.

vyrábí lidová firma

**HEZINA A SPOL.
V HUMPOLCI.**

Vzorky na požádání zdarma.

Ceny konkurenční.

≡ Svůj k svému! ≡

Pohovky, spací rozkládací křesla, otomany, matrace, rolety a veškerý čalouněný nábytek koupíte v dobré jakosti jen u českého čalouníka

**CHODĚRY V BRNĚ,
Falkensteinerova č. 12.**

Správky se přijímají. — Telefon
č. 723/VIII.

**„Potkalo ji štěstí“
„Marjana zkrotila Jana“**

jako XIV. díl

Sebraných spisů Václ. Koscáka.

Vkusná barevná obálka od K. Rélinka.

Bohatě ilustrováno A. Šimordou.

Stran 484.

Cena Kč 17.—.

Objednávky přijímá

Nakladatelství Občanské tiskárny v Brně,
Starobrněnská 19-21.

Trávení a chuť k jídlu povzbuzaje, mírně podlétně působí a ke správnému ošetřování žaludku, odstranění záhy, křečí a nadýmání se hodí

Dr. Rosy balsám pro žaludek

z lékárny B. Frag.
nera v Praze.
Sklad v lékárnách.
Láhev po 20 a
11 Kč.

Pravý jen s touto ochr. známkou.

Prospekty zdarma a franko.

Cyriilo-Metodějská záložna v Brně

přijímá

**vklady na knížky,
jakož i běžné účty**

a poskytuje

zápůjčky

všeho druhu.

Bandáže - orthopaedie.

M. Vacek

dříve J. Malina

Brno, Orli 8, 1. poschodí.

**!!! Lidovci! Zaručenou
ruční obuv**

kupujte jen

u „**BOTAVIE**“,

Brno, Dominikánská 13.

Svůj k svému! 504

!!!

≡ Při nákupu odvolejte se na náš časopis! ≡

Tiskne a svým nákladem vydává Občanská tiskárna v Brně. — Za redakci odpovídá Ludvík Kučka

Vychází začátkem každého měsíce.

Škola Božského Srdce Páně,

časopis pro katolíky, zvláště pro zbožné spolky a bratrstva.

Pofádá

P. Petr Hlobil v Rajhradě.

Na „Školu Božského Srdce Páně“ předplácí se na rok 12 korun.

Jednotlivá čísla prodávají se po K 1.40.

Administrace a expedice jest v Brně, Biskupská ulice číslo 1.

(Zasláno.)

Zlatá pravidla katolické aktivity. O knizečce „Katolík činem“, již svým nákladem už po druhé vydal vydavatelství družstvo „Našinec“ v Olomouci, píše se v „Našem Slezsku“: Jsme přesyceni nářázkami, že katolicism podrazuje úspěch a podnikavost. Právě naopak. Jen člověk, který vyčerpal mohutnost svojí duše, který rozvinul své nejlepší schopnosti — ten splnil svůj úkol života a ten se může nadíti pozhledání a úspěchu. Kdyby katolici vyvinuli úlnou energii v naší republice, pak by z toho bylo i nepřítelem církve horko. Jak nutno si představit rozhodného, neprodávajícího katolika, poví vám „Katolík činem“. Je to kniha modlitby a činu. Pro výchovu nového pokolení nebojících katolíků jest přímo nepostradatelná. Ať neschází v žádné spolkové knihovně. Tuto praktickou knizečku zaslali za předem zaplacený obnos Kč 7.—, složní listek se na požádání zašle, administrace „Našince“ v Olomouci. Při hromadných objednávkách sleva. — Objednejte ihned. Příhodný dárek pro každého.

Pobožnost křížové cesty. Dle původních pramenů napsal Josef Hronek. Obrazy dle originálu prof. L. Feldmana. Nákladem Cyrilo-Methodějského knihkupectví Gustav Francel v Praze, 1923. Snížená cena Kč 2.50.—. Vynikající malíř náboženský prof. L. Feldman jest tvůrcem velmi zdařilé křížové cesty, kterou v dokonalé reprodukci podává Cyrilo-Methodějské knihkupectví Franclovo. Jemnou litografií na žlutě tónovaném kartonu nesetřen půvab. originálu, takže za to máme, že tato křížová cesta dojde veliké obliby. Temata jednotlivých zastavení podána mistrem s takovou vroucností, že usnadní její rozejmání. V obrazech umělec přidržuje se jak historie, tak biblických realií a s mírným realismem, který nijak neodporuje náboženskému citění, vytvořil arcidílo, které pojišťuje mu trvalé jméno v církevním umění. Cenu této knížky zvyšuje přiléhavý text z pera Jos. Hronka, který dovedl nejen mistrně vystihnouti umělecké dílo stručnou charakteristikou jednotlivých zastavení, ale i příjemnou modlitbou na podkladě původních pramenů koncipovanou, docílujíc toho, že jest praktickou rukověť ke konání křížové cesty. Vhodné volený formát který snadno možno vložit do modlitbobních knížek a nepříliš veliký rozsah zvyšují praktičnost publikace, takže doufáme, že i po této

stránce pobožnost křížové cesty plně uspokojí. — Pro nedopatření při tisku vzniklé (přehození modlitby) byla cena snížena. Při větším odbytu poskytnu ji se slevou.

Dr. P. Augustin Wibbeitt: **Knížka útěchy o smrti. Též kniha radosti.** V rousu českém podává Dr. Ferd. Černovský, O. S. Aug. Nákladem Cyrilo-Methodějského knihkupectví G. Francela v Praze, 89. str. 173. cena Kč 4.—.

— Jaké má poslání tato knížka s podivným zdánlivě nadpisem? „Tolik lidí kráčí životem, a všichni kráčí vstříci smrti. Jak málo jich odvažuje se, aby na ni pohlédli! Ó, vy ubohé, znavené duše, jež hynete v prachu, vy zraněné duše, jež tvrdou rukou bil život, vy tyraně duše, jež otzva můžete žiti a umřiti nemůžete, vám přečvsná tato knížka budiž věnována jako kapka lalsámu na rány, jako hůl do ruky, neboť má býti knihu útěchy...“ Těmi slovy začíná psáti Dr. Wibbeitt knihu, kterou bychom vložili každému do ruky prostě z toho důvodu, že jest to kniha neobvyčejná. Bylo by nutno stránku za stránkou uváděti na doklad našeho tvrzení, neboť autor mistrným způsobem přistupuje k děsivému problému smrti, nikoliv však, aby rozrušoval a chuti k životu zbavoval, nýbrž aby zaslouchoval, útěchy a radosti dodal, jaké se těší každý opravdový křesťan, neboť věří, že okusí z těch vznešených věcí, o nichž veliký Dante mluví ve své nesmrtelné báni podivuhodným způsobem a samo Písmo sv. povědělo nejlepší slovo: „Ani oko nevidělo, ani ucho neslyšelo, ani na lidské srdce nevstoupilo, co Bůh připravil těm, kteří Ho milují.“ Odtud také uel nás tato kniha Wibbeltova divati se rozumně na život a žiti životem víry. Jsme tudíž díkem vázání piekladatelé, že tuto knihu útěchy nám v rousu českém podal. Kniha, která tištěna na krásném papíře a ve vkusné úpravě, jest obohacením naší náboženské literatury.

—jkh—

Knihy redakci zaslané.

Le Droit des Religieuses, selon le Code de Droit Canonique, par le R. P. Louis Fanfani, des Frères Prêcheurs. — Traduction française par le R. P. Louis Miserey, professeur de droit au Saualchoir. In-8, pag. XX-312, Fr. 14.— Pietro Marietti, Editore Pontificio, via Legnano 23, Torino (18).

Š K O L A

BOŽSKÉHO SRDCE PÁNĚ.

ROČ. LVIII.

BRNO, 1. DUBEN 1924.

ČÍSLO 4.

O Srdce Ježíše, ty šípy lásky svojí jen hojně vysilej sem do rodiny svojí, ať sluhů Tvých se ztráví jimi hrudí, Ty Srdce Páně naší láskou buď!

Vladaři a jejich vlády.

(Hlavní úmysl.)

Již v mládí jsme se učili, že čtvrté přikázání Boží týká se netoliko dítek u rodičů, ale také představených a jim poddaných. Co jsou povinny dítky prokazovati jich rodičům, to mají též poddaní plniti vůči svým představeným a vrchnostem duchovním a světským. A co ukládá Bůh rodičům vůči jich dítkám, totéž plniti mají vrchnosti ke svým poddaným. Tentokrát máme na mysli hlavně představené a sice hlavy států a jejich vlády, či vladařů a jich úřady vládní. Má-li býti zachován pořádek mezi lidmi, je nevyhnutelně potřeba, aby měli svého vůdce, ať již je to král nebo president, slovem má-li tělo prospívati, je třeba, aby mělo hlavu, která všechny údy řídí. Proto již ve Starém zákoně dal Bůh lidu svému patriarchy, později Mojžiše za vůdce a po jeho smrti soudce a konečně krále, aby nad lidem vyvoleným panovali. Jak bylo u lidu židovského, tak bylo i u ostatních národů u Římanů, Řeků a jiných národů starověku. Ve věku novějším zmocnili se vlády lidu panovníci, kteří vládli poddaným svým jako nejvyšší vrchnost, o níž sv. apoštol Pavel v listu k Židům: „Poslušni buďte správců svých a buďte jim poddáni, oni zajisté bdějí (nad vámi) jako ti, jenž mají počet vydati za duše vaše, aby to s ra-

dosti činili a ne se stýskáním, ale to by vám nebylo užitečné. (Žid. 13, 17). A na jiném místě napomíná tentýž apoštol řka: Každá duše mocností vyšším poddána buď; neboť není mocností, leč od Boha, a které jsou, ty od Boha zřízeny jsou. (Řím 13, 1). A sv. apoštol Petr napomíná: Poddáni buďte všelikému lidskému zřízení pro Boha: buďte králi, jako nejvyššímu, aneb vladařům, jako od něho postaveným k potrestání zločinců a k pochvale dobrých. (sv. Petr 2, 13, 14). Mají-li býti poddaní uctiví a poslušní svých vladařů, jest opět povinností těchto a jejich úřadů, aby o poddané států svých se svědomitě starali. Co jsou tedy povinni vladaři a jejich vlády vůči jejich poddaným? Co očekávají poddaní od svých vladařů za to, že jim prokazují úctu a poslušnost? Vladaři a jejich vlády mají svým poddaným skoro to všechno činiti, co rodičové dětem svým činiti povinni jsou; zvláště mají své poddané v pravém náboženství, tedy u nás v katolickém, zachovati, spravedlivě s nimi nakládati, před všelikým násilím a bezprávím ochraňovati. Tak napomíná sv. apoštol Pavel: Páni, což jest spravedlivého a slušného, prokazujte služebníkům vědouce, že i vy Pána máte na nebi. (Kol. 4. 1.) Především mají vladaři

a jejich rádcové zachovati poddané své v pravém náboženství, nebo s náboženstvím stojí i padá vláda jejich, protože náboženství zejména katolické je základem všeho pořádku, všeliké poslušnosti a veškeré mravnosti. Dále mají vladaři spravedlivě vládnouti, neboť není lid pro vladaře, nýbrž vladař je pro lid, pro lid všecken a nikoliv snad jen pro tu neb onu část svých poddaných. Všichni občané mají stejné povinnosti ke své vládě a svému státu, a tedy ať mají stejná práva a rovnou spravedlnost. Bohužel, že se děje často opak toho všeho. Ale téměř všude se

náboženství utiskuje, lid se od Boha odvrací, mravně se kazí, pak nesvědomitě jedná, jeden druhému škodí a místo aby pracovali k síle a rozkvětu státu, podřívají jeho základy. Schází takovým náboženství, víra v Boha. Kéž by to Bůh všecko napravil, oči zaslepených otevřel, aby viděli, že se nachází na kraji propasti. Kéž by roztál led srdce jejich, aby poznali chyby své a hleděli všenapravit. Prosme tedy nejsv. Srdce Páně, aby se slitovalo nad vladaři i jejich srdci, by hledali toho, co ke cti Boží a k prospěchu lidu křesťanského posloužilo.

A. M. Kadlčáková:

—♦♦♦— **Sněženka.**

Sněhu je plno ve stráni
a již tam kvítka vyzvání,
v košílce stojí sněžné
poupátko krásné, něžné.

Zimy se, sněhu nebojí,
sluncem se svitem spokojí,
vyzvání světu tiše,
jaro že v kraj již dýše.

S hor hučí divá vichřice,
po kraji bouří velice,
otvírá potok oči,
voda z něj povyskočí.

S nebe v kraj svítí slunéčko,
políbí zemi na líčko,
sněženky bílé kvítí
nové nám hlásá žití.

Vesele zvoní po kraji,
zimy že dnové prchají . . .
zpráva ta naši duši
příjemně v hrudi vzruší!

—♦♦♦— **Pobožnost prvního pátku.**

Napsal Msg. Dr. Rudolf Zháněl.

Srdce Ježíše, Syna Otce věčného.

„Je srdce tvé upřímné, jako srdce mé k tobě?“ Tak táže se Jehu, mstící provinění domu Achabova (IV. Král. 10, 15), Jonadaba, syna Rechabova, který se s ním potkal a pozdravil. Byl sice Jonadab nadšeným ctitelům Jehovy, rozhodným zastancem víry v Boha jednoho, než přece chtěl se Jehu pře-

svědčiti o čistotě jeho úmyslů, než vzal ho sebou, by byl svědkem jeho horlivosti pro čest Hospodinovu. Jestli nevyzpytatelnou prohlubni srdce lidské. Snáze pronikneme propasti mořské, vyzkoumáme skryté nitro zemské, než vyčerpáme tajemnosti srdce lidského.

Je-li lidské srdce tak nesnadným předmětem lidského poznání, kdož pak může vyvážit všechny poklady,

„šířku, délku, výši, hloubku“, (Efess. 3, 18) lásky Kristovy, převyšující veškeré poznání, jak ukryta jest v nejsvětějším Srdci Ježíšově?

Nevyčerpatelný obsah tento poněkud naznačují první tři vzdechy litanie k nejsvětějšímu Srdci Páně, které ukazují nám Srdce toto jako nejdokonalejší, nejskvostnější dílo nejsvětější Trojice, když jmenují je: Srdcem Syna Boha věčného, utvořeným od Ducha svatého v lůně panenské Matky, podstatně spojeným se Slovem Božím.

„Já a Otec, jsme jedno.“

Bylo to v Jerusalemě v zimě o slavnosti posvěcení chrámu, k němuž lnul veškeren národ zbožnou úctou a svatou láskou. Četní zástupové naplňovaly rozsáhlé prostory chrámové, mezi nimi byl i Božský Spasitel, procházející se v podloubí Šalomounově. Někteří z přítomných, kteří nebyli přáteli jeho, především Fariseové a zákonníci, obklopili ho, vystupující okázale a hrozivě, tázali se ho: „Dokavad držíš duši naší v napjetí? Jsi-li ty Kristus, pověz nám to zjevně!“ (Jan 10, 24). Slova ta nebyla ničím jiným, než přetvárkou a léčkou. Kristus Pán mluvil dosti zjevně, nejednou vyjádřil se zcela jasně o svém poslání. Oni však ptali se ho v úmyslu, obžalovati ho u Piláta, že se dělá králem, prohlásili se za Vykupitele. Neboť židé věřili skoro všeobecně, že Vykupitel bude králem pozemským. Ale Pán Ježíš zahanbil je. „Řekl jsem vám to a nevěříte! Skutky, které činím ve jménu Otce svého, vydávají svědectví o mně. Ale vy nevěříte, že nejste z ovcí mých? Co mi dal Otec, to jest větší nade všechno, a nikdo nemůže vytrhnouti z ruky Otce mého. Já a Otec jedno jsmel“ (Jan 10, 25—30).

Shromáždění odpůrcové Spasitelovi porozuměli dobře slovům jeho, dobře pochopili, že Spasitel prohlásil se za rovného a sounpodstatného s Bohem Otcem, za jediného Syna Božího.

Proto také „chápali se kamení, aby ho kamenovali“ (Jan 10, 30). Ale Božský Mistr nedal se touto pohružkou jejich zstrašiti, nýbrž opětoval svoje vyznání, že je Synem Otce věčného a pokáral počínání jejich! „Mnoho skutků dobrých ukázal jsem vám od Otce; pro který z nich kamenujete mne?“ V umíněném odporu a zarytém nevěře omlouvají židé své jednání, říká: „Pro dobrý, skutek tebe nekamenujeme, nýbrž pro rouhání, totiž, že ty jsa člověkem, děláš se Bohem!“

Ale Božský Učitel pravdy neodvolal slov svých, neučinil ničeho, aby snad smysl nesprávně pochopený vyložil a opravil. Právě naopak opětoval ještě srozumitelněji: „Nečiním-li skutkův Otce svého, nevěřte mi! Činím-li je však a nechcete věriti mně, skutkům věřte, abyste poznali, a uvěřili, že Otec ve mně a já v Otcu jsem!“ (Jan 10, 37).

Slovy těmi rozezlení chtěli ho židé polapiti, ale Pán Ježíš vyšel bez překážky z jejich středu, poněvadž nepřišla ještě hodina jeho.

Syn Boha Otce.

Písmo svaté nazývá Krista Pána často výslovně a ve vlastním slova smyslu Synem Božím. Také anděly a lidé jmenuje Písmo sv. více než padesátkrát syny Božími, ale ve smyslu přeneseném, zcela jiném a zcela jinak než Ježíše Krista, který jediný je toliko pravým skutečným Synem Boha Otce.

Po poslední večeři otevřel Božský Spasitel učenníkům svým poklady nejsvětějšího Srdce svého a vyložil jasně, že je Synem Boha Otce. „Já jsem cesta, pravda, a život; nikdo nepřichází k Otcu, leč jen skrze mne. Kdybyste byli poznali mne, byli byste poznali i Otce mého; a od této chvíle poznáváte ho, ba viděli jste jej!“ (Jan 14, 7). Než Filipovi to nepostačuje; chce vše proniknouti a žádá poznání bližší! Proto dí: „Pane, ukaž nám Otce a dostačí nám!“ Dle všeho nemohl se ještě Filip povznést k pravdě

tak vznešené, považoval Syna za menšího než Otce. Božský Mistr chce však, aby apoštolové jeho hlouběji vnikli do učení jeho, ne jiní lidé, aby měli to vědomí, že jsou vyslanci jediného pravého Syna Božího, proto dí Filipovi s jemnou výčitkou: „Tak dlouhý čas jsem s vámi a nepoznali jste mne, Filipe? Kdo vidí mne, vidí i Otce! Kterak ty praviš: Ukaž nám Otce? Nevěříš, že já v Otci a Otec ve mně jest? Slova, která já mluvím vám, nemluvím sám ze sebe, ale Otec, který zůstává ve mně, činí ty skutky. Věřte mi, že já v Otci a Otec ve mně jest!“ (Jan 14, 9—11).

Tomuto Pánu Ježíši projevuje nebeský Otec zvláštní lásku a péči. Tak při křtu v Jordáně dosvědčil Otec před Janem a před lidem: „Tento jest Syn můj milý, v němž se mi zalíbilo!“ (Mat. 3, 17). Tak uvádí sám Bůh Otec svého Syna v úřad vykupitelský. Neboť sotva Pán Ježíš dává přijetím křtu pokání na jevo, že chce dosti- učiniti za hříchy lidstva, již dává mu Bůh Otec svědectví, že je Syn jeho milý, že tedy milé je mu dílo, jehož podjímá se pro lidstvo.

Jestě jedenkrát dává věčný Otec Synu svému svědectví. Bylo to na hoře Tábor, kde zjevil se Pán Ježíš v té slávě, ve které ukáže se při soudu posledním. „Zastkvěla se tvář jeho jako slunce, roucho jeho stalo se bílé jako sníh. A hle, ukázali se Mojžíš a Eliáš, rozmlouvající s ním!“ (Mat. 17, 2—3). Zářným středem celé této vzácné události je svědectví věčného Otce. Kdysi Mojžíš předpovídal (V. Mojž. 18, 15): „Proroka z tvého národa, z tvých bratří, jako mne, vzbudí ti Hospodin, toho budeš poslouchati!“ Dnes dosvědčuje sám Bůh Otec, že Ježíš je tento zaslíbený prorok, zároveň vyhlášený slavnostně, že je jeho jediný, s ním soupodstatný Syn. „Tento jest Syn můj milý, v němž se mi zalíbilo; toho poslouvejte!“ (Mat. 17, 5). Také po křtu v řece Jordánu promluvil Bůh Otec slovy těmito, jenom přidává dnes slova: „Toho poslouvejte!“ Slova ta jsou

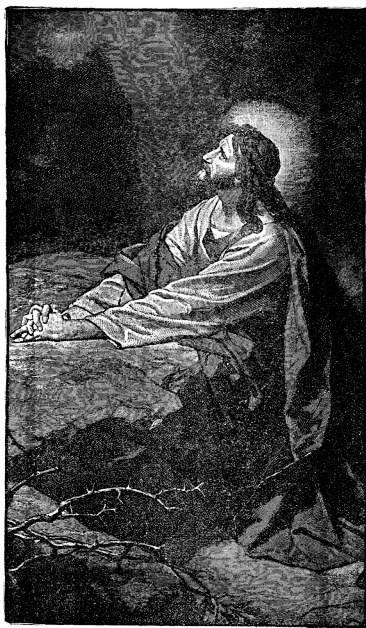
výzvou k apoštolům a ke všem učeníkům jejich, nikoliv Mojžíše a Eliáše, v jejich přítomnosti prohlášení se dělo, nýbrž jenom Ježíše Krista, jediného Syna Božího, mají ve všem poslouchati.

Jest tedy poměr Ježíše Krista, jako Syna Božího, k Bohu Otci naprosto zvláštní a jediný, on jediný je skutečným Synem Boha Otce, Jemu ve všem roven.

Syn Otce věčného.

Jedině Bůh je nestvořený, tudíž i věčný, jedině On byl dříve než všechny věci. U každého člověka, a to i sebe vznešenějšího, počíná život narozením. Ježíš Kristus však, než se narodil, žil životem odvěkým a skvěl se slávou věčnou. Měl slávu u svého věčného Otce, dříve než byl svět, proto volá k Otci ve své velekněžské modlitbě: „Nyní oslaviž mne, Ty Otče, u sebe samého slávou, kterouž jsem měl u Tebe, prve než svět byl“ (Jan 17, 5). Narodil se ovšem v Betlémě, když vládl v Římě císař Augustus, ale „východové jeho byly ode dnů věčnosti“ (Mich. 5, 2). Byl dříve, než Jan, předchůdce jeho, proto převyšuje ho neskonale důstojností, jak veřejně hlásá veliký kazatel pouště, největší mezi syny lidskými: „Tentož byl, o němž jsem pravil: kterýž po mně přijde, přede mnou učiněn jest; neboť prvnější jest nežli já“ (Jan 1, 27).

O slavnosti stánků chtěl Božský Spasitel poučit lid o poslání svém a jiných vznešených pravdách. Přítomní fariseové a zákonníci odmouvali mu, vychloubajíce se: „Potomstvem Abrahamovým jsme; nikdy jsme nikomu nesloužili; ty pak praviš: Svobodní budete!“ (Jan 8, 33). „Zdaliž dobře nepravíme, že Samaritán jsi a zlého ducha máš?“ „Zdaliž ty jsi větší, nežli otec náš Abraham, který zemřel? Také proroci zemřeli! Kým činíš sebe sama?“ Ježíš pak odpověděl: „Oslavuji-li se já sám, sláva má nic není! Jest Otec můj, jenž mne oslavuje, o němž vy pravíte, že jest Bohem vaším! A

Ježíš na hoře olivetské.

přece nepoznali jste ho, ale já ho znám, a řeknu-li, že ho neznám, budu podoběn vám, lhář! Ale znám jej a slovo jeho zachovávám. Abraham, otec váš, zaplesal, aby viděl den můj: i viděl a radoval se.“ Tu řekli jemu židé: „Padesát roků nemáš a Abrahama jsi viděl?“ Ježíš řekl jim: „V pravdě, v pravdě, pravím vám: Prve než Abraham byl, jsem já!“ I chápali kamení, aby házeli na něho; ale Ježíš skryl se a vyšel z chrámu. (Jan 8, 52—59.) Tato slova svědčí o tom, že Ježíš Kristus, jsa od věčnosti, je také jediným a pravým Synem věčného Boha Otce.

Ty jsi Kristus, Syn Boha živého!

„Ty jsi Kristus, Syn Boha živého!“ (Mat. 16, 16.) Tak slavně vyznal sv. apoštol Petr jménem všech apoštolův, tak jasně a zřetelně vyznáváme i my, počínajíce litanii nejsvětějšího Srdce Ježíšova.

„Hle, tento jest ustanoven ku pádu a povstání mnohých v Izraeli, na znamení, jemuž budou odpirati!“ Tak promluvil, pln jsa Ducha sv., zbožný stařec Simeon v chrámě. (Luk. 2, 34.)

Nám úcta k nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu není nikdy kamenem úrazu, nýbrž naopak vítanou příležitostí ve víře, zděděné po zbožných předcích se upevniti, hlouběji do ní vniknouti, v křesťanské dokonalosti a v poznání křesťanské pravdy pokračovati. Zevnější způsob modlitby je nám vítaným pravidlem naší víry. Proto hned s církvi v prvním zbožném vzdechu vyznáváme nezvratnou víru svou v božství Ježíše Krista, vyznáváme, že předmětem naší úcty je nejsvětější Srdce, které v jedné osobě bylo nerozlučně spojeno s božstvím Ježíše Krista.

Plni živé víry chceme ve všech potřebnostech věčného i časného života nejsvětější Srdce Ježíše, Syna Otce věčného, zbožně o pomoc vyzývat, jemu pokorně se klaněti! „Nebudete se mě tázati po ničem! V pravdě, pravím vám: Budete-li zač prositi ve jménu mém, dá vám. Proste a vezmete, aby

radost vaše byla úplná!“ (Jan 16, 24—25.)

Volání naše: „Nejsvětější Srdce Ježíše, Syna Otce věčného, smiluj se nad námi!“ nebude nikdy marně zníti k nebesům, je-li srdce naše jenom proniknuto upřímnou vírou a pevnou důvěrou.

Pln víry a důvěry přišel kdysi k Božskému Mistrustetník z Kafarnaum. „Pane, služebník můj leží doma ochrnutý a hrozně se trápí!“ „Přijdu a uzdravím ho!“ dí na to dobrý Vykupitel, jehož nejsvět. Srdce je pro bídu lidskou tak vnímavé a soucitné. Když však veřejně setník vyznává svou nehodnost, volaje pokorně: „Pane, nejsem hoden, abys vešel pod střechu mou!“, a když k nelíbené pokoře poji se i veliká víra, praví Ježíš, hluboce dojat v Srdci počínáním setníka pohana: „V pravdě pravím vám, nenalezl jsem tak veliké víry ani v lidu izraelském!“ Obrátiv se pak k prosebníkovi, dí: „Jdi, a jak jsi uvěděl, staň se tobě!“ Písmo svaté pak dodává: „A v tu hodinu služebník byl uzdraven.“ (Mat. 8, 5—13.)

Hned při počátku litanie k Božskému Srdci Páně, milý křesťane, klaněj se a pokorně vyzývej nejsvětější Srdce Ježíše, Syna Boha věčného! Navštěvuj také za tím účelem častěji velebnou Svátost oltářní! Poněvadž však „Bůh jest Duch, a ti, kteří se mu klanějí, mají v duchu a pravdě se mu klaněti“ (Jan 4, 23), vzpomeň také často ve dne i v noci, při své práci a odpočinku, vyzývej krátkým zbožným vzdechem: „Nejsvětější Srdce Ježíše, Syna Boha věčného“, spoj se se zástupy andělskými, kteří dnem i nocí neustále volají: „Svatý, svatý, svatý, Hospodin Bůh zástupův: plna jest všechna země slávy jeho“ (Isai. 6, 3), budiž pak ujištěn, že pomoc tvá je ve jménu Hospodina, jenž učinil nebe i zemi“ (Žalm 123, 8), zvláště v těžkých, spleťtých nemilých případech života zakusíš podivuhodnou pomocnou ruku Boží.

„Hlásej to a dej to všude rozhlásovat,“ tak pravil Božský Spasitel blaho-slavené služebnici své Marii Alaco-

quové, když zjevil jí nejsvětější Srdce své, „nepostavím ani mezí ani hranic svým milostem a darům pro všechny ty, kteří hledatí je budou v srdci mém!“

A proto nyní i vždycky i na věky

věků (Zjev. 7, 12) „chvála moudrost, sláva, dík, čest, moc i síla“ Srdci Ježíše, Syna Boha věčného! Ty pak, Srdce Ježíše, Syna Boha věčného, smiluj se nad námi!

Samota.

Postní úvaha. Píše Ignát Zháněl.

Doba postní považuje se za dobu milosti, vede nás skrze kříž ke světlu. Každý našinec citící s církví vítá čtyřicetidenní půst jako hosta nade vše milého, který nám přinese mnoho duchovních darů. Vidíme v době této důležité vyrovnání v našem životě.

Sluneční paprsky jsou k životu naprosto potřebny a nutny, bez nich nelze žádnému tvorů žiti. Kdyby však tyto žhavé paprsky neustále sálaly, zničily a spálily by vše, co žije v přírodě. Jest i déšť nutný, aby oživil a dal další vzrůst. Den musí býti ku práci v boji o život. Stálý den byl by postrachem, zrovna nemožností. Den se musí střídati s nocí, noční tma, zahalující hory, doly, přinášející sladký spánek, je studní dalšího života.

Vyrovnání je nutně potřebné v obyčejném životě, rovněž i v životě duchovním. Bez radosti nelze žiti, radost jest každému zrovna tak potřebna jako květině vláha, rosa. Radost jest olejem pro kolečka našich životních hodin. Radost bez konce byla by smrtí duše, nebyla by požehnáním, ale kletbou. Člověk nesnese několik radostných dnů po sobě. Musí býti i vážnost, abychom neztratili rovnováhy; lodička našeho života musí býti zatížena, aby mohla plouti ve vodě; čím větší zatížení, tím lépe pluje.

Aby se udržela síla, chuť ku práci, nutný jest odpočinek. Kdo by si nikdy nedopřál prázdnin, zhyne, upracuje se. Kdo chce zdolatí obtíže života, musí býti na ně připraven a schopen nésti je.

Po celý rok církevní je dosti času a příležitosti k duchovní radosti, ale je též čas k duchovnímu smutku, je čas, kdy zrovna cítíme vážnost doby, v ní uchová se nám rovnováha duševní, jest to doba svatopostní, trvající od popeleční středy do Božího Hodu velikonočního.

O době postní můžeme užiti slov Písma: „Aj nyní je čas příjemný, aj nyní jest den spasení.“ II. ke Kor. 6, 2. Ježíš veden byl, jak praví evandělsta, na poušť od Ducha, aby byl pokoušen od ďábla a zdržel se tam čtyřicet dní a čtyřicet nocí, potom zlačněl.“ Mat. 1, 1, 2. Nemůžeme se sice podle vznešeného příkladu Ježíšova uchýliti na poušť, ale každý můžeme se uchýliti do samoty.

Není za nynějších dob slova, kterému by se tak málo a tak špatně rozumělo, jako je slovo s a m o t a. Zdá se býti velkým anachronismem. Nyní, kdy každý vyhledává společnost, zábavu, uchylovati se do samoty? Je to vůbec možná věc? Slovo samota má špatný zvuk u přemnohých, padlo v nelásku. Ovšem nemyslíme tuto na samotu, která by se vzdálila od světa, zalezla jako pavouk do sítě, nebo jako hlemýžď do své skořápky, ale máme na mysli samotu duševní, která se odpoutá od světa, milujícího hluk, řev, mnoho řeči, smíchu, vtipu, která žije sice se světem, ale jest nad něj vysoce vyvýšena.

Učitel života duchovního Komenský napomíná: Hledej vhodného času, kdy bys se mohl věnovati sobě samému

a tu hojně přemýšlel o dobrodini Božím. Věci, jež podněcují toliko svou všetečnost, zanech. Čti takové knihy, jež vzbuzují spíše kajicnost než zábatu. Vyhneš-li se zbytečným řečem a zahálčivým pochůzkám a nebudeš-li se honiti po novinkách a klepech, nalezněš dosti vhodné po chvíli, abys se mohl věnovati užitečnému rozjímání. Největší světové vystříhali se lidské společnosti, jak jenom mohli a raději ve skrytě žili Bohu.

Pozorujme svět! Jest přímý tyran, neúprosný vládce, kdo mu slouží, zaprodává se cele, jest odvislý od názorů cizích lidí. Musí vykonati, na čem se usnesli, musí se podrobiti jejich mínění, jejich rozmaru. Kdo s vlky vyje, toho strhnou vlny sebou, zaženou jej, kam nechce přijíti, stane se z něho člověk, který nemá své vlastní vůle, ale je cele cizí podroben, slouží pod přísným velitelem, který nevezme žádného ohledu na nikoho. Kdo tedy o sobě něco myslí, kdo chce zůstat svým pánem, ponechati si svou vůli, musí se oddělit od zástupu, musí odhoditi řetězy, kterými byl k nim přivázán, což se stane — samotou, odloučeností od množství.

Svět má ve svém šatě mnoho skvrn, mnoho stínu je v jeho obraze. Nikdo světa lépe neznal než Spasitel náš Ježíš Kristus, praví zřejmě, že je svět ve „zlém položení“, že vše, co souvisí se světem, spočívá na žádostivosti očí, žádostivosti těla a pyše života. Svět chce svéosti ty, kteří doposud s ním nesouhlasí, poroučí, aby byly svedeni k souhlasu s ním, kdo dosud stojí mimo něho. Proto odsuzovali všichni praví mudrci svět i vše, co s ním souvisí. Sám Spasitel Ježíš Kristus chtěl dáti i v tomto směru dobrý příklad a uchýlil se, než započal svůj veřejný úřad učitelský, na čtyřicet dní a čtyřicet nocí do samoty. Podobně činili i jiní.

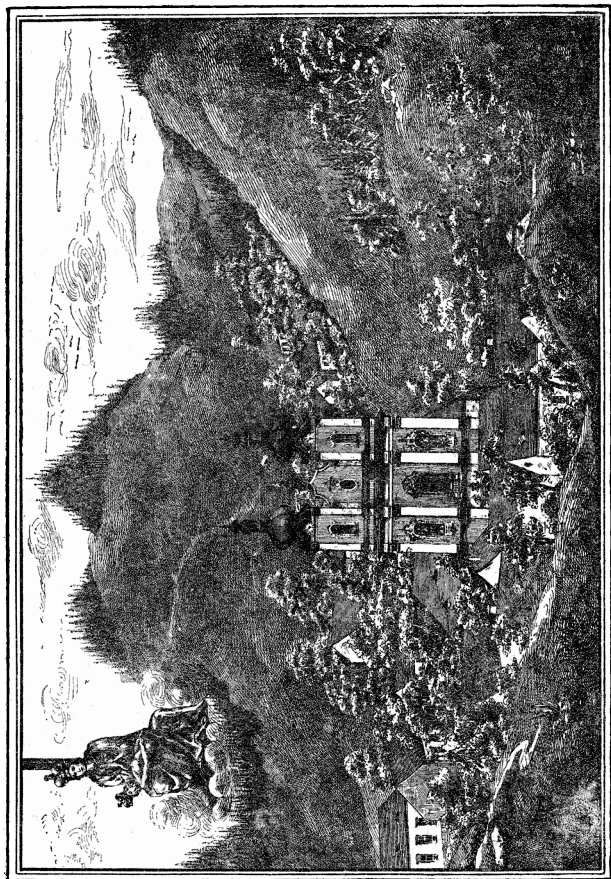
Kdo jel z Prahy vlakem směrem k Plzni, radostně si vzpomene na rozkošný okamžik, kdy jako v pohádce zjeví se na pravé straně uprostřed mezi horami hrad nyní ob-

novený, Karlštýn. Již jméno ukazuje, na koho připomíná. Vystavěl ho Otec vlasti, náš král český Karel IV. V době postní sem dojížděl před velikonoce, zdržel se podle možnosti několik dní i noci tráve v kapli sv. Kateřiny na modlitbách a v rozjímání o umučení Páně. Nařídil, aby se mu nic se světem souvisejícího nesdělávalo, leč co vyžadovalo okamžitého rozhodnutí a nedalo se odložit. Až do dnešní doby jest uchováno okno z venku, kterým se podávalo Karlovi jídlo a nápoj, je těsně při zemi. Jiný otvor pod klenbou kostela Panny Marie je uchován, jímž dávali Karlovi večer svícen s hořící svíci. Otvor byl opatřen dveřmi se zámkem. Setrvav několik dní v naprosté samotě vyšel Otec vlasti opět ven a věnoval se svým panovníckým pracím a starostem.

Samota je matkou velkých, vznešených myšlenek, pravé moudrosti. Proto vyhledává samotu učenec, v nočním tichu rodí se nejlepší myšlenky spisovatelům, básníkům, řečníkům. Kolik znamenitých mužů zřejmě vyznalo, že v zátiší letního pobytu někde v zapadlém kraji, v šumném tichém lese, zrodilo se v jejich hlavě mnoho nových nápadů, jež oděny ve formu vědeckou nebo zábavnou vzbudili podiv všech vzdělaných lidí. Samota dala světu Otce mnichů, patriarchu klášterníků svatého Benedikta. Svatý Bernard, zlatoustý náčelník a spisovatel, vyznává, že nejvíce jej naučila samota, té má mnoho k poděkování.

Samota přivedla marnotratného syna na lepší, bohumilé, kající myšlenky. V osamělosti ležel poraněný důstojník Ignát z Loyoly, přišel na docela jiné myšlenky, získal si četbou zbožných knih docela jiný životní názor, stal se z bojovníka světského bojovníkem pravé víry, právě křesťanského života, stal se otcem jezuitů, které až do dnešního dne čítáme s chlubou za přední šik vojska Kristova.

Každý potřebuje hodiny, bez nich nelze žít, nelze určovati správného času. Čím jsou hodiny starší, tím větší péče vyžadují. Zastaví-li se, to nutno

Poutni místo Sloup.

rozděláti stroj, vyčistiti ho, do spojek, do koleček se dá olej, vše se vyčistí od rezu, prachu, někdy nutno nahraditi porouchané části novými. Podobně každý, komu leží na srdci spása jeho nesmrtelné duše, čím více otálí se polepšiti, tím větších oprav potřebuje. Nestačí pak dobrá četba, dobrý úmysl, ale potřebí uchýliti se na chvíli do samoty, do kostela, do zpovědnice, potřebí rozebrati své srdce, své myšlenky, žádosti, odstraniti prach hříchu, náklonnost k špatnostem, uvésti vše ve stav milosti.

Vzdálen lidí, vzdálen hluku světa, tam někde v hloubi lesa daleko od silnice klokotá slavík, král pěvců-opeřenců v temnotě noční svou píseň. Skřivánek nikdy se nevznášá k modrému blankytu u cesty, ale stranou všech cest někde daleko v poli. Kdo prochází přírodou s otevřenou myslí a vše bedlivě pozoruje, mnohému by se mohl přiučiti. Skřivánek i slavík velebí samotu, odloučenost od lidí i světa, ukazují, že v samotě se rodí dobré myšlenky, že samota je přítelkyní vzácných, samorostlých věcí, buditelkou dobrých rozhodnutí. Postaví-li se svíce rozžatá někde do vzduchu, dlouho se neudrží, počne plápolati, netrvá dlouho, shasne, dá-li se do svítilny, kdež nemá přístupu vítr, vzduch, bude tak dlouho hořeti, dokud nedohoří. Tak také samota, uchýlení se od společnosti lidských někám, kde neslyšíme lomozu denního, přivede každého na lepší myšlení, udrží plamen dobrých úmyslů, kdežto v hluku lidí uhasne, zanikne brzy mnohá dobrá věc, rozplyne se v níve.

Souvrstevník našeho Otce vlasti Karla IV., pražský arcibiskup Arnošt, nepřijal žádných hodností, důstojenství, která mu byla nabízena. Chtěl se vzdáti i svého úřadu biskupského a odejiti do zátíší klášterního k benediktinům do Kladrub, k čemuž však nesvolili ani Karel IV., ani papež. Touhu po samotě dával na jevo tím, že když ho malíři malovali, poroučel, aby odznaky jeho úřadu, namalovali k jeho nohoun, anebo dával se malovatí kleče

na klekátku před olářem nebo před sochou Matky Boží Panny Marie.

Nikdo nemyslí, že dosáhneš radosti bez pokoje světa, bez čistoty svědomí. Nehledej nějakých velkých skutků kajicnosti, ale spokojuj se konati věrně své obyčejné povinnosti křesťanské a stavovské, v nich nalezně úplného klidu, úplného pokoje. Pomůže ti k tomuto pokoji samota, kterou můžeš všude vyhledati; samotu najdeš uprostřed lomozu, uprostřed radovánek, které lidé vyhledávají a jichž ty se se straníš. Pak vládnouti bude v nás i s námi pravý pokoj, pokoj našeho Pána a Spasitele Ježíše Krista. Jak dobré uchoval by si svědomí, kdo by nevyhledával pomíjející radosti, kdo by se nezabýval světem! Jak veliký pokoj měl by, kdo by od sebe odvrhl kde jakou marnou starost a obrátil mysl svou pouze na spasitelné a božské záležitosti a složil veškeru svou naději v Boha.

V mlčelivosti a klidu prospívá zbožná duše a učí se tajemstem Pisma. Tam nachází potoky slz, jimiž by se každou noc obmývala a očišťovala, aby vcházela se Stvořitelem svým v obcování tím důvěrnější, čím více žije vzdálena od všeho pozemského ruchu. Kdo se tudíž oddálí od svých známých a přátel, k tomu přiblíží se Bůh se svými svatými anděly. Lépe tomu, kdo skryt jsa, sám o sebe se stará, nežli kdyby zanedbáváje sebe činil zázraky. Chvály zasluhuje člověk, jestliže zřídka kdy ven vychází, varuje se býti spatřován, ba že ani nechce lidí viděti.

Je tedy velmi důležité a pro nás katoliky nanejvýše prospěšno, abychom měli domy exercicií, jak je mají na příklad v Německu. U nás započalo se stavbou podobného domu na Velehradě, který bude nazván po velkém našem biskupovi „Stojanovem“. Kež se dočkáme, aby v něm brzy mohly býti odbývány exercicie pro jednotlivé stavy, čímž jistě mnoho se přispěje k oživení k obnovení ducha právě křesťanského mezi námi. Tam v samotě možno urovnati všechny své záležitosti duše, odložití všechen světský nepokoj

a opatřiti si pro další život „pokoj, kterého svět dáti nemůže“. Jan 14, 27.

Každý rozumný člověk předepíše si někdy dietu, t. j. jakýsi dobrovolný půst, kterým tělo obživne, ozdraví, podobného osvěžení potřebuje duše

a dosáhne je samotou, exerciciemi, kdy po nějakou dobu obírá se člověk výlučně svou duší a tělo nechá stranou. Kéž dá Bůh, aby neusnula mezi námi myšlenka domů exerčičních!

A. M. Kadlčáková:

Přilétlo jaro.

Přilétlo k nám jaro
přes hory a doly,
všude píseň plesná
mile zahlaholí.

V sadě voní kvítí
a kaliny kvetou,
a v korunách stromů
ptáci hnízda pletou.

Radost, zpěv i jásot
zvučí celým krajem,
celý svět tu zdá se
učiněným rájem.

Učiněným rájem
ježž Bůh pro nás stvořil,
aby se Mu za to,
každý člověk kořil.

Aby se Mu kořil
jako Stvořiteli,
neboť On svou mocí
stvořil svět ten celý.

Přilétlo k nám jaro
plné víry, světla,
v každém srdci lidském
nová naděj vzkvetla!

Obrázky z katolických misíí.

Podává Maxmilian Weinberger.

Návštěva ve dvou pohanských vesnicích.

Vypravuje misionář P. H. Bürschen.

Severozápadně od Austrálie rozkládá se velké souostroví, tak řečené Filipíny. Souostroví bylo od paměti osadou španělskou, ale od poslední námořní války mezi Španělskem a Spojenými státy severoamerickými přešlo v majetek Američanů. Obyvatelstvo je z části španělské, z části domorodé. Toto poslední je částečně dosud pohanské. Mezi pohany působí misionáři z řádu slova Božího, jejichž otčinou a vý-

chodištěm je Belgie. Misie jsou často velmi obtížné, ježto jest misionářům konati často daleké apoštolské cesty do krajin horských a odlehlých. Jednu takovou misiijní cestu líčí nám misionář P. Bürschen. On píše:

„Před několika měsíci přišla ke mně jednou z rána hodná křesťanská obchodnice a vyprávěla, že na své poslední obchodní cestě nalezla dva nemocné pohany, kteří toužili po křtu sv. Slíbil jsem, že přání nemocných dle možnosti vyhovím. Odpoledne 17. dudna jsem se vypravil na cestu a ještě téhož dne dorazil jsem do

osady jménem Barbarabagu, kde mne dva spolehliví vůdcové očekávali. Po-
třeboval jsem jich nutně; jednak proto,
že jsem neznal cesty v neschůdných
horách, jednak proto, že mi pomohli
nésti bohoslužebné náčiní. Následují-
cího rána sloužil jsem v obydlí kře-
stanské rodiny mši sv. a potom na-
stoupili jsme na cestu.

Cesta vedla nás nejprve rýžovými
polmi, potom mezi pahorky, nízkým
křovím porostlými. Následovaly hory
vždy vyšší a mezi nimi hluboké sluje
a propasti. Z hloubky vyčnívaly štíhlé
a mohutné stromy, mající nejméně
a nejvzácnější dřevo. V jejich stínu
valí řeka Metones své šumící a bouřící
vody. Na štěstí nebyla výška vody
veliká; neboť vic než dvacetkrát bylo
nám řeku přecházeti. Šli jsme brzy
po této, brzy po druhé straně. Slunce
bylo již hodně vysoko vystoupilo a
posílalo na nás paprsky čím dál tím
teplejší, když jsme ve stínu stromů se
zastavili. Zatím co koně se pásli,
i my jsme pojedli. Ponechal jsem
starost o náš proviant svým vůdcům
a nevěděl jsem ani, co s sebou vzali.
Postarali se o nás dobře, neboť měli
v zásobě trochu rýže, kus ryby a pro
mne zvlášť jedno vejce. Mimo rýži
měli pro sebe také košík s lahůd-
kami. Byli to velcí mravenci a mra-
venčí vajíčka. Umění kuchařského na
nich viděti nebylo, byli trochu opečení
nebo na slunci usušení. Pokusil jsem
se též jich ochutnat; posypal jsem je
trochu rýží a šlo to bez velkého
přemáhání.

Když se byli jezdci i koně na další
cestu posilnili, urazili zbytek cesty
v několika hodinách. Slunce bylo právě
zapadlo za zelené hory, když se zrakům
našim objevil palmový háj; uprostřed
něho ležel Likuan, pohanská to ves-
nice asi o dvacetí chatrčích, cíl to
naší cesty. Vyhledal jsem ihned ne-
mocného. Byl sice na úmor, ale dosud
ještě tak silný, že sv. křest mohl na
příští den býti odložen. Na večer svolal
jsem zdejší křesťany, k nimž i mnoho
pohanů se připojilo, a měl jsem k nim

promluvu o základních pravdách naší
sv. víry.

Následujícího dne časně z rána ko-
nala se slavnost sv. křtu, načež ná-
sledovala mše sv. Šťastný novokřesťan
přijal také svátosti umírajících. Dům
nemocného byl pln pohanských diváků,
kteří posvátný úkon s velkou pozor-
ností sledovali. Starý dobrák měl štěstí;
nedlouho po křtu sv. usnul v Pánu.

V Likuanu pokřtil jsem ještě dítě,
jehožto rodičové byli slíbili, že je
budou vychovávat po křesťansku. Když
se blížila hodina mého odchodu, dal
dobrý hostitel, v jehožto domě jsem
přenocoval, svolati své sousedy. Na
rozloučenou pilo se víno z cukrové
třtiny. Velmi se mně líbily krásné
přípitky, které hostitel a hosté na-
vzájem pronášeli. Za pohoštění daroval
jsem hostiteli katechismus a několik
obrázků. Velice ho to těšilo a ujistil
mne, že jeho dům v každém čase,
kdykoli sem zavítám, bude mi otevřen.

Asi o čtyřech hodinách odpoledne
odešli jsme z Likuanu, abychom ještě
před soumrakem dorazili do Lennengu.
Tam byla nemocná žena, která už
dlouho po křtu sv. toužila. Zdravotní
její stav se zatím zlepšil. Na křest
sv. byla od jedné hodné křesťanské
ženy, která sem častěji přichází, při-
pravena. Křest sv. jsme odložili na
příští den. Zrána přišlo na mši sv.
mnoho pohanů; sloužil jsem ji v domě
nemocné. Po mši sv. měl jsem pro-
mluvu a vysvětlil jsem přítomným po-
hanům základní pravdy naší sv. víry
a mši svatou.

Nedlouho po mši sv. strhl se na-
jednou v osadě velký povyk a shon.
Co se stalo? Z blízkých roklí vy-
plašili psi mohutného jelena a hnali
ho až k chatrčím osady. Hned tu bylo
po ruce několik mužů oštěpy ozbro-
jených a číhajících na kořist. Tento
oštěp pozůstává z tyče dva metry
dlouhé a na tlustším konci železným
hrotem se dvěma na zad ohnutými
háky opatřen. Netrvalo to dlouho a
jeden z mladých mužů hbitým úderem
vrazil krásnému zvířeti svůj oštěp

hluboko do prsou. Jelen ležel brzy pokryt několika ranami u nohou jása-jících vesničanů. Radost byla vše-obecná, neboť každý byl kusem zvěřiny podělen. Také na mém stolku ležel v poledne vedle mísy s rýží pěkný kus zabitého jelena.

Odpoledne vyučoval jsem ženu ještě jednou; byla to poslední příprava na křest sv. Při této příležitosti vypravovala mi, že již dvě léta po tomto dni toužila, že do naší kapličky obětovala několik svící a že Rodičce Boží slíbila vykonati nověnu. Měl jsem radost sám, že se přání dobré ženy vyplní a Bůh její malé oběti tak hojně odmění. O 4 hodinách byla pokřtěna a se svolením jejího pohanského manžela i její dvě dítky. Mimo to pokřtil jsem ještě dvě dítky, nabýv přesvědčení, že po katolicku budou vychovány.

Večer schromáždili se pohané na kázání. Ranního příběhu s jelenem použil jsem jako úvodu: „Vy jste ráno slyšeli mši sv. a tak uctili jste Boha křesťanů. To vám nepřineslo neštěstí, ale naopak, hned po mši sv. chytili jste velkého jelena.“ Starý jeden pohan mi nahlas přisvědčil. Poté začal jsem mluvit o Bohu stvořiteli nebe i země, a vykupiteli Ježíši Kristu, o církvi sv. atd. Mezi kázáním někteří z posluchačů upadli v hluboký spánek. Jaký div? Bylo již 11 hodin večer a posluchači po denní práci unaveni. Napomenuv je tedy, aby z rána ještě jednou mši sv. a kázání byli přítomni, propustil jsem je domů.

Následujícího dne sloužil jsem poslední mši sv. Pokřtěná žena přijala sv. přijímání. Ještě nebyla mše sv.

u konce, tu povstal za mnou nápadný hluk, jako by se bylo stalo nějaké neštěstí. Příčinou byl zase nevinný jelen, jenž se odvážil k vesnici a psy byl pronásledován. Psi štekot vybízel zase k nové honbě a domorodci spěchali opět ke svým oštěpům. Netrvalo to dlouho a jelen byl chycen živ a bez úrazu. Byl jsem z toho velmi potěšen, neboť toto opětné štěstí v den, kdy zase mše sv. byla sloužena, mohlo dobré naší věci prospěti a u dobrých lidí důvěru k naší sv. víře povzbuditi a utvrditi. Když mi chyceného jelena přivedli, abych se naň podíval, pokoušelo se zvíře zoufale, aby nabylo ztracené svobody.

Bylo v sobotu z rána a bylo třeba vydati se na zpáteční cestu. V neděli musil jsem býti doma. Uvařenou rýží a kousek jelenního masa zavěsili moji průvodci na sedlo koně; byla to posila na dlouhé jízdě. Ještě před západem slunce dorazili jsme šťastně domů.

Od té doby uplynulo několik měsíců a já jsem dosud nemohl tyto pohanské vesnice a naše novokřesťany navštívit a jim nějakého katechistu ustanovit. Zde jest ještě mnoho pohanských krajín s více než 20.000 pohany, ale nelze zatím pro spásu jejich duší ničeho učiniti, ačkoli mnozí po světle sv. evangelia touží a jsou ochotni stát se křesťany. Kéžby jenom co možná nejdříve bylo možno postaviti tam aspoň dva — tři kostely a zříditi tolikéž škol a ustanovit aspoň několik placených katechistů, prve nežli nás bohati američtí sektáři předejdou a souostroví Filipinské biblemi a — penězi zaplaví!

Bl. Anna Maria Taigi.

Napsal Jan Tagliaferro.

3. Její utrpení tělesná.

K mukám a úzkostem duševním přidružila se utrpení a bolesti tělesné. Pán udělil každému jejímu smyslu dary nadpřirozené, chtěl však též, aby všechny pro jeho lásku byly křížovány.

Vskutku trpěla blahoslavená neobyčejnými bolestmi hlavy, které nápadně mohutněly každý pátek, zvláště v hodinách, kdy trpěl náš Spasitel. Byly tak prudké, že byla nucena ulehnouti; když se chtěla vzchopiti, aby

potřebnou práci domácí vykonala, bolest stala se tak krutou, že plakala při vši čtosti a přirozené odhodlanosti. Oči zdály se jí trním probodeny, a nemohla bez bolesti viděti světla. Její uši trpěly prudkým, téměř neustávajícím reumatismem, takže chodila stále s přikrytou, zavázanou hlavou. Vedle dobrovolné újmý v jídle byla trápena nesnesitelnou hořkostí v ústech. Její čich cítil zvláštním způsobem morový zápach hřichu, jenž zemi pokrýval; to jí působilo muka. Její nohy a ruce, zvláště ruka, které se dostalo moci, nemocné uzdravovati, byly trápeny palčivými bolestmi; celé tělo její bylo mučeno. Blahoslavená byla v posledních letech života navštívena mnohými nemocemi: trpěla po sobě dnou, úzkoprsostí, bolestmi střevními a bolestmi v nohách. Kněz, jenž u ní býval, vypravuje, že ji občas navštěvoval v jejich úzkostech smrtelných a tázal se jak, se má, odpovéděla vždy: muky smrtelné. Když ji upozorňoval na vůli Boží a říkal slova: „Buď vůle tvá,“ oživila se tvář její, odpovéděla rozjasněná se vši energií, které byla schopna: „Jako v nebi tak i na zemi.“

Ležíc na lůžku bolesti, mučená na všech údech, poskytovala útěchu a radost všem jiným, pokoj a veselost těm, kteří ji navštívili, sílu a statečnost zarmouceným; zajímala se, zapomínajíc na své bolesti, živé o celý svět, vždy klidná a jasná, ve všem se odevzdávala do vůle Boží.

Bolesti ustavičně přibývalo, ale neustávající vody hořkých muk na ni splývající nedovedly uhasiti oheň hořící v jejím srdci. Aby strastiplný život její v zájmu bližního prodloužil, ráčil ji Pán Bůh naznačiti léky, jimiž by bolesti své zmírnila aneb je vyléčila.

4. Co trpěla od zlého ducha?

Vedle těchto muk trpěla ještě mimořádné útoky zlého ducha, jemuž Pán Bůh dovolil, by ji trápil. Několik let zápasila hrozně se zlými duchy, kteří ji navštěvovali v strašných postavách;

trápili ji námitkami satanské důvtipnosti proti narození a životu Syna Božího, proti Eucharistii, posledního soudu a věčným trestům; blahoslavená byla při tom všechna v temnostech, nemohla nic jiného činiti, než plakati. Našeptával jí zlý duch: „Tys velmi pošetilá, věříš-li, že po smrti bude soud, když Syn Boží stal se člověkem, aby na kříži zemřel. Pro koho a proč to učinil? A při tom věříš, že je peklo? Nesmyslná jsi, s tělem všechno se skončí. Chceš mít důkaz, že všechno je falešné, že to jsou bajky, jež namlouvají dětem a prostému lidu? Viz lidi vzdělané a hodnostáře; pozoruj je, co dělají, jak žijí? Kdyby bylo peklo na věčnosti, nebyli by tak pošetilí, že by dále tak žili.“ Blahoslavená, se všech stran napadená tak chytrými námitkami, pocítovala živou bolest; utíkala se k Bohu, prosila ho vroucně o pomoc milostnou a zahнала nepříteli svou oddaností ve víře. Svědek o té věci dí: „Nepřítel všeho dobrého viděl, že nic nedosáhne svými útoky proti víře, proto skrýval se pod různými postavami; tu se jí ukázal jako cti-hodný řeholník, tu zas jako představený kláštera aneb jako vysoký prelát. Aby Annu Marii pohnul k změně života, našeptával jí zálučně různé zásady víře odporující; pokoušel ji v čistotě, o věčnosti, nejsv. Svátosti oltářní a všech hlavních tajemstvích; při prudkých útocích a z bázně, že podlehne, plakala často hořké slzy.“

Když se dlouho namáhali vnitřním pokušením otřásti blahoslavenou, snažili se zlí duchové ji přemoci trýznice její tělo.

Děsili ji v noci vši mocí a pokoušeli se jí život odebrati, vidouce, že pro peklo jsou ztraceni všichni, kdokoli do styků s ní přišli. Byla-li v noci sama (muž přicházel až k ránu ze své služby), viděla často světícní plnou hrozných démonů, kteří se radili a prohlásili, že je čas, s ní udělat konec a ji urdousiti. Pak ji napadli, jedni ji dusili pod krkem, jiní ji bili a různě mučili. Po těchto ukrutnostech následovalo pokušení lákající. Satan při-

jal podobu krásného mládence a snažil se ji nášepty nestoudnými svěsti k nečistým skutkům. Kdo vypočítá všechny úskoky pekla! Sly tak daleko, že se snažily vzbudit v duši její pocity hněvu a nenávisti proti Bohu; kdo vyliči úzkosti a starosti jejího srdce? Kdo popíše její bolesti a srdcervoucí výkřik její duše k Bohu, jenž jí zápasy stával se víc a víc drahým a jí přece ne-

chával v tak děsné opuštěnosti? Viděla se osamocenou v tvorstvu a zdálo se jí, jakoby každý tvor volal k ní: „Kde jest Bůh tvůj?“

Různá usilování, v těchto zápasech, aby odolala útokům nepřitele, způsobila jí těžké nemoci a mdloby, jež ji pronásledovaly až ke hrobu.

(Pokračování).

Různé zprávy.

Odpady v Brně. Podle zpráv listů přistoupilo k církvi čsl. v Brně v lednu 1924 362 nových členů. Za minulý rok 1923 něco přes 6 tisíc.

Měsíc tanců a maškar. Letos v lednu bylo v Praze uspořádáno 2208 tanečních věnečků a 98 plesů a maškarních zábav. O prodloužení „policejní hodiny“ podáno 4000 žádostí.

Z řádu jezuitského. Dle poslední statistiky čítal řád jezuitský r. 1923 celkem 18.304 členů, z nichž bylo 8926 kněží, 5218 scholastiků a 4160 bratří. Řádu přibýlo v uplynulém roce 338 členů.

Amerika chce postavit největší chrám světa. Biskup Mannig z N. Yorku přikročil k velké subskripci, která má dosáhnouti úctyhodné výše 15 milionů dolarů, za které bude postavena katedrála, která bude zasvěcena sv. Janovi. — Nová svatyně bude největší na celém světě. Samo zřízení lodi bude stát 5 milionů dolarů.

Postup katol. misí na Madagaskaru. Balance šedesátileté misionářské práce na Madagaskaru jest opravdu potěšující. Stále se až do omrzení jásá, že katolicism dožil, že již netáhne a zatím tak materialistický lid, jako jsou madagaskarští divoši, přijal ve své d e s e t i n ě katolicism.

V anglickém vojsku je více než 2000 katolických důstojníků, kteří na památku padlých kamarádů se usnesli, že postaví chrám v Camberley. Tento bude zároveň kostelem katolických

kadetů na vojenské akademii. Praktičtí Angličané nebrání svému vojsku plnit náboženské povinnosti, anoť jsou si vědomi, že vira a mravnost jsou základem státu.

Nejvíce kostelů na zemi jest v New Yorku. Bohoslužebných budov všeho druhu, kostelů, kaplí, modliteben a p. jest tam úhrnem čtrnáct set. Z těch náleží 321 katolíkům. Po nich mají episkopalisté 213, luteráni 170, methodisti 157, presbitariáni 146, baptisti 125, reformovaní 105, israeliti 97 atd. V celé arcidiecesi newyorské, jež nemá valného územního rozsahu, čítala přes 1,200.000 duší, kteréžto číslo lze považovati za celkový počet všech katolíků v New Yorku. Pro tento počet není 321 bohoslužebných místností příliš mnoho, uvážíme-li, že do počtu toho pojatý jsou i domácí kaple klášterních řeholí.

Poděkování.

Odběratelka Š. B. S. P., děkuje B. S. P., P. Marii a sv. Josefu za uzdravení manžela z těžké nemoci a mnoha jiná dobrodíní. Sv. Josefa prosím o další přimluvu a pomoc. K. B.

Kdyně, Čechy. Kruté zimní měsíce r. 1923 a letos způsobily nížepsanému, 70letému knězi n. o. nevýslovných bolestí, ve rheumatismu svalovém a združení vratníku. S odevzdaností do vůle Boží a neochvějnou důvěrou k nejbř. Panně Marii Lourdské, vykonal

9denní záslibnou pobožnost, počínaje 11. únorem t. r. vroucně prose Ji, aby přechýšným Srdcem svým, vyprosila u Božského Srdce Páně zmírnění krutých bolestí. Během pobožnosti zdálo se, že neduh sklátí kněze. Důvěra však nemocného neochabla, ve dne i za noci vroucí prosby k Ní vznášel, aby Ona ráčila z luhů věčných krás na ubohého, v bolestech sklíčeného,

pohlédnouti. Den 19. února t. r. poslední pobožnosti byl vrcholem utrpení. Avšak v noci na 20. února, jakoby divem, nemoc ustala, bolesti zmizely. Pomocnice křesťanů, potěšení zarmoucených, vyslyšela, uzdravila ubohého trpitele, který s nevypravitelnými, dojemnými díky spěchatí bude opět k Oltáři Božímu, ve stáří svém.

František Kavale, emeritní farář.

Obětování denního úmyslu.

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejsv. Srdcem svým Bohu chvály jsi vzdával a nyní v nejsv. Svátosti oltářní po vši zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa, obětuji Tobě celý dnešní den, ani sebe menší částky jeho nevyjímaje(íc), za příkladem nejsv. Srdce blahoslavené a neposkvřené Panny Marie, všeliké úmysly a myšlenky, všeliké city a žádosti, všeliké skutky i slova svá. (Odpustky 100 dní jednou za den, Lev VIII. S. Congr. Indulg. 12. prosince 1885. Diec. kurenda brn. 1886 č. 11).

Obzvláště Ti je obětuji za Tvou svatou církev a její nejvyšší hlavu, za vladaře a jejich vládní rádce a na všechny úmysly, jež doporučeny jsou na tento měsíc a na tento den členům Apoštolátu modlitby.!

Pane Ježíši, zastřiž ochranou svého božského Srdce našeho sv. Otce! Srdce Ježíše a Marie! Zachraň církev, vlast naši a národ náš československý! Ó sladké Srdce mého Ježíše, učin, abych Tě miloval(a) víc a více. Amen. (Pokaždé odpustky 300 dní; jednou za měsíc, modlíme-li se to denně, odpustky plnomocné. Pius IX. 26. listopadu 1876.)

Sladké Srdce Marie, budiž mou spásou! (Pokaždé odpustků 300 dní. Pius IX. 1852.)

Sv. Josefe, vzore a patrone ctitelů božského Srdce, oroduj za nás! (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. r. 1891.)

Sv. Michaeli, archanděle, sv. Cyrille a Methodě, orodujte za nás!

Heslo apoštolské: **M o d l e m e s e z a v l a d a ř e.**

Úmysl v květnu 1924: **Marianské Družiny.**

Odpustky 100 dní za každý dobrý skutek vykonaný na tyto úmysly.

OBSAH:

Vladaři a jejich vlády. (Hlavní úmysl.) — Sněženka. (Báseň.) — Pobožnost prvního pátku. — Samota. — Přilétlo jaro. (Báseň.) — Obrázky z katolických misíí. — Bl. Anna Maria Taigi. — Různé zprávy. — Obětování denního úmyslu.

Úmysly apoštolátu modlitby.

Modleme se za vladaře a jejich rádce.

(Hlavní úmysl ustanoven a žehnán Jeho Svatostí, papežem.)

1. Ú. Sv. Jana Dam., uč. cír. (754). - Zsvěcení se rodin bož. Srdci Páně. Svědomité vykonání velikon. zpovědi a sv. přijímání. Úmysly Apoštolátu doporučené.
2. St. Sv. Františka Paul. (1508). - Dokonalé splnění přání bož. Srdce P. Smíření národů. Dar pravé pokory a ducha chudoby. Usmíření Boha za hříchy lidu.
3. Č. Sv. Maria egypt., kajic. (431). - Vítězství církve sv. nad nepřátely naší doby. Dar pravé kajcnosti. Skutečné polepšení hříšníků. Boží pomoc v nouzi.
4. P. Sv. Isidora, bisk. (636). - I. pátek v měsíci. Pobožnost k bož. Srdci P. Návrat lidstva k Bohu. Vděčnost za milosti obdržené. Požehnání pracím polním.
5. S. Sv. Vincence Fer. (1419). - I. sobota v měsíci. Pobožnost k Marii P. Spolupracovníci naši. Podpora katolických novin a knih. Dar trpělivosti. Nemocný.
6. Neděle smrtná. Sv. Viléma, opata. (1202). - I. neděle v měsíci. Apoštolát sv. C. a M. Hrob sv. Metoděje. † opat V. K. Požehnání polním pracím.
7. P. Bl. Heřmana Jos., ř. prem. (1233). - Křesťanská láska v našem národu. Řád premonstr. Podpora katolických misii. Návrat odpadlých k církvi katolické.
8. Ú. Sv. Alberta, bisk. (1214). - Katolické missie ve Sv. zemi. Katoličtí učenci. Náboženství ve školách obecných a středních. Naši katoličtí poslanci.
9. St. Sv. Celestina, pap. (432). - Sv. Otec Benedikt XI. a jeho šlechetné snahy. Obrácení nevěrců a bludařů. Četní konvertité v Anglii. Misie na Rusi.
10. Č. Sv. Mechtildy, abat. (1312). - Apoštolát modlitby u mládeže. Ženské kláštery a jejich ústavy. Ochrana nevinnosti mládeže a dítek. Zemělidé rodiče.
11. P. Sedmero bolestí Marie P. - Úcta a pobožnost k bolestné Matce Páně. Horlivá bdělost rodičů nad dítkami. Ústavy slepých a neduživých.
12. S. Sv. Julia I., pap. (352). - Úcta a vážnost sv. Otce ve světě. Spolek kněží a nekneží pro církev svatou. Misie zámořské. Spolek šíření víry.
13. Neděle květná. Sv. Hermenegilda, m. (586). - Duch kajcnosti. Náležité svěcení dnů Páně. Rozkvět křesťanského života. Duch zbožnosti v rodinách.
14. P. Sv. Justina, muč. (167). - Statečné vyznávání víry. Obětavá podpora katolických misíonářů. Apoštolásky misijní ústav na Velehradě. Sjednání.
15. Ú. Sv. Petra Gonz. (1247). - Obnova lidu skrze Krista Pána. Navrácení rozkolníků do církve katolické. Poutníci do Svaté země. Dar bázně Boží.

Obětování denního úmyslu.

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejsv. Srdcem svým Bohu chvály jsi vzdával a nyní v nejsv. Svátosti oltářní po vši zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa, obětuji Tobě celý dnešní den, ani sebe menší částky jeho nevyjímaje(íc), za příkladem nejsv. Srdce blahoslavené a neposkvrněné Panny Marie, všeliké úmysly a myšlenky, všeliké city a žádosti, všeliké skutky i slova svá. (Odpustky 100 dní jednou za den, Lev XIII. S. Congr. Indulg. 12. prosince 1885. Dec. kurenda brn. 1886, č. 11.)

Obzvláště Ti je obětuji za Tvou svatou církev a její nejvyšší hlavu, za vladaře a jejich vládní rádce na všechny úmysly, jež doporučeny jsou na tento měsíc a na tento den členům Apoštolátu modlitby.

Pane Ježíši, zastřiž ochranou svého božského Srdce našeho svatého Otce! Srdce Ježíše a Marie! Zachraň církev, vlast naši a národ náš československý! Ó sladké Srdce mého Ježíše, učiň, abych Tě miloval(a) víc a více. Amen. (Pokaždé odpustky 300 dní; jednou za měsíc, modlíme-li se to denně, odpustky plnomocné. Pius IX. 26. listopadu 1876.)

Sladké Srdce Marie, buďž mou spásou! (Pokaždé odpustků 300 dní. Pius IX. 1852.)

Sv. Josefe, vzore a patroně ctitelů božského Srdce, oroduj za nás! (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. r. 1891.)

Sv. Michaeli, archanděli, sv. Cyrille a Methode, orodujte za nás!

Heslo apoštoláské: Modleme se za vladaře.

Úmysl v květnu 1924: **Marianské Družiny.**

Odpustky 100 dní za každý dobrý skutek vykonaný na tyto úmysly.

16. St. Sv. Paterna, biskupa (555). - Arcipastýřové naši. Křesťanské dělnictvo. Láska k chudině. Péče o mládež. Ústavy slepců. Dobrodinci chudiny.
17. Č. Zelený čtvrtek. Sv. Aniceta, pap. m. (168). - Sv. Otec. Náboženství ve školách. Hojní kajícíci. Úcta nejsvětější Svátosti. Zachování postu.
18. P. Veliký pátek. Sv. Apolonia, muč. (186). - Pobožnost k umučení Páně. Úcta svatého kříže. Podpora svatých míst v Palestině. Zachování postu.
19. S. Bílá sobota. Sv. Lva IX. pap. (1059). - Katolíci konvertité. Obnova křesťanského slibu. Naši poutníci ve Sv. zemi. Úcta k posvátným obřadům.
20. Zmrtvých vstání Páně. Hod Boží velikonoční. - Naše duchovní vzkříšení. Zabránění pohanickým mravům. Obrácení hříšníků. Víra v život věčný.
21. Pondělí velikonoční. Sv. Anselma, biskupa (1100). - Spolek eucharistický. Zabránění hříšných řečí. Katolické vysoké školy. Poutníci naši.
22. Ú. Sv. Sotera a Kaja, pap. m. (296). - Katolická církev v naší vlasti. Pomoc a útěcha nemocným. Denní svaté přijímání. Svata zpověď vzdělaných.
23. St. Sv. Vojtěcha, biskupa m. (997). Úcta svatých patronů našich. Řeholní dům. Náprava poměrů v naší republice. Živá víra v národu našem.
24. Č. Sv. Jiří, muč. (333). - Požehnání polním pracím. Zachování úrody. Návrat odpadlých k církvi svaté. Katolická církev na Rusi. † spolubratři.
25. P. Sv. Marka, evang. P. (68). - Za ochranu Boží. Odvrácení neštěstí a různých pohrom. Láska k nepřátelům. Povznesení mravnosti.
26. S. Sv. Kleta a Marcellína, pap. m. (89). - Oddanost ke svaté Stoliči římské. Dítka u l. svatého přijímání. Zamezení pohoršení. Katolické Omladiny.
27. Neděle bílá, I. po Velikonoci. Sv. Petra Kanis., T. J. (1597). - Tov. Ježíšovo. - Dítka u l. sv. přijímání. Obnova křesťanského slibu. Ochrana naší mládeže.
28. P. Sv. Pavla z Kříže, zakladatele ř. (1795). - Řád Karmelitánský. Mariánské Družiny. Katolické studentstvo. Křesťanská výchova dítek. Katolické učitelstvo.
29. Ú. Sv. Hugona, opata. (1109). - Benediktinské kláštery. Povolání do řehole. Zemřelý P. H. Spolek sv. Děťství. Katolické missie v Africe a severní Americe.
30. St. S. Kateřiny Sen., p. (1380). - Povolání k misiím. Živí a zemřelí členové bratrstva nejsvětějšího Srdce Ježíšova a Apoštolátu modlitby. Řeholní dům.

Obětování denního úmyslu.

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejsv. Srdcem svým Bohu chvály jsi vzdával a nyní v nejsv. Svátosti oltární po vši zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa, obětuji Tobě celý dnešní den, ani sebe menší částky jeho nevyjímaje(íc), za příkladem nejsv. Srdce blahoslavené a neposkvrněné Panny Marie, všeliké úmysly a myšlenky, všeliké city a žádosti, všeliké skutky i slova svá. (Odpustky 100 dní jednou za den, Lev XIII. S. Congr. Indulg. 12. prosince 1885. Diec. kurenda brn. 1886 č. 11.)

Obzvlášť Ti je obětuji za Tvou svatou církev a její nejvyšší hlavu, za vládaře a jejich vládní rádce a na všechny úmysly, jež doporučeny jsou na tento měsíc a na tento den členům Apoštolátu modlitby.

Pane Ježíši, zastřiž ochranou svého božského Srdce našeho svatého Otce! Srdce Ježíše a Marie! Zachraň církev, vlast naši a národ náš československý! Ó sladké Srdce mého Ježíše, učin, abych Tě miloval(a) víc a více. Amen. Pokaždé odpustky 300 dní; jednou za měsíc, modlíme-li se to denně, odpustky plnomocné. (Pius IX. 26. listopadu 1876.)

Sladké Srdce Marie, budiž mou spásou! (Pokaždé odpustků 300 dní. Pius IX. 1852.)

Sv. Josefe, vzore a patronu ctitelů božského Srdce, oroduj za nás! (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. r. 1891.)

Sv. Michaeli, archanděli, sv. Cyrille a Methodě, orodujte za nás!

Heslo apoštolské: **Modleme se za vládaře.**

Úmysl v květnu 1924: **Mariánské Družiny.**

Odpustky 100 dní za každý dobrý skutek vykonaný na tyto úmysly.

K májovým pobožnostem doporučujeme:

Modlitby, rozjímání, životopisy a výklady:

Májová pobožnost k uctění nejbl. a bez poskvrny počaté Panny Marie. Cena 80 h.

Májová pobožnost podle vzoru lurdského. (Mathon Placid.) Cena 30 h.

Růže živého růžence, 15. lístků, Cena 80 h.

Hodinky malé k blahoslavené Panně Marii. Dle římského breviáře s výkladem. Cena 60 h.

Měsíc Panny Marie. (Denis P. A.) Rozjímání o modlitbě »Zdravas Královno«. Cena K 2.70.

Měsíc Panny Marie, naší milé Paní nejsv. Svátosti Oltární. (E. Eymard. J. P.) Cena K 1.20.

Zdravas Maria. (Kolisek L.) 31 rozjímání na počest blah. Panny Marie. Cena Kč 1.20.

Devítidenní pobožnost k Panně Marii Lurdské
Cena K 1.20.

Křesťanská cvičení nebo Výklad velkého katechismu pro dospělé a věřící. Napsal Jan Novák. Str. 2127. Cena 24 K.

Kristus a Panna. Úplná rozjímavá a modlitební kniha. Na tisíciletou památku úmrtí sv. Metoděje pro zbožné dívky československé. (Aug. Lubojacký.) Str. 630. Cena 3 K 60 h.

Kázání:

Májová pobožnost. (Herzig J.) Cena K 2.—.

Kázání na slavnosti některých svatých a světic Božích. Napsal Antonín Martin Slomšek. Str. 50. Cena 90 h.

Kázání na všechny neděle a zasvěcené svátky církevního roku, jakož i na Velký Pátek a den Dušiček. (Markrab Klem.) Cena K 6.30.

Vydala

Občanská tiskárna (dříve Benediktinská) v Brně,
Starobrněnská ulice č. 19-21.

Novinka!

Novinka!

Právě vyšla ve 3. vydání

VESTÁLKA

Historická povídka
z I. století křesťanstva
od

**KLITSCHKE
DELLA GRANGE**

Z vlašského přeložil

P. SARKANDR NAVRÁTIL

Stran 300. — Cena Kč 15.—.

Objednávky vyřizuje

Občanská tiskárna,
Brno, Starobrněnská ul. 19-21.

Václava Kosmáka

Obrázky z kukátka.

Sebraných spisů díl XX.

Ilustrováno K. Rélínkem.

II. vydání.

Stran 496.

Cena 17 Kč.

Objednávky vyřizuje

Občanská tiskárna
v Brně,
Starobrněnská ul. číslo 19-21.

Upozorňujeme na pozoruhodnou novinku

P. M. SOUKUPA, Ord. Praed. :

Rozvila se růže...

(Ze života Panny Marie.)

32 úvahy pro měsíc květen. Vyjde v době nejkratší!

Objednávky již nyní přijímá

nakladatelství Občanské tiskárny
v Brně,

Starobrněnská ulice čís. 19-21.

Vychází začátkem každého měsíce.

Škola Božského Srdce Páně,

časopis pro katolíky, zvláště pro zbožné spolky a bratrstva.

Pořádá

P. Petr Hlobil v Rajhradě.

Na „Školu Božského Srdce Páně“ předplácí se na rok 12 korun.

Jednotlivá čísla prodávají se po K 1.40.

Administrace a expedice jest v Brně, Biskupská ulice číslo 1.

(Zasláno.)

Pout do Lurd (IV. spolkovou) pořádá ve dnech 8.—24. srpna 1924 Lurdský spolek v Praze pod protektórátem J. M. ndp. biskupa královéhradeckého dra Karla Kašpara. Duchovní vůdcové pouti: Univ. profesor Dr. Al. Kolisek, čestný kaplan basiliky Lurdské. Univ. profesor Dr. Josef Hanuš, metropolitní kanovník v Praze. — Církevní schválení pouti: Pout byla schválena dekretem nejš. Ordinariátu v Praze ze dne 5. prosince 1923 č. 17.057. — Program cesty: 1. den — 8. srpna (pátek), odjezd z Prahy, Wilsonovo nádraží. 2. den, 9. srpna (sobota), příjezd do Milána večer. 3. den, 10. srpna (neděle), pobyt v Miláně, prohlídka památek. 4. den, 11. srpna (pondělí), odjezd ráno do Janova, zastávka k prohlídce města, odpoledne pokračování v jízdě. Příjezd do Nizzy večer. 5. den, 12. srpna (úterý), pobyt v Nizze; vyjížďka do Monaka (dle litoosti). 6. den, 13. srpna (středa), odjezd ráno do Marseille, návštěva poutního chrámu Notre Dame de la Garde, procházka městem a po večeri pokračování v jízdě. 7. den, 14. srpna (čtvrtek), v poledne příjezd do Lurd. 8. den, 15. srpna (pátek), 9. den, 16. srpna (sobota), 10. den, 17. srpna (neděle) v Lurdech. 11. den, 18. srpna (pondělí), odjezd z Lurd

přes Agen a Limoges. 12. den, 19. srpna (úterý), příjezd do Paříže, ubytování, projížďka v autech. 13. den, 20. srpna (středa), slavná mše svatá v basilice Sacré Coeur na Montmartru. Po obědě do Versailles. 14. den, 21. srpna (čtvrtek), projížďka Paříží v autech a návštěva památek. 15. den, 22. srpna (pátek), odjezd ráno do Renče, prohlídka katedrál. návštěva památek. 15. den, 22. srpna (pátek), vyjížďka na válečné pole, po večeri pokračování v jízdě. 16. den, 23. srpna (sobota) ráno příjezd do Strashbourgu, po snídani návštěva katedrál, procházka městem. po obědě pokračování v jízdě; večeri odřiz každý účastník do vlaku. 17. den, 24. srpna (neděle), ráno příjezd do Prahy. — Stravování počíná se 2. dnem (9. srpna) večeri v Miláně a končí se 16. dnem (23. srpna) večeri ve Strashbourgu. Podrobnější jízdní řád bude před odjezdem účastníkům doručen. Účastníci z míst ležících na trati Praha—Dvořkovičovo mohou přistoupiti v Benešově, Táboře, Veselí-Mezimostí, Čes. Budějovicích, Dvořkovič. — Příhlášky: Příhlášky přijímá a programy pouti zasílá kons. rada Antonín Kašpárek, farář u P. Marie Sněžné v Praze 11., Jungmannovo nám. č. 20.

HLAVNÍ PRAVIDLA

SPRÁVY MATRIK

Pro duchovní správce sestavil a příslušnými českými i německými formuláři opatřil Dr. Josef Kupka, kanovník a bývalý professor pastorálky v Brně.

Druhé rozmnožené a opravené vydání. Vyjde v několika dnech!

Objednávky přijímá již nyní a vyřizuje

Nakladatelství Občanské tiskárny v Brně.

Š K O L A

BOŽSKÉHO SRDCE PÁNĚ.

ROČ. LVIII.

BRNO, 1. KVĚTEN 1924.

ČÍSLO 5.

O Srdce Ježíše, ty špy lásky svoji jen hojně vysílej sem do rodiny svoji, ať sluhů Tvých se ztráví jimi hruď, Ty Srdce Páně naši láskou buď!

Marianské družiny.

(Hlavní úmysl.)

Za doby naší všechny téměř stavy se sdružují; protože sdružení přece je mocnější a vlivnější jak uvnitř tak zevně, nežli jednotlivci. Máme tedy různá sdružení pro světské i pro duchovní účely. Světská sdružení jsou sdružení dělnická, živnostenská, hospodářská a jiná podobná. Duchovní sdružení jsou nábožné spolky a zbožná bratrstva, která mají za účel čest a slávu Boží a posvěcování sebe. Největším sdružením jest na předním místě svatá církev katolická, jejíž údy spojuje jeden Pán, jedna víra, jeden křest, jedna nejvyšší hlava Ježíš Kristus a na zemi jeho náměstek, římský papež. Tato církev sv. schvaluje a podporuje v lůně svém menší nábožné spolky a různá zbožná bratrstva, jichž účelem jest čest a sláva Boží a úcta nejbl. Rodičky, Marie Panny a láska ke bližnímu. Poněvadž nastal měsíc máj, Královně nebes zasvěcený, věnujeme pozornost svou Marianským družinám. Kolébku Marianské družiny jest město Řím. Zde na gymnasiu učil mladý kněz T. J. z Lutychu, jménem Jan Leunis. Žákům svým byl otcem, matkou, slovem — vším. Aby žáky své uchránil před mravní zkažou, shromažďoval vybrané žáky před marianským oltářem, při čemž plamennými slovy roz-

něcoval lásku k nebeské Matce. Brzo se jevily blahé účinky zbožnosti, mravnosti a pilnosti. Brzo se připojili k žákům Leunisovým i žáci jiných tříd, takže již r. 1563 jeho družina měla na 70 členů. P. Leunis vypracoval jim stanovy a dal sdružení pevný útvar. Heslem jejich bylo: „Ctností a vědou v před.“ V srdcích všech hýřil posvátný oheň nadšení a obětavé lásky k nebes Královně. Zvěst o tom donesla se až k uchu náměstka Kristova, tak že r. 1577 dostalo se družině od apoštolské stolice pochvalného uznání a r. 1584 od papeže Řehoře XIII. právoplatného zřízení. Takový byl začátek onoho útlého stromku, jehož větve měly se rozkládati po celém světě a jej svým požehnaným ovocem oblažovati. Družiny marianské povstávaly též v jiných zemích jako v Německu, Francii, Španělsku, v Čechách, v Polsku a Rusku. Netrvalo to dlouho a již shledáváme se s nadšenými sodály marianskými v nejzazších končinách Asie, Ameriky. Sotva uplynulo 13 let od založení a již řadí se pod praporem marianským na 30 tisíc mladých bojovníků. Brzo bylo dovoleno i jiným stavům sdružit se pod praporem marianským. Bylť to družiny šlechtické, úřednické,

vojenské, umělců, kupecké, řemeslnické, námořnické, rybářské, tovaryšské, služebných. Jen ženám nebylo dosud dáno státi se účastnými požehnaného ovoce družin mariánských. Teprve papež Benedikt XIV. se nad nimi smiloval a nařídil r. 1751, aby od nynějška i družiny paní i dívek se přivtělovaly k mateřské družině římské. Škola mariánská se osvědčovala. Z ní vyšlo na tisíc různých mužů rozhodných katolíků, nejen jménem, ale i skutkem. Přes různé překážky družiny mariánské se udržely a šířily víc a více. A jaké byly to prostředky, jimiž se dodělaly družiny takového úspěchu? Byla to především modlitba vroucná, vytrvalá, celý život provívající. Dále život kajícný, život sebezáporu a umrtvení. Byla to dále apoštolská horlivost. Pro viru nepřichází jim nic těžkého. Pro viru obětují vše. Do naší vlasti dostaly se družiny r. 1575 P. Edmundem Kampiánem, jenž byl velkým přítelem české vlasti. Založil družinu v Praze mezi studenty a muži. A jako v Praze, tak i všude jinde, kam přišli Jesuité, zřizovali mariánské družiny. Příkladu jejich následovali i jiní řádové jako, na příklad Benediktini. Na Moravě zkvétaly družiny zvláště za kardinála Dietrichstejna, jenž byl jejich velkým příznivcem. Roku 1639 bylo všech družin v Čechách a na Moravě 52 s 5084 členy. Všechny družiny od prvního jejich církevního schválení papežem Řehořem r. 1584 až do 8. prosince 1854 bylo 5625. Družiny zakládány mezi Slovinci, mezi Poláky, mezi Charváty. U nás Čechoslovánů od r. 1880 vzrostl počet na 80 s okrouhlým počtem členů

6000. Zejména v posledních letech založeno u nás mnoho družin jiných, mužů, žen a dívek. R. 1908 byl velkolepý sjezd družin českoslovanských na posv. Velehradě a r. 1910 v Praze. Členové závodí o sebezdokonalení, sebezposvěcení, v úctě Pána Ježíše v nejsv. Svátosti, v úctě nejbl. Panny Marie, v častém sv. přijímání nejsv. Svátosti, v duchovních cvičeních a v kázni celého života. Táž se věnuje péči výchově apoštolské. Sodálkové a sodálky jsou netoliko apoštoly víry ale i apoštolské lásky, anděly míru. Pečují též o zvelebení bohoslužby. Než srdce lidské potřebuje též zábavy a osvěžení, zejména srdce mládeže. Družině nejsou zábavy cílem, ale aby tím snáze a rychleji dosáhli vytčeného sobě cíle, aby pokračovali po pracích všedního života. Družiny mariánské pěstují u členů vroucí oddanost a dětinou lásku k blah. Marii Panně; chtějí ze svých sodálů učiniti dobré křesťany, kteří by se z lásky k nebeské Matce upřímně snažili sami sebe posvěcovati; vychovávají apoštoly, kteří by dle svého stavu přispívali ke spáse a posvěcení bližních a neohroženě hájili církve sv. proti útokům bezbožných.

* *

Nastal měsíc máj, v němž mají všichni křesťané a zejména členové mariánských družin příležitost vzdáti vroucí úctu Královně máje, Marii Panně, účastí při všech pobožnostech májových. Protože mariánské družiny jsou tak důležité a oblíbené, modleme se tento měsíc za ně, aby přispěly k obrození života křesťanského v této době nevěry a nepravosti.

Píseň k božsk. Srdci Páně.

Srdce z lásky Boží dáno
světa z Panny přesvaté,
aby bylo požehnáno
lidstvo peklem zajaté,
Bůh, jenž pro nás krev svou prolil,
Tebe nosit sobě zvolil,
Srdce svaté, zázračné,
sídlo lásky oblačné.

Srdce, kteréš pro nás bilo
Matičky své v objetí,
ať jsi v jeslích tiše snilo,
ať ve kříže rozpjetí,
krev Tvá za nás vždycky tekla,
by z nás sňala pouta pekla,
Srdce dobré, smílivé,
Srdce svaté, pravdivé.

Srdce, stálý obětníku,
za veškeren světa hřích,
napoj duše prosebníků
za přesvatých zdrojů svých,
kdo se z Tebe napít žádá,
lásky nikdy nepostrádá,
Srdce naše přesvatá,
moře míru bohatá.

Srdce Pána našich duší,
kterés pokoj sneslo nám,
dej, ať srdce naše buší
k pověčným Tvým výšinám.
V poslední pak žití chvíli
tělo Tvoje ať v nás sílí,
bychom rajských ve plesích
s Tebou žili v nebesích.

Starostlivost dobrého pastýře.

Úvaha. Napsal Ignát Zháněl.

Církev svatá jest starostlivou matkou všech nás přečetných svých dětí, kteří jsme svatým křtem do ovčince Ježíše Krista byli přijati. Stará se o nás všechny a jest vroucí přání nejsvětějšího Srdce Ježíše Krista, abychom zůstali Jeho věrnými ovečkami po všechny dny svého života. Používá proto svatá církev každé vhodné příležitosti, aby nás udržela v bohumilém životě. Za tím účelem předpisuje, aby v neděle a svátky byla kázání, před nimiž se předčítává nějaká částka Nového Zákona; jest to epištola a jest to evandélium. Stará se aby i v této četbě byla změna, aby čtení toto nebylo jednotvárné, čímž by se mohla způsobiti nepozornost a nevázanost, kdyby se stále četlo jedno a totéž. Někdy se nám v evan-

délium předčítá zázrak nebo podobství, jindy býváme poučeni jindy jest to výstraha. Církev svatá miluje obměnu; činí v životě naší duše totéž, co nutno činiti v životě tělesném. Kdo chce růsti, prospívati, udržeti si zdravé tělo, musí míti změnu, obměnu v jeho výživě.

V dobách, kdy ještě bylo lacino a možno bylo častěji předkládati domácím lidem, dělníkům, čeledínům, k jídlu maso, dostal kterýsi hospodář nového čeledína, jemuž se tam výborně libilo. Měl častěji maso k jídlu a tu vždy činíval poznámku: „Nic bych si nepřál, než jísti stále a jediné maso, pak byl bych docela šťasten, pak by nic nechybělo k mému pravému štěstí.“

Hospodáři se zamlouval tento

čeledin, rád by si ho byl na několik let udržel, rád by byl též ostatní své lidi poučil a proto přistoupil na myšlenku svého nového čeledína a nabídl mu: „Když si přeješ, poručím, aby ti vařili pouze maso a vždy ti je dávali k jídlu. Dostaneš tedy od nynějška počinaje k jídlu pouze maso.“ Čeledín přijal tento návrh s nadšením a těšil se, jak se bude mít dobře, že bude docela šťasten. Přišel první den tohoto nového pořádku a čeledín s velkou chutí pojídal ku snídani maso. Měl je rovněž v poledne i večer. Ale již třetího, snad také již druhého dne vyslovil přání, že by neškodil k masu maliněnký kousek chleba, což však hospodář nedovolil, říka, že jest to proti smlouvě, kterou spolu uzavřeli. A tak se čeledínovi brzy maso docela přejedlo a zprotivilo, nechtěl je více vzít do úst a na kolenou prosil hospodáře, aby mu dovolil zase vše jísti. Sliboval, že si nebude nikdy více vybírat, že bude jísti vše, co se předloží k jídlu.

Jak viděti z tohoto příkladu, jest nezbytna v životě tělesném změna; podobně jest i v životě naší duše. Proto podává nám církev svatá rozmanitou duševní stravu, změnou miní docíliti, abychom rostli, prospívali v lásce ke své matce, ku svatě církvi i k jejímu zakladateli Ježíši Kristu.

Ve svatém evandéliu na 11. neděli po velikonocích předcítá se, že se nazval Ježíš Kristus „dobrým pastýřem“ (Jan 10, 11). Jak líbezný jest obraz dobrého pastýře! Zamlouval se již v první církvi křesťanům, zamilovali se do něho i umělci. Malíři jej rádi malovali a věřící se rádi před ním modlivali. Jistý učenec, který se obíral studiemi o katakombách, sděluje, že uchovalo se pouze v římských katakombách 455 obrazů našeho milého Spasitele Ježíše Krista a mezi nimi jest 105 obrazů jako dobrého pastýře.

I o nás všechny jest starostliv náš dobrý pastýř Ježíš Kristus, rád by všechny lidi nazýval svými ovečkami; přeje si jeho nejsvětější, k nám tak

laskavé Srdce, abychom byli s ním sjednoceni v jednom ovčinci, proto nás předně poučuje, a za druhé nás silí.

Poučuje nás. Často dělá se naši svatě katolické církvi výčitka, že mnohé z pravd, kterým učí, učili již dávno před Kristem učenci, filosofové starého světa, kteří žili mnoho set let před vystoupením Ježíše Krista. Ano jest tomu tak; některé pravdy, které učíme a hlásáme my katolíci, hlásali, učili a vyznávali dávno před Kristem. Pravda jest pouze jedna. Jest však v tomto učení a hlásání následující, velmi důležitý rozdíl:

Tito učenci, filosofové, myslili, že našli tu onu pravdu, učili na příklad: podobá se, že má člověk duši, možná, že jest to pravda, podle našeho mínění může to býti; anebo domnívali se, třeba že jest jeden Bůh; a tak učili a hlásali jiní a jiní pravdy, které hlásá a káže i naše svatá katolická církev. Ale jest při tom následující ohromný rozdíl: Tito před Kristem žijící učenci měli pouze o tom mínění, oni se domnívali, že jest tomu tak, nebyli o tom docela přesvědčeni, kdežto Ježíš Kristus jediný mohl o sobě říci: „Já jsem cesta a pravda a život“. (Jan 14, 6.) Kristus řekl: tak jest tomu, jinak tomu není! Neprohlašoval, že by to mohlo býti, nýbrž zpráva a zrovna tvrdil: Tak jest tomu! Mluvil jako nejvyšší autorita, jako nejvyšší neomylný Pán, nejvyšší zákonodárce.

Těž se nikdo nad tím nepozastavuj, když prohlašují nás katolíky za zpátečníky, když říkají, že pouze oni, nepřátelé naši, jsou vzděláni a nám upírají tohoto čestného názvu vzdělanců. Ale podivno, co čteme u svatého otce církevního, Augustína. Píše totiž: Všichni staří i noví bludaři chlubí se a vychvalují se jako vzdělanci, protože odporují naší svatě víře, upírají totiž, že bychom my věřící byli jimi.“ Není tedy nic nového, když nám spílají zpátečníků, tmářů, nevzdělanců; již svatý Augustýn nazývá toto pojme-

nování, „zvykem všeobecně ustáleným a všem známým“.

Ó jak podivuhodné jsou cesty Boží prozřetelnosti! Jaké nevyzkoumatelné jsou Jeho úrady! Jakých zrovna zázračných prostředků používá Bůh, aby nás přiměl, pohnul, kráčet po cestě, vedoucí do věčné spásy. Svatý Pavel tak krásně vyjádřil tuto pravdu, když píše: „Ó hlubokosti bohatství a moudrosti i vědomosti Boží! Jak nevyzpytatelné jsou soudové Jeho a nevystihlé cesty Jeho! Aneb kdož poznal mysli Páně? Aneb kdo byl Jeho rádcem?“ (K Řím. 11, 33, 34.) Jednou setkal se v hostinci v Tyrolsku, v Bozenu, někdo s formanem, který měl na krku černou pásku a na ní malý mosazný kříž. Bylo mu to nápadno, protože i v Tyrolsku, jako v jiných zemích, nosí podobné ozdoby pouze ženy a nikoliv muži. Pln podivu díval se na formana a ten když pozoroval Jeho úžas a byl otázan po příčině, proč nosí křížek, odvětil:

Jel jsem jednou před lety se svým povozem z Bozenu do Klausen po silnici. Měl jsem, jako vždy, koně jako lvy krásné, mladé, bujné, silné. Jeli jsme s plným nákladem a po rovině. Najednou zastavili se koně. Šel jsem po straně vozu a nedržel opratí v ruce. Moje koně byli totiž docela spolehliví. Překvapen a nevěda, co se stalo, uchopil jsem se opratí a začal jsem jimi, chtěje popohnati koně ku předu. Ale ač jsem na ně i zlostně vzkřikl, nehnuli se vpřed. Toť se ví, že jsem se rozlobil a ještě jednou hlasem co možná nejsilnějším pobídl je vpřed a když ani toto nepomohlo, vzal jsem do ruky bič a všechny čtyry koně jsem notně bil. Všichni se vzepjali do výše, stáli na zadních nohách, ale nehnuli se vpřed. Ihned jsem pochopil, že se něco musilo státi. Obešel jsem celý vůz a pozorně jsem se díval, zda se něco nezlomilo anebo co vůbec jest? A hle, tu vidím v prachu na zemi právě před pravým předním kolem blískati se něco. Zdvihl jsem to a držel jsem v ruce tento křížek, který od té doby jest mi svatým a nosím

ho na krku. Kdyby byli koně šli pouze jeden krok dále, bylo by kolo křížek rozdrtilo. Já jsem býval také všelijaký člověk, jak již bývá u formanů, kteří se potloukají po hospodách a ztráví zrovna půl života na silnicích, ale když jsem zažil tento zážrak, obrátil jsem se k Bohu a žiji, pokud mohu podle příkázání naší svaté církve, jsem jejím věrným synem.

Tak a podobně podivným způsobem volá dobrý pastýř ovečky do svého ovčince, poučuje, jak by nikdo neočekával. Podobně stalo se snad i mnohému z nás. Uposlechli jsme tohoto hlasu? Volali jsme? „Smiluj se nade mnou, Bože, podle velikého milosrdenství svého: a podle množství slitování svých shlad nepravost mou!“ (Žalm 50, 3.)

Síli nás. Největší a nejvelkolepější tajemství naší svaté víry jest velebná Svátost oltářní, zázračný pokrm duše naší, chléb andělský. Tu hledejme útěchy, když doléhá na nás nebezpečí všeho druhu. Káz často a dobře připraveni, přistupujeme ke stolu Páně, aby se na nás vyplnilo napomenutí svatého Augustina, když píše: „Piti kalich znamená žít! Jez život, pij život, 'pak budeš mít i ž i v o t i'“ Krásně píše svatý Bernard: „Nejsvětější Svátost jest pramenem všech milostí, lze o ní užití slov starozákonního Kazatele, kde čteme: „Ve mně jest všeliká milost pravdy, ve mně jest všeliká naděje života a ctnosti.“ (Kazatel 24, 25.)

Všichni známe jméno svaté Teresie, velké dcery řehole karmelitské. Ale snad nikomu z nás není známo jméno jejího duchovního vůdce, který ji pomáhal dojiti k vrcholu ctnosti a dojiti ku pravé křesťanské dokonalosti. Byl jím kněz jesuita P. Alvarez Baltazar. Z jeho života vypravuje se: „Jednou se zbožně modlil v kostele a tu na jednou uviděl, kterak se otevřela dvířka u svatostánku a Ježíš vyšel ven v podobě hezoučkého dítěte. Mělo plné ručičky perel, bylo jich tolik, že se zdálo, že mu mezi prstíčky proklouznou a padnou na oltář. Očička

božského dítky dávala se laskavě na Alvareza, ale zdálo se mu, že vidí v nich velkou bolest. Osmělil se promluvit a řekl: „Ó Pane, odůstojni mne a vysvětli, co znamená tento výjev?“ A Ježíšek odvětil: „Tyto vzácné perly jsou moje nadpřirozené milosti; ó kéž by jenom někdo došel a vzal si je ode mne!“

Ale nezapomínejme, že má-li nás požívání velebné Svátosti posilnit, potřebí, abychom ji přijali do čistého, neposkvrněného srdce. Svátý Augustin píše: „Nikdo z vás nehodí skvostný oděv do stoky. Opovázil by se někdo s velkou drzostí přijati do srdce naplněného hříchů nejskvostnější Tělo Páně?“ Jak chrání svátostný Ježíš své věrné služebníky! Nebožtík kardinál Haller v Solnohradě působil jako kaplan v Alpách, v osadě Sarntheinu, kde měli mnoho osad, z nichž byly některé daleko vzdáleny. Byl tam zvyk, že kněz jezdil na koni zaopatřovat. Jel jednou na koni a vracel se domů z osady, která byla tři hodiny od fary vzdálena. Otměl se. Bylo to v zimě, kdy bylo vše zasněženo, pokryto bílým kobercem. Najednou se kůň zastavil, nechtěl dále jíti, ač ho pobízel ostruhami, slezl s koně, tahal ho za uzdu, chtěl ho donutiti, aby šel dále. Ale kůň najednou sebou prudce trhl zpět a strhl i kaplana sebou. Tu teprve uviděl, že zbloudil a byl na pokraji hluboké propasti. Tak zachránil Bůh na životě věrného činitele nejsvětější Svátosti.

* * *

Vzácný jest obraz dobrého pastýře. Ježíš, náš dobrý pastýř, starostlivě se o nás stará, chce nás všechny shro-

mážditi jednou ve své říši. Poučuje nás rozmanitým způsobem, abychom tohoto cíle dosáhli, což aby snadněji se stalo, sílí nás, když požíváme hodně velebnou Svátost oltářní. Odložme vše, v čem chybujeme! Staří měli rčení: „Poznej sebe sama!“ Poznávejme se a když jsme poznali, že v něčem chybujeme, hledme se napravit, aby se nám nestalo, jak se jednou vyprávělo v jedné společnosti: „Kdosi žertoval, ale v žertu pronesl velkou pravdu. Privil k svému soudovi, který seděl vedle něho u stola: „Já bych nejraději zemřel zároveň s vámi!“ „Proč?“ zněla zvědavá otázka. „Jest přece známo, že jste hrozný lakomec a když přijdete na věčnost, budou ďáblové mít s vámi tolik práce, že já lehce proklouznu a dostanu se do nebe.“ Nikdo nemysli, že je to pouhá planá vyhrůžka s těmi pekelnými duchy, ďábly s pekle; není to žádný humbuk, ďábel skutečně jest, jest skutečně peklo. V Berlíně zemřel 12. května 1914 proslulý kazatel P. Bonaventura, nad jehož úmrtím truchlilo celé tehdejší Německo. Jednou také kázal o ďáblůvi a o pekle a mezi jiným pravil: „Ježíš Kristus mluvil ve svých řečech, kterak se nám uchovály, ve svatých evanđeliích patnáctkrát o pekle a Ježíš nemluvil nikdy do větru, nemiloval frásí!“ Ježíš byl věčná pravda, vše, co řekl, pravdou bylo, pravdou jest a pravdou zůstane po všechny věky věků; tedy dle svědectví samého Ježíše jest peklo, jest ďábel!“

Volejme: „Ó náš dobrý pastýři, milý Ježíši Kriste, smiluj se nad námi, dopřej nám všem milosti, dojiti do tvého ovčince a v něm žiti s tebou na věky věkův! Amen.

A. M. Kadlčáková :

Lidské srdce.

Lidské srdce jako ptáče
v hrudi tluče, bouří, skáče,
naříká i raduje se,
v touze výš a výš se nese.

Lidské srdce v dálné světy
nosí citů svoje květy,
celý svět mu nestací
k radosti a ku pláči.

Lidské srdce svah bez hrázi
životem tě doprovází,
přejde mládí roků řad,
šílený s ním srdce chvat.

Lidské srdce bez ustání
v tichém tluku, šepotání
na hruď tvoji klepá jen
tvého žití chvatný sen! -

Příčiny nevěry.

Rozprava na Nanebevstoupení Páně od Jarolíma St. Pavlíka.

Onoho času, vypravuje svaté evan-
délium, zjevil se Ježíš jedenácti apo-
štolům — dvanáctý Jidáš už byl mrtev
— když obědvali, a vytýkal jim
jejich nevěru. Nechtěli totiž brzo věřiti,
že z mrtvých vstal, ačkoliv ženy slavně
tvrdily, že jej viděly. Nevěra, či lépe
řečeno, váhavá a nepevná víra apo-
štolů dlouho netrvala; víra jejich stala
se brzy skálopevnou; s přesvědčující
silou vydávali svědectví o vzkříšení
Kristovu a byli ochotni, všechny muky,
ba i smrt za víru vytrpěti.

Kolik výtek musil by Spasitel dnes
učiniti, kdy tak mnozí lidé buď nic
nevěří anebo u víře kolisají a jsou
tak lhostejní, že by hned byli ochotni
víru změnit, jak kdyby byla oděvem,
ježž měníme podle módy. Monismus,
moderní náboženství, je vlastně mo-
derním náboženstvím a zase se pře-
žije, aby jinému udělalo místo.

Bez víry nemůže člověk býti. Není
však to všechno jedno, jakou víru má.
Bůh nám zjevil pravou víru, nepotře-
bujeme ji tedy teprv s námahou
hledati. Je to víra křesťansko-katolická.
Každý je povinen v ní setrвати, kdo
ji zná a má; nezná-li ji, tak aspoň
musí mít úmysl, všechno věřiti a ko-
nati, co Bůh k dosažení spásy nařídil.
Seznal-li křesťansko-katolickou víru,
tak je povinen se k ní přidati. Kdo
věří a nechá se pokřtiti, ten bude
spasen, kdo však nevěří, bude za-
tracen, pravil Spasitel.

Že víra čím dál tím více mizí, jak
v soukromém, tak i ve veřejném ži-
votě, je známo; každý to vidí, kam-

koliv kročí. Nevěra se rozmáhá jak
v kruzích vyšších, tak i mezi lidem
obyčejným. Pátráme-li po příčinách
nevěry, je jich více.

U mnohých lidí je to nedo-
statek náboženského vzdě-
lání; chybělo jim za mlada dů-
kladné náboženské vychování a vy-
učování; vyrostli pod rukama rodičů,
kterým bylo náboženství věcí vedlejší.
Kde mají děti osvojit si náboženské
přesvědčení, když jich doma nikdo
k tomu nevybízí, nikdo jim příklad
nedává? Nevidí nikdy rodičů se mo-
dliti; před jídlem není modlitba zvykem,
do kostela se jde jen zřídka nebo
vůbec ne, v pátek se jí pravidelně
maso; nábožné knihy nenajdeš v celém
domě; nikdo si nedá práci, aby děti
několika modlitbičkám naučil, s nouzí,
že umějí Otčenáš, když nastoupí školu;
nikdo neřekne dětem, aby šly do
kostela nebo se učily katechismus,
sport a hra je hlavní věcí. V dětském
už věku má se do srdce dítěte základ
víry položit; je-li už sám základ
práchnivý a viklavý, jak má pevně
státi budova víry? Mnohé křesťanské
dítě sotva lze rozeznati od pohan-
ských. Císař Napoleon, jež zajetí na
ostrově svatě Heleny přivedlo na vážné
a dobré myšlenky, byl o nutnosti dů-
kladného náboženského vyučování ve
věku dětském tak přesvědčen, že se
neostýchal, někdy to neb ono dítko
svých přátel sám v náboženství vy-
učovati.

I mládež dospívající ráda zanedbává
náboženské vyučování. Nejde na ká-

zání a na mši svatou, nanejvýše přijde až po kázání do chrámu Páně. Ve městech mají učni sotva čas, zajíždí do kostela, protože jsou v neděli dopedne přidržování k návštěvě pokračovací školy. Hospody, tančírny, kino, a kde je nějaký hudební automat, to je ráj pro mladé lidi. Nábožné knihy nevezmou do ruky, za to tím raději rozčilující indianské povídky. Sotva že vyrostli z dětských stěvičků, už si dělají známosti s druhým pohlavím. Není-li nikoho, kdo by na ně dohlížel, je varoval a napomínal, jsou-li sami sobě pozůstavení, pak musí jiskra nábožnosti v srdci jejich vyhasnouti, a mladému člověku je potom jedno, je-li katolíkem nebo ne.

Mnozí lidé jsou ztraceni pro víru následkem smíšeného manželství. Kdo takové manželství uzavře, toho víra stojí na slabých nohou; vdavky, zaopatření, peníze, platí mu více než víra. Většina dětí z takových manželství bývá po protestantsku místo po katolicku vychovávána. V Německu zůstane nejvýš jedna třetina takových dětí katolíky, které by po právu měly býti všechny katolické.

Další příčinou vzrůstající se nevěry jsou špatné spolky. Už mladičtí chasníci, sotva školu vyšli, jsou organizováni, to jest proti církvi poštváni, náboženství odcizeni, stranám protivným jako nový příměstek připojeni. Právě-li ti lidé, že je náboženství věcí soukromou, tak je to jenom pláštěm pro úplnou bezbožnost. Nejemocnějším, církvi protivným spolkem jsou svobodní zednáři. Kdo sečte oběti, jež on již pohltil! Kde vlády církev zotročují, jednají jen jako nástroj všemohoucího zednářství.

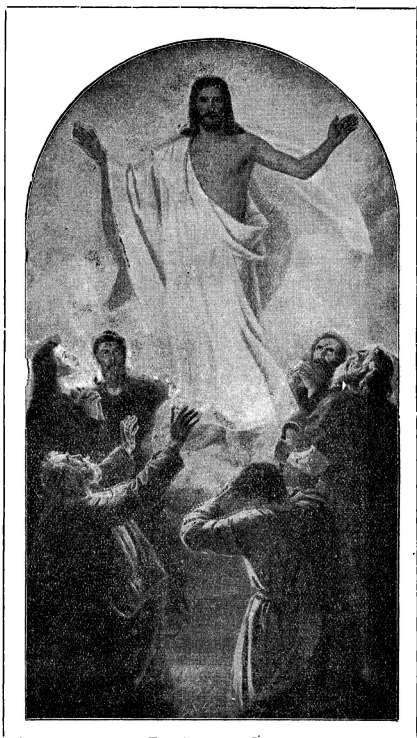
Proticírkevní noviny a knihy sejí všude plevel nevěry. Jako bacilly cholery a morové vniknou všude, do každé dědiny, do každé vsi. Francouzská revoluce počala rozšířením spisů francouzských neznabohů. Kdo se každý den takovou duševní stravou živí, musí víru ztratiti.

Ubytek víry souvisí i se sháněním se porádovánkách. Lidé chtějí se jen baviti; pro vážné záležitosti, pro starost o spásu duše nezbude žádného času. Kdo vede život neřestný, tomu je vůbec náboženství nepohodlným, poněvadž mu připomíná: To a ono zlé nesmíš konat! Hlas svědomí jej obtěžuje; víra stojí v cestě jeho pustému řídění; proto raději praví, že v nic nevěří.

Božský Spasitel vrátil se do nebes, když byl se dříve postaral, aby pravá víra se světa nezmizela. Založil církev svatou a přislíbil jí věčné trvání. I my máme jednou přijít do nebe; proto nás Pán Bůh stvořil, proto za nás Kristus na kříži trpěl. Pozorujeme-li však, jak si svět počíná, a jak víra mizí, zdaž-li nemusíme říci, že většina lidí je ra cestě do pekla? Skutečně je život mnohých jízdou do pekla. Jedou do něho vlakem z á b a v n í m: jejich mysl je jenom na požitke obrácena. Dělají zrovna tak jako lidé před potopou, kteří jen jedli a pili a svatby dělali až do dne své záhuby. Kdo nemiluje vína, ženy a zpěvu, ten zůstane bláznem po celý rok, praví jedno německé přísloví, kterým se taková světská lidé a požitkáři řídí. Celý ten život je jim jen zábavou a domem radosti. Jenom si život zpříjemniti! O sebezapření, přemáhání, obětování není ani řeči.

Druzí zase jedou do pekla vlakem nákladním. Naložili si moc nespravedlivého jmění. Obchod, výdělek, tisíce, miliony, mnoho akcií, vysoký kurs, toť jejich denní rozprávku. Jenom se státi bohatým! O to ostatní se nestarají; na náboženství nevezme se žádný zřetel. Ale i chudobní lidé jedou dnes do pekla vlakem nákladním, když jsou tak do práce zabráni, že žádné neděle nesvěti, že si pro něco nábožného žádného času nepopřejí.

A potom jsou ještě taková, kteří jedou do pekla vlakem loudavým. Prohýří zrovna drahocenný čas a čekají s obrácením, až je pozdě.

Nanebevstoupení Páně.

Svatý Pavel tím se těšil, že zachoval si víru: Dobrý boj jsem bojoval, víru jsem zachoval, život dokončil; a teď je pro mne uschována koruna spravedlnosti, již mi dá Bůh, spravedlivý Soudce. Čím se bude ten těšiti, kdo víru lehkomyslně ztratil, zanedbal, se o ni nestaral? Kdo žil jen pro tento svět, ale ne pro Boha? Zdaliž může očekávat korunu? Zdaliž vystoupí s Kristem na nebesa? Ni-

koliv! Kdo nevěří, bude ztracen, řekl Spasitel. Zachovejme si tedy víru svatou, starejme se, aby i děti naše víru si zachovaly, aby jí naší vinou neztratily. Nejedme za druhými do pekla, zůstaňme na úzké cestě, která vede k spasení, na cestě křížové, po níž Spasitel náš napřed kráčel; ona vede s hory Olivetské přes horu Kalvarskou na horu nebeskou.

A. M. Kadlčáková:

Láska Boží.

Pán Bůh dobrý s nebes výše
okem svým se dívá tiše,
žehná rukou přesvatou,
objímá svět láskou svou.

Všemu tvorstvu život dává,
lidu svému požehnává,
a bylinám, květinám,
káže, by květ daly nám.

Káže slunci v nebi vzplanout
a též rose na zem padnout,
hvězdy, měsíc v moci má
i hor téměř objímá.

On sám světa Pán je mocný,
stvořil svět ten nekonečný
pro blaho zde člověku,
vládne všim On od věků.

Z ruky Jeho vše pochází,
láska Jeho nezná hrází,
vládne moři, řídí svět,
proto Jemu pěj vždy ret! —

Pobožnost prvního pátku.

Napsal Msg. Dr. Rudolf Zhůněl.

Srdce Ježíšovo v lůně panenské Matky od Ducha sv. vytvořené. Duch sv. vstoupí v tebe! a moc Nejvyššího zastíní tě; proto také to svaté, co se z tebe narodí, slouti bude Syn Boží. A hle, Alžběta, příbuzná tvá, i ona počala syna ve stáří svém, a nyní jest již v šestém měsíci, ta, která slove neplodná; neboť nemožná není u Boha žádná věc!

I řekla Maria: „Aj, já dívka Páně staniž mi se podle slova tvého. Tu odešel od ní anděl.“

Nazaret.

Prohledněme si blíže místo, kde Srdce Ježíšovo utvořeno v lůně panenské Matky od Ducha svatého! „Jen nepatrný ještě kousek cesty dělil nás

od Nazaretu“, — tak píše Moravan z Dačic, Bedřich svob. pán z Dalbergu, o své cestě, vykonané po Svaté Zemi roku 1888. „Po chvíli vylezli naše koně na poslední pahrbek, s něhož spatřili jsme ponejprv požehnané město, jež přívětivě a malebně opírajíc se o horský řetěz a obklopeno horami, hledí vstříc poutníkovi. Když doma moje myšlenky zalétaly do vzdáleného Nazaretu, když jsem rozjímal o vznešeném tajemství Vtělení, představoval si přesvatou Pannu, jak modlí se ve své jižbičce, jak zjevuje se jí anděl Páně, aby ji zvěstoval šťastná slova radostného poselství a jak ona skromně odpovídá vzácnými slovy, — vždy představoval jsem si místo toto jako městečko krásné a libezně rozložené.“

„Nyní leželo přede mnou toto město, s nímž zabývala se často moje obrazovnost. Radost naplnila srdce mé a nikdy netušený pocit vnitřního pokoje a blaženosti zmocnil se mne! Nezklamal jsem se, jak se to stává tak často, když přijdeme na místo, o němž jsme tolik slyšeli, četli a které jsme viděli tolikrát zobrazeno. Obraz, jaký jsem si vytvořil doma o místě vtělení, shodoval se se skutečností!“

„Zde tedy v bělostném městě, ve květu Galileje, klíčilo v tichém ústraní nejvzácnější nejnádhernější ratolest z kořene Jesse, z níž vypučel nejskvostnější květ, jaký kdy vykvetl na zemi a oblažil vůni svou všechny národy země. Zde žil jako chudé dítě „tiché a pokorné srdcem“, poddané svým sv. rodičům, Ten, který je věčnou moudrostí a všemohoucností; jehož jméno se zove „Podivný, Rádce, Bůh, Silný, Otec budoucího věku, Kníže pokoje“ (Isaías 9, 6). Ten, jemuž dal nebeský Otec trůn Davidův, aby panoval od moře k moři po všechny věky; jemuž slouží národové, klanějí se králové země.“

„Milý čtenáři! Spočine-li oko tvoje na libezném Nazaretě a rozpomeň-li se, co se tam stalo, kdo tam žil, pak tvoje srdce, byl-liš kdy lhostejným k Marii, bude tě puditi vši mocí ke Královně nebes, jež je „skvíci jako den-

nice, krásná jako měsíc, čistá jako slunce“ (velepiseň 6, 9), a ze rtů tvých, třebaš dávno jsi se již nemodlil, bude zníti Zdrávas!“

Zde Slovo tělem se stalo.

Na místě, kde stával tichý domek Marie Panny, kde anděl Páně zvěstoval Panně Marii poselství, kde Srdce Ježíšovo utvořeno v lůně panenské Matky od Ducha svatého, stojí nyní sličný chrám „Zvěstování Panny Marie“.

„Trojlodní baroční kostel činí dojem nejlepších“, — tak píše očitý svědek, biskup Dr. Pavel Keppler ve svém překrásném díle „Poutě a potulky Orientem“, str. 348. — „Je velmi bohatě vyzdoben a udržován v čistotě. Ke zvýšenému kůru vystupujeme po 12 schodech; mezi oběma těmito schodišti jde třetí schodiště dolů, kde po 15 schodech sestoupíme do andělské kaple, pak do kaple Zvěstování. Je to dosti veliká, apsidě podobná prostora, rozdělená zdi na dva díly. V prvním, který je osvětlen se schodiště, značí sloup na levo místo, kde stál archanděl Gabriel, druhý rozražený sloup místo, kde byla Panna Maria při Zvěstování. Je tam oltář a pod ním nápis: Verbum hic caro factum est. — Zde Slovo tělem stalo se. — V zadním temném oddíle je oltář s nápisem: Hic erat subditus illis. — Zde byl jim poddán.“

„Zde ocitli jsme ve jeskyni, jež v temném klíně svém hosti tajemství spásy, v níž vyprýštil křistálový zdroj vykoupění. Tu s důvěrou můžeme si říci: Zde se událo, co vykládá evangelista Lukáš 1, 26—38 tak podivuhodným způsobem. Zde žila Panna, jejíž jméno je na všech rtech; zde modlila se, vyjevovala víru a naději svého srdce nebi; zde v tiché, osamělé hodině večerní nebo noční — nadzemský jas v temné komnatě, roucho posla shůry; pozdrav, jakého nedostalo se nikdy žádnému tvorů lidskému; návrh a dotaz; okamžik spanilého zmatku, uctivé hrůzy a ticha; potom velké FIAT — „Staniz mi se

dle slova tvého!“ — anděl mizí, panna opět, obklopena tajemným soumrakem, sama na kolenách —“

„Co stalo se? Klekni a klaněj se! Veliké světové hodiny ocitly se ve svém klidném zdoluhavém pohybu u veliké hodiny vykoupení. Nad horami Galilejskými schýlilo se k zemi. V nočním mlčení sestoupila rosa s nebe, stříbřitá, neslyšitelná; pokorně přijímá ji země, uschovává ji ve svém klíně, v nejčistší zlaté nádobě, v lůně panenské Matky. — Zde na tomto místě Slovo tělem učiněno jest, zde ozval se první tajemný tlukot nejsvětějšího Srdce Ježíšova v souhlase s nejčistším Srdcem Marie Panny . . .“

První úder Srdce Ježíšova.

Veliký apoštol národů, svatý Pavel, který nosil na svém těle rány (Gal. 6, 17) Ježíšovy, tedy i ránu nejsvětějšího Srdce Ježíšova, skláněl kolena svá před Otcem Pána našeho Ježíše Krista, aby milým jeho žákům v Efesu (3, 18) a všem jiným věřícím dal poznati šířku, délku, výši a hloubku Srdce Ježíšova, totiž lásku Kristovu, převyšující veškerou poznání lidské. Tento nadšený citel božského Srdce Ježíšova ličí také pocity Srdce Ježíšova při jeho vstupu na zemi. Piše (Žid. 10, 5—9): „Proto vchází na svět praví: Oběti krvavých a darů jsi nechtěl, ale tělo připravil jsi mi; oběti zápalné a záhříšné nelibily se Tobě. Tu jsem řekl: Hle, přicházím, v závitku knihy psáno jest o mně, abych vykonal vůli Tvou, Bože! Pravil: Oběti krvavých ani darů ani oběti zápalných a záhříšných jsi nechtěl, ani sobě nezalíbil, a přece podávají se podle zákona; potom však řekl: Hle, přicházím, abych vykonal vůli Tvou!“

V tomto okamžiku vidělo nejsvětější Srdce celý život svůj před sebou, život plný bolesti, krve, na konci kruté umučení a překorkou smrt. Kdybys ty, človče, při vstupu do života měl před sebou rozestřenu celou knihu

svého života, všechny ty trnité, slzavé, mnohdy krví zbrocené cesty, tu by strach, hrůza, bolest, úzkost sklíčily srdce tvé, první úder tvého srdce byl by zároveň úderem posledním! — Ty jsi však takového života sám si nevybral, Spasitel však vyvolil si bolestný život svůj sám a dobrovolně! Měl v prvním okamžiku svého vstupu na tuto zemi celý život svůj před sebou v jasném obraze, proto i v nejsvětějším Srdci jeho vyvstaly pocity úzkosti, jimiž se chvěly první údery jeho. Proto má to Srdce nejsvětější nad sebou kříž a kolem trnovou korunu.

Svaté Markétě z Alacoque vysvětlil sám Pán obraz ten, když děl, že viděl před sebou celý život svůj po svém vtělení, ale také všechny urážky, jež dějí se mu neustále ve velebné Svátosti oltářní. Jak veliký byl tedy jeho zármutek při tomto prvním úderu Srdce nejsvětějšího?

Tělesné Srdce Pána Ježíše.

Ježíš Kristus, náš Spasitel, byl pravý Bůh a pravý člověk. Proto měl tělo smrtelné a nesmrtelnou duši, jako my. Měl tedy v prsou Srdce, měl vůli a mysl v duši. Proto také jak u sebe tak i u něho jmenujeme jeho nejvnitřější život duševní srdcem. Mluvíme-li o Srdci Ježíšově, míníme tím tělesné jeho Srdce, jež bylo od Ducha svatého utvořeno v lůně panenské Matky, jež láskou k nám bilo od prvního okamžiku svého života, jež pro nás na kříži se obětovalo, prolilo tam i poslední krupěj své nejdrahocennější krve, když nelitostný vojn na kříži je nemilosrdně proklál kopím, jež i nyní je v oslaveném těle v nebi, a jež v našich chrámech ve velebné svátosti Oltářní láskou k nám bije. Toto Srdce je jako celé člověčenství Ježíše Krista, Srdcem a člověčenstvím Syna Božího, je proto Srdcem Božským a nejsvětějším, můžeme a máme se mu klaněti, jakož i celému ostatnímu nejsvětějšmu Tělu Ježíšovu, jak na př.

je přítomno v nejsvětější Svátosti Oltární.

Předmětem úcty je tedy skutečné Srdce Ježíšovo, a ne toliko jako symbol, znak nebo památka jeho veliké lásky k nám! Nejsvětější Srdce jeho nelze právě tak jako celé jeho tělo oddělit od jeho Božství, poněvadž je s ním soupodstatně spojeno v jedné Božské osobě. Mluvice o tomto skutečném Srdci Ježíšově, vzpomínáme zároveň, jak bylo sídlem jeho nejvzácnější lásky k nám, v něm kličilo všechno milosrdenství, sídlila jeho pokora, tichost, oddaná mysl do vůle nebeského Otce, všechny veliké vznesené jeho pocity a myšlenky, nejúčinnější soucit s naší bidou, a právě proto je nám to nejsvětější Srdce Ježíšovo tak drahé a milé.

Prokazujeme nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu pravou úctu Božskou, prosíme je o smilování, nevzdáváme mu žádné úcty toliko podřadné, jako svatým, nebo jako Panně Marii, kterou ctíme nade všechny svaté a svěťce, neboť jemu náleží nejvyšší úcta a klanění se, jako Bohu samému. V řeči tedy správně se vyjadřujeme, říkáme: Božské a nejsvětější Srdce Ježíšovo! — Jestli ono Srdcem nejčistějším, nejušlehtilejším, nejbohatším, nejľaskavějším, nejvěrnějším, jehož zjev jest oku rájem, jehož milostné prameny jsou rozkoší srdci, jehož láska je nejvyšší útěchou duši, jehož slova jsou nejlíbeznější hudbou.

**Parvus Dominus et amabilis nimis
— Malým jest Hospodin, ale lásky-
hodným velice.**

Ve škole mluví se o hvězdách, jejich obrovském rozsahu, o všemohoucnosti

Boha, který vše tak velikolepě stvořil.

Tu minilo kterési dítě, nebojí-li se snad andělé a svatí v nebi Boha, když je tak veliký a mocný? Ale děti vzpomenu si také hned, že v nebi nikdo nemusy se báti; děti také nebojí se svého otce, třeba je veliký a silný! — Jedno dítě pak hned hlasitě vyjádřilo také svou myšlenku: No ovšem; ale malý Ježíšek je milejší a můžeme ho mít velmi rádi!

Veliký Bože, Tebe chválíme; malý Bože, Tebe milujeme! — Tak bychom skoro po dětsku řekli!

Pobožnost nejsvětějšího Srdce má v nás rozmnožit křesťanskou lásku. A kdo je Duchem lásky? Není to tentýž Duch svatý, který vytvořil zázračně nejsv. Srdce Ježíšovo? „Láska Boží je vyлита v srdcích našich skrze Ducha svatého, kterýž nám byl dán!“ (Řim. 5, 5). V krásném hymnu, který pje církev o letnicích k účtě Ducha svatého, jmenuje se Duch svatý „živým pramenem, ohněm, láskou, duchovním pomazáním“. Spasitel sám praví: Duch svatý mne oslaví! (Jan 16, 14); žádá tedy, bychom i my ctili Ducha svatého.

Na jiné ještě zřídlo lásky křesťanské upozorňuje nás vyzvání: „Srdce Ježíšovo, od Ducha svatého v lůně panenské Matky utvořené!“ totiž na úctu Marianskou. Vzávejme i Marii Pannu, aby nám svou přímlovou vyprosila velikou lásku křesťanskou dle Srdce Ježíšova. Její slovo je dojista v nebi mocné!

Rozsáhlý je dojista obsah našeho vyzvání, kéž i veliká je naše láska k nejsvětějšímu Srdci Páně vlivem Ducha svatého na přímlovu Marie Panny!

Kristu.

Ježíši Kriste, spasení jisté,
k Tobě má duše pospíchá,
když moje srdce zabouří prudce,
s jménem Tvým bolest utichá.

Láska Tvá svatá, kdo k Tobě chvátá,
pomůže ztišit žal i trud,
proto má duše k Tobě vždy tluče
a láskou plní se hrud.

Ježíši milý, v každé chvíli,
ochranu skýtej duši mé,
dej sílu k boji ve světa znoji,
v modlitbě vroucí prosíme.

Ježíši drahý, paprsek vlahý
do duše sešli lásky své,
by jednou sobě odpočat k Tobě
duše má přišla v lokty Tvé!

Z úvah o evangelii.

Napsal biskup Otakar Procházka. — Autor. překlad B. Kyselého.

(Pokračování).

21. Veliká láska — veliká odměna.

„Tedy, když poobědvali, řekl Ježíš Šimonovi Petrovi: Šimone Janův, miluješ-li mne více, nežli tito? Dí jemu: Ovšem, Pane, ty víš, že tě miluji.“ (Jan, 21, 15).

a) Ježíš klade třikrát tuto otázku, chce totiž s důrazem vyzvat: Petře, velmi, převelmi mne miluj. Úmysly mé s tebou jsou důležité a jen tehdy může zastati úkol svůj, máš-li duši milující. Vzplañ se mnou v jeden plam a budeš moci potom jiné voditi ke mně. Jinak nebudeš mti k tomu uschopnění. Miluj láskou velikou, t. j. 1. neměj hřichu, 2. osvoj si ctnosti; 3. odpočín ve mně jako v příteli. Necht nevystane v tobě již pokušení, máš-li se rozhodnouti pro svět či pro Boha. Svět zmizí před láskou Boží a já jediný zůstanu v srdci tvém. — Jak vznešené tu naučení! Kdo chce přivést lidi k Ježíši, ten zahoř třikrát silnější láskou, jinak nebude vhodným nástrojem velikého díla Božího. Ba naopak, stálý nezdar bude

mu údělem, utone v prázdné formalitě.

b) V duši Petrově zní troji ta otázka nadmíru podivně. Což Mistr pochybuje, či jenom povzbuzuje? Nevzpomíná trojího zapření? Jak bolná vzpomínka mísí se tu s medosladkou odpovědí! Pane, miluji tě; aspoň myslím a věřím, že tě miluji. Pane, ty všechno víš, já pak do budoucnosti nevidím, avšak vinu se k tobě s úzkostlivou vroucností. Zda smím to vysloviti, zda smím tě ujistiti, že tě miluji? Nyni bdím, dávám na se pozor, modlím se! Od zeleného čtvrtku mnoho jsem zažil, zmoudřel jsem a polepšil jsem se. Musím tě milovati a miluji tě.

c) Řekl jsem: Pasiž beránky mé... Pasiž ovce mé... (v. 16, 17).

Ustanovuji tě pastýřem, králem. Mocné je království tvé. V něm jest péče o všechny, obět a ochota k posloužení, neboť jest v něm i láska. Nečiním tě pánem, nýbrž pastýřem. Mnoho jest oveček pobloudilých; jdi za nimi na poušť! Mnoho jest pádů,

mnoho pohoršení; jdi tedy a pracuj „in sollicitudine“ — s úzkostlivou pečlivostí, ale nesmi ti scházeti radosti, která tkví v hlubinách srdce dobrého pastýře. Kdo miluje, nesmi míti duši temnou, zachmušenou; i když zapláče, tryskají slzy jeho ze sladké prohlubně lásky. — Miluj prakticky, jak právě třeba lidi milovati; stýkej se s nimi a sděluj jim z tepla srdce svého; právem a nařízením nesmi se dobrý pastýř spokojiti. Slabá, skomirající bude láska tvá, budeš-li pouze poroučeti a nikdy jednati. Stůj v tomto životě pohotově s celým srdcem a najdeš stopy Páně, po nichž bys kráčet. Silným je vůdce, který tak předchází a vede, že téměř táhne za sebou, i pomáhá i povzbuzuje.

22. Za Kristem i na kříž.

„Amen, amen pravím tobě: Když jsi byl mladší, opasoval jsi se a chodíval's, kam jsi chtěl, ale když sestárneš, vztáhneš ruce své, a jiný tě opáše, a povede, kam ty nechceš. To pak pověděl, znamená, kterou by smrtí měl oslavit Boha. A to pověděl, řekl jemu: Pojď za mnou. Obrátiv se Petr, uzřel toho učedníka, kteréhož miloval Ježíš, kterýž i odpočíval při večeři na prsech jeho... Toho tedy když uzřel Petr, řekl Ježíšovi: Pane, co pak tento? Dí mu Ježíš: Chci, aby on tak zůstal, dokudž nepřijdu, co tobě po tom? Ty pojď za mnou.“ (Jan, 21, 18—22).

a) Petře, znova pravím ti: následuj mne. Před třemi lety zval jsem tě podobně: pojď, následuj mne, povedu tě. Opust' tiché břehy rodného svého jezera a pojď za mnou ochotně a horlivě. A tys mne následoval; nemůžeš říci, že jsem tě vodil po cestách nepříjemných a že láska má nenahradila ti tvoji síť a chýži. Nyní však pravím ti se zvláštním důrazem, abys mne následoval i když mine tě sladká, lahodná láska a když staneš na cestách drsnějších a neschůdnějších; i tu zachovej mi věrnost! —

Petr tomu docela nerozuměl; Řím a hora Janikulus, kde měl státi jeho kříž, toť bylo mu něco zcela neznámého. — Kdyby toto tajuplné pozvání nebylo se mu uchytilo v duši tak podivuhodnou silou, daleko ruchu světa, v idyllickém ústraní půvabné přírody, byl by asi dokonal život svůj v tiché chatě rybářské; ale výzva ta vyrvala ho z obyčejného zaměstnání a postavila jej na dráhu bojů, před strašnou smrtí; pohrdaný, nepatrný příslušník národa židovského přibít jest na kříž dolů hlavou. Zpupný Řím jej potupně rozdrtil, ale smrt jeho zatřásla kolosem imperia.

Přilneme s bedlivou věrností k Ježíši, ať nás vede kamkoliv a třeba se nám někdy nedostává milé jeho útěchy ve službě naší, nedbejme a držme se hesla svého: „Na p r o s t á v ě r n o s t“.

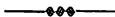
b) Lehký bývá sebezápor, který si ukládá člověk sám ve své zbožnosti a vřelé horlivosti, mnohem však těžší bývá sebemrtvení, k němuž nás jini vybízejí. Na cestách života naskytá se nám na tisíce obtíží, býváme uráženi v nejsvětějších citech svých, srdce nám krvácí, bezzásadnost, nemravnost, nevěra nás obkličuje a trýzní — toť kříž, na který nevstupují sám, nýbrž bývám přibít jinými. Těžko jest ho nésti, ale na nejvyš potřeбно. Přijmeme takový kříž, a zastavme se před ním s velikou duší a vznešeným sebevědomím, jaké ovládalo Ježíše; i v takových chvílích temnosti bude nám svítiti jeho světlo a my půjdeme s duší krásnou tímto mrazivým, znetvořeným světem. To bude náš boj, ale také vítězství s Kristem.

c) A co se stane s Janem? tázal se Petr. A odpověď Páně: Tím si nelam hlavy, co bude s tím či oním. Nepřemítej, proč připraven tobě kříž, ne pak jemu, proč ty máš vstoupiti na horu utrpení, ne pak on. Pokoř se před ustanovením Božím, jež tebe se dotýká a buď věren až do smrti. Nestačí ti věděti, že tato cesta tvá je podle vůle Boží? Ci pozastavuješ se

nad tím, že Bůh má mnoho cest a že věrnému má stačiti, jde-li cestou sobě vytčenou, jako se stejným leskem, se stejnou přesností krouží hvězdy svými drahami? — Ano, vůle Boží, to bude cesta moje a vůdčí hvězda má! Třeba bych měl bráti se tmavými a ledovými

vými oblastmi, chci stále pečovat, abych kráčet cestou Bohem určenou s jasnou v lici a věrně jako lesklé hvězdičky na nebi. Buď život můj jako zářící let hvězdy i v chladné noci lednové!

(Pokrač.)

A. M. Kadlčáková :

Ve přírody Boží chrám.

Ve přírody Boží chrám
každého dne pospíchám,
oko moje plane, svítí,
trhám v kytku luční kvítí.

Všecko hlavu k zemi sklání,
v pokoře se Bohu klaní,
slávy Jeho plná zem,
neb On žehná tvorům všem.

Poslouchám zpěv sladičkový,
jímž chvěje svět celičkový,
duše k Bohu výš se nese,
klaní se Mu v tichém plese.

Ve přírody Boží chrám
každý dep jen pospíchám
a tam zpívám píseň s ptáky
Bohu, jenž dlí nad oblaky.

Obrázky z katolických misii.

Podává Maxmilian Weinberger.

Gablibo, čaroděj z Gudeve.

Staří Chaldové a Egypťané — píše misionář v Togo v Africe P. Heřman Patzelt — měli své vykladače snů, Řekové své věštiny, Římané své věštky, řečené augury, a ještě před několika stoletími bylo zkoumání hnězd ve vzdělaných společenských kruzích oblíbeným prostředkem, dovědět se věci budoucích. Po dnes ještě hádák z ruky a ve velkých městech je celá spousta vykladaček karet. Jaký div tedy, že i pohanský černoš má své hadače? A tak jako ve vzdělané Evropě toto řemeslo kvete a mnoho vynáší, tak je i v temné Africe hadačství výnosným obchodem.

Zdejší černoš nazývá hadače „boko“. Aby takový boko hádati mohl, musí si zaopatřit tak řečeného „afu“, zázračný to prostředek, kterého si musil dlouholetou službou u nějakého vrchního boka vysloužiti a nad to dobře zaplatiti. Za to jej nadboko zasvětil do umění šalby a podvodu. A co je to ten tajemný affa? Affa pozůstává z několika uhlazených palmových jader, které jsou stále bílou rouškou přikryty a kterých nikdo nesmí viděti. Kdo by se na ně podíval, toho by affa usmrtil. Mimo to má boko šňůrku, na které jsou navlečeny plody jakéhosi ovocného stromu a z ní hádá budoucí věci. Avšak boko jest nejen hadačem, ale má též všelijaké bůžky,

Královna Máje.

za jichžto pomoci a vlivu provozuje různá kouzla a rozmanité čáry a na pověřčivých lidech vydírá peníze. Již affa činí boko velkým mužem a má-li mimo to několik kouzelných bůžků, je mužem obávaným. Má moc usmrtni nebo začarovati, že jed a otrava jedem hrá v této příčině hlavní úlohu, netřeba dokládati. Za dřívější německé osadní vlády bylo již několik čarodějů proto k smrti odsouzeno.

V osadě Gudeve žil mnoho let boko, jehož příjmy byly zajisté mnohem větší nežli příjmy tamějšího vrchního pohlavára. Jmenoval se Gablibo a byl velmi zámožný. Obchodoval i s Evropany a půjčoval svým krajanům peníze na vysoké úroky. Byl zkrátka vyloženým vydíračem a lichvářem. Jediný jeho protivník v celém kraji byl vrchní pohlavár, ale ten netroufal si proti němu zakročiti ze strachu, že by musel zemřít, kdyby se proti němu něčeho odvážil. Než jednou se mu jeho vyděračnost a lakota přece nevyplatila.

Aho, černoch ze sousední vesnice, byl v peněžní nesnazi a vzal k bokovi své útočiště. Vypůjčil si od něho 40 marek a zavázal se, že příležitostně peníze vrátí. Ale schytralý větitel hlásil se brzy, že peněz potřebuje. Aho neočekáváje tak brzké upomínky musil se přiznati, že okamžitě není s to, aby zaplatil. To věděl Gablibo beztak dobře a právě proto přišel pro peníze, aby rozpaků svého dlužníka náležitě využítkoval. „Nemáš-li peněz,“ pravil, „dobře, ale za to dej mi na čas svou dceru; může zatím při mém domě pracovati.“ Co měl ubohý Aho dělat? Že prosby a pláč srdce lichvářova neobměkčí, věděl dobře; udati ho u soudu, k tomu scházela mu odvaha. Obával se, že boko svými kouzly soudce osálí, anebo jej samého zabije.

Tak se stalo, že dcera Ahova, Marie jménem, musila chtíc nechtíc k bokovi do služby. Pracovala tam na poli a za to dostávala hrst rýže denně. Mezitím pracovala celá rodina Ahova, aby dlužní sumu sehnala a

děvče z rukou bokových vysvobodila. Konečně přišel otec k bokovi a dluh zaplatil. Ale boko shrábl dychtivě peníze a pravi hostejně: „Ano, chcete-li děvče dostat domů, musíte mi přinést ještě 20 marek, jinak zůstane zde a já jí dám některému z mých synů za manželku.“ Na straně Ahovy rodiny nastalo zděšení. Odkud vzít ještě 20 marek? Stálo to dosti práce a námahy, sehnat oněch 40 marek. Dcera prosila a zapřísahala své příbuzné, aby ještě oněch 20 marek zaplatili, aby nemusila zůstat v rukou tohoto bidníka a nezahynula na těle i na duši. Ale rodičové báli se bokovi odporovati, aby se jim nepomstil. Radili pouze dceři, aby zatím ve službě zůstala, až by se naskytla příležitost k úniku. Dcera svolila, ale s pevným úmyslem, že na každý způsob ještě před svatbou z domu bokova prchne.

Ale Gablibovi neušlo, že se něco potají kuje a proto hleděl svatbu co možná urychlit. Věděl též dobře, že po svatbě nebude na útek ani pomýšlení. Asi za týden určil den svatby. Zrána dal zabiti prase a navařiti rýže. Dva plné hrnce rýže měly býti poslány rodičům nevěsty a tím měla býti manželská smlouva uzavřena.

Téhož dne přišel jsem náhodou do Gudeve a dověděl jsem se, co se stalo. Dal jsem si děvče zavolati a s ním přišel i boko a přibuzní děvčete. Táral jsem se nyní děvčete, zdali se sňatkem souhlasí. Nechtěla o sňatku ani slyšeti. Vyzval jsem tedy boka, aby děvče ihned propustil, jinak že ho udám u vrchního pohlavára. Ale Gablibo odpovéděl zcela hostejně: „Děvče propustiti nemohu; znám vaše evropské zákony, ale zatím učiním, co mně bude libo.“

Šel jsem nyní s děvčetem a několika svědky k vrchnímu pohlavárovi, a věc jsem mu přednesl. Na tuto příležitost pohlavár už dlouho čekal — radostí mlaskl jazykem, — nyní mohl na svém nepříteli se pomstiti. Bez meškání poslal svého sluhu k bokovi, aby ihned k soudu se dostavil. Ale

sluha vrátil se s nepořízenou. Boko vzkázal, že má zatím něco jiného na práci a k soudu že nepřijde. Nyní vyzval ho pohlavár po druhé, aby ihned oddávky zastavil a přišel. Ale odpověď bokova zněla: „Až budu hotov, přijdu. Boko přijde, kdy bude chtít.“

A když posel po třetí ho k soudu pozval, vzkázal, že právě poslali „výslužku“ rodičům děvčete a že přijde.

Konečně se dostavil v průvodu svých přátel. Na otázku pohlavárovu, zdali se dopustil toho, co se mu za vinu klade, odpověděl sebevědomě: „Ano, to jsem já Gablibo, jakožto boko učinil.“ — Dobře, jestliže jsi to tedy učinil, musím tě potrestati.“ — „Dobře-li jsem rozuměl,“ odpověděl Gablibo obrácen k okolo stojícím, „chce pohlavár boka potrestati. Rcete mu, že boko se od něho trestati nedá.“ To řka odešel.

Za takových okolností nezbyvalo, než věc udati okresnímu soudu. Stalo se hned druhého dne z rána. Neuplynulo ani 24 hodin, objevila se v Gudere vojenská stráž, boka zatkla, a poněvadž se měl k útěku, zavěla jej na noc do obecního vězení. Zároveň zabavila stráž všechny bokovy bůžky a kouzelnické předměty a následujícího dne viděli obyvatelé neobvyklý průvod: napřed kráčeli čtyři

nosiči nesouce bokovy zabavené bůžky a amulety, následovali dva nosiči s potravinami a průvod uzavíral boko uprostřed vojenské stráže.

U okresního soudu nedělali s bokem velkých caviků. Žalobníkem byl sám vrchní pohlavár. Rozsudek zněl takto: „Veškerý bokův kouzelnický krám se zabavuje, zapovídá se mu pro vždycky každé hadačství a odsuzuje se na měsíc do vězení. Trest musí nastoupiti ihned.“

Rozsudek měl dobrý účinek. Černoši se boka více nebojí a prozradili naň mnohé jiné nepravosti a podvody, které dosud byly tajny.

Bohužel není tento případ jediný. Takových boků žije na rozsáhlém území osady Togo ještě mnoho. Mnozí z nich, je-li delší čas suché počasí, mámí a odírají lid tvrdice, že mohou déšť přičarovati. Když minulého roku se rozmohly neštovice a lidé umírali, těžili z toho zase čarodějové a obohacovali se na útraty domorodců, kteří vzniku a průběhu strašné té nemoci neznají. Gablibo, kouzelníka z Gudove, zastihlo sice ráme trestající spravedlnosti, ale řemeslo jeho sou-druhů kvete dále. Zhoubný vliv těchto podvodníků na ubohé pohany shrouti se teprv tehdy, až vira křesťanská v Togo zapustí pevné kořeny a jako očištný kvas veškerý život černochoů pronikne.

A. M. Kadlčáková:

K Bohu.

V světa viru nezahynu,
když se k Bohu utíkám,
v Něho viru, lásku, naděj,
v srdci mém když uchovám.

On mne sílí v každou dobu,
k nebi svůj když zvednu zrak,
podá síly duši zmdlené,
zažene i trudů mrak.

Jeho láska je tak velká
nikoho jak na světě,
s ní nás laská jako květy
sluncem jasným v rozkvětě.

K svému Bohu ruce spínám
v neštěstí i v radosti,
jak jen mohu pomodlím se,
v srdci klid se uhostí.

Bl. Anna Maria Taigi.

Napsal Jan Tagliaferro.

(Pokračování.)

V těchto zápasech utíkala se Anna Maria k modlitbě, vzývala nejsv. jména Ježíš a Maria, ozbrojovala se trpělivostí a pokořovala v žalu a lítosti nad svými chybami. Někdy unikla pokušením prací pilnou, kterou se hleděla rozptýlit, i v noci, kdy peklo obyčejně útočilo.

Ale přišly chvíle, kdy mocná pokušení ji úzkostí nahnala; začala se trásti, plakala, poroučejíc se Panně Marii, sv. andělům, zvláště sv. Michaeli. Vzývala nejsv. jména Ježíš a Maria s takovou vírou, že zlí duchové zuřice prchali.

Při všech bojích nezanedbala nikdy svých pobožností, ale rozmnožovala je úžasnou statečností; zdvojnásobila své obvyklé umrtvení, svoje posty a modlitby za spásu duší. Nejkrásnějších kofistů dobyla v době těchto útrap.

Pokušení a vnitřní úzkosti, i tělesná utrpení pronásledovaly blahoslavenou i při modlitbě; často ji při tom obil studený pot, provázený rozčilením a nechutí, že by se zdálo, že ztratí trpělivost. Zlí duchové měli ďábelskou radost, by ji všemožně trápili. V létě byla trápěna hmyzem, jenž se usazoval na různých údech, i v nose a uších. Zůstala při tom nehybná jako socha, ačkoli čtvrt hodinka modlitby se zdála delší jako tři hodiny práce lopotné. V zimě trápily ji oznobeniny, hostec a dýchavice, jichž bolesti rostly při modlitbě. Několik let vítězných daly duši její neobmezenou vládu nad tělem, jež ji bylo ve všem poddáno; očistilo se ohněm utrpení. Duše nejhorlivější je v útěchách méně horlivou v pobožnostech a kajicnosti, jak byla blahoslavená při největších mukách duševních i tělesných, jimiž byla zahrnuta až k smrti. Jak skvělé svědectví lásky, jež trpí pro Boha, jak hrdinná soustrast a dobrovolné mučeníctví pro

bližního, jak skvělý příklad mimořádných ctností, hodný, by představen byl všem pravým přátelům kříže!

Její božský ženich ulehčil jí občas a hlas Boží povzbuzoval ji chvílemi, aby kráčela dále po bolestné cestě na horu Kalvarii; ale tyto nebeské útěchy, jež jako blesk přišly a vznikly, toliko rozmnožily její touhu. Odrobiny hosené psu vyhladovělému hlad jeho nemírní, ale zhorší, probouzí ho a neukojí ho.

Dostalo se jí milostí nebeských, ale místo by jako někdy byly zřídlem radosti duchovních, vedla ji vytržení k úvahám bolestným. Pán Bůh ukázal jí neščetná zla po světě rozšířená, tresty jeho spravedlnosti připravené, hříchy národů i kněží. Proto vytržení a zjevení neposkytla srdci jejímu žádné útěchy; ale láska k bližnímu poháněla ji k novým modlitbám, aby Pán Bůh zadržel svůj hněv a svůj trest spravedlivý. Vroucně nabízel se Pánu za obět smírnou a Pán Bůh, jenž vyslyšel její prosby, vztáhl opět ruku své spravedlnosti nad ní, aby na ni seslal nové a kruté bolesti.

5. Co trpěla od lidí?

Jestli zlí duchové dali někdy pokoj, užívali lidí za nástroje své zloby.

V chrámě sv. Bartoloměje na náměstí Colonna, kde Anna Maria obyčejně chodila na mši sv. a ke stolu Páně, postavil se starší muž k ní a strhl ji, když se blížila k zábradlí, aby přijala Tělo Páně, prudec plátno z rukou. Anna Maria zůstala klidnou, nedala se zmásti, čekala klidně, by při jiné mši sv. šla ke stolu Páně. Satan vida, jak trpělivost blahoslavené přemohla tuto zkoušku, způsobil, že kněz, jenž v tuto hodinu sloužíval mši svatou, minul Annu Marii, nepodav jí Těla

Páně. Tato zkouška trpělivosti trvala nějaký čas, když její vůdce případ zpozoroval. Jsa živé letory, oslovil u dveří chrámových muže, jenž Annu Marii pronásledoval až k stolu Páně a vytkl mu přísně nepřistojnost tuto. Pak zašel do sakristie, když tam kněze nalezl sama, žádal, aby se zodpověděl, proč veřejně odepřel sv. přijímání a hrozil mu, že ho obžaluje u představeného. Kněz byl překvapen, že duchovní v Římě tak známý se ujímá této chudé ženy a prosil za odpuštění svého nedopaření. Od té doby mohla Anna Maria svobodně chodit ke stolu Páně.

Její duchovní vůdce se domníval, že jí tím radost způsobil, že ji ochránil od podobných dotěrností; ale právě naopak se stalo; když šla z kostela byla zarmoucena, jako by ztratila vzácný poklad. Co jste to udělal? řekla mu. Případem rozehvěn odpověděl kněz živě: Když se vám to líbí, býti uraženou, trpíte to z lásky k Bohu, já však toho nesmím připsuťi, když to pozoruji. Jděte svou cestou, já půjdu také svou cestou; v té věci spolu nesouhlasíme.

O té věci svědčí její manžel: „Jakkoli se moje žena snažila každému dobře činiti, byly přece zlé jazyky, které ze závisti, že tolik vznešených osob k nám přicházelo, aneb nášepty zlého ducha pohnuté, ji nenechaly na pokoji. Připomínám si, že

zlá jedna žena byla tak nestoudna, že se dotkla její cti. Když na mé zakročení byla uvězněna, moje žena nad tím se zarmoutila a usilovala ze žaláře ji vysvoboditi. Pozoroval-li jsem, že ji někdo urazil, nestálo mu to za to, ale nemohl jsem ji všude sledovati pro své zaměstnání v domě Chigi. Viděl-li jsem, že služebnice Boží se rmoutí nad tím, že se míchám do takových věcí, řekl jsem: „Čiň co chceš a jak chceš, máš-li ráda, by lidé házeli kamením po tobě a jim i kamení od ruky chceš podávat, čiň, co se ti líbí.“ Když jsme bývali na Korzu, sousedka mou ubohou ženu podrobovala několik let příkré zkoušce; byla buď bláznivá aneb zlým duchem posedlá, neboť přednášela pomluvy, jež nelze vymysleti způsobem přirozeným. Moje žena nedbala na tyto potupy, pozdravovala zdvořile zlou ženu, když ji potkala na schodech a někdy ji též obdarovala. Ale vše neprospělo, protože zlá žena ji dále pronásledovala svými pomluvami. Byla to obchodnice plátnem, která již nežije.“ Anna Maria prosila Pána za ni, aby ji netrestal, a Pán jí odpověděl, že tato pyšná žena jednou u dveří jejich bude žebrati. Když na to ještě vroucněji prosila, aby tento trest odvrátila od své pronásledovatelky, slyšela slova: „Spokoj se s tím, že ji potrestám v tomto životě, místo na onom světě.“ (Pokrač.)

Různé zprávy.

Dojemný důkaz ušlechtilé lásky k sv. Stolicí. Z Pekingů píše se 10. srpna 1923 do „Observatore Romano“: Mons. Celso Constantini, ukončiv ve Wuchang spolu s 21 konsultory přípravné práce pro generální synod, přijel 18. července do Pekingů. Čhtěl přijeti zcela soukromně v tichosti, neboť oficielně byl již uvítán na počátku roku; než několik hodin před

jeho příjezdem telegram sdělil, kdy má přijeti. Tu zástupci výboru katolíků, který daroval sv. Otcí Piu XI. novou residenci pro apoštolskou delegaci, vypravili se na první stanici před Pekingem, aby Mons. Constantiniho uvítali. Na nádraží pekingském byl očekáván Mons. Jarlinem se zástupci kleru a význačnými katolíky pekingskými. Výbor čínských katolíků daroval

apošt. delegátovi nádherný automobil, v němž, ozdobeném vlajkou papežskou a čínskou s lokaji v livrech papežských barev, byl dopraven napřed do domu apošt. vikáře a pak do své nové residence. Katolíci mu připravili skvostný banket, jehož se zúčastnili Mons. Fabregue a jiní zástupci kleru; při této hostině byl čten pochvalný přípis kard. Van Rossuma čínským katolíkům pro jejich ušlechtilou iniciativu. Třeba podotknouti, že čínští biskupové nejen že podporovali všemožně tento ušlechtilý podnik katolíků, ale vyhradili si též, že sami zařídí kapli pro apošt. delegaci. Apoštolský delegát navštívil po té ministry vnitra a zahr. záležitostí a sám pak přijímal návštěvy úřadů a vynikajících osobností ve své residenci. Tato residence jest krásný palác v dokonalém elegantním čínském stylu, zcela nový, vystavěný nedávno od knížete Tsín. Jest rozdělen ve 2 skupiny budov se 3 dvory (nádvořími) a má více jak 60 pokojů. V sále jest krásný obraz sv. Otce od vynikajícího malíře. Palác byl bohatě opatřen od katolíků vším, koberci, čínskými malbami, překrásným nábytkem, starožitnostmi, z nichž mnohé jsou velké ceny. Mons. delegát zamýšlí poslati na misijnářskou výstavu v r. 1925 tato některá zvláštní a charakteristická díla umění čínského. Residence jest opatřena vším evropským pohodlím. Křesťané praví, že zatím chtěli ihned poskytnouti pohostinství zástupci sv. Otce v tomto již hotovém paláci. Zamýšlejí však vybudovati palác ještě větší, který by vyjadřoval lásku všech věřících Číny k sv. Otci „a naše láska a naše oddanost k sv. Stoliči — tak pravil předseda katol. výboru — jsou veliké“.

Pomník matkám. V kostele Sv. Kříže ve Florencii bude postaven pomník největším hrdinkám a trpitelkám světové války, totiž matkám. Pomník bude zřízen z podnětu knížete z Gonzagy. Přispěje k němu země i město, vedle toho vyloženo bylo veřejné upisování, jemuž v čele postaveno toto heslo: „Svět se zřítíl do

zločinů a dobrodružství, aniž by se byl optal matek.“ — A to právě má být napraveno tímto pomníkem.

Fochova víra. Maršál a vítěz ve světové válce, maršál Foch, se nikdy netajil svou vírou. Při uzavření příměří bylo jeho prvním myšlením poděkovati Pánu nebe a země za vítězství, kterého mu dopřál nad nepřáteli. Ve chrámu sv. Martina v Toursu jest mramorová plaketa s tímto věnováním: „Svatému Martinu věnuje Foch, maršál Francie, 11. listopadu 1918.“ Zatím, co Francie jásala, klečel Foch před oltářem, děkuje Bohu a sv. Martinu, že byl nástrojem té radosti své vlasti.

Běsnění ďáblov. V polském listě „Czasu“ píše se pod tímto titulem o ďábelském běsnění sovětů proti náboženství vůbec a proti katolicismu a pravoslavi zvláště. Píše se tam: „Ďáblovo běsnění protináboženské na Rusi neustává, zvláště na jižní Ukrajině vydan byl dekrét, dle něhož kostely církvím zabrány a jen ze zvláštní milosti obcím pronajímány za vysoké nájemné. V Turkestanu a v Zákavkazi jsou chrámy zavřeny. Po celé Rusi se koná přednášková propaganda proti katolické církvi a proti pravoslaví. Plyne z toho, že ruský ďábel má děsný strach z připravované a toužebně želané unie náboženské!“ Heslo „religio depopulata“, „v prach zdeptané náboženství“ se provádí všude, tu skrytě a tajně, čistě po farisejsku, tam otevřeně a divě, po bolševicku, — ale všude stejně po ďábelsku.

U příležitosti 30let. výročí smrti slavného ruského skladatele Čajkovského († 6. listop. 1893) uveřejnily časopisy ličení posledních dnů jeho dle znamenitého díla životopisného: „Život Petra Čajkovského“: Z ličení toho pravdivého lze poznati ubohost i velkých uměleckých duší, když nemají živé sv. víry ve věčnost a nesmrtelnost. Čajkovski, píše jeho životopisec, miloval život jako málokdo a myšlenkou na smrt si nikdy tvorby své nekalil. Několik dní před smrtí neočekávanou

mluvil s hercem Varlanovem o spírismu (kde není pravé viry, jest vždy nějaká pověra). Varlanov posměšně mluvil proti víře v život záhrobní a o všem, co připomíná smrt. Ničím nemohl se herec V. více zavděčiti Čajkovskému jako takovou řeči: Čajkovski s nadšením souhlasil a srdečně se smál. „Však my se ještě seznámíme s tou zubatou,“ pronesl vesele při odchodu a dodal: „Ostatně máme do ní ještě daleko; vim, že budu dlouho živ!“ Ale nebyl; v zápětí přikvačila nemoc, které se ani ve snu nenadál a té 53letý Čajkovski, jinak zdrav a silný, stojí na vrcholu své slávy ve 4 dnech podlehl. Dne 1. listop. 1893 byl v divadle; po divadle zajel ve společnosti přátel do restaurantu Leinerova. Č. chutě zapíjel večer jak obyčejně bílým vínem s vodou mineralní. O druhé hodině noční vrátil se ve společnosti svého bratra domů; cítil se zdrav a silný. Zbytek noci byl však zlý. Čajkovski hned ráno stěžoval si na špatnou noc a žaludeční potíže, ale nepřikládal tomu váhy, mival to častěji a brzy to pominulo. Před polednem šel na návštěvu k příteli E. Nápravníkovi, prvnímu kapelníku carské opery, Čechu; ale nedošel k němu, vrátil se a uleh, nechtěl však, aby byl volán lékař, ač měl Dr. B. rád. Do jedné hod. odp. byl čilý, napsal dva dopisy, třetího již jen několik slov. Bylo hůře, přivoláný lékař prohlásil stav za vážný. Nemocný měl průjem a dávení; bolesti měl velké, křičel z plna hrdla. Zmocnilo se ho zlé tušení i k bratru svému řekl: „Mně se zdá, že je to smrt. Buď s Bohem!“ V noci přidružily se křeče, hlava a končetiny začaly modrat a chladnout. Čajkovski zaslchl jak lékaři rozkazovali k zabránění nákazy domácím a zvolal: „Toť ona, cholera!“ Po celou noc litoval Čajkovski všech kolem sebe, že jim působí starost a nepohodlí a děkoval jim za sebe menší službu. 4. listop. dostavila se úleva a Čajkovski řekl k lékařům B.: „Děkuji Vám, vytrhl jste mne ze spárů smrti,“ ale

brzy poklesl na mysli úplně; naděje na uzdravení jej opustila. „Odejďte, volal k lékařům, nejste tu nic platní, mně se neuleví.“ Lékaři nařídili teplou lázeň. Čajkovského se zmocnila úzkost, jeho matka totiž, kterou vroucně miloval, zemřela rovněž cholerou, když mu bylo 14 let a smrt ji zasáhla v tom okamžiku, když ji posadili do vany. Čajkovski na otázku lékaře pravil: Velmi rád, ale já jistě zemru jako zemřela moje matka.“ Ke koupeli nemocný měl ustavičně průjem. Spal mnoho, ale těžkým snem, občas blouznil o půlnoci připravena opět lázeň, nemocný souhlasil, byla mu teplá voda příjemná; ale brzy prosil, aby jej vyňali z vany, protože slabne, a vsutku, co jej vytáhli z vody, zachvácen byl mdlobami a síly ochabovaly vůčihledě. Bratr Modest neopouštěl ho ani na okamžik. Po přání bratrově bylo po 10. hod. noční posláno pro kněze (pravosl.), nemocný upadal již v bezvědomí. Duchovní předčítal modlitby umírajících nahlas, ale ani jediné slovo neproniklo již k vědomí nemocného. Dech se krátil. Pojednou oči usínajícího se otevřely. Čajkovski spočinul pohledem na třech nejbližších stojících osobách — mezi přítomnými byli oba bratři jeho a sluha — pak zvedl zrak k nebi. Za několik okamžiků vydechl naposled po 3. hodině noční dne 6. listopadu 1893. Čajkovski byl mrtev.

Noví rytíři Čestné legie. Poslední jmenovací listina řádu Čestné legie francouzské obsahuje jména 3 biskupů: versaillského biskupa Msgra Sibiera, Msgra Legasse, biskupa z Périgneux a Msgra de Carsalade z Perpignanu; mimo to děkana Sealberta, faráře z Dunkerque.

Tyrolské německé paní u sv. Otce. Deputé německých žen z jižních Tyrol, která se odebrala do Říma s protestem proti jazykovým nařízením ve škole a náboženských hodinách, byla také přijata svatým Otcem ve slyšení.

Obětování denního úmyslu.

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejsv. Srdcem svým Bohu chvály jsi vzdával a nyní v nejsv. Svátosti oltární po vši zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa, obětuji Tobě celý dnešní den, ani sebe menší částky jeho nevyjímaje(ic), za příkladem nejsv. Srdce blahoslavené a neposkvrněné Panny Marie, všeliké úmysly a myšlenky, všeliké city a žádosti, všeliké skutky i slova svá. (Odpustky 100 dní jednou za den, Lev VIII. S. Congr. Indulg. 12. prosince 1885. Diec. kurenda brn. 1886 č. 11).

Obzvláště Ti je obětuji za Tvou svatou církev a její nejvyšší hlavu, za mariánské družiny a na všechny úmysly, jež doporučeny jsou na tento měsíc a na tento den členům Apoštolátu modlitby.

Pane Ježíši, zastřiž ochranou svého božského Srdce našeho sv. Otce! Srdce Ježíše a Marie! Zachraň církev, vlast naši a národ náš československý! Ó sladké Srdce mého Ježíše, učiň, abych Tě miloval(a) víc a více. Amen. (Pokaždé odpustky 300 dní; jednou za měsíc, modlíme-li se to denně, odpustky plnomocné. Pius IX. 26. listopadu 1876.)

Sladké Srdce Marie, budiž mou spásou! (Pokaždé odpustků 300 dní. Pius IX. 1852.)

Sv. Josefe, vzore a patrone ctitelů božského Srdce, oroduj za nás! (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. r. 1891.)

Sv. Michaeli, archanděle, sv. Cyrille a Methode, orodujte za nás!

Heslo apoštolské: Šířiti mariánské družiny.

Úmysl v červnu 1924: **Socialní říše nejsv. Srdce Páně.**

Odpustky 100 dní za každý dobrý skutek vykonaný na tyto úmysly.

Píseň mešní k sv. Janu Nepomuckému.

(S vroucí prosbou duše touží atd.)

Čtyři strany s nápěvem! Cena 10 hal. 100 kusů 10 Kč.

Objednávky přijímá a vyřizuje

Občanská tiskárna, Brno, Starobrněnská 19-21.

OBSAH:

Mariánské družiny. (Hlavní úmysl.) — Píseň k božsk. Srdci Páně. (Báseň.) — Starostlivost dobrého pastýře. — Lidské srdce. (Báseň.) — Příčiny nevěry. — Láska Boží. (Báseň.) — Po božnost prvního pátku. — Kristu. (Báseň.) — Z úvah o evangeliu. — Ve přírody Boží chrám. (Báseň.) — Obrázky z katolických missií. — K Bohu. (Báseň.) — Bl. Anna Mariá Taigi. — Různé zprávy. — Obětování denního úmyslu.

Tiskem a svým nákladem vydává Občanská tiskárna v Brně. — Za redakci odpovídá Ludvík Kučka.

Úmysly apoštolátu modlitby.

Modleme se za mariánské Družiny.

(Hlavní úmysl ustanoven a žehnán Jeho Svatostí, papežem.)

1. Č. Sv. Filipa a Jakuba, ap. P. (62). - Májová pobožnost. Kazatelé. Dar pobožnosti Družiny mariánské. Bratrstva růž. Vyprošení ochrany naší československé vlasti.
2. P. Sv. Sigismunda, muč. Kr. - I. pátek v měsíci. Pobož. k nejsv. Srdci P. Setrvání v dobrém. Zasvěcení se rodin nejsv. Srdci P. Dar tichosti a pokory. Studující.
3. S. Nalezení sv. kříže. (326). - I. sobota. Pobožnost k P. Marii. Důvěra v Boha. Neohrožené vyznání víry. Úcta sv. kříže. Sv. kříž v našich školách. Zemřelí kněží.
4. Neděle II. po Velikonoci. Sv. Moniky, vd. (387). - Sv. Floriana, muč. (297). - I. ned. v měs. Obrácení hříšníků. Rady křesť. matek. Napravení urážek P. M. činěných.
5. P. Sv. Pia V. pap. (1572) - Sv. Otec Pius XI. Vítězství sv. církve nad nepřátely. Pobožnost růžencová. Ochrana církve svaté v našem státě. Apoštolát modlitby.
6. Ú. Sv. Jana, ap. muč. (95). - Trpělivost v protivenství. Za lásku k Bohu. Poslušnost k církvi sv. Odpadlí kněží a jich návrat do církve sv. Smíření manželův.
7. St. Sv. Josefa, patrona církve sv. - Sv. Stanislava, b. m. (1079). - Úcta sv. Josefa v jednotlivých rodinách, ústavách a v celé naší vlasti. Obrácení 300 odpadlých.
8. Č. Zjevení se sv. Michaela, archand. (490). - Spolek šíření víry. Statečnost. Dobročinné ústavy. Odstranění pohoršení. Ústav slepců. Katolický podnik.
9. P. Sv. Řehoře Naz., bisk. uč. círk. (391). - Smíření církve východní s římskou. Duch pokoje. Obhájci sv. víry a círk. zájmů. Katol. učenci. Náboženství ve školách.
10. S. Sv. Antonína bisk. (1459). - Velepastyři naši. Bázeň Boží. Rozšíření pobožnosti k P. Marii ve farnostech. Odevzdanost do vůle B. Skromnost v oděvu.
11. Neděle III. po Velikonoci. Sv. Mamerta, bisk. (477). - Odráčení zlého. Spása duší. Lidové misie. Sjednocení církve řecké s římskou. Apoštolát sv. C. a M.
12. P. Sv. Pankráce a spolumuč. (304). Úcta nejsvětější Svatosti. Stálost v dobrém. Požehnání polním pracím. Svědomitost v povolání. Duše v očištění.
13. Ú. Sv. Serváce, bisk. (384). - Smíření národů. Dar svornosti. Obrácení hříšníků. Mariánské Družiny jinochů a mužů. Katoličtí studující. Dobrodinci chrámu Páně.
14. St. Sv. Bonifáce, muč. (307). - Horlivost v pobožnosti májové. Dar živé víry. Katol. sdružení naší mládeže. Horlivá činnost katol. spolků. Zemřelí spolubratři.
15. Č. Sv. Isidora, rolníka (1130). - Svaz katolických rolníků. Křesť. výchov dítek. Požehnání polním pracím. Ochrana naší mládeže. Katolické misie zámořské.

Obětování denního úmyslu.

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejsv. Srdcem svým Bohu chvály jsi vzdával a nyní v nejsv. Svatosti oltářní po vši zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa, obětuji Tobě celý dnešní den, ani sebe menší částky jeho nevýjimaje(íc), za příkladem nejsv. Srdce blahoslavené a neposvrtné Panny Marie, všeliké úmysly a myšlenky, všeliké city a žádosti, všeliké skutky i slova svá. (Odpustky 100 dní jednou za den, Lev XIII. S. Congr. Indulg. 12. prosince 1885. Diec. kurenda brn. 1886, č. 11.)

Obzvláště Ti je obětuji za Tvou svatou církev a její nejvyšší hlavu, za mariánské Družiny a na všechny úmysly, jež doporučeny jsou na tento měsíc a na tento den členům Apoštolátu modlitby.

Pane Ježíši, zastřiž ochranou svého božského Srdce našeho svatého Otce! Srdce Ježíše a Marie! Zachraň církev, vlast naši a národ náš československý! Ó sladké Srdce mého Ježíše, učni, abych Tě miloval(a) víc a více. Amen. (Pokaždé odpustky 300 dní; jednou za měsíc, modlíme-li se to denně, odpustky plnomocné. Pius IX. 26. listopadu 1876.)

Sladké Srdce Marie, buď mou spásou! (Pokaždé odpustky 300 dní. Pius IX. 1852.)

Sv. Josefe, vzore a patrona ctitelů božského Srdce, oroduj za nás! (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. r. 1891.)

Sv. Michaeli, archanděli, sv. Cyrille a Methode, orodujte za nás!

Heslo apoštolské: Šířiti mariánské Družiny.

Úmysl v červnu 1924: Sociální říše nejsv. Srdce Páně.

Odpustky 100 dní za každý dobrý skutek vykonaný na tyto úmysly.

16. P. Sv. Jana Nepomuckého mučedníka (1383). - Úcta sv. patronů našich. Dar mlčenlivosti. Zabránění odpadů od církve svaté. Spolek šíření víry. Zdar pouti.
17. S. Sv. Paschala Bayl. řehol. (1592). - Dar skromnosti. Pobožnost k nejsvětější Svátosti oltářní. Časté sv. přijímání u dítek a mládeže. Spolek ustav. klanění.
18. Neděle IV. po Velikonoci. Sv. Venancia mučedníka. (250). Dar statečnosti. Časté svaté přijímání u jinochů. Duch křesť. u vojinů. Přemáhání marnivosti.
19. P. Sv. Petra Celestina papeže (1296). - Dar pokory. Sv. Otec a jeho zájmy. Spolek kněží a laiků pro církev u sv. Otce. Podpora katolických misí. Umírající.
20. Ú. Sv. Bernardina Sevr. (1444). - Dar čistoty srdce. Pěstování vnitřního života. Více klášterů. Horlivost pro čest nejsvětějšího jména Ježíš. Nemocní.
21. St. Sv. Felixe, řehol. (1587). - Dar vroucné pobožnosti. Přemáhání pokušení. Ochrana duchovních domů. Boží požehnání pro úrodu zemskou. Zemřelí kněží.
22. Č. Sv. Julie p. (430). - Dar sebezapírání. Dobří vůdcové duchovního života. Křesťanské panny. Katolické Omladiny. Vážení si čistoty srdce.
23. P. Blah Ondřeje Bobola, ř. m. (1657). - Dar trpělivosti. Náprava zlých proudů. Šlechetná obětavost. Smíření národů. Trvalý mír.
24. S. Panny Marie, pomocnice křesťanů. - Důvěra k Panně Marii. Kazatelé při májových pobožnostech. Horlivá účast při prosebných průvodech.
25. Neděle V. po Velikonoci. Sv. Řehoře VII. pap. (1085). - Dar živé víry. Duchovní správa ve velkých městech. Dar lítosti a kajivosti. Obrana víry.
26. P. Sv. Filipa Nerej. vyzn. (1595). - Aby Bůh zachoval úrodu. Ujímání se sirotků a opuštěných dítek. Horlivé čtení duchovních knih a časopisů.
27. Ú. Sv. Magdaleny z Pazzis p. (1607). - Za odvrácení neštěstí. Prosebné modlitby po svatém přijímání. Podpora katolického tisku. Spolek svatého Děťství.
28. St. Sv. Viléma, řeh. (812). - Za vyslyšení proseb našich. Za Boží požehnání úrody zemské. Pokoření nepřátel Božích. Pevná důvěra v Boha.
29. Č. Nanebevstoupení Páně. Touha po nebi. Hledejme nejprve království Boží a spravedlnosti jeho. Věrné zachování slibu křesťního.
30. P. Sv. Gerlaka, ř. prem. (1689). - Katolické řády ve vlasti naší. Vděčnost k P. Marii za obdržené milosti. Vyslyšení našich proseb. Nemocní.
31. S. Sv. Anděly Mer. zakl. ř. (1540). - Různé úmysly. Živí a zemřelí údové bratrstva nejsvětějšího Srdce P. a Apoštolátu modlitby. Dosud nevyslyšené prosby.

Obětování denního úmyslu.

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejsv. Srdcem svým Bohu chvály jsi vzdával a nyní v nejsv. Svátosti oltářní po vši zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa, obětuji Tobě celý dnešní den, ani sebe menší částky jeho nevyjimaje (ic), za příkladem nejsv. Srdce blahoslavené a neposkvřené Panny Marie, všeliké úmysly a myšlenky, všeliké city a žádosti, všeliké skutky i slova svá. (Odpustky 100 dní jednou za den, Lev XIII. S. Congr. Indulg. 12. prosince 1885. Diec. kurenda brn. 1886 č. 11.)

Obzvláště Ti je obětuji za Tvou svatou církev a její nejvyšší hlavu, za mariánské Družiny a na všechny úmysly, jež doporučeny jsou na tento měsíc a na tento den členům Apoštolátu modlitby.

Pane Ježíši, zastíží ochranou svého božského Srdce našeho svatého Otce! Srdce Ježíše a Marie! Zachraň církev, vlast naši a národ náš československý! Ó sladké Srdce mého Ježíše, učni, abych Tě miloval(a) víc a více. Amen. Pokaždé odpustky 300 dní; jednou za měsíc, modlíme-li se to denně, odpustky plnomocné. (Pius IX. 26. listopadu 1876.)

Sladké Srdce Marie, budiž mou spásou! (Pokaždé odpustky 300 dní. Pius IX. 1852.)

Sv. Josefe, vzore a patroně ctitelů božského Srdce, oroduj za nás! (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. r. 1891.)

Sv. Michaeli, archanděli, sv. Cyrille a Methodě, orodujte za nás!

Heslo apoštolské: Šířiti mariánské Družiny.

Úmysl v červnu 1924: **Socialní říše nejsv. Srdce Páně.**

Odpustky 100 dní za každý dobrý skutek vykonaný na tyto úmysly.

K májovým pobožnostem doporučujeme:

Modlitby, rozjímání, životopisy a výklady:

Májová pobožnost k uctění nejbl. a bez poskvrny počaté Panny Marie. Cena 80 h.

Májová pobožnost podle vzoru lurdského. (Mathon Placid.) Cena 30 h.

Růže živého růžence, 15. lístků, Cena 80 h.

Hodinky malé k blahoslavené Panně Marii. Dle římského breviáře s výkladem. Cena 60 h.

Měsíc Panny Marie. (Denis P. A.) Rozjímání o modlitbě »Zdravas Královno«. Cena K 2.70.

Měsíc Panny Marie, naši milé Paní nejsv. Svátosti Oltářní. (E. Eymard. J. P.) Cena K 1.20.

Zdravas Maria. (Kolísk L.) 31 rozjímání na počest blah. Panny Marie. Cena Kč 1.20.

Devítidenří pobožnost k Panně Marii Lurdské. Cena K 1.20.

Křesťanská cvičení nebo Výklad velkého katechismu pro dospělé a věřící. Napsal Jan Novák. Str. 2127. Cena 24 K.

Kristus a Panna. Úplná rozjímavá a modlitební kniha. Na tisíciletou památku úmrtí sv. Methoděje pro zbožné dívky československé. (Aug. Lubojacký.) Str. 630. Cena 3 K 60 h.

Kázání:

Májová pobožnost. (Herzig J.) Cena K 2.—.

Kázání na slavnosti některých svatých a světic Božích. Napsal Antonín Martin Slomšek. Str. 50. Cena 90 h.

Kázání na všechny neděle a zasvěcené svátky církevního roku, jakož i na Velký Pátek a den Dušiček. (Markrab Klem.) Cena K 6.30.

Vydala

Občanská tiskárna (dříve Benediktinská) v Brně,
Starobrněnská ulice č. 19-21.

Václava Kosmáka

Obrázky z kukátka.

Sebraných spisů díl XX.

Illustrováno K. Rélinkem.

II. vydání. Stran 496.

Cena 17 K.

Objednávky vyřizuje

Občanská tiskárna
v Brně,

Starobrněnská ul. číslo 19-21.

Právě vyšlo!

Kristus vítězí.

Z dob pronásledování křesťanů za císaře Domiciána v 5 jedn. se živým obrazem.

Upravil A. S. POŠUMAVSKÝ.

II. nově upravené vydání. - Cena 4 K.

Dívčí vojna.

Voselohra se zpěvy (s notami) v 5 jed.
Dle JOS. KAJ. TYLA upravil HADŽI

JOSUF.

II. vydání. Cena 5 K.

*Práva provozovatelů nabývají ochot-
ností zakoupením pěti výtisků.*

Objednávky vyřizuje

Občanská tiskárna, Brno, Starobr. 19-21.

Právě vyšlo!

Právě vyšlo!

P. EM. SOUKUPA, Ord. Praed.:

Rozvila se růže...

(Ze života Panny Marie.)

32 úvah pro měsíc květen. -- Cena 8 K.

Objednávky přijímá a vyřizuje

nakladatelství Občanské tiskárny
v Brně,

Starobrněnská ulice čís. 19-21.

Vychází začátkem každého měsíce.

Škola Božského Srdce Páně,

časopis pro katolíky, zvláště pro zbožné spolky a bratrstva.

Pořádá

P. Petr Hlobil v Rajhradě.

Na „Školu Božského Srdce Páně“ předplácí se na rok 12 korun.

Jednotlivá čísla prodávají se po K 1.40.

Administrace a expedice jest v Brně, Biskupská ulice číslo 1.

(Zasláno.)

K svátku Ochrany sv. Josefa v květnu.

Mimořádné řadnutí uděluje sv. Otec kněžím členům Missae Perennis arcibratrstva blažené smrti sv. Josefa, kteří obětují ročně jednu mši svatou za umírající tohoto dne: S apoštolskými odpustky světití ružence, kříže, medailky, malé sošky a jiné devotionalie. Kužencům dají odpustky dominikánské a křížovníké. Světití a oblékání škapulíře Nejsvětější Trojice, utroponí Páně, bolesné Panny Marie, Neposkvrněného Početí a hory Karmol, sv. Josefa, Privilegium alataris, kdykoliv čtou za umírající (zvláštní formulář) a jim samým plnomocné odpustky, kdykoliv při Memento vivorum vzpomenou umírajících toho dne, taktéž pro hodinku smrti a svátek Ochrany Josefa, na svátky Páně a P. Marie, pak také zasnoubení a smrti sv. Josefa, sv. Michala a v den výročí svého vysvěcení na kněžství. K vykonávání těchto privilegií není třeba visa nejd. Ordinarátu. Lze jich používat také tam, kde jsou řády, jimž práva tato jsou rezervována.

Členové kněžží modlí se denně ráno a večer zbožný povzdech: „O svatý Josefe, pravý snoubenče Marie Panny a pravý pěstouně Ježíše Krista, oroduj za nás a za umírající dnešního dne (dnešní noci).“ 300 dní odpustků.

Počet členů stoupl hmoř v prvních šesti letech na 4 miliony, mezi nimiž je 34 kardinálů,

400 biskupů, 100.000 kněžů, řeholníků a řeholnic. Z kněžů zavázalo se 30.000, že budou ročně v určitý den jednu mši svatou sloužit za umírající, takže se slouží denně 85 mší svatých za umírající toho dne. Poslední dobou přihlásili se mimo četných jiných J. Em. ndp. Lev kardinál ze Skrbenských a ndp. biskup Š. Bárta v Č. Budějovicích.

Křesťane, považ, že při každém úderu tvého srdce odchází jedna duše na věčnost, jak je statisticky zjištěno. To znamená, že každou hodinu umírá více nežli 4000, denně tedy na 100.000 a za rok 40 milionů lidí. O jak tě bude blažiti v hodině smrti, a jak budeš Bohu děkovati, budeš-li si moci říci, že jsi též členem toho zbožného bratrstva. Přihlas se tedy dnes ještě za člena, upozorni své známé, zvláště kněze na toto zbožné bratrstvo, hleď je získati za členy, aby takto milionové členů pomáhali milionům umírajících otevřítí nebe.

Svatý Otec píše ve svém dekretu: „Je-li zbožný a spasitelný skutok za mrtvé se modlití, jest jistě stejně cihavý hodno, vyprošovati pomoci shůry ubohým, kteří jsou ve smrtelném zápasu, od něhož závisí věčnost.

Ústředí pro Československo: P. Stanislav Žyla, Brno, klášter kapucinský (Morava), přijímá přihlášky kněžů i laiků, zasílá přijímací listky v jazyku českém, německém, slovenském i maďarském a mešní formuláře.

HLAVNÍ PRAVIDLA

SPRÁVY MATRIK

Pro duchovní správce sestavil a příslušnými českými i německými formuláři opatřil Dr. Josef Kupka, kanovník a bývalý professor pastorálky v Brně.

Právě vyšlo druhé rozmnožené a opravené vydání.

Objednávky přijímá a vyřizuje

Nakladatelství Občanské tiskárny v Brně.

Š K O L A

BOŽSKÉHO SRDCE PÁNĚ.

ROČ. LVIII.

BRNO, 1. ČERVEN 1924.

ČÍSLO 6.

O Srdce Ježíše, ty šípy lásky svoji jen hojně vysilej sem do rodiny svoji, ať sluhů Tvých se ztráví jímí hruď, Ty Srdce Páně naší láskou buď!

Socialní říše nejsv. Srdce Ježíšova.

(Hlavní úmysl.)

Mezi všemi říšemi světa jest jedna nejhlavnější, nepřemožitelná, láskou svatou objímající všechny národy světa. Jest to socialní říše bož. Srdce Ježíšova. Hlavou či králem této říše jest sám Ježíš Kristus, Bůh a Spasitel náš. Království jeho jest na tomto světě a přece není z tohoto světa. Je to království lásky prýstící ze Srdce božského Spasitele. Již anděl Páně zvěstuje Marii Panně poselství nebeské, pravil: Neboj se, Maria; neb jsi našla milost u Boha. Až počneš v životě a porодиš syna a nazveš jméno jeho Ježíš. Tenť bude veliký a Syn Nejvyššího slouiti bude; a dáť jemu Pán Bůh stoliči Davida, otce jeho a kralovati bude v domě Jakobově na věky a království jeho nebude konce. A když jasná hvězda dovedla tři sv. mudrce od východu do Jerusalema, tázali se Herodesa krále: Kde jest ten, který se narodil, král židovský? nebo viděli jsme hvězdu jeho na východu a přijeli jsme poklonit se jemu. Královská moc Pána Ježíše vztahuje se na všechny národy celého světa. Tak Bůh Otec sám vydal o tom svědectví, an pravil: Syn můj jsi Ty, já dnes splodil jsem Tebe; dám Tobě národy v dědictví a v držení veškerý končiny světa. Sám pak Ježíš Kristus

potvrdil před Pilátem vládařem, který se jej otázel: Ty-li jsi král židovský? Dí mu Ježíš: Ty praviš, já jsem králem, . . . ale království není z tohoto světa. Pilát vydal Pána Ježíše jeho nepřítelům. Kříž byl utesán, Ježíš naň přibit a nad trním korunovanou hlavou byl nápis: Ježíš Nazaretský, král židovský, t. j. král všech národů. Ježíš Kristus vstal z mrtvých oslaven, obcoval se svými učedníky a po 40 dnech se s nimi loučil na hoře olivetské, kdy pravil: Dána jest mi všeliká moc na nebi i na zemi. Protož jděte do celého světa a učte všechny národy, učte je zachovati, cokoli přikázal jsem vám. A až já s vámi jsem až do skonání světa. Chce tedy podrobiti své nevýslovné lásce všechny národy, protože za všechny trpěl a se obětoval. Má tedy na nás všechny úplně právo. Ježíš Kristus král všech věků nesmrtelný (1. Tin. 1, 17), který jsa ve způsobě Boží, nepoložil sobě za loupež, že jest rovný Bohu. (Fil. 2, 6). Jest odlesk slávy a obraz podstaty Boží. (Žid. 1, 3.) Hlava všeho knížectví a mocnosti. (Kol. 2, 10.) V čem pak záleží tato socialní říše Kristova? Ve společnosti však pravověřících křesťanů a Srdce jeho touží získati též ty, kteří zabloudili nebo

ještě sedí v temnotách pohanství. Všecky chce získat Srdci svému, všecky chce spasit skrze svou církev a její duchovní moc. Ježíš chce vládnouti v srdcích našich, abychom jemu celým srdcem, celou duší patřili a byli věrnými jeho poddanými. Vláda Jeho jest vláda milosti a lásky. Proto pracujeme k tomu, abychom sami celým

životem patřili Ježíši, králi lásky a snažme se, aby přišlo k nám Království jeho, t. j. aby Ježíš Kristus byl více a více poznáván, aby hříšníci k němu se obrátili a pokání činili, a abychom po tomto životě věčně věkův Pána Ježíše, krále věčné slávy velebiti mohli. Pane, přijď brzy království Tvé!

A. M. Kadlčáková:

V kostele.

Při mši svatě v kostelíčku
modlivá se duše má,
Otčenášem Pána Boha
srdce povždy objímá.

I Ježíši obětuji
modlitby své vřelý hlas,
by pomohl kříž můj nésti,
až klesati budu zas.

A Zdravasem Matku Boží
prosí vroucně chvějný ret,
aby chtěla s trůnu svého
s láskou na mne pohledět.

Pán Bůh dobrý, Matka svatá,
i ten Kristus, Boží Syn,
šťěstí, zdraví, spokojenost
mohou položit v můj klín.

Proto k nim tam do kostela
utíkám se v každý čas,
doufaje, že neošlyši
moji vřelé prosby hlas.

Nadšený ctitel nejsv. Srdce Páně.

Ke svátku sv. Pavla, apoštola. — Napsal Msgr. Dr. Rudolf Zháněl.

„Srdce Kristovo je srdce Pavlovo,“ tak napsal sv. Jan Zlatoústý (Hom. XXXII. epišt. k Řím. 3.) Od onoho okamžiku, kdy volal Kristus k Šavlovi: „Šavle, Šavle, proč mne následuješ?“, a Pavel se tázal, chvěje se a žasna: „Pane, co chceš, abych činil?“ (Sk. apošt. 9, 4—6), děje se v srdci jeho podivná změna: z urputného pronásledovatele stává se nejhorlivější šířitel víry Kristovy a nejkrásnější ideál všech ctitelův nejsvětějšího Srdce Ježíšova.

V listech jeho nejenom poznáváme tu pravou plamennou lásku, jakou hoří srdce všech opravdových ctitelů nejsvětějšího Srdce Páně, nýbrž také mluví se tu i výslovně i o nejsvětějším Srdci Páně.

Láska.

Vzpomínka na lásku Kristovu byla velikému apoštolu národův mocnou vzpruhou ku pracím nadlidským. „Láska zajisté Kristova pudí nás!“ — tak při-

znává se výslovně Korintským (II., list, 5, 14.) Lásku tuto Srdce nejsvětějšího hlásal také všem národům; učil je všechno považovati za zbytečné, ba škodlivé, vyjma jediné opravdovou lásku ke Kristu. Jeho řeč, jeho listy, celý život je posvěcen vzácnou upřímnou láskou ke Kristu! „S Kristem jsem ukřižován. Nežiji však já, nýbrž živ jest ve mně Kristus“ (Gal. 2, 19—20.) „Nosím jízvy Pána Ježíše na mém těle“ (Gal. 6, 17.) „Pro mne žítí jest Kristus, umřítí zisk“ (Filip. 1, 21.)

Taková vzácná láska byla udůstojněna také obzvláštních darů a milostí. Duch apoštolův byl Duchem Božím povznesen až k nebeským výšinám, udělen mu dar nadpozemských vidění, jak skromně naznačuje, zamlčuje své jméno. „Znám člověka v Kristu, jenž před 14 roky byl vtržen do třetího nebe, — zdali v těle neboli kromě těla, nevím; Bůh to ví. A vím o člověku tom, že byl, — zdali v těle, nebo kromě těla, nevím, Bůh to ví, — vtržen do ráje a uslyšel slova nevypravitelná, kterých nepřísluší člověku mluvit“ (II. Kor., 12, 2—4.) A tento svatý Pavel, jemuž popřál Bůh již za života pozemského shlédnouti, čeho lidské oko nevidělo, ba čeho ani lidský duch si představit nemůže, — srovn. (I. Kor. 2, 9), — čeho vypověděti, lidský jazyk nemůže, mluví také výslovně o účtě nejsvět. Srdce Páně ve svých listech, zvláště v listu k Filipenským, o němž proto třeba napřed promluvití několik slov zvláště.

Křesťanská obec v městě Filippech.

Na dvou místech své epištoly k Filipenským mluví svatý apoštol Pavel zcela zřejmě o nejsvětějším Srdci Páně.

Filippy bylo město v Makedonii, založené makedonským králem Filipem. Městu tomu dostalo se té cti, že přijalo první na pevnině evropské učení Kristovo. Sama Božská Prozřetelnost upozornila sv. apoštola Pavla, by šel tam hlásat evangelium. Když dlel v Troadě, měl vidění:

„Jakýsi muž makedonský stál a prosil ho říka: Přejdi do Makedonie a pomoz nám!“ (Sk. apošt. 16, 9.) Tam zvěstoval evangelium nejprve Židům, z nichž obrátila se proselytka Lydia s celým domem svým. Když pak Pavel z kteréisi dívky vyhnal zlého ducha, který věštěním přinášel její pánům veliký zisk, byl předveden starostům města, bičován a vsazen do žaláře. V noci uvěřil v Krista žalářník s celou rodinou, ráno pak naznali představení města své přenáhlení, kterým trestali, nevyšetřivše ničeho, občany římské! Proto dali Pavlovi slavnostní zadostučinění, Pavel pak založiv tam křesťanskou obec, ubíral se dále. Navštívil na svých apoštolských cestách Filipy několikrát, obec tato zkvétala velice, Pavel pak měl tuto první křesťanskou obec evropskou vždy velice rád. Zasloužila si toho pro svou horlivost, vytrvalost a neporušenost ve víře.

Filippy zůstaly Pavlovi také vždy nejoddanější obcí. V pravdě byly vždy „jeho radosti a korunou“ (4, 1.) Když se Filipenští dověděli, že Pavel je zajat v Římě, poslali tam za ním Epafródýta s peněžitou podporou. Svatý apoštol děkuje všem za dar i za jejich starostlivost. List k Filipenským je výlevem apoštolského jeho srdce k přátelům a žákům nadmíru milým.

Nejsvětější Srdce v listu apoštolském.

Památne slovo apoštolovo o Srdci Ježíšově zní: „Bůh jest mi svědkem, jak toužím po vás všech v Srdci Ježíše Krista!“ (Fil. 1, 8.) Slova tato vysvětluje Dr. Ladislav Sýkora ve svém nejnovějším vydání Písem sv. (Str. 323, pozn. 8.) takto: „V Srdci Ježíše Krista, t. j. toužím po vás podobnou tužbou a láskou, jaká jest v Ježíši Kristu, tedy z týchž pohnutek, za týmž cílem, podobnou silou a mocí, jako vás miluje a po vás touží Pán Ježíš!“ Starý náš vykladatel Písem svatých

znává se výslovně Korintským (II., list, 5, 14.) Lásku tuto Srdce nejsvětějšího hlásal také všem národům; učil je všechno považovati za zbytečné, ba škodlivé, vyjma jediné opravdovou lásku ke Kristu. Jeho řeč, jeho listy, celý život je posvěcen vzácnou upřímnou láskou ke Kristu! „S Kristem jsem ukřižován. Nežiji však já, nýbrž živ jest ve mně Kristus“ (Gal. 2, 19—20.) „Nosím jízvy Pána Ježíše na mém těle“ (Gal. 6, 17.) „Pro mne žítí jest Kristus, umřítí zisk“ (Filip. 1, 21.)

Taková vzácná láska byla udůstojněna také obzvláštních darů a milostí. Duch apoštolův byl Duchem Božím povznesen až k nebeským výšinám, udělen mu dar nadpozemských vidění, jak skromně naznačuje, zamlčuje své jméno. „Znám člověka v Kristu, jenž před 14 roky byl vtržen do třetího nebe, — zdali v těle neboli kromě těla, nevím; Bůh to ví. A vím o člověku tom, že byl, — zdali v těle, nebo kromě těla, nevím, Bůh to ví, — vtržen do ráje a uslyšel slova nevypravitelná, kterých nepřísluší člověku mluvit“ (II. Kor., 12, 2—4.) A tento svatý Pavel, jemuž popřál Bůh již za života pozemského shlédnouti, čeho lidské oko nevidělo, ba čeho ani lidský duch si představití nemůže, — srovn. (I. Kor. 2, 9), — čeho vypověděti, lidský jazyk nemůže, mluví také výslovně o účtě nejsvět. Srdce Páně ve svých listech, zvláště v listu k Filipenským, o němž proto třeba napřed promluvití několik slov zvláště.

Křesťanská obec v městě Filipěch.

Na dvou místech své epištoly k Filipenským mluví svatý apoštol Pavel zcela zřejmě o nejsvětějším Srdci Páně.

Filippy bylo město v Makedonii, založené makedonským králem Filipem. Městu tomu dostalo se, té cti, že přijalo první na pevnině evropské učení Kristovo. Sama Božská Prozřetelnost upozornila sv. apoštola Pavla, by šel tam hlásat evangelium. Když dlel v Troadě, měl vidění:

„Jakýsi muž makedonský stál a prosil ho říka: Přejdi do Makedonie a pomoz nám!“ (Sk. apošt. 16, 9.) Tam zvěstoval evangelium nejprve Židům, z nichž obrátila se proselytka Lydia s celým domem svým. Když pak Pavel z kteréśi dívky vyhnal zlého ducha, který věštěním přinášel její pánům veliký zisk, byl předveden starostům města, bičován a vsazen do žaláře. V noci uvěřil v Krista žalářník s celou rodinou, ráno pak naznali představení města své přenáhlení, kterým trestali, nevyšetřivše ničeho, občany římské! Proto dali Pavlovi slavnostní zadostučinění, Pavel pak založiv tam křesťanskou obec, ubíral se dále. Navštívil na svých apoštolských cestách Filipy několikrát, obec tato zkvétala velice, Pavel pak měl tuto první křesťanskou obec evropskou vždy velice rád. Zasloužila si toho pro svou horlivost, vytrvalost a neporušenost ve víře.

Filipy zůstaly Pavlovi také vždy neoddělitelnými obcí. V pravdě byly vždy „jeho radostí a korunou“ (4, 1.) Když se Filipenští dověděli, že Pavel je zajat v Římě, poslali tam za ním Epafrodýta s peněžitou podporou. Svatý apoštol děkuje všem za dar i za jejich starostlivost. List k Filipenským je výlevem apoštolského jeho srdce k přátelům a žákům nadmíru milým.

Nejsvětější Srdce v listu apoštolském.

Památne slovo apoštolovo o Srdci Ježíšově zní: „Bůh jest mi svědkem, jak toužím po vás všech v Srdci Ježíše Krista!“ (Fil. 1, 8.) Slova tato vysvětluje Dr. Ladislav Sýkora ve svém nejnovějším vydání Písem sv. (Str. 323, pozn. 8.) takto: „V Srdci Ježíše Krista, t. j. toužím po vás podobnou tužbou a láskou, jaká jest v Ježíši Kristu, tedy z týchž pohnutek, za týmž cílem, podobnou silou a mocí, jako vás miluje a po vás touží Pán Ježíš!“ Starý náš vykladatel Písem svatých

Dr. František Sušil ve svém výkladě Listů sv. Pavla, díl II., str. 155 píše: „Náramnost, vroucnost a pravdivost tužby té a té své k nim lásky ještě více doličuje, an vece: v útrokách Ježíše Krista, či ve vnitřnostech, v Srdci Ježíše Krista. Nedí, že láska jeho a tužba právě křesťanská jest; co dí, jest více, že tužba jeho totiž není jenom pouze lidská a přirozená, nýbrž že pochází od Krista, jenž ve mně bytuje. „Žiji,“ — dí Pavel ke Galat. 2, 20, — „ne já již, ale žije ve mně Kristus“. Zdroj a pramen vnitřního života Pavlova, vůle a citův jeho, jakož i celého jeho smýšlení je Kristus; tudíž touží po nich srdcem ne svým, láskou ne smyslnou, ne zřetelnou ani chtivou, nýbrž vyprýštělou ze Srdce Ježíšova; neboť an Kristus v něm žil, bilo v něm i Srdce Kristovo.

Po druhé zmiňuje se Pavel o nejsvět. Srdci v témže listě k Filipenským, an dí (2, 1—8.): „Jestli tedy jaké povzbuzení v Kristu, je-li jaká potěcha lásky, je-li jaké společenství Ducha, je-li jaké Srdce plné slitovnosti, naplňte radost mou, abyste totéž smýšleli, touž lásku majíce, stejnomyslně jedno smýšlejíce, nic podle sobectví, ani podle ctižádosti, nýbrž v pokoře pokládajíce jeden druhého za lepšího než sebe, ne tak, abyste hleděli každý svých, nýbrž tak, abyste hleděli každý toho, co jest jiných. To zajisté smýšlení mějte, které bylo i v Kristu Je-

žíši. Ponižil sebe sama, stav se poslušným až k smrti a to smrti křížel!“ Toto místo epištoly sv. Pavla předvádí nám takořka „programm“ pobožnosti nejsvětějšího Srdce Ježíšova, učí nás, jak Srdce to ctiiti, jak dle něho máme spořádati srdce svá! Zde apoštol jinými slovy vyjadřuje, co propověděl ke Korintským: „Já sám Pavel napominám vás pro tichost a mírnost Kristovu“ (II. list 10, 1.) Zřejmě jest napomenutí toto úplně jasnou ozvěnou slov Ježíšových: „Učte se ode mne; neboť jsem tichý a pokorný srdcem“ (Mat. 11, 29.)

Naučení.

Nejvyšší a nejstarší autorita křesťanská, svatý apoštol Pavel, vyvolená nádoba Boží, který se zove pro svou horlivou činnost v hlásání evangelia všem národům se sv. Petrem „knížetem apoštolským“, učí nás již krásné a dojemné pobožnosti k nejsvětějšímu Srdci Páně.

A slovo jeho má dojista váhu velikou.

Vždyť svatý Pavel nosil na svém těle svaté rány Kristovy (Gal. 6, 17), tedy i ránu nejsvětějšího Srdce Páně. Jakož pak autoritou učil, dokládá slavně (Gal. 1, 11—12): „Oznamuji Vám, bratři, že evangelium ode mne hlášané není podle člověka, neboť jsem ho ani nepřijal ani se nenaučil od člověka, nýbrž zjevením Ježíše Krista!“

A. M. Kadlčákova:

Večer.

Slunce již za hory v dálavu spěje,
kraj celý v červáncích krvavě zeje,
pomalu sklání se, v dáli se trátí,
modravé lesy tam naposled zlatí.

Zmizely paprsky, valem se stmívá,
do kraje černá noc temně se dívá,
chystá se pláštěm svým zahalit lesy
a rázem umlčet ptačí ty plesy.

Umlčet nadobro, co živé bylo,
sotvaže slunce se za hory skrylo,
a když již celý kraj dokola ztichl,
černý stín noci v mou mysl tak vzklíkl:

Zachvěj se* srdce tvé, člověče, v hrudi,
neviš, zda ráno se srdce tvé vzbudí,
zhosti se nectností, jež chováš v hrudi,
neb jak stín noci tě zebou a studí.

Pobožnost prvního pátku.

Výklad litanie k nejsvětějšímu Srdci Páně.

Napsal Msg. Dr. Rudolf Zháněl.

Srdce Ježíšovo, se Slovem Božím podstatně spojené.

První dva zbožné vzdechy litanie k nejsvětějšímu Srdci Páně poučují nás o poměru první a třetí Božské osoby — tedy Boha Otce a Boha Ducha svatého — k nejsvětějšímu Srdci Páně. Ve třetím zvání poznáme nejsvětější Srdce toto jako Srdce druhé Božské osoby, Boha Syna, čili věčného Slova. Budeme tedy rozjímati o Srdci Toho, „jenž jsa ve způsobě Boží, nepoložil toho si za loupež, že jest rovný Bohu, nýbrž sebe sama zmařil, přijav způsobu služebníka tím, že podobným se stal lidem a ve vnějším zjevu svém byl shledán, jako člověk!“ (Filipp. 2, 5—7.) „Ó hlubokosti bohatství a moudrosti a vědomosti Boží! Neboť kdo pozná mysl Páně?“ (Řim. 11, 33.)

Mojžíš zakryl svoji tvář!

Mojžíš, uprchnuv před hněvem Faraonovým z Egypta, prodlel delší dobu v zemi Madiánské. Pásal tam ovce Jethra, svého tchána, kněze madiánského. Když jednou zahnal stádo hlouběji do pouště, přišel k Boží hoře Horebu. Tam zjevil se mu Hospodin v plameni ohně, šlehajícího z keře; a viděl, že keř hoří, ale neshořuje. Řekl si tedy Mojžíš: Půjdu a ohledám tento veliký zjev, proč keř neshořuje? Hospodin však vida, že jde, aby ohledal zjev, volal na něho z keře: Mojžíši, Mojžíši! On odpověděl: Tu jsem! Hospodin pravil: Nepřibližuj se sem; zuj obuv s nohou svých, neboť místo, na kterém stojíš, jest půda svatá! A pokračoval: Já jsem Bůh otce tvého, Bůh Abrahamův, Bůh Izákův a Bůh Jakubův. Mojžíš zakryl tvář svou, neboť neosmělil se na Boha pohlédnouti! (Ex. 3, 1—6.)

Jako Mojžíšovi druhdy na hoře Horeb před tváří Hospodinovou, tak jest i každému člověku, má-li nedostatečnou mluvou lidskou mluvit u hlubokostech tajemství Božích. Neboť „nevyzpytatelní jsou soudové jeho a nevystihlé cesty jeho! Kdož poznal mysl Páně? Anebo kdo byl jeho rádcem? Anebo kdo prve dal jemu a bude mu odplaceno? Vždyť z něho jsme a skrze něho jsou všechny věci; jemu sláva na věky!“ (Řim. 11, 33—36).

Před velikým tajemstvím Slova Božího s nejsvětějším Srdcem Ježíšovým podstatně spojeného, sklání se hluboce duch lidský k zemi, před tímto výsluním pravdy jest, jakoby obestírala nás tma nevědomosti; ústa naše jsou nehodna vysloviti, neřku-li chváliti a oslavovati Toho, jenž z rozkazu Nejsvětější Trojice dle zvěstování andělského dostal nejsvětější jméno „Ježíš“! Ku vylíčení vzácného vznešeného obsahu zbožného vzdechu: „Nejsvětější Srdce Ježíšovo, se Slovem Božím podstatně spojené“, nedostačí ani jazyk lidský ani andělský, můžeme jenom tušiti, naznačovati, mluvit v podobnostech a analogiích, jak učí nás dojemně miláček Páně ve svém evangeliu.

Svatý Jan, evangelista.

Před skoro dvěma tisíci let dlel v dalném moři Egejském na opuštěném ostrově Pathmos v prosté chýži vážný kmet. Ze ctihodné hlavy jeho slyšal bílý vous, jakoby utkaný ze stříbrných nitek, tvář jeho, z níž zářil ještě čistý pel neporušené nevinnosti, byla lemována vousem bělostným, jako nejčistší snh. Oči jeho jsou dosud bystré, jako zrak orlův, tvář, ač věčena vlasem zběleným, jeví svěžest skorem ještě mladickou; ale nad hlavou jeho přeletěla již hezká řada let. Po-

dívejte se však bystřeji do tváře tohoto úctyhodného muže; poznáváte obličej ten? Ovšem, poznáváte tu milou, dobrou tvář, na kteréž oko dobrého Spasitele tolikrát utkvívало se zalíbením. Poznáváme tu tvář, ve které láska křesťanská je vryta rukou Tvůrce samého, poznáváme ve ctihodném kmetu-vyhnanci někdejšího miláčka Páně, svatého Jana Evangelistu!

Ač byl nejmladší z apoštolův, — při povolání bylo mu teprve 25 let, — vynikal přece ctností a osviceností nad mnohé. Byl, — jak to několikrát naznačuje ve svém evangeliu, — oním učedníkem, kterého Mistr miloval obzvláště. Kromě milosti vnitřních dostalo se mu i mnohých zevních důkazů lásky Spasitelovy. S Petrem a Jakubem byl svědkem vzkříšení dcery Jairovy, proměnění na hoře Tabor, smrtelné úzkosti v zahradě Gethsemanské; při poslední večeři, kde dostalo se nám největšího dokladu lásky Vykupitelovy ustanovením nejsvětější Svátosti, spočívala hlava Janova na nejsvětějším Srdci Ježíšově. Tam čerpal zdroj svého evangelia, tam čerpal lásku k Mistrovi. Dříve ještě než Pavel vyslovil své nadšené heslo (Řím. 8, 35): „Kdo odloučí nás od lásky Kristovy?“ plnil je již apoštol lásky!

Nerozlučně láskou spojen s Mistrem v životě, chtěl býti s ním sjednocen i v utrpení! Provázel milého Pána svého po všech stupních jeho bolestného umučení. V úzkostné bázni opustili všichni apoštolové milého Učitele svého, sám Petr, skála, klopýtnul a zapřel Mistra svého; jenom láska Janova nikdy se neochvěla a neodstoupila od Pána. Proto jmenoval ho umírající Vykupitel synem své dobré Matičky Marie, proto také Jan poznal drahého Mistra po jeho vzkříšení u jezera Tiberiadského a volal na Petra: „Pán jest to!“ (Jan 21, 7.)

Tento milovaný učenník nahlédl nehlouběji do nejsvětějšího Srdce Ježíšova a líčí hned na počátku svého evangelia výmluvnými obrazy slovo

Boží, s nejsvětějším Srdcem tím nerozlučně spojené.

Na počátku bylo Slovo.

(Jan 1, 1.)

Jak orel v zářném světle slunečním povznáší se k nebetyčným výšinám, tak sv. Jan evangelista počíná své evangelium nejhlubším tajemstvím Trojice a vtělení Syna Božího, jehož zove „Slovem Božím“. Chceť vzácným spísem svým podati všem věrným po všechny věky nerozborný důkaz, že milý Mistr a Pán jeho je skutečným Synem Božím, pravým Bohem, druhou Božskou osobou, s Bohem Otcem a s Bohem Duchem svatým nerozlučně v jedné podstatě Božské spojen. Aby jasně vyjádřil nám tento poměr Nejsvětější Trojice, volí, dojista přijav tak ze zjevení Mistra samého, výraz „Slovo“.

„Slovo“ není tu snad míněno slovo, skládající se z písmen a slabik, jak je vyslovujeme nebo píšeme na papír! Ne, toto nemíní svatý Jan, nýbrž mini tím Syna Božího. Výraz „Slovo“ má našemu omezenému rozumu poněkud naznačiti poměr věčného Syna k věčnému Otci, pokud tajemství toto možno člověku jenom trošinku odhaliti.

Člověk má v mysli, v srdci, rozumu svém různé pojmy, představy, myšlenky, jež jsou jeho vlastním majetkem, takoruka kusem a částí jeho vlastní úsoby. Žádný jiný člověk nemůže proniknouti myšlenek a plánů svého spolučlověka, dokud tento chová je ve vnitru svém! Ale člověk může svou myšlenku vyjeviti řečí, může své myšlenky oděti i krásným líbezným rouchem a světu ukázati ve spise. Myšlenka je základem, slovo pak zevnějším výronem jejím. Jmenujeme pak pronesená slova jiných, zvláště když jsou světu projevna duchaplnými spisy, oděnými někdy skvělým rouchem basnickým, duševními plody, duševními dítkami.

Odtud je tedy vzato podobenství výrazu „Slovo“ u sv. Jana. Jenom že všechna srovnání s věcmi lidskými a

pozemskými vzhledem k Bohu jsou nedokonalá! Věčný Syn jest od věčného Otce od věčnosti zplozen, to má nám vyjádřiti „Slovo“ Janovo. Věčný Bůh splodil věčného Syna věčným poznáváním sama sebe, jakoby věčnou myšlenkou a věčným Slovem o Sobě samém. Neboť v Bohu nelze si představití myšlenky a slova od jeho podstaty rozdělené, rozlišné, jako je tomu u všech lidí.

„Na počátku“ bylo Slovo, znamená tedy: „již při počátku“, totiž „před počátkem“ bylo Slovo! Obsah této věty ličí božský Žalmista (Žalm 109, 3) těmito slovy: „Ty vládni ve dni své síly v lesku svatém; z lůna před jitřenkou zplodil jsem tebe!“ Totéž vyslovuje Šalamounova kniha přísloví, když di (8, 22—29): „Pán měl mne od počátku díla svého, prve než byl co činil, od pradávna. Od věčnosti ustanovena jsem, od věků, prve nežli země byla. Před mořem já zrozena jsem již byla; prameny ještě vod nevyprýstily, hory ještě obrovskou tíží svou nestály, před pahorky já jsem zrozena byla; Bůh ještě nebyl učinil

zemí, řeky, ani prvopočátky zemského kruhu. Nebesa když zakládal, byla jsem tam; když dával zákon, by obloha hradila vody, když vkládal sílu do mračen ve výšinách, vydatnost pramenům vodním když odměřoval, moři když do kruhu hranice vykazoval, zákon když stanovil vodám, by nepřešly mezi svých, a když odvažoval základy země: s ním jsem byla, všechno pořádajíc.“

Dříve než byla ještě pohoří, dříve než byla stvořena země s celým svým okrskem, od věčnosti bylo již „Slovo“, jež s nejsvětějším Srdcem Ježíšovým podstatně je spojeno. Svátý Jan Evangelista a zbožný vzdech litanie naší odhaluje nám totéž tajemství, jež odhalil Jan Křtitel vyslancům vysoké rady jeruzalemské. Tázali se ho: „Ty, kdo jsi?“ I vyznal a nezapřel: „Já nejsem Kristus!“ I řekli: „Co tedy? Proč křtíš?“ Jan odpověděl: „Já křtím vodou! Ale uprostřed vás stojí, jehož vy neznáte, jest to ten, jenž po mně přijíti má, jenž přede mnou jest, jemuž nejsem hoden rozvázati řemeny u obuvi jeho!“ (Jan 1, 19—28.) (P. d.)

A. M. Kadlčaková:

Jediné přání.

Mám jediné jen přání
zpívati celý den,
nemiti hoře, smutku,
ve štěstí žiti jen.

Kde láska a mír stálý,
kde věčný jas a klid,
by srdce po svém žiti
tam také mohlo jít.

Anebo vznést se vzhůru,
do nebes hledět bran,
kde Bůh a svatá Panna
svůj věčný mají stan.

Mám jediné jen přání:
Bůh milý chtěj mne znát,
až jednou u bran ráje
jak žebrák budu stát!

Duch svatý, duch pravdy, svatosti, síly.

Úvaha. Napsal Ignát Zháněl.

Starý Zákon byl potvrzen samým Bohem na hoře Sinai. Za hřímání hromu a osvětlování bleskem dal Bůh vyzvolenému národu desatero přikázání. Slavněji potvrzen byl Nový Zákon. Za hukotu silného větru s nebes dostavil se Duch svatý ve způsobě ohnivých jazyků. Posadil se na každém z apoštolů a všichni naplnění byli Duchem svatým a počali mluvit jinými jazyky, jak ten Duch dával jim promlouvatí. (Sk. apošt. 2, 2.)

Týž Duch svatý, jak slíbil Ježíš Kristus, sestupuje až po dnešní den na všechny lidi ne sice viditelně, ale skutečně se svými dary a milostmi; poučuje, osvětluje, sílí, je-li duše připravena, aby jej důstojně a hodně přijala.

Duch pravdy. Apoštolové měli úkol, aby hlásali učení Kristovo po celém světě, ale jak mohli tak učiniti, když mu nerozuměli? Kristus jim sice poručil: „Dána jest mi všeliká moc na nebi i na zemi. Jdouce tedy učte všechny národy, křtíce je ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého, učíce je zachovávatí všecko, co jsem přikázal vám a aj, já s vámi jsem po všechny dni až do skonání světa.“ (Mat. 28, 18 nn.) Vyplnilo se, co Ježíš slíbil apoštolům, když řekl: „Utěšitel pak, Duch svatý, kteréhož pošle Otec ve jménu mém, ten vás naučí všem věcem a připomene vám všecko, co jsem mluvil vám.“ (Jan 14, 26.)

Duch svatý mluvil ústy apoštolů, osvětlil je, že jasně pochopili víru, kterou měli roznést do celého světa. Týž Duch svatý zůstane u své církve, je sloupem, je základem pravdy, chrání ji před každou nákazou ve věcech víry a mravů.

I nás osvětluje tento Duch svatý; přijali jsme jeho učení do svého srdce, vyznáváme ji svými ústy. Vynasna-

žujeme se, abychom tuto víru stále lépe poznávali buď studiem odborných knih, nebo zbožným nasloucháním kázáním? Uspořádali jsme dle ní svůj život, své skutky? Dává náš život svědectví o pravdě, kterou ústy vyznáváme? Či jsme ve víře lhostejni, myslíme si, že je to jedno, jsme-li přítomni v katol. kostele v neděli mši svatě anebo jdeme-li ke shromáždění čechoslovácké církvičky? Snažíme se, aby v našem domě všichni byli živi dle katolické víry, aby nikdo z našich nevzal zkázy na své duši, zůstal své od otců zděděné víře věren a stále se v ní posiloval? Jme ochotni hájiti svou víru proti úšklebkům, posměchům, které si tropí lidé od ní odpadlí nebo přešli do různých sekt nebo kteří se stali úplnými bezvěrci? Nepomáháme tomuto hnutí dávajíce zlý příklad?

Mě,me vždy srdce pohotově, uposlechnouti každého vnuknutí Ducha svatého! Jsme tak šťastni, že pocházíme z katolických rodičů, měli jsme v mládí katolickou výchovu, celé ovzduší, v němž jsme vyrostli, bylo katolické, přijímali jsme svatě svatosti. Duch svatý mluvil k nám ústy učitelů, katechetů, rodičů, četli jsme dobré knihy, odebírali dobré časopisy. Zda činíme podobně až po dnešní den? Nepatříme ke lhostejným k víře, nejsme nakloněni sektařům a nevěrcům? Jsme bohužel my příslušníci českého národa v celém světě smutně známi, že u nás vládne mnoho nevěr a moderní pohanství. Nemáme i my nějaké viny na tomto neutěšeném zjevu?

Jak krásně se vyjímá ladná hudba, ať v kostele nebo kdekoliv jinde! Jediný špatný tón ničí celý souzvuk: byť i všechny ostatní tóny dobře zněly. Podobně je s naší vírou! Jediným zlovukem, jediným poblouzením v jednom článku víry, povstává nesoulad v celém našem náboženském životě

Svatý Jan Křtitel.

Vyzvedneš-li z paláce nádherně vystavěného jediný kámen, zohyzdíš celou budovu. I ve víře, kdo popírá, zamítá i jenom jediného článku víry, porušuje celou víru. Svatý Řehoř srovnává viru s kotvou. Loď, která nemá kotvy, není jí připevněna ke břehu, je zmitána větrem a bývá zahánána do širého moře. I náš duch, který vsává do sebe pochybnosti, jež buď slychá, nebo chodí-li dobrovolně na schůze, přednášky jinověrců a bezvěrců, je duševně zmitán, je nebezpečí, že bude zahánán do moře nevěry a odpadu.

Máme v živé paměti, co vytrpěl

arcibiskup Cieplak v Rusku. Když byl na přímlovu svatého Otce, který přednesl tuto prosbu anglické vládě, která za něho zakročila, osvobozen a přišel do svého bývalého sídla do Rigy, nepoznali jej jeho vlastní lidé, tak špatně vypadal. Zůstal věren své víře, ve všech pronásledováních, neztratil důvěry v Boha, byl odměněn svobodou. Ve Varšavě vypřáhli koně a vezli jej v kočáře z nádraží ke kardinálovi jeho ctitelé. Bude prý jmenován kardinálem, aby byl aspoň částečně odměněn za svou vytrvalost pro viru již tuto na světě.

(Pokrač.)

A. M. Kadlčáková:

Duše má . . .

Duše má, tam výše zaleť,
opuť tento bídný svět,
tam jen najdeš blaho svoje,
tam též najdeš lásky květ.

Duše má, tam výše zaleť
k Bohu, k Němuž láskou lneš,
On ti sejme, co tě bolí,
nuže, k Němu vždycky spěš.

Duše má, tam výše zaleť,
kde i Jeho milý Syn
s dobrou Matkou za tě prosí,
by tě zbavil hříchu vin.

Duše má, tam výše zaleť
v svaté touze nadšení,
abys jednou v branách ráje
došla svého spasení!

Z úvah o evangelii.

Napsal biskup Otakar Procházka. — Autor. překlad B. Kyselého.

(Pokračování).

23. Ježíš zjevuje se v Galilei na hoře.

„Jedenácte pak učedníků odešlo do Galilee, na horu, kdež jim byl uložil Ježíš.“ (Mat. 28, 16.)

a) A nebylo to pouze jedenáct apoštolů, nýbrž mnoho lidí s nimi. Církev shromažďuje se na hoře, snad na hoře Tábor, kde událo se oslňu-

jící proměnění Páně, kde Petr chtěl postavit tři stánky k blahému odpocínutí. Jaká to cesta v zářícím slunci, po kvetoucích stránkách, za vonného vánku! Kam bychom nezašli, abychom směli uzřítí Pána! „A uzřevše ho, klaněli se jemu. ale někteří pochybovali.“ (v. 17.) Nebyli s to, vyšinouti se do oblasti mocné, působivé víry. Stoupali sice vzhůru na horu, ale

i tam zůstali ponořeni v malichernosti lidské, byli strhováni těžkopádností, přilnulostí k pozemskému a nesahali až k velikému Kristu. — Ó světe vnitřních krás, tvých výšin musím doštopit i když chřadnu v nicotách; nechť je pusto kolem, já povznesu se v kraj bohatých podnětů, i když tmí se kolem, slunný jas shora může mi zářiti. Chci se tak vzdělati, abych si osvojil povýšenost, velkodušnost, citění prosluněné, prodchnuté Kristem. Mám tolik sebedůvěry, že mohu tak učiniti kde a kdykoliv.

b) „Nejposléze ukázal se jedenácti, když seděli za stolem ... a řekl jim: Jdouce po všem světě kažte evangelium všemu stvoření.“ (Mar. 16, 15.)

Raduji se z moci Kristovy. Máme Spasitele silného, pod jehož nohou choulí se svět. I ďábel přísliboval mu na hoře moc; ale jak rozdílná jest moc, která přemohla svět! A této své moci nevyužil Ježíš k pomstě, nezahubil, nezlomil nikoho, leč hřích a smrt. Tuto svou moc svěruje nyní svým učedníkům: jděte hubiti hřích, obrozovati lidi, snimati břímě světa, otvírati nebe. A to vše učiniti můžete: s tím vědomím rozejděte se do světa, s nadšenou důvěrou, že nad ním zvíťazíte. Jděte, nutno světa vydobýti; dovedete to, neboť máte k tomu moc. Já tomu chci, a proto vás vysílám s touto blahonosnou mocí. — S takovou myslí měli vyjiti apoštolové, nejinakou musí býti prodchnut každý učedník Kristův.

c) „Kdo uvěří a pokřtěn bude, spasen bude: kdož pak neuvěří, bude zavržen. Toto pak znamení následovati budou ty, kteříž uvěří: Budou ve jménu mém zlé duchy vymítati, novými jazyky mluvíti, hady bráti, a jestližeby co jedovatého pili, neuškodí jim; na nemocné budou ruce vzkládati a ti dobře se míti budou.“ (Mar. 16, 16—18.) Z toho možno dobře odvoditi, jak velikou povinností jest víra. Kristus sám umřel proto, že ji veřejně hlásal. Vážně požadoval viru v sebe před veleknězem. Mučedníci krváceli všichni

pro viru; 'se sv. Pavlem nosili okovy pro naději života věčného. Celé křesťanství je svědectvím pro viru. Jak hrozný to tedy blud, chtíti odtrhnouti mravnost od víry, vyrvati ji z kořene; bude to mravnost ubohá, jejíž květ brzy uvadne. Jak pustá to myšlenka žiti bez víry, tedy bez Boha! Kterak bude silným a šlechtetným, kdo neumí objati věrou Boha, původce krásy a dobra? — Mým úkolem jest tedy, věřiti, obroditi se, žiti z víry a spasiti se. Znova se zroditi — jak silný to výraz! Poukazuje na mocný, hluboký proud života z Boha, a jaká to slastná, posilující myšlenka, že smím žiti život božský, oblažující na věky! To všechno znamená žiti nový život, zakoušeti nové radosti, mluvíti n o v ý m jazykem, „zpívati píseň n o v o u“.

24. Hle, já s vámi jsem po všechny dny až do skonání světa. (Mat. 28, 20.)

a) Ježíš jest naše síla, obsah našeho života. Jeho vítězství, vykoupení, milost, pravda, Církev, celý ideál jeho patří nám, jest nám všim. Bez něho nedovedeme se obejiti. Proto chce zůstat mezi námi, s námi a v nás. Opustil-li nás dle těla, síla jeho není nic tělesného, nýbrž duch a život. A víme-li to vše, budme velkodušní: Bůh s námi, hle, toť síla i radost naše. Vědomí, že Ježíš jest s námi, tvoří proto naši největší útěchu. Lehce se jde člověku i nevěreckým, chladným světem, nosí-li Boha v srdci svém. „Já budu s tebou“, dí Hospodin Mojžíšovi posílaje ho k Faraonovi; tak dí i k Isaiašovi a Jeremiašovi posílaje oba proroky k lidu židovskému — protož neboj se! „Pán s tebou“, praví anděl k svaté Panně na posilu a potěchu. — I se mnou, ano se mnou jest Pán; nejsem osířelým, ani vyhnancem!

b) Kterak jest Bůh s námi? — 1. Jako prapůvod a cíl všeho, jako Stvořitel, který zachovává a chce oblažiti. 2. Jest s námi svou milostí a 3. svou Církví s dary neomylnosti a svých

svátosti. 4. Zvláště pak nejvyšším úřadem učitelským a ustanovením nej-
světější Svátosti oltární. Raduj se tedy,
duše má; vždyť Pán jest u tebe celým
svým zjevením: jeho osoba i duch,
jeho učení, láska, milost, to vše je
tým. Jak mám za to vše děkovati,
jak mohu s bezpečnou radostí od-
počívati! Jak mám milovati Církev,
její učení a svátosti, jak jich užívat
k svému dobru! Nemohu zblouditi,
ani umdliti; žiji v domě Božím, sedím
u jeho stolu, on sám živi mne.

c) „Až do skonání světa“.
Buď si konec světa blízko, buď si
daleko, vše jedno; ať nás dělí 10 dní
či 1900 let od něho, Pán jest s námi.
Pro mě jest však důležité, aby byl se

mnou až do konce mého světa, až
po hodinu smrti mé. Bude pak se
mnou, jsem-li já s ním, chovám-li ho
stále u věrné vzpomínce. Myslím často
na Boha, ale nechci tak činiti jako
kdo pouze konstatuje, že Bůh jest,
nýbrž jako milující, k němu Inouci
duše. Chci se k němu přimknouti,
ne pouze mysliti naň, chci se jím těšiti
a jemu s radostí žiti. Jeho vdechují,
otvírám lačná ústa, rozvírám duši svou
a vpijím se v Něho. On jest vzduch,
živel, světlo mé, já veselím se z toho
a tak budiž až do konce. Ani oka-
mžiku nechci býti bez něho, ani
chvilku ve stavu nemilosti.

(Pokrač.)

Obrázky z katolických misii.

Podává Maxmilian Weinberger.

Raději umřít nežli odpadnouti.

V osadě, pět hodin od mého byd-
liště vzdálené — píše čínský misionář
P. Theodor Buddenbrock — žila vdova
jménem Vei. Néměla, jak říkáme, na
růžích usláno. Její švagr a jeho děti
zacházeli s ní nevlídně a bylo ji jako
osobě osamotnělé mnoho trpěti. Jed-
noho dne slyšela o katolickém nábo-
ženství a hledala i našla útěchu. Do-
cházela pilně na křesťanská cvičení do
nejbližší obce křesťanské, ale vzbudila
tim proti sobě nenávisť svých příbuz-
ných a byla od nich více nežli před
tim pronásledována a bída. Když jed-
noho dne ji příbuzní na potupu a po-
směch obličej potřísnili blátem, hle-
dala pomoc u mandarina v městě. Ale
její švagr ji předešel, mandarina pod-
platil a dal rozhlásiti, že je slabomy-
slná a nepříčetná. U soudu byla ovšem
se svou žalobou odmítnuta.

Ve svém utrpení pojala vdova Vei
ještě větší náklonnost k církvi kato-
lické, která se od jakživa chudých vdov

a sirotek ujmala. Byla brzy pokřtěna
a ježto misionář držel nad ní svou
ochrannou ruku, měla delší čas pokoj.
Těchto pokojných dnů použila k tomu,
aby některé rodiny tětěž vesnice získala
pro křesťanství a tak založiti mohla
obec křesťanskou. Tak se stala kate-
chistkou své rodné vesnice. Pohanům
ovšem, zvláště jejím pohanským pří-
buzným, byla apoštolská činnost vdo-
vina solí v očích. Kdyby v osadě po-
vstala obec křesťanská, věděli, že by
jejich všelijakým podvodům a nepra-
vostem byl učiněn konec. Tomu se
musilo na každý způsob zabrániti. Za
tou příčinou začaly štvance proti vdově
poznovu. Chystala se proto uchýliti
se k misionářovi do města, jemu si
postěžovati a zároveň zúčastniti se
přípravy na první sv. přijímání.

Je zvykem u čínských křesťanů, že
misionáři, jehož už dlouho neviděli,
přinášívají s sebou nějaký dárek na ži-
vobyti, na př. kuřátko, čaj nebo pe-
čivo. Také vdova Vei nechtěla přijíti
s prázdnýma rukama. Koupila několik

vajec, vložila opatrně do košíku, zavázala svrchu šátkem a chtěla druhého dne vydati se na cestu. Její nepřítelé však dověděvše se o jejím úmyslu, umínili si, že ji usmrtí, jestliže zůstane křesťankou a misionáře bude chtít navštívit.

Večer po večerní modlitbě, kterou vdova obyčejně s několika novokřesťany společně vykonávala, čekalo pět mužů v úkrytu tak dlouho, až se křesťané rozešli, vnikli potom do domu a nutili vdovu, aby se rozhodla: buďto od křesťanské víry odpadnouti nebo zemřít. — „Raději, umřít nežli odpadnouti,“ odpověděla. — „Nechoď aspoň ode dneška k misionářovi!“ — „Musím k němu, neboť půjdu k sv. přijímání.“ — „Odpadni od křesťanské víry.“ — „Nikdy, raději umřít nežli odpadnouti!“

Po tomto zmužilém vyznání přikročili vrazi k dílu, svázali ji na zadruhu, nos a ústa zacpali hlinou, otočili okolo krku provaz a zardousili ji. Smrtný chrapot mučednice sousedé sice slyšeli, ale žádný se neodvážil rukou pohnouti, žádný ji nepřispěl ku pomoci. Vrazi byli brzy se svou prací hotovi. Nejprve zakopali mrtvolu v dědině. Protože se však obávali, že by ji tam mohli psi vyhrabati, zakopali ji po druhé asi deset minut od vesnice. Aby pak odvrátili od sebe podezření, roztrousili ve vesnici pověst, že vdova Vei v noci utekla.

Ale „lež má krátké nohy“, praví příslovi. Vražda vyšla brzy na jevo. Jednak prozradili se vrahové sami, když byli opilí, jednak mluvili o vraždě potají i sousedé. Celé okolí bylo o vraždě přesvědčeno, ale veřejně o ní mluvit nikdo si netroufal ze strachu před vrahy. Já sám jsem nepochyboval, že vraždu spáchali příbuzní. Když jsem brzy na to do krajiny přišel, odebral jsem se ihned do domu naší mučednice. Tam leželo všecko dosud na svém místě jako v den vraždy; její růženec byl nalezen před postelí. Dal jsem si zavolat obecního starostu — byl také mezi vrahy — a tázal

jsem se ho, co se s vdovou stalo? Vytasil se ovšem se starou bajkou, že v noci utekla. Na to řekl jsem mu do očí: jestliže do měsíce nepřivede vdovu živou, že je on a ti ostatní čtyři, jež jsem jménem jmenoval, vrahem. Následujícího dne přišli onino čtyři vrazi plni strachu a prosili o strpení, že vdovu jistě uvidím.

Po uplynutí měsíce dostavili se s padělaným dopisem od vdovy Vei, kde stálo, že se nikdy do svého domova nevrátí. Nedal jsem se ovšem tímto podvodem oklamati, ale žádal jsem, aby mi mrtvolu vydali, aby mohla po křesťansku býti pohřbena. Slibili, že žádosti mé vyhoví, nabídli se, že i rakev sami zaplatí a ustanovili den, kdy mně mrtvolu vydají. Zatím hlásili se též jiní příbuzní vdoviny a naléhali na to, aby věc byla objasněna a vrazi polapeni a potrestáni. Mrtvola ubohé mučednice byla vykopána a po křesťansku pohřbena.

O japonském zemětřesení.

Japonské ministerstvo vnitřních věcí následující listinu ztrát: 99.375 mrtvých, 42.890 nezvěstných, které ovšem také k mrtvým připočítati dlužno, 130.071 raněných. Podle toho byly by ztráty menší, nežli se dosud za to mělo, ale je pochybné, zda seznam ztrát je úplný.

Věcná ztráta páčí se na mnoho miliard. O hrozném řázení ohně svědčí to, že ve všech ohnivzdorných pokladnách v Jokohámě mimo jednu jedinou, která se nalézala ve sklepě, všechny cenné papíry na popel byly spáleny.

Deset sester v klášteře sv. Maura v Jokohámě se svými 20 chovankami shofely za živu. Několik misionářů Marianistů pracovalo až do posledního okamžiku, aby zasypané zachránili. To poslední, co slyšeli, bylo dojemné vzbuzování lítosti umírajících dítek. Biskupství v Hakodate ztratilo při požáru v Jokohámě všechn svůj nemovitý majetek, také dva misionáři stali se obětmi požáru.

Na jednom náměstí v Tokio zahynulo 32.816 lidí, mezi nimi bylo více než 100 katolíků. Povážíme-li, že objem náměstí činí 7 hektarů, posoudíme z toho, jak hrozný to byl žár, který z hořících stavení po náměstí se šířil. Někteří katolíci, jižto žár přežili, vypravují povznášející příklady křesťanského hrdinství. Všichni katolíci měli v ruce růženec a když viděli, že naděje na zachránění mizí, klekli a modlily se, očekávali smrt. Jeden ze zachráněných našel láhev s vodou. Plaze se po zemi pokrčil 30 ditek.

Jiný křesťan sešel se v tlačenici se svou nemocnou matkou a známou křesťankou, která nesla dítě. Tato byla za krátko v jinou stranu zatlačena a zmizela mu s očima. Zůstal s matkou sám a modlili se spolu růženec. Když konečně všechna naděje na záchranu zdála se marnou, pravil matce: „Matko, musíme bezpochyby umřít. Připravme se tedy, vzbudíme lítost a pak se rozejdeme. Bylo by to pro tebe ukrutné, kdybys mne ve smrtelném zápase slyšela křičeti a já bych tvého nařikání také nesnesl. Rozejdeme se tedy, v nebi se shledáme.“ Ale oheň rozdělil je od sebe sám. Mladý muž stojí uprostřed

ohně a modlí se růženec pětkrát po sobě. S rány na hlavě teče krev po očích a obličej. Oheň sžehá mu uši, nos, vlasy a ruce. Aby jeho účinek oslabil, tře si obličej a ruce krví a pískem. Větší bolest nežli spáleniny působí mu strašný žár. Od hlavy až k patám je pokryt spáleninami. Když oheň uhasl, hledá matku a ženu s dítětem, ale nemůže ani jejich mrtvol rozeznati.

Jaká asi byla příčina japonského zemětřesení?

Půda mořského zálivu u Tokia sřítla se náhle 100 metrů hluboko. Následek toho byl otřes země a moře v objemu 100 kilometrů. Všecka města a všechny osady v tomto okrsku jsou buďto zničena anebo více méně poškozena. Mimo Tokio a Jokohamu byly zničeny katolické misijní stanice v Kamakuře, Odavě a Jokosuce, z ostatních není dosud žádných zpráv. Poslední a hlavní příčinou tohoto a vůbec všech japonských zemětřesení je hlubina „Tuskarora“; je to mořská propast od Japonska 300 kilometrů na východ vzdálená a 2500 metrů hluboká. Je to vůbec nejhlubší místo mořské na zeměkouli.

Bl. Anna Maria Taigi.

Napsal Jan Tagliaferro.

(Pokračování.)

Anna Maria měla ještě zvláštní zkoušky přestátí ve styku s hříšníky zatvrzelými, které chtěla obrátiti. Tito nešťastníci pronášeli otravné zásady, protivníci se víře a mravnosti křesťanské, a ozbrojovali se důkazy zchytralými, jaké vymyslíti dovede jenom nevěrnost bludařův a bezbožných.

Byli to zvláště tři nešťastní hříšníci, kteří její víru a trpělivost nemálo zkoušeli. O jednom, od něhož nejvíce vystála, bude podrobnější zpráva níže podána. O dvou praví svědek: „Jeden byl kněz, jenž dlouho býval v zemích

protestantských a zdržoval se u cizích dvorů, tam nasákl zásadami katolickému náboženství odporujícími, ale zachoval dobré mravy. Obrátil se a zemřel pak šťastně. Druhý byl člověk světský, jenž měl dobré srdce, ale žil nepravdělně a nebyl bezúhonný. Satan použil jeho neutěšených poměrů, by ho svedl k bezbožnosti. Kdykoliv navštívil služebníci Boží, rouhal se, klel a zlořečil, že by se slunce zatměti mohlo; při tom hrozně zuřival. Více jak dvacet let prokazovala mu Anna Maria trpělivost rekovnou, radila mu

á napomínala ho vlídně k trpělivosti; zdržovala od pokraje záhuby. Často a dlouho s ním rozmlouvala téměř až do konce svého života a sice většinou v době, kdy byla nemocná a trpěla největší mukou duševní; přijala ho přece vždycky, protože z lásky k Bohu stala se nevolnicí duši a pod tímto jménem se obětovala svému božskému Ženichu. Pán Bůh přijal její obět ke spáse této duše. Muž žije podnes a vede ve světě život křesťanský.

6. Jak působivě Anna Maria obětovala svoje utrpení za hříšníky.

Muky nevýslovné trpěla Anna Maria pro nevědk, jimž lidé urážejí Pána Boha; vidělat v tajemném slunci, o němž bude níže řeč, nejenom dobré, ale i zlé, jež každý den se děje na světě. Obětovala své skutky kající a modlitby jako smírnou obět za tyto nepořádky, a vroucí modlitby se slzami k nebi vysílala, aby Pána Boha všichni tvorové poznali, ctíli a milovali. Proto se vždycky velice radovala, když se dověděla, že se hříšník nějaký obrátil, aneb církev svatá byla povýšena a šířena. Se svatým nadšením hlásala, co jí Bůh zjevil, že církev zvítězí, bludaři a pohané se obrátí, a jak podivné se dá Pán poznati a jak horlivé od nových křesťanů bude uctíván.

Touto horlivostí pro čest a slávu

Boží vynaložila všechno, co v soukromém svém postavení slovem i příkladem činiti mohla, aby i ti, kteří se s ní stýkali, Boha milovali a jemu sloužili. Poněvadž znala duchovní i tělesné potřeby všech lidí, byla duše její v stálém pohybu; modlíla se a obětovala se za spásu všech lidí, život její byl apoštolátem pracovitým, jež překvapujícím, novým způsobem konala po celém světě. Poněvadž spása duše je dobrem nejvyšším, jež pro bližního lze dosíci, měla tento cíl na zřeteli ve svých modlitbách a skutcích.

Prosila Pána, aby svou milostí dal se poznati jako jediný pravý Bůh a udělil národům žijícím v temnostech nevěry, síly, by opustili staré bludy a přijali evangelium. Požehnání její vřelých proseb dostalo se všem hříšníkům, zvláště členům tajných společností, kteří církev ohrožovali svými podvratnými úmysly; prosila svého nebeského Ženicha, aby se nezdařily jejich záměry bezbožné. A co jí nebylo uděleno pro Itálii a zvláště pro Řím? Všemohoucnost Boží rozptýlila záměry tajných společností a mocné rámě jeho rozdrtilo temné pikle, když se již zdály býti u cíle; pak padla ruka trestající spravedlnosti na hlavu blahoslavené, jejíž muka rostly tou měrou, v jaké dostala milosti. (Pokrač.)

Různé zprávy.

Významný návrat do církve. Archimandrita Sergius Dabič, který zaujímal v ruské církvi pravoslavně významné místo, složil nedávno vyznání katolické víry do rukou pařížského biskupa. Od r. 1439 je to první ruský církevní hodnostář, který vrátil se do katolické církve. Papež zmocnil Dabiča, aby i nadále podržel titul archimandrity a dovolil mu nositi biskupský kříž, berlu i mitru.

Pout do Lurd 1924. IV. spolková

pout do Lurd bude vypravena v červenci roku 1924. Směr: Praha—Solnohrad—Inšpruk—Milán—Janov—Marseille—Lurdy (5 dní). Bordeaux—Paříž (2 dni)—Remeš (bojiště). Strasbourg—Praha. Pout bude trvati 14—15 dní. Podrobný program, doba odjezdu, ceny atd. bude uveřejněn, jakmile obdržíme zprávy z Francie a Itálie. Přihlášky přijímá již nyní Ant. Kašpárek, farář u P. Marie Sněžné v Praze II., Jungmannovo nám. č. 20.

Největším a nejkrásnějším kostelem má být národní kostel Neposkvrněného početí P. M. ve Washingtoně. Krypta, která má 1800 sedadel, je už skoro hotova. Bude v ní 15 kaplí. Hlavní oltář je postaven z darů osob, které mají křestní jméno Marie. V lodi chrámové je 62 sloupů z drahocenného mramoru, který pochází ze všech částí světa.

Vzdal Bohu čest. Když nedávno Poláci odevzdávali na polském vy-

slanectví maršálovi Fochovi podobu jeho malovanou v životní velikosti malířem Kossakem, přirovnával řečník Foch k Napoleonovi. Ve své odpovědi pravil Foch, že velci vojevůdcové bývali skromnými nástroji v rukou Prozřetelnosti. L'Europe Nouvelle, která tuto podrobnost sděluje, připomíná při tom, co říkával Ambroise Paré, zakladatel chirurgie ve Francii v 16. století: „Já jsem ho obvázal, Bůh ho uzdravil.“

Obětování denního úmyslu.

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejsv. Srdcem svým Bohu chvály jsi vzdával a nyní v nejsv. Svátosti oltářní po vši zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa, obětuji Tobě celý dnešní den, ani sebe menší částky jeho nevyjímaje(íc), za příkladem nejsv. Srdce blahoslavené a neposkvrněné Panny Marie, všeliké úmysly a myšlenky, všeliké city a žádosti, všeliké skutky i slova svá. (Odpustky 100 dní jednou za den, Lev VIII. S. Congr. Indulg. 12. prosince 1885. Diec. kurenda brn. 1886 č. 11).

Obzvláště Ti je obětuji za Tvou svatou církev a její nejvyšší hlavu, za sociální říši nejsv. Srdce Tvého a na všechny úmysly, jež doporučený jsou na tento měsíc a na tento den členům Apoštolátu modlitby.

Pane Ježíši, zastřiž ochranou svého božského Srdce našeho sv. Otce! Srdce Ježíše a Marie! Zachraň církev, vlast naši a národ náš československý! Ó sladké Srdce mého Ježíše, učiň, abych Tě miloval(a) víc a více. Amen. (Pokaždé odpustky 300 dní; jednou za měsíc, modlíme-li se to denně, odpustky plnomocné. Pius IX. 26. listopadu 1876.)

Sladké Srdce Marie, budiž mou spásou! (Pokaždé odpustků 300 dní. Pius IX. 1852.)

Sv. Josefe, vzore a patrone ctitelů božského Srdce, oroduj za nás! (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. r. 1891.)

Sv. Michaeli, archanděle, sv. Cyrille a Methodě, orodujte za nás!

Heslo apoštolské: **J e ž í š í p ř í d K r á l o v s t v í T v é !**

Úmysl v červenci 1924: **Uzavřená duchovní cvičení.**

Odpustky 100 dní za každý dobrý skutek vykonaný na tyto úmysly.

OBSAH:

Sociální říše nejsv. Srdce Ježíšova. (Hlavní úmysl.) — V kostele. (Báseň.) — Nadšený ctitel nejsv. Srdce Páně. — Večer. (Báseň.) — Pobožnost prvního pátku. — Jediné přání. (Báseň.) — Duch svatý, duch pravdy, svatosti, síly. — Sv. Jan Křtitel (obrázek). — Duše má . . . (Báseň). — Z úvah o evangeliu. — Obrázky z katolických missií. — Bl. Anna Maria Taigi. — Různé zprávy. — Obětování denního úmyslu.

K Božímu Tělu!

Kudr Vincenc:

ZPĚVY K BOŽÍMU TĚLU.

Na text agendy pro smíšený sbor
s průvodem harmonia

Cena K 9.—.

CESTA K MÍRU DUŠE

Napsal P. LEHEN T. J.

Přeložil

P. GUNTHER SCHLÖSSLER.

2. vydání.

Cena K 10.—.

Duchovní domácí samota

neboli pokyny, rozjímání a úvahy pro duchovní cvičení tří dnů i s duchovní četbou.

Z duchovních cvičení P. HUGO HURTERA T. J. přeložil a sestavil

P. FRANT. TOMEČEK T. J.

Stran 213.

Cena 7 K.

Dítko Marianské.

Příběh ze života
od Fr. Seeburga.

Stran 388. IV. vydání.

Cena K 8.—.

Tomáše Kempenského

Zlatá kniha o následování Krista.

Stran 528. Cena 10 K.

Objednávky přijímá a vyřizuje

nakladatelství Občanské tiskárny v Brně, Starobrněnská ul. 19-21

aneb každý řádný knihkupec.

K zřízení neb doplnění obecních, spolkových a soukromých knihoven doporučujeme:

Sebrané spisy oblíbeného moravského kukátkáře V. Kosmáka:

1. **Povídky**, stran 604, Kč 8.—.
2. **Povídky**, stran 565, Kč 8.—.
3. **Povídky**, stran 576, Kč 8.—.
4. **Obrázky z kuk.**, str. 574, Kč 8.—.
5. **Cestopisné obr.**, str. 668, Kč 8.—.
6. **Obrázky z kukátka**. (8 ilustrací), str. 402, Kč 12.—.
7. **Chrt**, IV. vydání (s ill.), stran 514, cena Kč 17.—.
8. **Ztracená**, III. vyd. (s ill.), str. 376, Kč 12.—.
9. **Povídky**, II. vyd. (s ilustr.), str. 432, Kč 15.—.
10. **Povídky**, III. vyd. (s ilustr.), str. 452, Kč 15.—.
11. **Obrázky z kukátka**, II. vyd. (s ill.), stran 536, Kč 18.—.
12. **Eugenie**, III. vyd. (s ilustrací), stran 404, Kč 13.—.
13. **Zenit se či neženit?** 2. vyd., stran 579, Kč 8.—.
14. **Potkalo ji štěstí**, II. vydání (s ill.), str. 484, Kč 17.—.
15. **Jak byl Rapouch jun. vyléčen**, stran 611, Kč 8.—.
16. **Obrázky ze života**, stran 513, Kč 8.—.
17. **Obrázky z kuk.**, II. vyd., stran 591, Kč 8.—.
18. **Obrázky z kukátka**, II. vyd. Básně. Řeči. Stran 402, Kč 8.—.
19. **Dr. Pavel Vychodil: Životopis Václ. Kosmáka**, stran 655, Kč 16.—.
20. **Obrázky z kukátka** (s ill.), str. 496, Kč 17.—.
21. **Otrávená růže** (v tisku).

Pro mládež:

- Výbor ze Spisů Václava Kosmáka.**
Upravil František Šilhavý. (8 ilustr.)
Díl I. IV. Úplně. Stran 490. Kč 4.50.
- Výbor ze Spisů V. Kosmáka.** Upravil Ed. Elpl (s ilustr.). Díl I. - III. Stran 479, Kč 9.—.
- Výbor ze Spisů V. Kosmáka.** Pro mládež upravil Ed. Elpl. Díl I.—. (8 ilustr.) Stran 148, Kč 6.—.

Prátelům zdravého humoru oznamujeme, že počali jsme vydávat sebrané spisy Frant. K. Křena. Dosud vyšly:

- Díl I. **Z hanáckých gruntů a mlýnů.** Stran 334. Cena Kč 10.—.
- Díl II. **Veselé hanácké příběhy.** Stran 320. Cena Kč 10.—.
- Díl III. **Pod hanáckým nebem.** Str. 320. Cena Kč 10.—.
- Díl IV. **Příhody hanáckých strýčků.** (v tisku). — **Ve vydávání se pokračuje.**

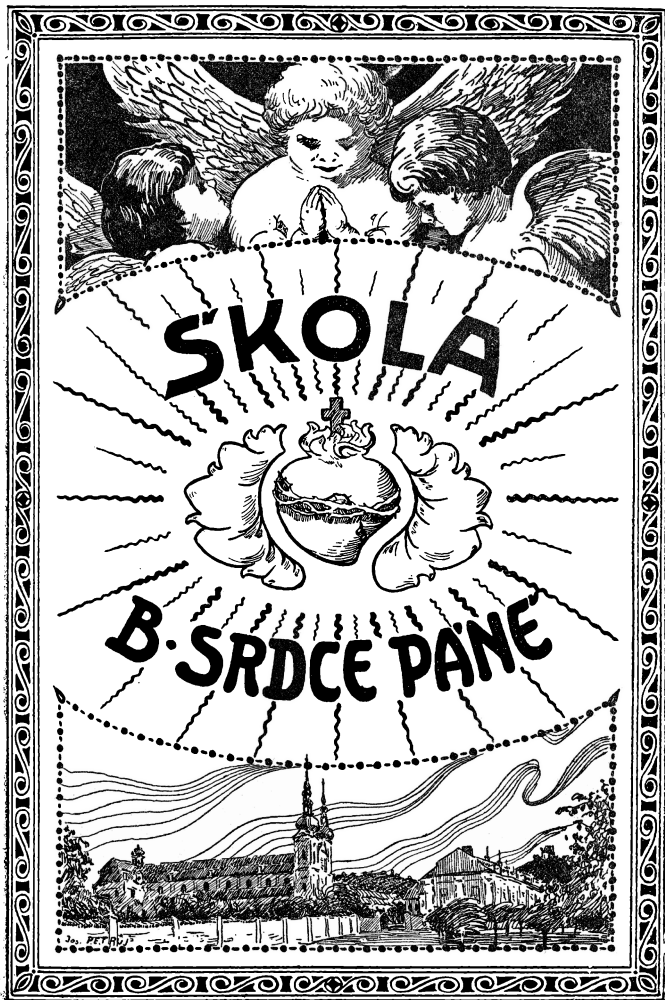
V „Knihovně našeho lidu“ vyšlo:

- Pavlovický Jos: **Páteční dítě**, I. díl Kč 5.—, II. díl Kč 17.—, III. díl Kč 16.—, **Povídky** Kč 4.—, **Mouchy a mušky** Kč 8.—, **Nezvedenci** Kč 14.—, **Cizí koření**, II. vyd. Kč 9.—, **Z potulek vlasti i cizinou** Kč 1.20, Vsměs bohatě ilustrováno.
- Masák Em.: **Blouznivci**. Vesnický román, Kč 14.—.
- Mayer M.: **Mučenici**. Povídka z prvních dob křesťanství. Přel. do češtiny A. Koudelka. Kč 8.—. Seeburg Fr.: **Ditko Mariánské**. Cena Kč 8.—.
- Theuriet André: **Slečna Pátečnatko**. Román. Z francouzštiny přeložil Fr. Čech. Kč 8.—. Wallace L.: **Ben Hur**. Díl I.—III. Povídka z dob Krista Pána. III. vyd. Cena úplného Kč 39.—. Frant. Čech: **Z měst i venkova** Kč 4.40. Gaeil René: **Princezny klenoty** Kč 4.50, Herbertová: **Povídky ze starých měst**. Kč 5.50. Klitische de la Grange: **Vestálka**. Historická pov. z I. stol. křesťanství. Z vlašského přeložil P. Navrátil. III. vydání, Kč 15.—.

Žádejte u všech knihkupectví neb přímo

v nakladatelství Občanské tiskárny v Brně, Starobrněnská 19-21.

Důvěryhodným osobám též na splátky.

Vychází začátkem každého měsíce.

Škola Božského Srdce Páně,

časopis pro katolíky, zvláště pro zbožné spolky a bratrstva.

Pořádá

P. Petr Hlobil v Rajhradě.

Na „Školu Božského Srdce Páně“ předplácí se na rok 12 korun.

Jednotlivá čísla prodávají se po K 1:40.

Administrace a expedice jest v Brně, Biskupská ulice číslo 1.

(Zasláno.)

Pout do Lurd (IV. spolkovou) pořádá ve dnech **8.—24. srpna 1924** Lurdský spolek v Praze pod protektorem J. M. ndp. biskupa královéhradeckého dra Karla Kašpara. Duchovní vůdcové pouti: Univ. profesor Dr. Al. Kolísko, čestný kaplan basiliky Lurdské. Univ. profesor Dr. Josef Hanuš, metropolitní kanovník v Praze. — Církevní schválení pouti: Pout byla schválena dekretem nejř. Ordinariátu v Praze ze dne 5. prosince 1923 č. 17.057. — Program cesty: 1. den — 8. srpna (pátek), odjezd z Prahy, Wilsonovo nádraží. 2. den, 9. srpna (sobota), příjezd do Milána večer. 3. den, 10. srpna (neděle), pobyt v Miláně, prohlídka památek. 4. den, 11. srpna (pondělí), odjezd ráno do Janova, zastávka k prohlídce města, odpoledne pokračování v jízdě. Příjezd do Nizzy večer. 5. den, 12. srpna (úterý), pobyt v Nizze; vyjížďka do Monaka (dlo libosti). 6. den, 13. srpna (středa), odjezd ráno do Marseille, návštěva poutního chrámu Notre Dame de la Garde, procházka městem a po večeri pokračování v jízdě. 7. den, 14. srpna (čtvrtek), v poledne příjezd do Lurd. 8. den, 15. srpna (pátek), 9. den, 16. srpna (sobota), 10. den, 17. srpna (neděle) v Lurdech. 11. den, 18. srpna (pondělí), odjezd z Lurd

přes Agen a Limoges. 12. den, 19. srpna (úterý), příjezd do Paříže, ubytování, projížďka v autech. 13. den, 20. srpna (středa), slavná mše svatá v basilice Sacré Coeur na Montmartru. Po obědě do Versailles. 14. den, 21. srpna (čtvrtek), projížďka Paříží v autech a návštěva památek. 15. den, 22. srpna (pátek), odjezd ráno do Remese, prohlídka katedrál, návštěva památek. 16. den, 23. srpna (sobota), vyjížďka na válečné pole, po večeri pokračování v jízdě. 17. den, 24. srpna (neděle), ráno příjezd do Strabourgu, po snídani návštěva katedrál, procházka městem, po obědě pokračování v jízdě; večeri obdrží každý účastník do vlaku. 18. den, 25. srpna (úterý), ráno příjezd do Prahy. — Stravování počíná se 2. dnem (9. srpna) večerí v Miláně a končí se 16. dnem (23. srpna) večerí v Strabourgu. Podrobnější jízdni řád bude před odjezdem účastníkům doručen. Účastníci z míst ležících na trati Praha—Dvořiště mohou přistoupiti v Bencově, Táboře, Veroli-Mezimostí, Čes. Rudějovicích. Dvořišti. — Přihlášky: Přihlášky přijímá a programy pouti zasílá kons. rada Antonín Kašpárek, farář u P. Marie Sněžné v Praze II., Jungmannovo nám. č. 20.

HLAVNÍ PRAVIDLA SPRÁVY MATRIK

Pro duchovní správce sestavil a příslušnými českými i německými formuláři opatřil Dr. Josef Kupka, kanovník a bývalý profesor pastorálky v Brně.

Právě vyšlo druhé rozmnožené a opravené vydání.

Cena 18 K.

Objednávky přijímá a vyřizuje

Nakladatelství Občanské tiskárny v Brně,

Starobrněnská 19-21.

Š K O L A

BOŽSKÉHO SRDCE PÁNĚ.

ROČ. LVIII.

BRNO, 1. ČERVENEC 1924.

ČÍSLO 7.

O Srdce Ježíše, ty šípy lásky svoji jen hojně vysilej sem do rodiny svoji, ať sluhů Tvých se ztráví jimi hruď, Ty Srdce Páně naší láskou buď!

Duchovní cvičení.

(Hlavní úmysl.)

Sv. Otec Pius XI. prohlásil sv. Ignáce z Loyoly patronem duchovních cvičení a to po zásluze. Víme, že tento veliký světec je zakladatelem velmi dokonalého způsobu duchovních cvičení a vůdcem niterného života. Způsob jeho duchovních cvičení není dosud překonán. Co sám prodělal a procitil ve svých exerciciích, to podává též jiným, kterým záleží na pokroku v duchovním životě. Možno říci, že sv. Ignác ve své knize duchovních cvičení, třeba malé, přece chová v sobě poklad nevyčerpatelný a proto byla kniha ta od mnohých papežů schválena a doporučena všem, kdož od hříchu se chtějí obrátit k Bohu a kráčet cestou dokonalosti nejvyšší a nejryzejší. Hlavní tuto myšlenku nalézáme u sv. Augustina, jenž praví: Člověk jest poutníkem, hřích opouští a míří k Bohu cestou, která k tomu cíli vede, jest Bůh-člověk. Ostatně sv. Ignác následoval samého Spasitele, který před svým veřejným vystoupením uchýlil se do samoty na poušť, kdež postem a modlitbou prodléval 40 dnů a nocí. Též sv. Benedikt se připravoval po tři léta v jeskyni Subjako modlitbou, rozjímáním a postem na úkol, k jakémuž jej Bůh povolal. Podobně činili všichni velcí světci, neb

věděli dobře, že takové duchovní cvičení je nutno k dosažení dokonalosti křesťanské. Proto i v pozdější i v naší době jest potřeba taková duchovní cvičení netoliko kněžím, ale i laikům vzdělaným i prostým, mužům i ženám každého stavu a povolání, kteří touží po obrození a obnově křesťanského života. Z té příčiny vítáme s radostí, že nyní na mnohých místech, na Velehradě, na posv. Hostýně a v jiných klášterech se konají každoročně duchovní cvičení pro všechny stavy. V duchovních cvičeních se uvažuje o pravdách naší sv. víry, které očišťují a posvěcují, hřích přemáhají a ničí. Pravdy jiné působí, že k Bohu, svému cíli posledního míříme po nejjistější cestě příkladů Ježíše Krista nám daného. Pravdy jiné spojují nás s Bohem skrze lásku. Sv. Ignác krásně udává ve své knize, jak se mají duchovní cvičení konati, jak se cvičí paměť, jak rozum, jak vůle naše, a jaké praktické úmysly z rozjímání vyvoditi máme. Duchovní cvičení se mohou konati 4 dny, nebo 10 dnů, nebo dokonce 30 dnů. Konáme-li duchovní cvičení v pravém duchu, s čistým úmyslem a zbožným srdcem, nemůže nikdo pochybovati o velikém jich duchovním prospěchu. K duchovním cvičením ná-

leží též vroucná modlitba, úcta nejsv. Srdce Pána Ježíše a nejsv. Panny Marie. Proto se modleme za zdar a požehnání všech duchovních cvičení, které se budou tento měsíc konati.

Ale modleme se vždy, kdykoli se tato cvičení konají, za všechny ty, kteří je konají, protože jsou mocným lékem pro naši dobu tak nebezpečnou!

A. M. Kadlčáková:

Matce Boží.

Boží Máti,
dej se znáti
k dítěti svému zas;
když v zlé době,
Matko, k Tobě,
pozvedám svůj hlas.

Tys má Matka,
těcha sladká
v žití starostech;
srdce mého
bolavého
utiš žalný vzdech.

Neopouštěj,
ale dopřej
klidu, po němž lkám;
prosbu vyslyš,
žaly utiš,
v duši své co mám.

Matko Páně,
pohled na mne
okem laskavým;
že vyslyšíš,
neoslyšíš
prosby moje, vím.

Láskou svojí
v světa znoji
oviň duši mou;
když na čele
vrásky stele
osud svojí hrou.

S nebes výše
láska dýše
Tvoje, Maria;
s láskou vroucí
pohled žhoucí
zvedám k Tobě já!

Pobožnost prvního pátku.

Výklad litanie k nejsvětějšímu Srdci Páně.

Napsal Msg. Dr. Rudolf Zháněl.

(Pokračování.)

**Všechny věci povstaly skrze ně —
Slovo.** (Jan 1, 3.)

Všechny věci povstaly skrze Slovo, bez něho nepovstalo nic z toho, co učiněno jest (Jan 1, 3.) Ke slovům těm podotýká svatý Athanas proti Ariánům: Když všechno skrze Slovo,

nemůže On sám se vším počítán býti! Slovo, kteréž všechno, což mimo ně jest, stvořilo, vyřazuje se z počtu tvorův a samo je nestvořeno. Slovo spojené nerozlučně se srdcem Ježíšovým, je tedy všemohoucím Stvořitelem všech věcí, právě tak jako Bůh Otec, který všechny věci skrze Slovo-

Syna učinil. „V Něm bylo stvořeno všechno na nebi i na zemi, viditelné i neviditelné; buďže jsou trůnové neb panstva neb knížectva neb mocnosti, všecko je stvořeno skrze Něho a pro Něho. A On jest především a všechno v něm stojí!“ — Tak vysvětluje Janova slova veliký apoštol národův (Kol. 1, 16-17.) Pravdu tu hlásá nám Písmo svaté hned na prvním řádku, když dí: „Na počátku stvořil Bůh nebe a zemi!“

Jak veliké mínění a jak vznešenou představu učiníme si o Slovu, se Srdcem Ježíšovým nerozlučně spojeném, když uvážíme tato slova Janova? Vzpomínkou na všemohoucnost Boží silila matka makkabejská své syny v hrozném jejich utrpení! „Prosím tě, synu, abys pohleděl na nebe i na zemi a na všechny věci, kteréž v nich jsou: a poznal, že z ničeho Bůh učinil je i lidské pokolení. Tak se stane, že nebudeš se báti kata toho, ale hoděn budeš bratři svýchi!“ (II. Makk. 7, 28.) I nám bude vědomí to mocnou vzpruhou a oporou v každé připadnosti života.

V Něm byl život. (Jan 1, 4.)

Svatý apoštol Pavel, káže v athénském areopagu, pronesl tutěž myšlenku Janovu slovy (Skutk. ap. 17, 28.) „V Něm žijeme, hýbáme se, trváme, jakož i někteří z vašich básníků pravili: jeho zajisté i pokolení jsmel!“ K zarmoucené Martě pak pravil božský Spasitel: „Já jsem vzkříšení a život; kdo věří ve mne, byt i umřel, živ bude; a každý, kdo žije a ve mne věří, neumře na věky!“ (Jan 11, 25—26.) „Slovo“, věčný Syn Boží, v nejsvětějším Srdci působící, není toliko původcem všech tvorů, nýbrž je také pramenem všelikého vyššího života nadpřirozeného, totiž milosti a spasení. Proto dí svatý evandělita Jan dále:

Život byl světlem světa. (Jan 1, 4.)

„Světlo k osvětlení národův a k slávě lidu svého israelského“, tak nazývá

zbožný kmet Simeon dítě Ježíš na loktech neposkvrněné Matky Marie. Čím je slunce životu pozemskému, tím je Kristus životu duchovnímu. Slunce je středem vesmíru, kolem něho kupí se planety, dostávají od něho světlo, teplo, první podmínky života. Podobně je Kristus duchovním sluncem pokolení lidského, světlo toto září nám v jeho učení, v evangeliu, v jeho příkladě, ale hlavně v jeho milosti. Přijmeme ho v srdce své dle napomenutí Pisem (Isaiáš 60, 1—3.) „Vstaň a svít, o Jerusaleme, vzešloť tvé světlo a velebnost Boží nad tebou! Neboť hle, temno přikrývá zemi, mráčky zahalují národy, ale nad tebou vzešel Hospodin, a jeho slávu lze v tobě viděti! Pohané chodí ve tvém světle i vládci v lesku, kterým jsi zazářil!“

A Slovo tělem učiněno jest a přebývalo mezi námi. (Jan 1, 14.)

„Slovo“, Syn Boží, druhá božská osoba, pravý Bůh vzal na sebe lidskou přirozenost, když přišla plnost času, stal se člověkem, spojiv věčnou božskou přirozenost s lidskou přirozeností v jednu osobu v Kristu Ježíši; tenkrát spojilo se také věčné Slovo nerozlučně se Srdcem Ježíšovým. Veliké tajemství toto uctíváme každý den třikrát, totiž ráno, v poledne a večer, když se dává zvonom znamení k modlitbě. Také kněz modlí se skoro každého dne na konci mše svaté tento počátek svatého evangelia, při slovech pak „A Slovo tělem učiněno jest“ — pokleká pokorně, aby uctil vděčně hluboké tajemství toto.

„Slovo“ u sv. Cyrilla a Metoděje, apoštolů našich.

Pro nás je nesporně na výsost zajímavé, že i naši národní věrověstové, sv. Cyrill a Metoděj, prokazovali zvláštní úctu vznešenému tajemství „Slova Božího“.

Starobylá legenda sv. Klimenta vypravuje: Rostislav, moravský kníže,

Bohem povzbuzen, učinil radu s knížaty svými a Moravany a poslal k císaři řeckému Michalovi říka: Lidé naši od pohanství odstoupili a zachovávají křesťanský zákon v životě vnějším. Nemáme však učitele takového, který by nám vyložil pravou víru křesťanskou naším jazykem. Císař Michael povolal k sobě svaté bratry Cyrilla a Methoděje. Věděl o nich, že znají dokonale a milují jazyk slovanský. Sv. Cyrill tázal se, mají-li Slované moravští nějaké písmo; když dostal odpověď zápornou, řekl: Kdož může na vodu řeč psáti? Není-liž třeba svatých knih k bohoslužbě, v nichž čistí a rozumějí jim dlužno? I odešel s bratrem svým Methodem do chrámu, oddal se vroucné modlitbě, prose o dar osvětlení Ducha svatého. Bůh vyslyšev modlitbu věrných služebníků svých, zjevil brzy sv. Cyrillu písmena slovanská. Oznámiv to sv. Methodu, nakreslil jim písmena jemu vnuknutá a začal jimi psáti průpověď z písma svatého. Byla to slova, kterými začíná evangelium sv. Jana: Na počátku bylo Slovo a Slovo bylo u Boha a Bůh byl Slovo. (Sr. Dr. M. Procháčka, Život sv. Methoda str. 58.)

Podstatně spojené.

Z předchozího výkladu je již patrné, co znamená výraz: „podstatně spojené“ ve zbožném vzdechu litanie: „Srdce Ježíšovo, se Slovem Božím podstatně spojené“. Nejsvětější Srdce Ježíšovo jest od prvního okamžiku svého bytí s Božím Slovem, s druhou božskou osobou, nerozlučně spojeno.

Způsoby spojení jsou různé, jakož i pevnost spojení bývá rozličná. Spojením, a to poutem velmi vroucným jest ono, kterým působí svaz přátelství dvou nebo více osob. Ještě upřímnějším je svazek pokrevnosti a příbuzenství, a to nejněžnějším poutem je závezek matky a dítěte. Než byt by byl svazek matky s dítětem sebe vroucnějším, přece zůstanou povždy osobami od sebe oddělenými, z nichž

každá sama pro sebe bytuje, má vlastní existenci, samostatnost. Daleko užším je spojení nejsvětějšího Srdce Ježíšova s věčným Slovem Božím. Spojení to je spojení v jedné božské osobě, jmenuje se podstatným nebo hypostatickým spojením. Spojení Srdce Ježíšova se Slovem Božím je tak úzké vnitřní, že plným právem zoveme Srdce Ježíšovo Srdcem božským, poněvadž ten, jemuž Srdce to náleží, je v pravdě Bohem. Neboť ten, který dle své přirozenosti, podstaty a bytosti je skutečným Bohem, má toto Srdce svým pravým vlastnictvím, zove je Srdcem svým.

Ovšem toto podstatné spojení Srdce Ježíšova se Slovem Božím, jež zove se spojením hypostatickým, jest, a zůstane našemu omezenému rozumu, právě tak jako vtělení Slova, nevyzpytatelným hlubokým tajemstvím, a to tajemstvím naprostým, jehož nelze rozumem napřed odhaliti, ani když zjeveno, dokonale pochopiti. Ale proti rozumu není nikterak, neboť na všechny obtíže lze dáti uspokojivé vysvětlení, přirovnání pak ze života našeho vrhají na ně dosti světla.

Poslední slovo.

V letech 1870 měl v Bonnu v Německu profesor operovati nemocného rolníka na jazyku. Operace byla velmi těžká; v nepříznivějším případě byl by pozbyl pacient jazyka a ovšem i řeči. Toto oznámil profesor nemocnému, když právě lékaři se shromáždili, aby předsevzali operaci; poněvadž případ byl tak komplikovaný, byli tam přítomni také studenti medicíny. „Přejete-li si tedy svým známým ještě něco sdělití,“ — pravil profesor, — „řekněte to nyní: pomněte, že je to poslední slovo, ve Vašem životě, po operaci budete němým.“ — Všichni, profesor i jeho posluchači, čekali s napjetím. Venkovan sklonil hlavu, a potom zcela zřetelně promluvil: „Pochválen buď Ježíš Kristus!“ — Všichni byli hluboce dojatí, také pro-

fesorovi vstoupily slzy do očí. Operace provedena, muž pak zůstal od té doby němým. Jak veliká to víra a láska, ale také jak hrdinné vyznání!

Abychom i my jazyka vždy moudře, ke cti a slávě Boží, ke prospěchu nesmrtelné duše své i svých bližních, vždy a všude užívali, abychom nikdy marného, neřku-li hříšného slova nepronesli, tomu kéž učí nás rozjímání o Slově Božím! Než ještě jiné připomenutí dává nám rozjímání naše.

Zbožný vzdech: „Srdce Ježíšovo, se Slovem Božím podstatně spojené“, je dojista vzat z evangelia sv. Jana. Žádnou část Písem svatých nemá kněz nikdy častěji v ústech, než právě tento počátek čili úvod sv. evangelia Janova. Neboť touto evangelickou perikopou skončuje se pravidelně mše svatá. Tento úryvek evangelický obsahuje vskutku jádro celého křestan-

ství, stručný přehled celé naší víry. Tam je vysloveno tajemství nejsvětější Trojice i vtělení Syna Božího, tyto dva stěžejné články našeho náboženství. Tam jsou shrnuty všechny divy božské Všemohoucnosti, Moudrosti, Milosrdenství, Lásky, Spravedlnosti a Pravdy. Tam je řečeno, co učinil Bůh pro nás a co my máme činiti pro něho! Přijímejme proto slovo Boží do srdce dobrého, kéž srdce naše je půdou kyprou, vnímavou, dobře připravenou, spojujme se často a rádi v hodném svatém přijímání se Slovem Božím, nerozlučně spojeným s nejsvět. Srdcem Páně, pak budeme i mezi těmi, o nichž dí lýž miláček Páně: „Kolikoli přijali Jež, dal jim moc státi se ditkami Božími, kteří věří ve jméno Jeho!“ (Jan 1, 12.)

(Pokrač.)

A. M. Kadlčákova :

Komu ?

Komu zpívat, komu viti
krásný vínek z pomněnek,
když je v duši plno smutku
a všelikých domněnek ?

Komu podat srdce svoje,
s láskou svou a touhami,
když tu v světě trud a boly
přichází vstříc stále mi ?

Komu svěřit bolest svojí,
když mne všichni zklamali,
když jen místo upřímnosti
faleš a lež podali ?

Komu, komu, volá srdce
unavení ve hrudi,
odevšad vane zloba lidí,
která bolest probudí.

Komu zpívat, komu svěřit
to, co skrývá duše má ?
Pánu Bohu tam na nebi,
jenž mne láskou objímá !

Je-li možné sjednocení východní církve se západní.^{*)}

Z ruštiny přeložil Karel Uhl.

Unionistické sjezdy velehradské mají za účel připravití sjednocení východní církve se západní. Hned na počátku setkáváme se s otázkou, je-li žádoucí takové sjednocení? Na takovou otázku beze vší pochyby musí býti odpověď kladná. — Náš pán Ježíš Kristus založil jedinou, svatou, všeobecnou a apoštolskou církev. Tak jako jest pouze jedna pravda, tak jest i jedna církev, jež dostala od Boha rozkaz

Jak známo konávají se občas na posvátném Velehradě sjezdy tak zv. unionistické, t. j. sjednocovací, mající za účel připravití a pokud možno uskutečnění spojení dvou velikých větví církve Kristovy, totiž východní církve pravoslavné s církví římsko-katolickou. Až dosud bylo takových sjezdů pět a sice: I. roku 1907, II. r. 1909, III. r. 1913, IV. roku 1921 a V. roku 1922. I na tento rok 1924 jest svolán podobný a sice tentokrát opravdu imposantní sjezd a sice na dni 1., 2., 3. srpna. Sjezdy unionistické bývají navštěvovány vynikajícími učiteli, ponejvíce ovšem kněžími, ale též laiky z obou táborů, římsko-katolického i pravoslavného, a též ze všech možných zemí, hlavně slovanských, ale i jiných, jako na př. z Francie, Belgie, Španěl, Německa atd. Probírají se na nich všechny možné otázky týkající se vzájemného poměru obou církví a možného jich spojení. Zajímavý a s katolického hlediska jistě přijatelný jest referát pravoslavného duchovního a vynikajícího učence, představeného ruského chrámu v Berlíně, Otce Vasilije Goekena, který osobně účastnil se II. unionistického sněmu, a k třetímu pak zaslal přítomný referát, který byl otisknut po rusky v knize: „Трудъ третьяго велеградскаго богословскаго съезда“. Въ Прагѣ 1914 (t. j. „Jednání III. velehradského bohoslovného sjezdu“. V Praze 1914.) Referát tento jest hlavně proto důležitý, že ukazuje, kterak i na Východě je živá touha a snaha po sjednocení obou církví a po překrácení neblahého rozkolu, který je rozděluje již od polovice XI. století, čili od roku 1054. Celé jednání unionistické ocitlo se nyní ve vážném stadiu a snad blízka jest doba, kdy uskuteční se tyto šlechetné snahy. Poznámka překladatele.

hlásati tuto pravdu celému světu. Pravda nemůže sama sobě odporovati — býti takovou na východě a jinačí na západě. Nejen na všech místech, ale i po všechny časy pravda zůstává vždy táž, beze změny. Pán Ježíš Kristus slibil církvi Jím založené, že brány pekelné ji nikdy nepřemohou. A proto církev bude učitelem pravdy až do skonání světa. Církev jest neomylná. „Každé království“ — praví Spasitel, — „rozdělené proti sobě, zpustne.“ (Matouš XII. 25.) Církev však nemůže nikdy zahynouti, neboť království všemohoucího Boha trvá na věky. A proto církev jest vždy jednou a touž a takovou vždy zůstane. Spasitel náš beze vší pochybnosti si přeje, aby Jeho církev zůstávala nerozdělitelnou, a proto nedlouho před svým utrpením a smrtí vroucně se modlil za své učedníky, a by všichni je dno byli.

Vůle Boží jest, aby Jeho církev byla jednou a nedělitelnou. Východní církev od západní nikdy neodděloval blud. Ani východní církev západní, ani západní východní nikdy neobviňovala z bludu. Jedná se pouze o rozdělení, které se nazývá rozkol či schisma. Bůh chce odstraniti tento rozkol; staniž se vůle Boží!

Světová církev modlí se každodenně za vyplnění vůle Boží. — Východní slovy: „О мирѣ всего міра, благосостояніи святыхъ Божиихъ церквей и соединеніи всехъ Господу помолимся!“ „Za mír celého světa, za blaho svatých církví Božích a za sjednocení všech modleme se k Pánu!“ Západní pak slovy kterými začíná se kánon (hlavní část) mše svaté: „Te igitur, clementissime Pater, supplices rogamus ac petimus, uti

accepta habeas et benedicas haec dona . . . in primis, quae Tibi offerimus pro Ecclesia Tua sancta catholica, quam pacificare, custodire, adunare et regere digneris toto orbe terrarum". = „Tebe tedy, nejdobrotivější Otče, . . . zkroušeně prosíme a žádáme, abys milostivě přijal a požehnal tyto $\dagger$ dary, . . . zvláště které Tobě obětuje za církev Tvou svatou katolickou, kterou račiž upokojiti, hájiti, sjednotiti a řídit po celém oboru zemském!“

Kromě toho vyšší hierarchové jak východní tak i západní církve přiznali, že obě církve málo od sebe se odchylují ohledně víry a bohoslužby nehledě na mnoho století trvajících rozkol. Tak nedávno (v lednu 1913.) prohlásil oekumenický patriarcha Joachim III. ve své slavnostní řeči ukazuje na to, že překážky sjednocení církvi jsou spíše politické než náboženské. Všechny dojímá horoucí láska a nadšení, s nimiž papež Lev XIII. v apoštolském svém posláni „Praeclara gratulationis“, vydaném 21. června 1894, mluví o čistotě učení východní církve: „Přede vším My s velikou láskou hledíme na Východ, odkud nejdříve vzešla spása světa. Již dlouhé očekávání, že vyplní se Naše přání, nutí Nás chovati sladkou naději, že nedaleko jest čas, kdy východní církve, skvoucí se otcovskou (= sv. Otců) vírou a starou slávou, navrátí se tam, odkud vyšly; tím více, ježto rozdíl mezi námi není tak veliký; — naopak, kromě malých výjimek my tak mnoho máme společného v ostatním, že dokonce na dokázání katolických pravd my ne zřídka čerpáme svědectví a důkazy z učení, obyčejů a obřadů východních. Hlavním bodem rozluky jeví se prvenství římského papeže“.

V konstituci papeže Lva XIII. nazvané „Orientalium dignitas Ecclesiarum“ = „Vznešenost východních církvi“ a vydané 30. listopadu 1894, předkládá se všem východňanům, kteří přijali latinský obřad, možnost vrátiti se s dovolením apoštolské Stolicе k východnímu obřadu, a nařizuje se, aby každý latinský misionář, buď mnich

nebo světský (kněz), který by radou nebo pomocí napomáhal komukoliv z východňanů přejíti k latinskému obřadu, aby kromě zákazu vykonávati bohoslužebné úkony, kterýžto zákaz ipso facto = tím samým skutkem byl si zasloužil, a kromě ostatních trestů vyjmenovaných v konstituci zvané „Demanentem“, aby byl zbaven úřadu a vyloučen.

Tato slova vyšších náčelníků církve východní i západní mají veliký význam pro vzájemné sjednocení těchto církvi.

A opravdu není ani jedné náboženské společnosti tak blízké východní církvi učení i bohoslužbou jako církev římsko-katolická, která proti všem různým sektám vzniklým od XVI. stol. podobně jako východní církev učí o naprosté autoritě svatého Písma i ústního podání, o počtu a účinnosti svatých svátostí, o nejsvětější Oběti, o proměňování, o svátosti svěcení kněžstva, o svátostinách, o modlitbě za zemřelé, o vzývání a uctívání svatých, o účt k sv. ostatkům a obrazům a o mnohém jiném; — v tutéž dobu, kdy ohromná část protestantů jde ve stopách Jatha popírajícího, že jest osobní Bůh, že Ježíš jest Synem Božím. — Nedávno devadesát protestantských pastorů žádalo pro Jatha svobodu kázání. — „Pryč od Říma!“ a „K Jathovi!“ jest válečný pokřik náboženského liberalismu; „Žády k Bohu!“ jest příznak učení modernistů.

Nijak však nelze zapírat, že východní i západní církve v některých věcech se různí a jestliže se neshodnou — nemůže nastati sjednocení, neboť pravda nemůže si odporovati. Již samo sebou se rozumí, že od západní církve, která se těší takové vážnosti, nelze spravedlivě žádati, aby přiznala se k tomu, že kdysi upadala v blud — ona nemůže zřici se ničeho z toho, co sama ustanovila a prohlásila o víře. Ale ani východní církev, tato věrná ochránkyně učení svatých Otců, nikdy nebude chtíti zbaviti se této slávy. Jelikož však bez dokonalého souhlasu nemůže býti dokonalého sjednocení, tedy, nelze-li se na-

dití, že by jedna z nich se přiznala k svému bludu, — nikdy nelze se nadíti na jejich vzájemný souhlas — alespoň ne lidskými prostředky. Je tedy nutno popatřiti, nenajde-li se nějaká cesta vedoucí k cíli, má-li se to, v čem obě církve se různí, vystaviti proti sobě jako protivy, nemá-li se snad od druhé strany žádati odřeknutí se toho, čemu učila, anebo raději pozorným výkladem zničiti zdánlivé protivy. Než touto radou nechceme předcházeti rozhodnutí církevního úřadu učitelského. Co bude zavrženo tímto soudem, to musí býti zavrženo i námi; neboť satan jest otcem lži, on první zavrhl božské zjevení, on jest a byl první modernista ještě před stvořením světa. — Budeme-li pátrati v písemných památkách, jak vznikl rozkol trvající až do naší doby, uvidíme, že již v nejstarších dobách východní i západní církev v rozličný čas slavily

velikonoce. Východní zvolila k tomu den 14 nisanu, kdy Pán slavil poslední paschu zároveň s Židy, západní pak na základě z mrtvýchvstání Páně pokládala za lepší dáti přednost neděli, která následuje za paschou. Tento obřadový rozdíl byl dokončen církevním sněmem nikejským roku 325. v souhlase s miněním římské církve, ale z toho nevznikl prázdný rozkol. Po té objevil se druhý rozdíl. V římské církvi ve středu, v pátek a v sobotu zachovává se půst, ale ve východní církvi, mající na zřeteli starý Zákon, nebylo v sobotu žádného postu. Svatý Ambrož, když se ho tázala sv. Monika, matka sv. Augustina, který z obou zvyků má se zachovávat, odvětil: „Když pobývám v Římě, postím se v sobotu dle zvyku toho města, a když v Miláně, ve své diecési, dle zvyku tamního východního obřadu — nepostím se.“

(Pokrač.)

Duch svatý, duch pravdy, svatosti, síly.

Úvaha. Napsal Ignát Zháněl.

(Pokrač.)

Duch svatosti. Duch svatý očišťuje naši duši, dává nám potřebné milosti, posvěcuje nás, propůjčuje našim srdcím lásku Boží, jím obcujeme svědectví, že jsme dětmi Božími a můžeme k němu volati „Otče náš“! Jako ozařuje, otepluje slunce veškeru přírodu, tak oživuje náš duchovní život Duch svatý svou milostí.

Naaman, vznešený kníže, jenž přebýval u dvoru krále syrského, byl stížen ošklivým malomocenstvím. Zkoušel všechny prostředky, jež kdo poradil, ale marně. Uslyšel, že v Samariji žije prorok divotvorce Elizeus, který pomáhá od této hrozné nemoci. Ihned se odebral k němu s velkým komonstvem. Když přišel ku prorokovi a byl před jeho dveřmi, prorok jej vůbec nepřijal, toliko mu vzkázal

po jeho sluzích, aby se vykoupal sedmkrát v řece Jordánu. Naaman se rozzlobil, maje to za nezpůsob. V nevoli odešel, ale jeho sluhové mu pravili: Pane, kdyby ti byl prorok poručil něco velmi obtížného, všemu by se's podvolil, abys dosáhl zdraví. Nuže, když ti poručil tak jednoduchou věc, neváhej, jdi a vykoupej se!

Podobně, kdyby nám někdo poručil, vykonati něco obtížného, abychom byli vysvobozeni od neudu tělesného, učinili bychom vše, jeli třeba přes moře, podrobili se nesnáším a pod. Chceme-li od hříchu býti osvobozeni, abychom dosáhli po smrti spasení věčného a zde klidu svědomí, neukládá nejvyšší milosrdný Bůh nic velkého, obtížného. Posílá nás toliko zpovědníkovi: před nim máme se

Sv. Cyril a Metoděj slovanští apoštolové.

srdcem zkroušeným pokleknouti, žalovati na sebe, říkajíce: „Má vina, má největší vina!“

Jak podivno! Velmi často se do-
vidáme, že u jiných národů přistupují
učenci, spisovatelé a jiní k naší svaté
víře, přesvědčili se o její pravdě, že
toliko v ní mohou dojít k věčné
spásě a dosíci svatosti. U nás jsou
podobné zjevy velmi řídké, bezprávě
naopak, častěji slyšíme, že lidé od-
padají, nežijí podle jejich přikázání.
Nesnaží se dojít ke svatosti, naopak
upadají do hříchu, zatvrdlosti a
odpadu.

Duch síly. Pozorujeme-li toliko
po lidsku svou slabost, nástrahy, které
svět strojí, zlé příklady, které vidáme,
obáváme se, že nelze nám dosíci
svatosti, potřebné k dosažení věčné
spásy. Citíme svou slabost, bojíme se,
že nezvládneme nad zlými náklon-
nostmi, nad pýchou života, žádostivostí
očí. Bohužel platí o mnohém z nás
hrozné slovo: „Že jsi vlažný a nejsi
ani studený ani horký, vyvrhnu tě
z úst svých“ (Zjev. sv. Jana 2, 15.)
Zapomínáme totiž často na pomoc
Boží, na posilu, kterou nám dá Duch
svatý, obrátíme-li se k němu modlitbou,
budeme-li jej prositi. Jeho pomocí vše
zmůžeme.

Svatý Cyprián obrátil se z pohana
ku pravé víře, o čemž činí toto sdě-
lení: „Dokud jsem žil v temnotě po-
hanské a byl lodičkou znítanou po
rozbouraném moři-světě, vzdálen
pravdy a světla, zdálo se mi soudě
dle mého způsobu života, že je ne-
možno, aby se člověk znovu narodil,
byl obdařen novým duchem a stal se
v této tělesné schránce docela jiným
člověkem co do porozumění a smý-
šlení. Když však osvitil Duch svatý
svým světlem mé útroby, když bylo
srdce očistěno, svědomí upokojeno,
když zavítal ke mně pravý mír, jakého
svět dátí nemůže, tu nastala úplná
změna ve mně. Nejistě stvo se jistým,
tajně zjevným, nemožné možným, tma
se proměnila ve světlo. Poznal jsem,
že vedl starý člověk, zrozený z těla

a ke hříchu svedený toliko pozem-
ský, tělesný život; nový člověk však,
jež posílil i osvitil Duch svatý, od-
hodlal se a započal žít životem du-
chovním.“

Není jistě potřeba jíti daleko po
důkazy. Necítíme sami, když jsme se
dobře vy povídali upokojení ve svém
nitru, klid, radost, což bychom za
nic na světě s ničím nezměnili. Není
sice tento pomíjející pocit ještě ctností,
ale došli jsme ku přesvědčení, že
není nic tak hořkého, aby toho ne-
osladil Duch svatý. Vizme příklad
svatých apoštolů! Vyháněli je ze škol,
z měst, chrámů, kamenovali je, ale
děkuji za tyto hrůzy, jsou povděční,
že mohou trpěti za Krista, všichni až
na apoštola Jana položili za viru v
Krista život a učinili tak děkující za
tuto milost.

Kdo dlouho žil na úpatí a jako ve
stinu alpských velikánů, neuvědomuje
sobě jejich velikost, velebnost a krásu.
Bílá temena velehor, tak majestátně
klidná ve své bělosti a tak podivu-
hodně zbarvená při zapadajícím slunci,
pomijí lhostejným zrakem. Zevšedněla
mu teprve, když se dostaví cizinec.
Když docházejí do velehor lidé ze
všech pěti dílů světa, a po prvé stane
uprostřed jejich klidu a spočine se
zrakem plným údivu na jejich tváři,
upozorňuje domorodce na krásy jeho
domoviny, učí jej vážit si i kraje, v
němž ruka Tvůrce vykouzila jedi-
něčně krásný obraz. Cizinec stává se
učitelem domácích.

Nejinak je s církví katolickou! Kdo
se v ní zrodil a v ní byl vychován,
často nechápe jejího majestátu, její
kulturní činnost a síly, její jednotné,
obdivuhodné stavby věroučné a mravo-
učné; jejího významu a zásluh. Teprve
jinověrec, jenž vnikl v její život nebo
konvertita, jenž poznal její vzácné
přednosti, velikolepou soustavu kato-
lického učení, v pravém slova smyslu
otvírá oči a učí nás, vlastní děti, že
máme si vážit jejího jedinečného maje-
státu mezi všemi jinými náboženskými
společnostmi. Všimějme si blíže zpráv,

jaké podávají konvertité o pohnutkách svého obrácení.

Nedávno vzbudila velkou pozornost konverse italského básníka Palazze-schiho. Proti náboženství i jeho ob-řadům měl přímo ďábelskou nenávisť. Působilo mu zvláštní rozkoš, když mohl potřísniti čisté a zhanobiti svaté. Jednou ráno šel ku kontrolnímu shro-máždění do kasárny okolo kostela, z něhož zaznívaly harmonické zvuky varhan a zvonů. Jímí přiváben vkročil dovnitř. Obřady vzbudily jeho po-zornost, prohlížel si výzdobu kostela, pozoroval přítomné, pohroužené v mod-litbu. To vše působilo na něho este-tickým kouzlem, jeho ledová, cynická lhodostejnost se počala otfásati. Celý den přemýšlel o těchto dojmech.

Neodolal a večer přišel opětne do téhož chrámu. V šeru stkvěl se oltář Mariánský, osvětlený bezčetnými světly. Mnichové za oltářem modlili se ho-dinky za jemného průvodu varhan. Neviditelnou mocí puzen, chodil od oltáře k oltáři, honěn neznámou mu silou, jako se honí mraky na obloze. Něco neznámého zadrhovalo mu hrdlo více a více, něco těžkého, co se usadilo v mozku, bezděky sklonilo jeho hlavu.

Zdálo se mu, že v jeho nitru se cos skrývalo, co musí ven, ale nemůže ruce se dotýkaly, čela svíraly spánky jež hořely a prudce bušily. Konečně dostoupily vody v jeho nitru svého vrchole, nebylo možno děle jich zdržovati. Přetékaly. Oběma rukama stiskl si hlavu a pohlédl na stupeň, který se zdvihal ze země. Tu vytryskl náhle proud slzi jako letní, prudký, zavlažující déšť z jeho očí a hluboký povzdech z jeho nitra. Objevil se proud slzi, který byl s to, aby od-plavil až do poslední kapky nevý-slovnou hořkost, která se nahromadila na dně jeho duše, takže ponenáhlu byla duše lehká jako krůpěj rosy. Nalezl místo pro onu vyšší lázeň, v níž jeho ubohá duše se mohla očistiti.

Vynasnažme se, abychom nikdy ne-zarmoutili Ducha svatého, neznesvětili jeho přibytku, když k nám do srdce zavítal. Volejme zbožně k Němu: „Přiď ó Duchu svatý, naplň srdce svých věrných, rozžehni v nich oheň své lásky. Uděl nám všem, Tebe vzý-vajícím, ducha pravdy, svatosti a síly, abychom se vždy těšili Tvé útěše! Amen.

A. M. Kadlčáková:

Hvězdy.

Hvězdy tiché, hvězdy bledé
s nebe na zem svítí,
všemu tvorstvu i nám lidem
svítí v trudné žití.

Hvězdy tiché, hvězdy bledé
mají svoji dráhu,
po obloze věčně plují,
svítí lidstvu k blahu.

Hvězdy tiché, hvězdy bledé
ve prach země shlíží,
když již oči unavené
spánek lidem kliší.

Hvězdy tiché, hvězdy bledé
chrání srdce, duši,
do jich světla Pán Bůh ukryl
vic, než člověk tuší! —

Obrácení Afriky.

Svatá matka církev vyzývá v měsíci červenci své dítky, aby se modlily za obrácení Afriky a „Otec křesťanstva“ schvaluje tyto modlitby za Afriku z plna srdce, milujícího i tyto nešťastné národy pravou apoštolskou láskou. A účel této zvláštní výzvy? Mnozí a mnozí se ještě doposud nemodlí za Afriku. „Vědí toho o Africe tak málo“, že nepocítují prázdné povinnosti pamatovati při svých modlitbách k Všemohoucímu na potřeby afrických národů. A přece není Afrika od nás tak příliš vzdálena. Za dvacet čtyři hodiny pohodlné jízdy z Neapole stojíme uprostřed cizího lidu, cizí lidské rasy, uprostřed obyvatelů Afriky. Má-li tato černá rasa vzbuditi náš zájem, mají-li se otevřít naše srdce jejím osudům, musíme ji poznati, neboť čeho neznáme, to nás nezajímá, a zase naopak ochotně a rádi pomáháme tam, kde jsme našli a poznali bídu vyděděnců tohoto světa.

Úryvek ze smutných dějin Afriky.

Na prvních stránkách Písma svatého čteme po popisu potopy také toto vypravování. Noe, neznaje ještě opojnosti vína, opil se jím kdysi a obnažil se v spánku. Jeden z jeho synů, poslušen nízkých pudů svého srdce, vysmíval se otci, zatím co oba druzí synové kráčeje pozpátku uctíve otce přikryli. Když se Noe dozvěděl o poklesku jednoho svého syna, proklel jeho potomstvo. Prokletý Cham uchýlil se do Afriky a jeho potomci jsou afričtí černoši. Ubozí prokletí synové Chamovi! Nechť již čteme cestopisy evropských cestovatelů, nebo studujeme díla starých neb nových zeměpisců, vždy se přesvědčíme o jejich jednotném mínění, že cítili a stále cítí černoši svou méněcennost pod zorným uhlím bílé rasy. Nikoliv běloši, ale černoši byli prodáváni na afrických a amerických otrokářských trzích, právě tak jako se na našich trzích prodává drůbež a dobytek, pouze s tím rozdílem, že černoši

prodáván opět a opět znova, aby jeho dočasný majitel z každé této koupě neb prodeje měl nový zisk.

V životopise velkého apoštola černochů sv. Petra Klavera čteme, že za jeho živobyti dováželi do Ameriky otrokáři každého roku tisíce černochů násilím v Africe uloupených. V Americe pak musili tito ubožáci těžce pracovati na statcích boháčů až do své smrti, aniž se kdo neb jen tu a tam někdo staral o spásu jejich duší.

Jestliže se dočítáme v církevních dějinách prvních století o četných (800) diecesích afrických a velikých afrických světcích, jedná se tu právě o kraje, ležící na pobřeží Středozemního moře, vnitrozemí africké bylo neznámo. Ba ještě před 80 až 50 lety byly prozkoumány pouze pobřežní kraje černého dílu světa, zbytek asi $\frac{9}{10}$ této ohromné plochy byl evropanům čímsi tajemným, neprobádaným. Indie měla svého Františka Xavera, synové Portugalska hledali cestu do Jižní Asie, Křišťof Kolumbus vydal se s odvahou na cestu do „nového dílu světa“ Ameriky, ale nikdo se nezajímal o prokletou část světa, Afriku, vlast otroků.

A přece nebylo tomu vždy tak. Vždyť právě tento díl světa poskytl Spasiteli útulek, když prchal před krvelačností Herodesovou. V Africe prožilo božské dítě prvá léta svého pozemského života, zde pracoval svatý Josef, zde bděla Maria nad prvými krůčky Ježíšovými.

Kletba Noemova nad černými dětmi Afriky neměla tedy na vždy dusiti tyto nešťastné kraje. Různými a různými cestami pronikaly zvěsti o děsném postavení afrických obyvatelů do Evropy. Jednotlivé vlády počaly se zajímat o tento díl světa, který jim nabízel rozsáhlá území a nové bohatství, a brzy potom vzbudil Bůh muže, kteří toužili zanést do Afriky poklady a to poklady našeho svatého katolického náboženství.

Kdo nevyslovuje s úctou jméno šlechtetného kněze Olivieriho, který podnikl tolik obtížných cest do Afriky, aby vykoupil ubohé černé dětské otroky, zavezl je do Evropy, umístil v klášterích a dobrých rodinách a po důkladném vzdělání konečně pokřtil.

Jeho nástupce, Don Biagio Verri, zbožný Milánčan, pokračoval v díle Olivieriho, než skutečnost poučila, že přesazení afrických dětí do Evropy není pravou cestou k spasení Afriky, protože jednak špatně snášely africké děti drsné evropské podnebí, které je zvolna ubijelo, a za druhé Afrika zůstávala na dále v stínu a temnotách své ďábelské modloslužby.

Bylo to vyhrazeno devatenáctému století, které provedlo v Africe požehnaný obrat. Francie obsadila Alžír a zanesla civilisaci do této části černého dílu světa. Kardinál Lavigerie, zkušený v provádění velkých podniků, silná a ohnivá duše, poslán jako biskup do Alžíru.

Toto jmenování bylo pro Lavigerieho spíše břemenem než významem, než on je ochotně vzal na sebe a odebral se tam, kde se měla zaskvíti jeho láska k bližnímu v plném lesku. Záhy shromáždil kolem sebe 2000 hladovějících dětí, aby je zachránil před smrtí hladem. Pozoruje z blízka vlastníma očima a cítí svým milujícím srdcem bídu afrického lidu, hrůzy otroctví, hanebnosti pohanství. Opouští své stádo, odchází do Evropy, navštíví Itálii, Francii, Belgie, Anglii a Německo, odhaluje evropským národům bídu, o níž neměly dosud ani zdání. Křesťanská Evropa se chvěje a její synové a dcery nabízejí svou pomoc; kardinál zakládá dvě misijní společnosti: „Bílých Otců“ a „Bílých Sester“.

Krátce před tímto založením přihodilo se obrácení Jakuba Liebermanna, šlechtetného židovského Elsasana, který také založil novou společnost pro obrácení Afriky, „Společnost Svatého Ducha“. S hrdinnou horlivostí a plamennou odvahou odcházejí tito první misionáři do svých misí. První záhy podléhají vražednému africkému podnebí a hroznému strádání, ale na jejich místo nastupují noví dělníci.

Monsignor Comloni a Roveggio, kardinál Massaja, monsignor De Jacobis pracují jeden po druhém o zachránění černého dílu světa, kongregace synů nejsvětějšího Srdce jest založena pro spasení afrických duší a po boku synů nejsvětějšího Srdce odcházejí do afrického misijního území „Pie Madre dello Nigrizia“. Otcové della Consolata, misionáři z Mill Hillu, Trapisti a četní členové starých řádů pracují o obrácení Afriky s obdivuhodnými výsledky.

Mučedlnické květy.

Teprve několik let pracovali Bílí Otcové v afrických misích, hlavně v Ugandě, a již počal ukrutný král Muanga pronásledovati křesťany. Toto pronásledování čítá sta obětí a z nich 22, jichž mučednictví dosvědčili očiti svědkové, byli prohlášeni blahoslavenými.

Den 6. června r. 1920 byl pozehnáným dnem v afrických dějinách, neboť onoho dne prohlásil Benedikt XV., „misijní papež“, první Chamovy syny blahoslavenými, blahoslaveného Karla Mattiu a soudruhy. Krev mučedlníků stala se semenem nových křesťanů a tak nejen Uganda se obrací na víru svých mladistvých vyznavačů, ale i v ostatních afrických krajinách probouzí se touha po pravdě. Žeň se přiblížila. (Pokrač.)

Obrázky z katolických misii.

Podává Maxmilian Weinberger.

Svátoční průvod po domácím způsobu indickém.

Dne 5., 6. a 7. října minulého roku konala se v Čuhari, malé to osadě s 500 katolíky v diecési Patna, třídní slavnost ke cti a chvále nejsvětější Svátosti oltářní. Vrcholem slavnosti byl neobyčejný průvod, který o 3. hodině odpoledne vyšel z fary. V předu nesen byl kříž, po obou stranách kráčeli dva obrovští sloni, potom zástup bíle oblečených dětí, za nimi dva statní velbloudi, pak zase bíle oblečené dívky, sypané květinami na cestu, biskup s nejsvětější Svátostí a za ním velký zástup lidu. Čtrnácte slonů uzavíralo průvod. Před misijní stanicí, kde byly sestry postavily oltář, průvod se ukončil.

Před oltářem byli sloni postaveni do řady jako čestná stráž. Biskup postaviv monstranci na oltář měl jednoduchou ale ohnivou promluvu, která byla namířena více na přítomné české pohaně a mohamedány nežli křesťany. Obojí tito jinověrci, pohnuti a dojatí již krásnými písněmi v řeči indické a příkladnou zbožností dětí, naslouchali s velkou pozorností jeho slovům. Mlčky a kleče na kolenou, přijal zástup do tisíců čítající biskupské požehnání. Na konec byla velebná Svátost zanesena zpět do kostela. Večer bylo všeobecné osvětlení. Zvláště kostel tonul v záři světél a kříž na kostelní věži byl, jak později obyvatelé okolních krajů vypravovali, za nočního temna z velké dálky vidět.

Mnohý Evropan bude se asi diviti, že při svátočním průvodu bylo upotřebeno slonů, anebo bude se možná proto i horšiti. Ale my nesmíme státi v této příčině na stanovisku evropském. Pro Indu má obrovské toto zvíře něco posvátného do sebe, bez slona nelze si v Indii nějaké slavnosti, ať si svět-

ské nebo náboženské, mysliti. Proto obrátil se tamější misionář P. Westropp na bohaté, byť i pohané majitele slonů s prosbou, aby svých slonů na slavnost zapůjčili a tak jí k většímu lesku dopomohli, což ochotně učinili. Sama kněžna, v jejížto území Čuhari leží, dala se několika svými miláčky zastupovati. Poslala také ony dva velbloudy a tlupu jezdců ze své tělesné stráže.

P. Westropp obával se, že by použití cizích slonů, kteří se vespolek neznali, při průvodu mohlo býti nebezpečné. Jsou totiž tato zvířata snadno dráždivá, jsouce čimkoliv podrážděna vyhazují své obrovské tlapy a to mohlo býti pro dívky osudné. Zatím se stalo naopak. Když sloni dívky spatřili, dávali svou radost na jevo tím, že svými choboty spokojeně potřásali, a po slavnosti nedaly děti tak dlouho pokoje, až sloni poklekli a je na své hřbety vzali. Jenom velbloudi jsou slonům protivní a proto kdykoliv přišli do jejich blízkosti, dávali svou nelibost zlostným troubením na jevo.

Tento mohutný projev katolické víry nezůstal bez vlivu na okolní obyvatelstvo. Již několik dní po slavnosti přišel brahmín ze sousední vesnice a vyslovil ochotu, státi se křesťanem. Jak vypravoval, chtěli všichni vesničané slavnosti křesťanů se zúčastniti, ale jeho bratr, rovněž brahmín a mimo to bohat, hrozbami je zastrašil že nepřišli.

Také mnozí jiní pohané zůstali proto doma, ježto jim kdosi namluvil, že je misionář ofotografuje a jejich podobizny pošle vrchnosti s poznámkou, že jsou to velezrádci, kteří chtějí vlast zaprodati nepřátelům. Přes to bylo účastenství při slavnosti tak veliké, že s výsledkem — dokládá P. Westropp — můžeme býti spokojeni.

Černý andělíček strážný.

Na osamělé cestě v pralese ubírá se misionář se svým černým sluhou a Josefem, malým černouškem, kterého vede do misijní školy vzdáleného města. Cesta je úzká, ježto černoši chodívali vždycky za sebou. Hustý les stojí jako dvě stěny po obou stranách a kořeny plazí se křížem přes cestu. Bezčetné opice tančí a piští v korunách stromů, skáčou se stromu na strom a houpají se na svých dlouhých ocasích. Již tři hodiny trvá obtížný pochod, nezřídka s ohnutyými zády, když najednou misionář upozoruje na vlhké lesní půdě stopy slonních tlap, jisté to znamení, že jsou sloni na blízku. Smrtelná úzkost zmocňuje se našich poutníků; vědí totiž, co to znamená, setkati se s těmito obry v bezprostřední blízkosti, zvláště mají-li mladé anebo jestliže již jednou od lidí byli napadeni. V takovém případě chopí se svého domnělého nepřitele svými choboty, vyhodí do výše, zachytí svými tesáky a mohutnými tlapami rozdrtí.

Tiše a opatrně plížili se naši cestující ku předu. Konečně zpozorovali s radostí, že se cesta slonů od jejich stezky oddělila. Ale tím hroznější bylo jejich zklamání, které jim nejbližší okamžik přinesl. Děsný lomoz a praskot v pravo i v levo byl znamením, že jsou s obou stran od netvorů uzavřeni. Misionář a jeho sluha vrhli se ve smrtelné úzkosti do nejhustšího křoví a očekávali blízký svůj konec. Ale malý, sotva šest let starý Josifek, jenž z oné krajiny pocházel, plazil se po stezce ku předu vyvídal, kterým směrem se sloni ubírají. Nepřicházel dlouho a misionář obával se už o jeho život. Ale v tom již přichází klučina a dává rukama znamení, volá tiše: „Honem, honem za mnou! Jinak jste ztraceni!“

Bezděky uposlechlí oba dítěte. Co jim nohy stačily, drali se houštím a přes cestu slonů. V nejbližším okamžiku pádili sloni přes totéž místo,

kde oba leželi, kátice a drtice všechno co jim stálo v cestě. Bylo to celé stádo, počtem nejméně dvacet kusů. Ležice na zemi a polomrtví strachem, s tlukoucím srdcem čekali a naslouchali, až sloni odtáhli a jejich hluk už jenom ze zdáli zazníval. Vroucně děkoval potom misionář sv. andělu strážnému za záračné zachránění a srdečně objal malého černého Josifka, jehož byl nebeský kníže použil jako svého nástroje.

Z Číny.

Ve své letošní misijní zprávě, stěžuje si misijní biskup Henninghaus, že se v celé zemi rozmáhá loupežnictví. V noci z 5. na 6. května bylo od nich zajato 33 cizinců, většinou Evropanů a podrženo v zajetí, až by se našli přátelé nebo příbuzní, kteří by zaplatili výkupné. Dějí se hrozné ukrutnosti. V jisté osadě bylo 1360 obyvatelů, dítek nevyjímaje, nelidským způsobem povražděno. Ve vojsku čínském zavládla úžasná nekázeň, takže vojáci nejednou táhnou s lupiči za jeden řemen. Vitanou kořistí jsou lupičům, jak už svrchu podotknuto, cizinci. Proto žádají úřady, aby se misionáři za letních měsíců uchýlili na bezpečná chráněná místa. Nedávno přepadli lupiči — byli to desertéři, t. j. uprchlí vojáci — katolického biskupa. Když totiž na své visitační cestě jednou večer po namahavé práci odpočíval, objevili se z čista jasna podezřelí tuláci a žádali jej a doprovázejícího jej misionáře, aby jim u čínských úřadů vymohl, aby k vojenskému stavu se zase mohli navrátiti. Žádost svou podporovali hrozbami, vyhrožujíce mu zastřelením, kdyby jim nevyhověl. Chtěl nechtěl musil jim biskup slíbiti, že se za ně přimluví. Vzhledem k tomuto slibu propustili jej na svobodu, ale misionáře jej doprovázejícího si zatím ponechali jako rukojmí, dokud by žádost jejich nebyla vyslyšena. Jak věc dopadla, není zatím známo. Víme pouze, že

zajatému misionáři se podařilo z tá-
bora banditů uprchnouti.

Horší zpráva o nové vraždě došla
25. prosince m. r. od hranic mon-

golských. Tam zavraždili uprchlí vo-
jáci misionáře P. Achilla Soenena,
mladého to ještě muže 37letého, na
jeho misionární stanici.

A. M. Kadlčáková :

Jak je krásný Boží svět.

Jak je krásný Boží svět,
nevypraví lidský ret;
když tu vzhledneš kol a kol,
zmizí s duše žal i bol.

Slunce mile hřeje zem,
život dává květům všem,
ptáček mile šveholí,
v sadě, v lese, na poli.

Všude život, šum a ruch,
sladce voní čistý vzduch,
všude radost, veselí,
větérek když ševelí.

Nikde trud a nikde žal,
v jasu slunce svět se smál,
vše je krásné kolem tak,
až přechází v údiv zrak.

Duše lidská jako pták
vznáší se až do oblak,
Bohu vzdává dík a čest,
než On Tvůrcem všeho jest!

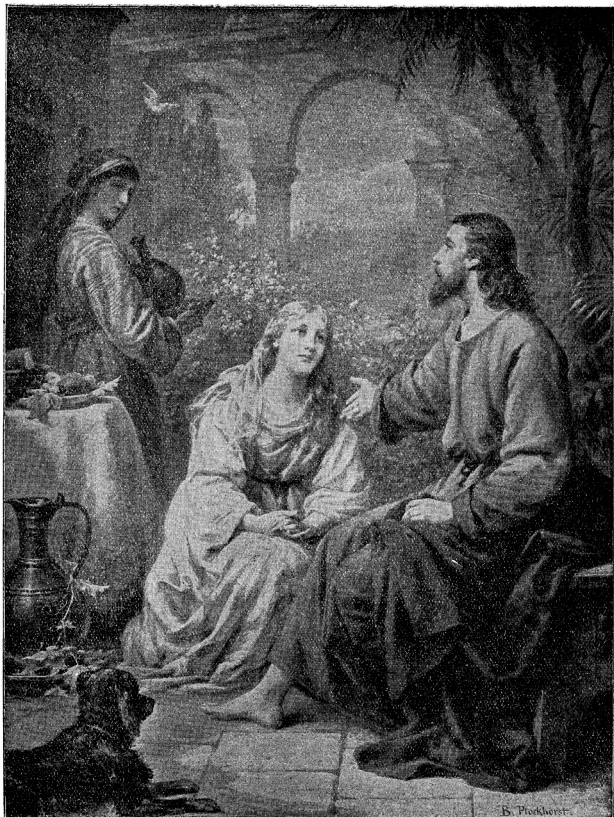
Svatá Maří Magdalena.

Úvaha. Napsal Ignát Zháněl.

Umělci všech dob rádi malovali
svatou Maří Magdalenu; některým
byla toliko ženou, kterou vyzdobili
všemi půvaby, jiným byla kajicnicí,
která následovala slov Kristových:
„Kdo mne chce následovati, vezmi
kříž svůj na sebe“. Obvyčejně bývá
vyobrazována klečící a hledící na kříž.
Pohled na kříž, úvahy o kříži po-
mohli jí dojít ku bráně věčné slávy
a býti účastnou věčné spásy, kterou
slíbil Ježíš všem, kteří „zachovávají
jeho příkázání.“ Příklad kajicnice
Magdaleny byl již srdci mnohých
hromem, který za bouře uhodí, zapálí
a spálí předmět, v nějž zapadl, způ-
sobil a rozžehl v srdci plamen, který

vzplanul v dokonalou litost nad špat-
ným životem a nadchl pro ctnosti.
Srdce mnohých stalo se příkladem
této svěťice obětním oltářem, na němž
plál oheň lásky k Bohu čím dále tím
jasněji, plál až do ukončení života až
uhasl posledním dechem umírajícího,
odevzdávajícího svou duši v ruce nej-
vyššího Pána. Mnohým byl účinným
vysvětlením pobídky: chceš-li býti
s asen, varuj se hříchu a utíkej před
ním jako před jedovatým hadem, při-
bližíš-li se mu, zakousne se v tebe,
a bude ti jeho kousnutí zuby lva,
který tě připraví o život věčný.

Od prvních dob křesťanství byl kříž
předmětem nejhlubší úcty všech vy-

Marta naslouchá slovům Krista Pána.

znavačů viry v Krista. Svatý Augustin píše: „Dokud nebylo kříže, nebylo žebříku do nebe, proto nepřišel do něho ani Abraham ani Jakub ani David a nikdo jiný ze starozákonních velíkáň. Nyní však je kříž přistaven k nebi, brána jest otevřena.“ Ludvík z Granady píše jako Španěl ohnivě žhavou řečí takto o kříži: „Život a utrpení Ježíše Krista jest královskou hostinou, opatřenou nejvybranějšími a nejchutnějšími jidly, je jarní l o u k o u, na níž je rozsypan koberec nejpestřejších květin, je r á j e m, naplněným květenou života, je duchovním t r h e m, kdež se prodávají pravé poklady života, musí býti zakoupeny a zaplacený penězi pravé, nefalšované vzájemné lásky lidí vespolek.“ Učitelé duchovního života srovnávali kříž Kristův s mečem, se štitem, s kladivem, s knihou, s klíčem. Zastavme se u tohoto posledního srovnání: Kříž Kristův — k l í č e m.

1. Jediný kříž podává nám r o z l u š t ě n í všech otázek, jež doléhají na naši duši: Odkud jsem? K čemu jsem? Kam přijdu po smrti? Uspokojivou odpověď dá jediný ten, který řekl o sobě: „Já jsem světlo světa“ (Jan 8, 12), já jsem cesta, pravda, a život“ (Jan 14, 16) t. j. já jsem cesta, již kráčeje dojdeš ku pravdě a k věčnému životu, neboť v jediném Kristu jsou „skryty všechny poklady moudrosti.“ Ku Kol. 2, 3. I my vyznáváme radostně a opakujeme uspokojení slova svatého Pavla: „nechci nic jiného znáti, ničím jiným se obíratí, než ukřižovaným Ježíšem.“ I. Ku Kor. 2, 2. Pln soustrastí nad nevědomostí mnohých lidí volal bolestně dojat Ježíš, vise na kříži: „Otče, odpust jim, neboť nevědí, co činí.“ Luk. 23, 34. Svatý Bonaventura kázával tak jasně a přesvědčivě, že dojal všechny své posluchače; rádi naslouchali jeho kázáním neučení i učení; všichni myslili, že nabyt tak vzácných vědomostí hlubokým studiem v přemnohých knihách. I jeho souvrstevník sv. Tomáš Akvinský navštíviv Bonaventura v jeho klášterní kobce tážal se, odkud čerpal

své rozsáhlé vědomosti? Ukázav na kříž pravil Bonaventura: „Toť pramen, z něhož čerpám, znám toliko Ježíše a to ukřižovaného“.

Všichni chceme následovati Krista, vezmeme tedy svůj kříž na sebe, nesme ho bez reptání, pak budeme pravými následníky Kristovými. Kterýsi duchovní učitel píše: „Vidím na kříži Kristově tři různé zbarvená písmena: z l a t é k á ž e m i o c t n o s t e c h B o h a - č l o v ě k a Ježíše Krista, jsem pobízen, abych zařídil svůj život dle Jeho učení; č e r v e n é značí krvavé bolesti mého Spasitele, napomíná mne příkoří všeho druhu trpěliva: snášeti, obtíži životních nedbat; č e r n é písmeno připomíná mne na hříchy, jimiž jsem Boha urazil, oškliví se mi, protože i pro ně prožil Ježíš přesvatou svou krev na kříži.“

2. Ve všech okolnostech životních těší kříž naše srdce, žádné utrpení není tak velké, abychom ho nesnesli vnoříce se v rozjímání o kříži Kristovu.

Nikdo z nás hříšných lidí nevolje s bratrovrahem Kainem: „Můj hřích je tak velký, že mi nemůže býti odpuštěn“ (I. Mojš. 4, 13), ať je svědomí tvé sebe černější, pohlédni na kříž, zříš tu nekonečně velkou lásku Boha, který „nechce smrti hříšnickovy, ale chce, aby se polepšil a byl věčně živ“. Kolik dojemných příkladů naskytne se ve světě, které dokazují, jak je Bůh nejvyšší milosrdný a shovívavý k nám hříšným lidem. Kterýsi boháč hrál celé odpoledne pozdě do večera v karty, vše prohrál. Zdrčen, rozhořčen do nejhlubší duše jel domů. Jsa nevěrec, zapomenuv dávno na Boha, vše proklínal a ve své zpustlosti Boha přímo v y b í z e l, aby jej potrestal, m ů ž e - l í ?

Netrvalo dlouho, vůz se převrhl. Pán si zlomil nohu. Dovezli jej do jeho příbytku, kde velmi trpěl, měl hrozně bolesti, pracoval k smrti. Tím více proklínal vše a počínal si jako zuřivec, jako pošetilý blázen. Starý sluha, který jej znal od dětství a byl již ve službách jeho rodiny celé půlstoletí, dodal si odvahy, přistoupil k loži svého rozvášněného pána a

pravil: „Pane, je zde váš nejlepší přítel, chce vás navštívit, než odejdete, chce se s vámi rozloučit!“ „Kde jest, ať vejde!“ zvolal těžce nemocný, jehož stav byl čím dále tím horší. Sluha vytáhl z kapsy křížek, držel ho před očima pánovým, mluvil k němu jako otec, takže pán se vzpamatoval. Tekly mu slzy z očí, prosil, aby zavolali kněze, který by jej smířil s Bohem, kterého tak často urážel. S pokojem svědomí navrátilo se i zdraví tělesné; opět se stal ze Šavla Pavel, což způsobilo rozjímání o kříži.

3. Bývá sice často duch ochoten, ale tělo je příliš slabé, tak to řekl Ježíš v zahradě Gethsemanské (Mat. 26, 41) připravuje se ku cestě křížové. Učme se proto a cvičme se stále, po celý život ve ctnosti trpělivosti. Potřebuje ji každý, bez ní se nikdo neobejde, „jenom kdo setrvá až do konce, bude spasen“ (Mat. 10, 22) učí božský Spasitel.

Trpělivost je ctnost každému z nás velmi potřebná. „Muž trpělivý je lepší než statečný, lépe jest sebe sama opanovat, než dobývat měst“ (Přisl. 16, 32.) Trpělivý dokazuje, že má silnou vůli, dovede sám sobě poroučeti, umí na úždě držeti všechny své žádosti, myšlenky, řeči, skutky,

nepřenáhli se, jedná s rozmyslem. Jakou trpělivost měl na příklad náš svatý zemský patron sv. Jan Nepomucký! Všechna muka vytrpěl statečně, nenařikal, když mu rozřatou pochodeň k boku přidrželi, když visel na skřipci, když jej nesli k Vltavě, aby jej hodili do Vltavy. Jako pravý velikán duševní vše snášel trpělivě, proto odměněn byl korunou věčné slávy, ctíme jej jako zářící příklad pro všechny. Z víry, z kříže čerpal tuto sílu.

Kříž Kristův byl všem vyznavačům víry Kristovy klíčem, otevřel jim nebe, když opustili toto slzavé údolí. Otevřel je též svaté Máří Magdaleně, otevřel je i nám všem, přidržíme-li se příkladu jejího, budeme-li ji následovat v její kajicnosti. Do nebe vede jenom jedna cesta, totiž cesta kříže; krácejme ji vytrvale, je nepříjemná, je obtížná, je kopcovitá, je plná překážek, ale s pomocí Boží vytrváme, pak uslyšíme v posledním svém okamžiku útěchy plná slova „amen pravím tobě, ještě dnes budeš se mnou v ráji“. Luk. 23, 43. Protože je „nám všem určeno jednou zemřít“ k žid. 9, 27, protože si všichni přejeme umřít v milosti Boží, nezbyvá než abychom ctili svatý kříž, kráčeli vytrvale po celý život cestou kříže.

A. M. Kadlčáková:

Klid duše.

Kdo chce svůj najít klid
a v míru žítí dále,
ať v chrám se zajde pomodlit
a pje k Boží chvále
a v pokoře tu kaje se
a Boha vroucně prosí,
hned v jeho duši nanese,
nebeské lásky rosy.

Bůh nejvšš laskav, dobrotiv,
ke každému z nás bývá
a s nebeských a rajských niv
se na nás mile dívá,
neb Jeho láska přesvatá
jest bez mezi a hrází,
když duše v bol je zajata,
On klid nám do ní sází! —

Bl. Anna Maria Taigi.

Napsal Jan Tagliaferro.

(Pokračování.)

V době, kdy papež Pius VII. do zajetí odveden byl do Francie, prolévala hojně slzy; vroucněji se modlila k božskému ženichovi a přísněji se kála. Často putovala k sv. kříži u sv. Pavla a tělo své bičovala, aby usmířila hněv Boží a vymohla pokoj církvi a návrat svatého Otce na stolec jeho. Vyrvalost skutků jejich oživených láskou vřelou zasloužila jí konečně milost, že jí nebeský ženich zjevil den, kdy Otec křesťanstva se vrátí do Říma a odslouží první mši svatou u sv. Petra. To bylo jí zjeveno několik let před návratem papežovým a vyplnilo se dopodrobna.

V neunavné horlivosti by šířila pravdu a spravedlnost, modlila se, by zbraně bezbožných rozdraceny byly všemohoucím ramenem Božím, kardinálové, biskupi a kněží by naplnění byli duchem stavu svého a řeholníci znovu sjednocení šířili dobrou vůni vzorného plnění svých řeholí, když kromě všeobecné příčiny lásky k bližnímu v nich spatřovala zástupce Boha živého, pomazané Páně.

Její manžel řekl: „Dovšvědčuji, že se snažíš získati duše Pánu Bohu.

Viděl jsem chudý domeček, zvláště v první době, plný osob všech stavů, a vím, že tyto osoby přišly jenom o radu se tázati aneb doporučení se jejím modlitbám. Ale netázal jsem se služebnice Boží po příčině, co lidi k ní přivedlo, ani po tom, co jim řekla; vím, že to všechno vyšlo z její horlivosti, by získala tyto duše pro Boha. Snažila se i v jiných rodinách pokoj zjednat, k čemuž byla velmi dovedná. Vždy dbala o blaho bližního, protože všechny lidi něžně milovala. Připomínám si, kdykoli v Římě měla být poprava a odsouzený se nechtěl obrátiti, bývala velmi dojata; při takových příležitostech pozoroval jsem,

že churavěla více a někdy pro prudké bolení hlavy si musila ulehnouti.

Anna Maria dostala zvláštní dar léčiti duše. Zatvřelý hříšník, přišel-li k ní s vážným úmyslem, mohl být jist, že blahoslavená zlomí okovy ďáblovy a vyprosí od božského milosrdenství odpuštění, ať byly sebe silnější svazky, jež ho poutaly k tajným spolkům. Nic neodolalo moci, kterou Pán Bůh odevzdal své přemilé služebnici. Člověk v zakořeněných neřestech navyklý cítil se přítomností blahoslavené milosti dotknut a nalezl moci její modlitby snadno cestu k duchovnímu životu. Obrácení hříšníkův je obyčejně velmi nesnadné, a přece stačila často jediná rozmluva o věcech lhostejných, významný pohled Anny Marie, jenž jako jasný paprsek vnikal do srdcí a byli skroušeni, aby brzy rozmnožili vítězství božského milosrdenství. V její společnosti stával se vlk beránkem, a osoby, které tvrdší odporovaly námahám horlivých kněží, padali jako oběti milosti k nohou Spasitele, aby se polepšili.

Jednou přišla mladá dáma z dobré rodiny rozčilená a řekla plačíc: Přicházím k vám a žádám, abyste mi vyprosila milost . . .“ a plakala. Anna Maria uklidnila ji něžně, upozornila ji na neutěšený stav svědomí jejího, povzbudila ji k důvěře v Boha, aby se polepšila, a slíbila jí, že svými slabými modlitbami ji bude podporovati. Blahoslavená modlila se vřele za obrácení dámy a její důvěra byla odměněna, bylať ujištěna, že milost vyprošená se udělí. Když dáma se vyzpovídala, dostala žádanou milost.

Sv. Pavel přál si, aby byl zavržen pro své bratry a Mojžíš žádal, by ho Bůh vymazal pro ně z knihy života. Podobně smýšlela chudá žena a mezi prací domácí a v moři bolesti, muk

a nemocí pronášela vroucí modlitby střelné. Někdy byla oproti Bohu až smělou, vyčítalať nějak svému božskému ženichu, že ji nemiluje, že ji nechce udělití milosti, po níž tolik touží; svou vroucností, kajcností, virou a živou důvěrou dosáhla všeho, čeho žádala.

Aby všechno shrnouti: získati duše pro Pána Boha bylo jejím životním úkolem a v tom byla její horlivost neunavná až do konce. V posledních letech svého života, když ji nemoc překážela na vycházkách, vyřizoval její rady kněz, jenž byl jejím duchovním vůdcem: jedném, aby se připravili k smrti nedaleké, jiným, aby se smířili s nepřáteli; těmto, aby zanechali poměrů nefestných; oněm, aby byli poctivi v obchodě, nevázali se na mamoně, když zlý duch toho používá, aby nás omámil. Aby nebylo pochybnosti o pravdě poselství, dala doručiteli znamení, jež bylo pro tyto osoby, svědectvím vůle Boží. Poselství byla dána jak velkým pánům, tak i prostým lidem, když blahoslavená pečovala o spásu všech bez rozdílu. Často dosáhla milosti žádané, nepoužívajíc poselství, když ji to přislíbil božský ženich; takto zjednala mnohým osobám dobrodiní, jež ovšem v známost nevešla.

Abychom poznali horlivost Anny Marie pro čest a slávu Boží a ochotu jejího nebeského snoubence, by vyhověť jejím přáním, z mnohých příkladů dva uvedeme.

Jednou modlíla se s mnohými slzami a obětovala své skutky a utrpení za obrácení hříšníkův, aby hřích byl zničen pro čest a slávu Boží a rozšíření království Božího. Pán Bůh zjevil ji při této příležitosti hrozné neřesti osob všech stavů a počet i velikost urážek páchaných po celém světě. Vidouc to pocítila duše Anny Marie prudkou bolest, i řekla vzdychajíc: „Pane milovaný! jak lze všem těmto neřestem zabrániti?“ Tu jí Pán odpověděl: „Dcero má, můj Otec a já podáme lék na všechno, neboť po trestu budou jinak žiti ti, kteří to přejíjí.

Pak viděla nesčetné bludy a obrácené vraceti se do lůna Církve, viděla též vzorný život a zbožnost katolíkův.

Jiné zjevení měla v noci z 21. března 1812, když se modlíla před oltáříčkem ve své světnici. Prosila za odvrácení všeho zlého, za Církev a za celý svět; náhle viděla ve vzduchu kouli, podobnou naší zemi, obklopenou plameny, které ji chtěly spáliti; na jedné straně viděla Ježíše ukřižovaného, jak prolévá proudy krve, u nohou jeho Pannu Marii, jejíž plášť sahal až k zemi. Panna Maria prosila Spasitele, by zadržel rány, jež ohrožují lidstvo, zásluhami své krve, jež obětuje za hříšníky. Anna Maria přidala se k této modlitbě a vidění zmizelo.

(Pokrač.)

Různé zprávy.

Církevní vyznamenání presidenta brasílské republiky. President brasílské republiky, Epitatio Pessoa, vyznamenán byl sv. Stolící řádem Kristovým, nejvyšším to církevním vyznamenáním. Řád tento založen byl papežem Janem XXII. roku 1319. Řád nabyť nejvyššího rozmachu ve století 16., kdy měl 450 komturů, jichž velmistrem od roku 1550 býval král por-

tugalský. Řád nosí se na zlatém řetěze na krku a sestává z červeného emailového kříže, v němž je bílý kříž vnitřní s lipovým věncem.

Působení řádu Školních Bratří sv. Jana de la Salle v naší republice. Řád tento má nyní asi 18.000 členů a půl druhého tisíce ústavů. U nás působí Bratři od r. 1898. O povolání jich přičiňovali se hlavně Msgr. dr. Fr.

Kryštofek, T. Skrdle, P. Fr. Žák a Fr. Pohunek. V Bubenči založen Svato-
Václavský pensionát a později kato-
lický učitelský ústav, který byl roku
1915 přeložen do Sv. Jana pod Skálou.
Téhož roku zřízen byl při Joaneu, které
Bratři r. 1913 převzali, válečný sirot-
činec pro sirotky po padlých vojácích.
Po převratu byla zřízena u nás samo-
statná provincie, čítající 27 bratří.
O dorost jest náležitě postaráno.
V ústředním noviciátě v Belgii přípra-
vuje se 7 českých kandidátů, v juvenátě
v Bojně jest 24 jinochů a v noviciátě
20, z nichž 13 jest již oblečeno. Řád
má nyní jeden učit. ústav ve Sv. Janě
se cvičnou školou, do které se hlásí
stále více žáků a Svatovácl. pensionát
v Bubenči s obecnou školou. — Počet
sirotků v Joaneu stoupl ze 120 na 200.
Nově zřízeno oddělení pro učné již
vyučené. Na Slovensku má řád školy
a ústavy; v Urmině a v Bojně. Celkem
jest v bratrských ústavech 1029 žáků
a chovanců.

Sňatky v Československu. Dle
výkazů Státního statistického úřadu
bylo v Československu uzavřeno v roce
1921 celkem 163.386 sňatků, z toho
v Čechách 84.201, na Moravě 31.475,
ve Slezsku 8.207, na Slovensku 33.333
a v Podkarpatské Rusi 6.170 sňatků.
Statistika rozvodů bohužel vydána do-
sud nebyla. Nejvíce se lidé v Čechách
ženili v roce 1920 — 90.653 sňatků,
t. j. více než dvakrát tolik, kolik v roce
1914. V předválečných letech bylo
v Čechách asi 50.000 sňatků ročně,
na Moravě asi 20.000. Nejvíce se lidé
v roce 1921 ženili v Semilech, kde na
1000 obyvatel připadlo 22·6 sňatků;
nejméně v Rakovníku, kde připadlo
na 1000 obyvatel jen 6·9 sňatků a
v Galantě na Slovensku — 5·6 sňatků.
V Praze připadlo na 1000 obyvatel
18·3, v Plzni 14·9, Liberci 11·7, Brně
17·6, Olomouci 17·1, Bratislavě 10·8,
Košicích 11·7 sňatků.

Sbor kardinálů čítá dle vydané
ročenky papežské (*Annuario Pontificio*
1923) celkem 65 členů. Z nich jme-
nováni byli kardinály od papeže Lva

XIII. 7. od Pia X. 24, od Benedikta
XV. 26 a od Pia XI. 8. Dle národ-
nosti je 31 Italů, 7 Francouzů, 5 Špa-
nělů, 4 říšští Němci. Po dvou kardi-
nálech mají země: Anglie, Severní
Amerika, Rakousko, Polsko. Jednoho
kardinála: Belgie, Brasilie, Holandsko,
Srbsko, Kanada, Portugalsko, Česko-
slovensko a Uhry. Z 65 kardinálů je
54 světských a 9 řeholních kněží
(2 z dominikánského řádu, 2 z řádu
jesuitů, 1 z benediktinského, 1 z piar-
istického, 1 z redemptoristického a
17 z řádu Salesiánů.

Vysvěcení lineckého dómu. Stavba
nové katedrály v Linci blíží se svému
zakončení, takže přes zimu budou
všechny práce skončeny, aby na jaře
mohl být nový dóm vysvěcen. Stalo se
tak od 29. dubna až do 1. května
1924. Svěcení bylo spojeno s velkými
slavnostmi mariánskými, se sjezdem
mariánských kongregací. Dóm jest za-
svěcen Neposkvrněnému početí Panny
Marie. Pius XI. vyslal k slavnos-
tím svého zástupce se dvěma ještě
jinými kardinály. Celkem bylo v Linci
na 60 vysokých církevních
hodnostářů.

**Misijní činnost jednotlivých řádů
a kongregací.** Dle nejnovější stati-
stiky působí na misiích mezi pohany
nejvíce členů řádu Františkánů a sice
2549, dále následují Jesuité 1879, pa-
řížský seminář 1180, kapucini 1056,
Lazaristé 650, Redemptoristé 575, Ot-
cové sv. Ducha 573, Augustiáni pou-
stevníci 538, Bili otcové 505, Domi-
nikáni 500, Oblati Panny Marie 440,
Salesiáni 407, misionáři scheutveldští
402, Maristé 400, mis. marienhilfští
v Natalu 290, mis. Srdce Páně 266,
Společnost božského slova v Steylu
a sv. Gabrieli 246, mis. sv. Josefa 210,
lyonští 200, milánský seminář 130,
Augustiáni 130, Minoriti 110, Bene-
diktini 105, bosí Karmelitáni 100, assump-
tionisti 100, Oblati bož. Srdce 90,
veronský seminář 80, passionisté 75,
turinský mis. ústav 60, Benediktini
z Monte Cassina 60, společnost sv.
Ludvíka montfortského 55, Silvestrini

45, Praemonstráti 30, Serviti 20, křižovníci 15, Trinitáři 8, Resurekcionisté 5 atd. Celkem působí na 15.000 misionářů mezi 900 miliony pohany.

Náboženských vyznání v Jugoslavii je dle statistiky, kterou uveřejnil „Katolicki List“ zářebský, šest. Pravoslavných je 5,602 000, katolíků 4,735,000, mohamedánů 1,337,600, protestantů 216,800, židů 140.000. — V procentech vyjádřeno připadá na pravoslavné 46·5%, katolíky 39·4%, mohamedány 11%, protestanty 1·8%, židy 0·5%, na katolíky řeckého ritu pouze 0·4%. Nejvíce katolíků je ve Slovinsku a v Chorvatsku. Jinde převládají pravoslavní.

Zednáři v Maďarsku. Nejzavilejší nepřátelé katolicismu, ale i našeho státu jsou svobodní zednáři v Maďarsku: jejich dílem jest divá agitace a nezřízená propaganda protičeská v zahraničí, jakož i podkopná činnost proti našemu státu ve vnitrozemí namířená. Čteme v „Neues Reich“: „Od roku 1868 do r. 1919 vyvstalo v Budapešti 32 nových lóží. V celém Maďarsku bylo r. 1914 101 lóže. Nejdivější v ohledu kulturním jest čistě židovská lóže „Minerva“, jež slohem a tónem nadmíru nadutým kárá ostatní lóže, že se věnují činnosti na poli humanity a filosofie, zanedbávají však politiku a šíření idejí svobodomyšlných. — Dnes jest zednářstvo zahnízděno všude: čelných zednářů prý jest v Maďarsku 8000, mezi nimiž prý jest 177 továrníků, 205 ředitelů bank, 50 ředitelů pojišťoven, 1275 advokátů, 1600 lékařů, na 1500 učitelů a 50%, všech žurnalistů. „Nešťastný národ“, píše citovaný list, „jenž jest prolezlý živly, jež vyvolaly světovou válku!“

Katolíci v Berlíně. V obvodu Berlína je 34 katolických far a 10 samostatných kurací. Mimo toho jsou tu kaple v nemocnicích a řeholních domech. Berlín má nyní 100 katolických kostelů a kaplí. — Hlavním kazatelem berlínské inteligence a studující mládeže jest František Stratmann, Dominikán.

Františkáni vedou duchovní správu v Pankově. Řád Jesuitů má duchovní správu v kostele sv. Klimenta ve třídě Králohradecké. Tam je též dům pro katolické tovaryše. Salvatoriáni mají čtvrt jihovýchodní a řád Alexiánů má nemocnici ve Weissensee. V Moabitech je rozsáhlý sirotčinec pro opuštěné chlapce. V obvodu Berlína je nyní 26 domů řeholnic. Šedivé sestry z Vratislavy konají službu v 18 veřejných nemocnicích. Německý básník Detler z Lilienkronu opěvuje šedé sestry jako opatrovnice nemocných tou měrou, že ve svých básních slávu jim vzdává a tvrdí, že by ve válce sotva Německo bylo stačilo obrovský počet raněných řádně obsloužiti bez pomoci těchto řeholnic. Tuto chválu vzdávají bezpodmínečně také všichni němečtí evangelici. Obecných škol katolických je v Berlíně 36. Mimo toho jsou tu dvě dívčí lycea a vyšší škola lidová, vesměs v rukou řeholních učitelek. Spolkový život katolických organizací je velice čilý. „Vossische Zeitung“ tvrdí, že Berlín je nyní jedno z největších měst s katolickou církevní organizací.

Protestantští konvertité jsou nejpevnějším kádrem berlínského katolicismu. Touha po konverzi ke katolicismu jest v Berlíně tak živelná, že katolíci duchovní nestačí zařizovati a absolvovati věroučné a liturgické kursy pro protestanty, toužící po katolicismu, jenž jediný skýtá srdci a duchu pravé náboženství. — Nyni jest největším katolickým městem v Německu, nikoliv Mnichov nebo Kolín, nýbrž Berlín: kdežto Mnichov má 450 a Kolín 350 tisíc katolíků, jest jich v Berlíně 500.000. Rozmach katolicismu v Berlíně se vyvinul za posledních 50 let, kdy Berlín se stal hlavním městem říše a nemohl brániti mocnému přílivu katolického obyvatelstva ze západu a východu. — Dnes má Berlín 40 katolických far. — Naši sektaři ve své zaslepenosti opouštějí katolicismus, studnici to vody živé a cpou se k cisternám prázdným a vyprahlým!

(Díkůvzdání).

•Vroucí díky vzdávám Božskému Srdci Páně a Srdci Panny Marie za uzdravení z oční choroby.

Čtenářka

Frant. Jakešová z Brna.

Srdečné díky vzdávám Božskému Srdci Páně, Panně Marii ustavičně

pomoci, sv. Josefu, sv. Antonínu Paduanskému, sv. P. Terezii (karmelitka od Ježíše) za vyslyšení prosby v jisté záležitosti. Fr. K.

Nejvroucnější díky vzdávám Božskému Srdci Páně, P. Marii Vranovské, sv. Antonínu Paduanskému za brzké uzdravení nohy.

F. K. z Bosonoh.

O b ě t o v á n í d e n n í h o ú m y s l u .

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejsv. Srdcem svým Bohu chvály jsi vzdával a nyní v nejsv. Svátosti oltářní po vši zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa, obětuji Tobě celý dnešní den, ani sebe menší částky jeho nevyjímaje(íc), za příkladem nejsv. Srdce blahoslavené a neposkvrněné Panny Marie, všeliké úmysly a myšlenky, všeliké city a žádosti, všeliké skutky i slova svá. (Odpustky 100 dní jednou za den, Lev VIII. S. Congr. Indulg. 12. prosince 1885. Diec. kurenda brn. 1886 č. 11).

Obzvláště Ti je obětuji za Tvou svatou církev a její nejvyšší hlavu, z a z d a r d u c h o v n í c h c v i č e n í a na všechny úmysly, jež doporučeny jsou na tento měsíc a na tento den členům Apoštolátu modlitby.

Pane Ježíši, zastráž ochranou svého božského Srdce našeho sv. Otce! Srdce Ježíše a Marie! Zachraň církev, vlast naši a národ náš československý! O sladké Srdce mého Ježíše, učiň, abych Tě miloval(a) víc a více. Amen. (Pokaždé odpustky 300 dní; jednou za měsíc, modlíme-li se to denně, odpustky plnomocně. Pius IX. 26. listopadu 1876.)

Sladké Srdce Marie, budiž mou spásou! (Pokaždé odpustků 300 dní. Pius IX. 1852.)

Sv. Josefe, vzore a patrone ctitelů božského Srdce, oroduj za nás! (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. r. 1891.)

Sv. Michaeli, archanděle, sv. Cyrille a Methode, orodujte za nás!

Heslo apoštolské: *Chci se zúčastnit duchov. cvičení.*

Úmysl v srpnu 1924: **Hlásání evangelia v Africe.**

Odpustky 100 dní za každý dobrý skutek vykonaný na tyto úmysly.

O B S A H:

Duchovní cvičení. (Hlavní úmysl.) — Matce Boží. (Báseň.) — Pobožnost prvního pátku. — Komu? (Báseň.) — Je-li možné sjednocení východní církve se západní. — Duch svatý, duch pravdy, svatosti, síly. — Hvězdy. (Báseň.) — Obrácení Afriky. — Obrázky z katolických misí. — Jak je krásný Boží svět. (Báseň.) Svatá Maří Magdalena. — Kříd duše, (Báseň.) — Bl. Anna Maria Taigi. — Různé zprávy. — Díkůvzdání. — Obětování denního úmyslu.

Tiskem a svým nákladem vydává Občanská tiskárna v Brně. — Za redakci odpovídá **Ludvík Kučka**.

Úmysly apoštolátu modlitby.

V červenci modleme se za zdar duchovních cvičení.

(Hlavní úmysl ustanoven a zehnan Jeho Svatostí, papežem.)

1. Ú. Nejdraží krve Páně. - Úcta předražené krve Páně. Sv. Otec Pius XI. Dar lásky Boží. Představení řádů. Dar jednoty a svornosti. Pohrdání radostmi světa.
2. St. Navštívení Marie Panny. - Křesťanská láska k bližnímu. Ženské kláštery. Bratrstva růžencová. Zvelebení poutních míst mariánských. Družiny mariánské.
3. Č. Sv. Heliodora, bisk. - Velepastyřové naši. Kandidáti kněžství. Bohoslovné ústavy. Katolické školy. Vítězství pravdy a ctnosti. Odvracení neštěstí a pohrom.
4. P. Sv. Prokopa, opata (1053). - I. pátek v měsíci: Pobožnost k bož. Srdci Páně. Úcta sv. patronů. Obnova chrámu sv. Prokopa, † opata. Benedikt. řád ve vlasti naší.
5. S. Sv. Cyrilla a Methoda, ap. slov. (869 a 885.) - Novokněží. Úcta sv. apoštolů našich. Sjedenocení církve pravoslavné s římskou. Slavnosti velehradské.
6. Neděle IV. po sv. Duchu. Sv. Bohumila, m. kr. (1070.) - I. ned. v měsíci: Apoštolát sv. C. a M. Časté a denní sv. příj. Odpadlí a pobloudilí kněží. Požeh. pracím.
7. P. Sv. Vilibalda, bisk. (786.) - Řád sv. Benedikta. Katol. vysoké školy. Sdružení katol. studujících. † kněz. J. S. Ochrana dospívající mládeže. † cirk. hodnostář.
8. Ú. Alžběty, kr. portug. (1336.) - Dar trpělivosti. Křesťanské matky. Katolické školy. Služebné. Svěcení duše Páně Smíření národů. Časté svaté přijímání.
9. St. Sv. mučnicků gorkumských. (1572.) - Statečnost ve víře. Podpora katolických misí. Sjedenocení církve řecké s římskou. Církev katol. ve vlasti naší. † rodiče.
10. Č. Sv. sedmero bratří, muč. (150.) Duchovní cvičení. Sv. Otec Pius XI. Apoštolát dobrého díku. Pokoření nepřátel Božích. Duše v očistci. Zemřelí dobrodinci.
11. P. Sv. Benedikta slavná památka. - Řád benedikt. Povolání do stavu řeholního. Poslušnost k církvi svaté. Noviciáty. Dar sebezapírání. Tichost v obcování.
12. S. Sv. Jana Qualb., opata (1073). - Odstranění řevnivosti a závisti. Obnova křesť. společnosti. Přemáhání závisti. Požehnání katolických podniků. Zemřelí kněží.
13. Neděle V. po sv. Duchu. Sv. Markéty p. m. (260.) - Apoštolát modlitby. Touha po sv. přijímání. Mravnost mládeže. Statečně vyznávání víry. Mičelivost.
14. P. Sv. Svaté Bonaventury, řeh. uč. cirk. (1274.) Dar pravé moudrosti a bázně Boží. Bohoslovné ústavy. Povolání ke stavu řeholnímu. Přemáhání řevnivosti.
15. Ú. Sv. Jindřicha, cis. (1024.) - Svornost v rodinách. III. řád svatého Františka. Armáda sv. Kříže. Za svornost a dobrého ducha. Horlivost pro spásu duší.

Obětování denního úmyslu.

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejsv. Srdcem svým Bohu chvály jsi vzdával a nyní v nejsv. Svátosti oltářní po vši zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa, obětuji Tobě celý dnešní den, ani sebe menší částky jeho nevylímaje (ic), za příkladem nejsv. Srdce blahoslovené a neposkvrněné Panny Marie, všeliké úmysly a myšlenky, všeliké city a žádosti, všeliké skutky i slova svá. (Odpustky 100 dní jednou za den, Lev XIII. S. Congr. Indulg. 12. prosince 1885. Diec. kurenda brn. 1886, č. 11.)

Obzvláště Ti je obětuji za Tvou svatou církev a její nejvyšší hlavu, za zdar duchovních cvičení a za všechny úmysly, jež doporučeny jsou na tento měsíc a na tento den členům Apoštolátu modlitby.

Pane Ježíši, zastiž ochranou svého božského Srdce našeho svatého Otce! Srdce Ježíše a Marie! Zachraň církev, vlast naši a národ náš československý! Ó sladké Srdce mého Ježíše, učiň, abych Tě miloval(a) víc a více. Amen. (Pokaždé odpustky 300 dní; jednou za měsíc, modlíme-li se to denně, odpustky plnomocné. Pius IX. 26. listopadu 1876.)

Sladké Srdce Marie, buď mou spásou! (Pokaždé odpustky 300 dní. Pius IX. 1852.)

Sv. Josefe, vzore a patronu ctitelů božského Srdce, oroduj za nás! (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. r. 1891.)

Sv. Michaeli, archanděli, sv. Cyrille a Methode, orodujte za nás!

Heslo apoštolské: Chci se zúčastnit duchovních cvičení!

Úmysl v srpnu: Hlásání evangelia v Africe.

Odpustky 100 dní za každý dobrý skutek vykonaný na tyto úmysly.

16. St. Panny Marie Karmel. - Členové bratrstva svatého škapuliře. Marianské družiny. Povolání ke stavu duchovnímu. Zdar poutím marianským. Zemř. kněz.
17. Č. Sv. Aleše, žebráka (417). - Podpora chudých a opuštěných. Péče o sirotky. Dobrodinci chudiny. Ústavy pro choré a staré lidi. Trpělivost v protivenství.
18. P. Sv. Kamilla, zakl. ř. (.614.) Ošetřování nemocných. Včasné zaopatření nemocných. Za šťastnou hodinu smrti. Víra v život věčný. Zemřeli duchovní.
19. S. Sv. Vincence Paul., zakl. ř. (1660.) - Záchrana opuštěné mládeže. Péče o d. t. Za křesťanskou trpělivost všem chudým. Spolky sv. Vincence. Obrácení nevěrců.
20. Neděle VI. po sv. Duchu. Sv. Jaroš Aemil. (1537.) - Podpora katol. misí. Náprava zpustlé mládeže. Svěcení dnů Páně. Přemáhání zlo. a hněvu.
21. P. Sv. Praxedy, p. (164.) - Lásky k čistotě srdce. Spolek šíření víry. Ochrana nevinné mládeže. Katolické Omladiny. Katolické misie mezi pohaný.
22. Ů. Sv. Maří Magdaleny, kajic. (63.) Dar pravé lítosti. Obrácení hříšníků. Odstranění zlých příležitostí. Vytrvání v dobrém předsevzetí. Dar skromnosti.
23. St. Sv. Apolináře, bisk. m. (81.) - Vytrvalá pobožnost. Obhájcové katol. víry a církve. Katoličtí učenci. Katolická církev ve vlasti naší. Smíření národů.
24. Č. Sv. Kristiny, p. m. (300.) - Služebné v rodinách nevěreckých. Katolické školy a katoličtí učitelé. Jistá rodina. Pokoření nepřátel víry.
25. P. Sv. Jakuba, ap. P. (44.) - Šíření katolického tisku. Apoštolát modlitby. Lásky k nepřátelům. Dar vroucí modlitby. Zemřelý kněz. Příbuzní.
26. S. Sv. Joachima a Anny, rod. Marie P. - Zbožnost v rodinách. Posvátnost manželství. Nádražní misie. Zbožná výchova dítě. Dar bázně Boží.
27. Neděle VII. po sv. Duchu. Sv. Pantaleona, lék. m. (305.) - Křesť. lékaři. Ošetřování nemocných. Ústavy nevidomých. Dar zdraví. Nemocný Zemřelý lékař.
28. P. Sv. Nazaria a spolumuč. (56.) - Dar štedrosti a obětavosti. Odvrácení nezna-božství. Obrození křesťanského života. Boží požehnání poln. pracím.
29. Ů. Sv. Marty p. (84.) - Požehnání polní práci. Spolek smiřujícího sv. přijímání. Vzbuzování dobrého úmyslu při práci. Křesťanský duch v domácnostech.
30. St. Sv. Abdon a Senen, muč. (250.) - Katolická víra v národě našem. Křesťan-ské dělnictvo. Šíření katol. knih a novin. Duše v očištění. Zemřelí dobrodinci.
31. Č. Sv. Ignáce z Loyoly, zakl. ř. (1556.) Tovaryšstvo Ježíšovo. Živí a zemřelí členové bratrstva bož. Srdce P. a Apoštolátu modlitby. Nevyslyšené úmysly.

Obětování denního úmyslu.

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejsv. Srdcem svým Bohu chválu jsi vzdával a nyní v nejsv. Svátosti oltářní po vši zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa, obětuji Tobě celý dnešní den, ani sebe menší částky jeho nevymíjím (ic), za příkladem nejsv. Srdce blahoslavené a neposkvrněné Panny Marie, všeliké úmysly a myšlenky, všeliké city a žádosti, všeliké skutky i slova svá. (Odpustky 100 dní jednou za den, Lev XIII. S. Congr. Indulg. 12. prosince 1885. Diec. kurenda brn. 1886 č. 11.)

Obzvláště Ti je obětuji za Tvou svatou církev a její nejvyšší hlavu, za zdar duchovních cvičení a na všechny úmysly, jež doporučeny jsou na tento měsíc a na tento den členům Apoštolátu modlitby.

Pane Ježíši, zastíží ochranou svého božského Srdce našeho svatého Otce! Srdce Ježíše a Marie! Zachraň církev, vlast naši a národ náš československý! Ó sladké Srdce mého Ježíše, učiň, abych Tě miloval(a) víc a více. Amen. Pokaždé odpustky 300 dní; jednou za měsíc, modlíme-li se to denně, odpustky plnomocné. (Pius IX. 26. listopadu 1876.)

Sladké Srdce Marie, budiž mou spásou! (Pokaždé odpustky 300 dní. Pius IX. 1852.)

Sv. Josefe, vzore a patronu ctitelů božského Srdce, oroduj za nás! (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. r. 1891.)

Sv. Michaeli, archanděli, sv. Cyrille a Methodě, orodujte za nás!

Heslo apoštolské: Chci se zúčastnit duchovních cvičení!

Úmysl v srpnu: **Hlásání evangelia v Africe.**

Odpustky 100 dní za každý dobrý skutek vykonaný na tyto úmysly.

Duchovní domácí samota

neboli pokyny, rozjímání a úvahy pro duchovní cvičení tří dnů i s duchovní četbou.

Z duchovních cvičení P. HUGO HURTERA T. J. přeložil a sestavil

P. FRANT. TOMEČEK T. J.

Stran 213.

Cena 7 K.

Dítko Marianské.

Příběh ze života
od Fr. Seeburga.

Stran 388. IV. vydání.

Cena K 8.—.

Tomáše Kempenského Zlatá kniha o následování Krista.

Stran 528. Cena 10 K.

Objednávky přijímá a vyřizuje

nakladatelství Občanské tiskárny v Brně, Starobrněnská ul. 19-21

aneb každý řádný knihkupec.

Občanská tiskárna v Brně,

Starobrněnská ul. 19-21

moderně technicky vybavená, zhotovuje

veškeré druhy tiskopisů

vkusně, levně a v době nejkratší!

Tisk hudebních not!

Barvotisky! — Vlastní moderně zařízené knihařství!

K zřízení neb doplnění obecních, spolkových a soukromých knihoven doporučujeme:

Sebrané spisy oblíbeného moravského kukátkáře V. Kosmáka:

1. Povídky, stran 604, Kč 8.—. 2. Povídky, stran 565, Kč 8.—. 3. Povídky, stran 576, Kč 8.—. 4. Obrázky z kuk., str. 574, Kč 8.—. 5. Gestopisné obr., str. 668, Kč 8.—. 6. Obrázky z kukátka. (S ilustracemi). str. 402, Kč 12.—. 7. Chrt, IV. vydání (s ill.), stran 514, cena Kč 17.—. 8. Ztracená, III. vyd. (s ill.), str. 376, Kč 12.—. 9. Povídky, II. vyd. (s ilustr.), str. 432, Kč 15.—. 10. Povídky, III. vyd. (s ilustr.), str. 452, Kč 15.—. 11. Obrázky z kukátka, II. vyd. (s ill.), stran 536, Kč 18.—. 12. Eugenie, III. vyd. (s ilustracemi), stran 404, Kč 13.—. 13. Ženit se či neženit? 2. vyd., stran 579, Kč 8.—. 14. Potkalo ji štěstí, II. vydání (s ill.), str. 484, Kč 17.—.	15. Jak byl Rapouch jun. vyličen, stran 611, Kč 8.—. 16. Obrázky ze života, stran 513, Kč 8.—. 17. Obrázky z kuk., II. vyd., stran 591, Kč 8.—. 18. Obrázky z kukátka, II. vyd. Básně. Roči. Stran 402, Kč 8.—. 19. Dr. Pavel Vychodil: Životopis Václ. Kosmáka, stran 655, Kč 18.—. 20. Obrázky z kukátka (s ill.), str. 496, Kč 17.—. 21. Otrávená růže (v tisku).

Pro mládež:

- Výbor ze Spisů Václava Kosmáka.**
Upravil František Šilhavý. (S ilustr.)
Díl I.—IV. Úplně. Stran 490. Kč 4.50.
- Výbor ze Spisů V. Kosmáka.** Upravil Ed. Elpl. (s ilustr.). Díl I.—III. Stran 479, Kč 9.—.
- Výbor ze Spisů V. Kosmáka.** Pro mládež upravil Ed. Elpl. Díl I.—. (S ilustr.) Stran 148, Kč 6.—.

**Přátelům zdravého humoru oznamujeme, že počali jsme
vydávatí sebrané spisy Frant. K. Křena. Dosud vyšly:**

Díl I. Z hanáckých gruntů a mlýnů. Stran 334. Cena Kč 10.—. Díl II. Veselé hanácké příběhy. Stran 320. Cena Kč 10.—.	Díl III. Pod hanáckým nebem. Str. 320. Cena Kč 10.—. Díl IV. Příhody hanáckých strýčků. (v tisku). — Ve vydávání se pokračuje.

V „Knihovně našeho lidu“ vyšlo:

Pavlovický Jos.: Páteční dítě, I. díl Kč 5.—, II. díl Kč 17.—, III. díl Kč 16.—, Povídky Kč 4.—, Mouchy a mušky Kč 8.—, Nezvedenci Kč 14.—, Cizí koření, II. vyd. Kč 9.—, Z potulek vlasti i cizinou Kč 1.20, Vsměs bohatě ilustrováno. Masák Em.: Blouznivci. Vesnický román, Kč 14.—. Mayer M.: Mučenici. Povídka z prvních dob křesťanství. Přel. do češtiny A. Koudelka. Kč 8.—. Seeburg Fr.: Dítka Mariánské. Cena Kč 8.—.	Theuriet André: Slečna Pátečníčková. Román. Z francouzštiny přeložil Fr. Čech. Kč 8.—. Wallace L.: Ben Hur. Díl I.—III. Povídka z dob Krista Pána. III. vyd. Cena úplného Kč 39.—. Prant. Čech: Z měst i venkova Kč 4.40. Gaell René: Princezniny klenoty Kč 4.50, Herbertová: Povídky ze starých měst. Kč 5.50. Klitschko dela Grango: Vestálka. Historická pov. z I. stol. křesťanství. Z vlašského přeložil P. Navrátil. III. vydání, Kč 15.—.

Žádejte u všech knihkupců neb přímo

v nakladatelství Občanské tiskárny v Brně, Starobrněnská 19-21.

Důvěryhodným osobám též na splátky.

Vychází začátkem každého měsíce.

Škola Božského Srdce Páně,

časopis pro katolíky, zvláště pro zbožné spolky a bratrstva.

Pořádá

P. Petr Hlobil v Rajhradě.

Na „Školu Božského Srdce Páně“ předplácí se na rok 12 korun.

Jednotlivá čísla prodávají se po K 1.40.

Administrace a expedice jest v Brně, Biskupská ulice číslo 1.

(Zasláno.)

Pout do Lurd (IV. spolkovou) pořádá ve dnech 8.—24. srpna 1924 Lurdský spolek v Praze pod protektorátem J. M. ndp. biskupa královéhradeckého dr. Karla Kašpara. Duchovní vůdcové pouti: Univ. profesor Dr. Al. Kolísko, čestný kaplan basiliky Lurdské. Univ. profesor Dr. Josef Hanuš, metropolitní kanovník v Praze. — Církvní schválení pouti: Pout byla schválena dekretem nojd. Ordinariátu v Praze ze dne 5. prosince 1923 č. 17.057. — Program cesty: 1. den — 8. srpna (pátek), odjezd z Prahy, Wilsonovo nádraží. 2. den, 9. srpna (sobota), příjezd do Miláně večer. 3. den, 10. srpna (neděle), pobyt v Miláně, prohlídka památek. 4. den, 11. srpna (pondělí), odjezd ráno do Janova, zastávka k prohlídce města, odpoledne pokračování v jízdě. Příjezd do Nizzy večer. 5. den, 12. srpna (úterý), pobyt v Nizze; vyjížďka do Monaka (dle libosti). 6. den, 13. srpna (středa), odjezd ráno do Marseille, návštěva poutního chrámu Notre Dame de la Garde, procházka městem a po večeri pokračování v jízdě. 7. den, 14. srpna (čtvrtek), v poledne příjezd do Lurd. 8. den, 15. srpna (pátek), 9. den, 16. srpna (sobota), 10. den, 17. srpna (neděle) v Lurdech. 11. den, 18. srpna (pondělí), odjezd z Lurd

přes Agen a Limoges. 12. den, 19. srpna (úterý), příjezd do Paříže, ubytování, projížďka v autech. 13. den, 20. srpna (středa), slavná mše svatá v basilice Sacré Coeur na Montmartru. Po obědě do Versailles. 14. den, 21. srpna (čtvrtek), projížďka Paříží v autech a návštěva památek. 15. den, 22. srpna (pátek), odjezd ráno do Remose, prohlídka katedrály, návštěva památek. 15. den, 22. srpna (pátek), vyjížďka na válečné pole, po večeri pokračování v jízdě. 16. den, 23. srpna (sobota) ráno příjezd do Strاسبourgu, po snídani návštěva katedrály, procházka městem, po obědě pokračování v jízdě; večeri obdrží každý účastník do vlaku. 17. den, 24. srpna (neděle), ráno příjezd do Prahy. — Stravování počíná se 2. dnem (9. srpna) večerí v Miláně a končí se 16. dnem (23. srpna) večerí ve Strاسبourgu. Podrobnější jízdní řád bude před odjezdem účastníkům doručen. Účastníci z míst ležících na trati Praha—Dvořiště mohou přistoupiti v Benešově, Táboře, Veselí-Mezimostí, Čes. Budějovicích, Dvořišti. — Přihlášky: Přihlášky přijímá a programy pouti zasílá kons. rada Antonín Kašpárek, farář u P. Marie Sněžné v Praze II., Jungmannovo nám. č. 20.

HLAVNÍ PRAVIDLA SPRÁVY MATRIK

Pro duchovní správce sestavil a příslušnými českými i německými formuláři opatřil Dr. Josef Kupka, kanovník a bývalý profesor pastorálky v Brně.

Právě vyšlo druhé rozmnožené a opravené vydání.

Cena 18 K, vázané 24 K.

Objednávky přijímá a vyřizuje

Nakladatelství Občanské tiskárny v Brně,

Starobrněnská 19-21.

Š K O L A

BOŽSKÉHO SRDCE PÁNĚ.

R C Ć. LVIII.

BRNO, I. SRPEN 1924.

ĆÍSLO 8.

O Srdce Ježíše, ty šípy lásky svoji jen hojně vysilej sem do rodiny svoji, ať sluhů Tvých se ztráví jimi hruď, Ty Srdce Páně naší láskou buď!

Obrácení Afriky.

(Hlavní úmysl.)

(Pokračování.)

Květy a plody křesťanství.

Řízení Boží! Sémě božského slova padá na dobrou půdu a tam, kde hluboko zapustilo kořeny, pozorujeme ještě v nedávno pohanské Africe divadlo svatě horlivosti prvních křesťanských století. Žasnoucí misionáři vyznávají vrátivše se do Evropy, aby načerpali nových sil: „Naši obrácenci jsou horlivější evropských katolíků, naše křesťanské osady podobají se náboženským společenstvem.“

A černý díl světa přináší Věčnému prvotiny svých ctností nejen v evropských, ale i v domácích seminářích. A tak vychází každoročně asi z 30 afrických seminářů několik domorodých kněží. V noviciátech kupí se hloučky černých dívek kol svých duchovních matiček, které je vedou po stezkách křesťanské dokonalosti k životu obětí a apoštolátu.

Vedle kardinála Lavigerieho, Patera Libermanna a četných jiných apoštolů Afriky stojí také jedna žena, tělesně slabá, ale duševně silná, se srdcem hořícím touhou po spasení dětí Afriky, matka misionářů, matka černochů, hraběnka Marie Terezie Ledóchowská, která dne 6. července 1922 ukončila svůj obětovný život.

Povzbuzena kardinálem Lavigeriem,

počala mladičká hraběnka, pocházející z jedné z nejušlechtilejších rodin polských, stanovit svůj spisovatelský talent do služeb misijního díla. Její práci žehnal Bůh, dostávala dary pro misie, které opět posílala potřebným misionářům. Vděční příjemci takovýchto darů posílali jí opět dopisy a zprávy o svých nutných potřebách, o potřebách svých misii a mladá spisovatelka je uveřejňovala v časopise jí vydávaném „Echo z Afriky“, které se ještě dnes tiskne v 9. řečech.

Vedena živou vírou a horoucí láskou k Bohu a ubohým černochům, založila Marie Terezie Ledóchowská Družinu sv. Petra Klavera pro africké misie a osvobozování otroků. (Ústředí v Římě, Via dell' Olmata 16;)* Účelem Družiny jest a bylo sbíratí a l m u ž n y všelikými způsoby pro veškeré potřebné africké misie a sebrané almužny spravedlivě a bez ohledu na národnost rozdělovati řeholním společenstvem pracujícím v Africe. Misionáři záhy pochopili důležitost nového díla a zvali jeho zakladatelku matkou afrických misii.

Plody tohoto požehnaného díla božské Prozítelnosti jsou přehojné. Četba

*) Ústředí pro Československo v Brně, Petrov 7.

časopisů Družiny vzbudila v mnohém šlechetném srdci touhu odejít jako misionář neb misijní sestra do Afriky, obrovské peníze poslány africkým misím, — 14,170.145.39 fr. věnovány tak svatému misijnímu dílu, adoptováno 322 domorodých seminaristů a 222 katechistů, 80.383 děti a dospělých pokřtěno zprostředkováním Družiny, 16.920 ubohým otrokům vykoupěna svoboda duše a těla. Kdo spočte mimo to nesčetné posvátné nádoby a roucha, kostelní prádlo a obyčejné šatstvo, věnované obětovými dušemi a poslané během 30 let

prostřednictvím Družiny do Afriky? Posledním význačným skutkem Marie Terezie Ledóchowské bylo založení Díla afrického tisku. Afričtí černoši, vysvobození úsilím misionářů z pout nevědomosti, prosí za knihy, psané jejich mateřštinou. Protestantští misionáři byli bohatě zásobeni africkými biblemi, ale katoličtí misionáři nechťeli-li pozbyvatí plodů svých prací museli s nimi jíti stejným tempem. Na koho se tudíž měli obracet než na „matku Afriky“, útočiště na ní prosbami, aby vytiskla jejich rukopisy. (Pokrač.)

A. M. Kadlčáková:

Ranní klekání.

Dumné zvony „Anděl Páně“
vyzvánějí nebes Panně,
s časným jitem tichá báj
letí s vísky v celý kraj.

Lidská duše zrak svůj zvedá,
v modlitbě u Boha hledá
pomoc k práci, sílu, zdar,
by nepřišla přes den v zmar.

Dumné zvony „Anděl Páně“
vyzvánějí svaté Panně,
všecko tvorstvo jde jí pět
zvon když „Ave“ nese v svět!

Ježíš pláče nad Jerusalemem.

Úvaha na 9. neděli po sv. Duchu. Píše Ignát Záhňěl.

1. Slzy Kristovy, důkaz jeho božství. Ač měli mnozí Krista, když tu na světě dlél třiatřicet let, „za syna Josefova“ (Luk. 3, 23), přece se jevila „náplň“ jeho božství, které v něm v pravdě bylo (ku Kolos. 2, 9) od jeslíček až do jeho Nanebevstoupení brzy tak, brzy jinak. Slunce nevysílá někdy celé své jasnosti všemi paprsky; někdy jest obklopeno, zastíněno částečně, nebo zcela oblaky, vysílá pak ne všechny, nýbrž jenom část svých paprsků k zemi.

Podobně vysílal Ježíš paprsky svého božství na lidstvo, někdy byla to jeho všemohoucnost, jindy božská moudrost, božská láska, vševedučnost, svatost, ukazoval tyto božské vlastnosti někdy o sobě, jindy vespolek, někdy slovy, jindy skutkem.

Nedokazuje svého božství již jako malé dítě? Do Jerusalema přišli mudrci, přeptávali se po Ném a nalezše Ho, padli přede Ním na kolena a klaněli se Mu. Pouhá poptávka po Ném způsobila, „že se polekal Herodes a

s ním všecek Jerusalema“ (Mat. 2, 3). Když stál jako 12letý hoch ve chrámě mezi zákoníky „divili se všichni jeho odpovědím“ (Luk. 2, 47). Sotva počal kázat, dosáhnuv věku třiceti let, učil jako ten „který má moc“ (Luk. 4, 22). Uzdravoval nemocné všeho druhu, neboť „šla od něho síla“ (Luk. 6, 19). Bouří poručil, aby se utišila, byl Pánem nad životem i smrtí, mrtvé probouzel k životu. Znal veškeru přítomnost, viděl do minula i do budoucna. Když visel na kříži, byl římský setník nucen přiznati a říci: „V pravdě, tento člověk byl Syn Boží“ (Mat. 27, 54). Jaká božsky krásná podobnost promluvil!

Jak byl milostivým, shovívavým ku hříšníkům! Lidé nebývají mírní k němu, ale obyčejně hrubí. Ježíš pláče nad městem Jerusalemem! Sedí na oslátku, vítají Jej jako svého krále, volají mu slávu. Vida u svých nohou město, které vyvolil, aby přijalo od něho milosti, pláče (Luk. 19, 40), neboť dobře ví, že za několik málo dní, budou jeho obyvatelé volati „ukřižuj Ho!“

Nejsou slzy Ježíšovy důkazem jeho božství? Kdyby byl pouhým člověkem, nebyl by se smiloval nad městem, ale byl by vztláhl ruku svou a město i s obyvateli zničil, ale jsa Bohem-člověkem, modlí se za ně, pláče. Podobně velkým je, když vise na kříži, modlí se za své nepřátele. „Nechci, praví Pán, smrti hříšníkovi, ale aby se obrátil a živ byl“ (Ezech. 33, 11). Slzy Ježíšovy nad hříšným Jerusalemem jsou pečetí tajemné dobroty, trpělivosti, lásky Boží, které jediné udržují při životě hříšný svět a hříšné lidstvo od dob ráje až po tuto hodinu. Slzy Kristovy jsou tlumočnickem milosrdenství Božího, bez něhož by se svět dávno již rozpadl v nivec, jsou klíčem porozumění dějinám celého světa. Svátý Augustin píše: „Kdyby nebyl Bůh shovívavý, trpělivý, vyhubil by již dávno lidské pokolení. Kdyby chtěl Bůh okamžitě trestati každého hříšníka, neměl by nikdy příležitosti státi se milosrdným. Známe a čteme

o lidech, kteří upadli z té či jiné příčiny do hříchů, ale milosrdenstvím Božím se polepšili, stali se z dětí pekla dětmi nebes. Ježíš plakal nad městem Jerusalemem, čímž dokázal, že je pravý Bůh, který nechce smrti hříšníkovi, ale chce, aby se obrátil a věčně živ byl.

Často zavznívá v naše uši hlas milosrdenství Božího, poslechneme ho? Dbáme na něj? Mnohý kráčí po cestě hříchu, stává se stále smělejší, nedbá žádných výstrah, používá jazyka ku lžím, pomlouvám. Mnohý necítí otce a matky, nepřišli havraní, aby mu vyklovali oči, proto tróufá si čím dále tím více. Podobně počíná si mnohý hříšník, upadá v další, větší hříchy, zapomíná, že je Bůh milosrdný, ale také spravedlivý, že „hrozné jsou upadnutí v jeho spravedlivé ruce.“

Pán pláče nad městem Jerusalemem, nad hříchy světa, nad hříchy našimi, roní slzy soustrasti, spravedlnosti. Ať povrhne Jerusalema slzy Boha-člověka, my volíme slzy milosrdenství a z celého srdce voláme: Smiluj se ó Pane nade mnou bidným hříšníkem!

2. J e r u s a l e m — o b r a z n a š i d o b y. Obyvatelé města Jerusalema byli tak zaslepeni, že nepoznávali svého hříchu. Ježíš pravil jednou k poslu hačům svým: „Kdybyste byli slepi, neměli byste hříchu, ale nyní pravíte: my vidíme; proto zůstává váš hřích“ (Jan 9, 41). Ježíš chce říci: lépe by vám bylo, kdybyste přináleželi ku slepým, kteří uznávají svou slepotu, své hříchy, tu byste se poohlédli po lékaři, který by vás slepoty zbavil. uzdravil od této hrozné nemoci. Ale vy si myslíte, že jste „vidoucí,“ že nepotřebujete žádného osvícení, klamete sami sebe, neuznáváte svých hříchů, proto nemohou býti od vás odňaty.

Tak mluvil Ježíš k židům oné doby; nehodí-li se jeho slova pro nás, pro naši dobu? Není-li za našich dob mnoho lidí, kteří nechtějí znáti Krista, nehlásí se k němu, jako ku svému Spasiteli. jsou nevěrci, zastírají nevěru svou pestrými jmény osvícení, pokroku,

civilisace, svobody svědomí? Doba starých fariseů, zákoníků dosud neminula. Pro všechny chyby, které jim vytýkal Ježíš, měli omluvy. Veřejně dávali almužnu, modlili se, postili se, aby je lidé viděli a chválili. Když jim to Ježíš vytýkal pravili, že jsou jako učitelé zákona povinni dávali všemu lidu dobrý příklad. Na vše měli omluvy, čímž hleděli uklidnit své svědomí.

Plemeno těchto pokrytců dosud nevymřelo. Nehledíme daleko, ale pohledněme do vlastního nitra, zda nemáme v sobě hříchu sebevynášení, sebechvály? V očích jiných lidí vidíme nejmenší vláknko, nejtenší nit, ale ve svém oku nevidíme velkého balvanu! Všichni, kteří přicházejí s námi do styku, znají naše poklesky, nedokonalosti, hříchy, jenom my jich neznáme a znáti nechceme. Velkou chybou je, že kdo nezná své nemoce, myslí že je zdrav, neohlíží se po lékaři, odmítá ho, neoznámí mu, vyptává-li se ho pramene známek své nemoce.

Abys ozdravil národ židovský, poslal k němu Bůh svého jednorozeného Syna. Mezi nimi byl zrozen, židům, svým soukmenovcům projevils nejprve svou vůli, že přišel k nim, aby je uzdravil od neduhů, aby jim pomohl dosáti slávy věčné. Svě poslání dokazoval zrovna bezpočetnými zázraky i jiným mnohotvárným způsobem. Ale „ač přišel mezi své, svoji ho nepřijali“, ač se jim nabízel za lékaře, nenechali se jím léčiti. Ač byli k němu nevděční, ač brali do rukou kamení a chtěli jej kamenovat, vzdor všemu nevděku, založil duchovní lékárnou, v níž se podávají žádajícím všechny léky proti všem nemocem duševním. Ač založil církev, chtěli zaslepení židé vše zničiti. Ve své šílené zaslepenosti pronásledovali Lékaře, až jej odpravili smrtí na kříži, pronásledovali jím založenou církev.

Nezamítá i nynější svět pomoci s hůry, nespolehá-li jenom na své síly? Uznáme své duševní slabosti, nedostatky, vyhledejme si lékaře, svěřme se mu ve zpovědnici, řídme se podle jeho dobře míněných rad, pak se

zlepší náš duševní stav, zmizí neklid svědomí, dostaví se pokoj, nad nějž nic ve světě není libeznějšího, nic krásnějšího. Ježíš ustanovil svátost pokání, v němž dosáhne každý, kdo vykoná, co se o něm žádá, odpuštění svých hříchů. Všichni potřebujeme pomoci Boží, prosme o ni, použijme prostředků, které ušlédřil božský Mistr církvi, aby pomáhala všem dojiti cíle věčného.

Židé byli za dob Kristových naprosto zaslepeni. Ježíš snažil se získati je všim způsobem, slovy, příkladem, zázraky, prorockými dokazoval, že je Synem Božím, pobízel, zapřisahal je, sliboval, ale vše marno — „nepoznali času navštívení svého“ (Mat. 23, 37). Nevypadá-li to podobně i u nás? Nepotobáme-li se zaslepeným židům oné doby, kdy Ježíš mezi nimi 33 let žil?

Co bylo vše u nás učiněno v posledních třiceti a více letech, aby oživilo, zmohutnělo smýšlení katolické? Nikdo nezapře, že stalo se mnoho v životě jednotlivců i celých obcí, spolků, měst, společenstev. Každý z nás, kdo je katolíkem nejenom dle jména, ale i skutkem, předplácí si katolický časopis politický i nepolitický, zajímavý. Kolikrát byl tam již povzbuzen vykonati něco ušlechtilého, duši prospěšného, ale jsme nuceni vyznati pravdu: Skutek utekl! Kolik kázání jednotlivých nebo cyklických, pobožností, misii, církevních slavností bylo vykonáno, jaké námahy podnikli obětaví kněží misionáři, snad měli okamžitý úspěch, ale podobal se slámě, která rychle shořela, oheň plápolala chvílku, a uhasl. Okamžitě nadšení zaniklo, zůstala stará lhostejnost, bývalý strach před lidmi, netečnost k životu duchovnímu. Snad zdvihl již nad nami Bůh trestající ruku svou, snad nás navštívil, ale vše se minulo účinkem, všechna výzva jeho, ať byla učiněna tak či onak, nic nám duchovně nepomohla, zůstali jsme starými zatvrzelci, bývalými ospalci, netečníky.

Daří-li se zle nemocnému v kritický

den, je vše marno, spěje ku konci, jeho života je na mále. Tak bylo se židy, když jim Jidáš nabízel pomocnou ruku. Přišli na ně dnové zlí se všemi hrůzami, jak je Ježíš předpověděl, Jerusaleme byl stroskotán, tak že doslovně nezůstal kámen na kameni. Neštěstí přichválo právě v dobu, kdy za příčinou svátků velikonočních dostavily se do tohoto svatého města obrovské zástupy se všech zemí, v nichž žili židé. Ač bylo mezi nimi mnoho set tisíc mužů schopných nositi zbraň, hájiti se, přece vše bylo marno, nikdo nemohl města zachrániti od úplné záhuby.

I za našich dnů blouzní mnozí a domnívají se, že chybi k úplnému štěstí pokolení lidského, aby byl papež odstraněn i se vším kněžstvem, se vši autoritou, již zastupuje. Není-liž ruka Boží napražena, není-liž shovívavost Boží ukončena? Neposlí již Bůh neštěstí, válku, drahotu a jiné zlé časy? Zda jsme si povšimli trestající ruky Boží ve prospěch své nesmrtelné duše? Zda se staráme, abychom dá-

vali dobrý příklad pokory, poslušnosti, právě lásky k Bohu i ku bližnímu?

*

„Jerusaleme, obrať se ku Pánu a Bohu svému,“ volal již starozákonní prorok Jeremiáš. Mnoho je podobností mezi tehdejší dobou, kdy před devatenácti sty lety žil Ježíš na světě u lidu židovského. Podobný hlas ozývá se i za dnešních dnů. Nikdo neoddávej se blahové naději, že když bude hřešiti, nevezme špatného konce. Nemluv nikdo z nás tak nesmyslně, tak odvážně, vždyť víme dobře, že je hříchem do nebe volajícím spolehati se opovážlivě na milosrdenství Boží. Neodkládej nikdo z nás s pokáním, neříkej, zítra se smírím s Bohem, ale ještě dnes jdi, vykonej dobrou svatou zpověď, přijmi hodně Tělo Páně, abys proměnil slzy, které plakal Ježíš nad městem Jerusalemem, co se tebe týče, v slzy radostí, že vyrvána duše tvá nepříteli lidstva, satanášovi a že získán jsi ctnosti, vždy šťastnému životu věčnému. Amen.

M. A. Kadlčáková:

Mrtvé ticho . . .

Mrtvé ticho; do okna sem
listí se i květy smály
a paprsky slunce teplé
kolem mrtvé hlavy plály.

Květy kytic kolem rakve,
dýchaly tu svoji vůni
a ty květy modliteb zde
létly vzhůru, kde Bůh trní.

Leží panna v rakvi bílé,
kolem sebe maje kvítí,
ticho kolem, mrtvé ticho,
jen ty svíce klidně svítí.

Nevzbudí se srdce tvoje,
neotevrou zraky ani,
na věky již usnula jsi
o ničem již nemáš zdání.

Dlouho jsi zde nečekala
než se anděl sklonil k tobě,
přišla's k Bohu, jenž tě dávno
utrpením volal k sobě! —

Pobožnost prvního pátku.

Výklad litanie k nejsvětějšímu Srdci Páně.

Napsal Msg. Dr. Rudolf Zhuněl.

(Pokrač.)

Pojem velebnosti.

Krásná a velebná, plná velikolepých paláců, rozlehlých klášterův a svěžích zahrad, rozkládá se „matička“ naše Praha po obou březích do široka rozložené Vltavy, zhlížejíc se hrdě, jakoby vědoma svých nehynoucích půvabů, v jejím zrcadle. A vysoko nad městem, za nepřehlédnými hradbami prejzových střeš, plných mansard, vikýřů a štíhlých lomenic, sálajících všemi tóny nevystihlé a slovy nepopsatelné stupnice barev, v modravých parách západního obzoru zvedá se, jako v čarovný závoj vetkaná náružovělá silhueta posvátných Hradčan, nejpyšnější to akropole středověku, obestřená kruzem slavné minulosti a velikých dějin, jichž byla svědkem!

Velebný dům svatovítský.

Jsme na mostě legii. Pod námi spěje bystrá, v těchto místech značně široká řeka Vltava, v'pravo shlíží se v její vlnách zasmušilý svědek staré slávy české, Karlův Kamenný Most. K němu ve stínu mosteckých věží tulu se tichá Malá Strana, vystupujíc terasovitě, jako by po stupních trůnu stoupala k vznešenému sídlu českých králů. Nad ním zvedá se jedna z nejiskvošnějších kamenných básní středověku — velebný dům Svatovítský. Velechrám sv. Víta vyniká majestátně nad všechny stavby nejen královských Hradčan, nýbrž celé stověžaté Prahy. Je svatyní, nám katolickým Čechům na širém světě nejvzácnější. Stihlé věže jeho pnou se k obloze jako prsty k přísaze pozdvižené, jako velebný slib, tichý zádumčivý stesk. Přidružené bílé věže basiliky Svatojirské, mohutná stavba královského hradu, arcibiskupský palác, sídlo Švarcenberkův a vyhynulých mocných pánů

z Růže splývají s velechrámem takorba v jeden veliký mohutný velebný celek budov, jak nemůže vykazati se žádné jiné město v širém světě.

Velebnost nejsvět. Srdce Ježíšova.

Jako velechrám Svatovítský vyniká velebně nad všechny budovy hlavního města Prahy, podobně nejsvět. Srdce Ježíšovo vyniká nade vše, co si jen pomysliťi můžeme. Již každé srdce lidské považuje se za nejušlechtlejší orgán našeho ústrojí; srdce lidské zasazují do zlata a stříbra, aby tak uctili památku dobrého člověka. Jakou teprve vznešenost, velebnost, ušlechtilost obsahuje v sobě nejsvětější Srdce Ježíšovo? Vždyť Srdce toto je nejvzácnějším dílem Božím, odlesk věčné velebnosti, živý obraz nejvyšší dokonalosti.

Chceme-li poznati nekonečnou velebnost Srdce Ježíšova, jest nám jenom otevřítí Pisma svatá. Když tak budeme v Písmech svatých sledovati vzácné vlastnosti nejsvětějšího Srdce, bude nám, jako bychom se procházeli zahradou rajsou, kde vše, nač oko pohlédne, je krásné, kde přelibezná vůně pestrých květů naplňuje vzduch kořeným dechem, kde radostný hlas přívětivého ptactva okouzluje srdce.

Velebnost zjevu Ježíšova.

Skromně a pokorně vystupoval Ježíš po všechen čas své veřejné působnosti. Ale v poslední takorba hodinu jeho pozemského života chtěl nebeský Otec, aby vyvolený národ holdoval mu, jako svému Mesiáši. Bylo to o slavnostním jeho vjezdu před posledními velikonoce. Trebas stalo se to okázale, přece pominuta při tom všechna světská sláva a nádhera. Ne na koni, symbolu to nepokoje a války, nýbrž

na oslátku, znaku míru a pokoje, vjíždí Pán do Jeruzaléma. Spasitele doprovázeli jeho apoštolové, učenníci, jakož i veliký zástup lidu. Třebas oslátka je jenom prostinké zvíře, nebýlo to v krajích těch ničím obzvláštním, neboť je v zemi palestýnské zvykem, že i vznešení lidé používají oslů, jako zvířat k potahu a k jízdě. „Přemnohý pak zástup lidí prostřel roucha svá na cestu, jiní sekali ratolesti se stromův, prostírali je na cestu, zástupové pak, kteří v předu šli, i ti, kteří vzadu byli, volali řkouce: Hosanna Synu Davidovu! Požehnaný, jenž se běře ve jménu Páně! Hosanna na výsostech!“ (Mat. 21, 8—9.) Velebnost zjevu Ježíšova působila mocně na veškeren lid, že nemohli odolati a veřejně znali se k němu, nedbajíce zákazův vysoké rady, zákonníkův a fariseův. Bylo dojista mezi těmito zástupy velmi mnoho lidí z Galileje, z města Kařarnaum a celé Palestýny, kteří byli svědky velikých zázrakův Ježíšových. — Ba ani veliké město Jeruzalem nemohlo odporovati velikosti a velebnosti Toho, který do něho nyní se ubíral.

Vzrušilo se všechno město.

Svatý evangelista Matouš (21, 10) vykládá dále: „Když pak vjel do Jeruzaléma, vzrušilo se všechno město řkouc: Kdo jest tento? Lid pak pravil: To jest Ježíš, prorok z Nazareta Galilejského!“

Jaký veliký rozdíl je mezi velebností, ve které jeví se nám tuto Božské Srdce nejvyššího Krále králův, a mezi nádherou, jež obyčejně obklopuje vítězného krále světského! Když král pozemský po krvavých bitvách a dobytých slavných vítězstvích se vrací do své residence, tu vítají ho pyšnou nádherou. Jasný lesk zbraní a vzácná záře zlata naplňují zraky divákův. Žalostná vzpomínka na zhoubné požáry tolika nepřátelských měst, hradů, smutný pohled na ubohé zajatce, kteří ve vítězném průvodu vedeni bývají, vzbuzují často hrůzu a strach i mezi

samými poddanými krále-vítěze. Nikoliv hrůza a strach působí slavný vjezd Ježíšův, nýbrž jest jen k potěše a spáse věčné! Nepřichází, aby nepřitele ničil, nýbrž aby obětí svého života, svou vlastní krví lid svůj vykoupil! Nestkví se na útraty lidu zlatem a drahokamy, nýbrž přijíždí v prostém rouše, sedě na mírumilovném komoní. Neobklopují ho pyšní bezohlední dvořané, nýbrž jenom prostosrdeční jeho apoštolové, učenníci a bodrý lid se zelenými ratolestmi palmovými v rukách. Proto vítá ho již prorok starozákonní nehledanými slovy, an dí o podmaňující jeho velebnosti: „Povězte dceři sionské: Hle, král tvůj běře se k tobě tichý, sedě na oslci a oslátku, jlu podrobené“ (Mat. 21, 5 dle proroka Zachariáše 9, 9.)

„Prošed středem jich, ubíral se otud.“ (Luk. 4, 30.)

Nekonečná velebnost a nad veškerou pozemskou vážnost povýšená vznešenost nejsvětějšího Srdce Ježíšova jímala svým podivuhodným kouzlem i všechny protivníky jeho proti vůli jejich. Dokladem toho jsou nám dvě události, hlavně: kázání Ježíšovo v Nazaretě a zjevení se jeho v předsíni chrámové.

Hned na počátku svého veřejného působení navštívil Pán Ježíš město Nazaret, ve kterém byl vychován. Byla sobota, a proto vešel do modlitebny. I povstal, aby četl. Podali mu knihu proroka Isaiáše, on rozvinul knihu, — jež byla navinuta na dvou hůlečkách, — našel místo, kde bylo psáno: Duch Páně nade mnou! Proto pomazal mne, poslal zvěstovat evangelium chudým, uzdravovat zkroušené srdcem, ohlásit zajatým propuštění a slepým prohlédnutí, propustit utisknuté na svobodu, ohlásit milostivé léto Hospodinovo a den odplaty. A svinul knihu vrátil ji služebníkovi a posadil se. Oči všech v synagoze byly upřeny na něho. I počal mluvit k nim: Dnes naplnilo se to písmo, které jste uslyšeli ušima svýma!

Velebný zjev jeho a vzácná slova, plynoucí ze zlatého Srdce jeho, působila na všechny dojmem mocným. Všichni přisvědčovali jemu a divili se libým slovům, jež vycházela z úst jeho.

Než nadšení Nazaretských netrvalo dlouho. Někteří povstali proti němu, chtěje, aby oslavil Nazaret podobnými zázraky, jako činil jinde! Pro nevěru svou a pýchu, kterou osobovali si pronášeti soud nad Ježíšem, nebyli však toho hodni, takže mnozí pohané zasloužili si přednost před nimi.

Když jim to Spasitel otevřeně vytkl, naplnili se všichni hněvem v synagoze, nedali mu mluvit dále. Všichni povstali proti němu s hrozným hřmotem, vedli jej ven z modlitebny a hnali až na vrch hory, na níž bylo město vzděláno. S haněním a láním provázeli ho až na pokraj propasti hluboké, aby ho odtud svrhli dolů. Pán nechal se vésti od nich, jako nevinný beránek. Ale najednou obrátiv se, zastavil všechny, prošel velebně středem jejich, kráčel pak bezbranný jako dítě, vznešený a nedotknutelný jako anděl. Chtěj nechtěj ustupovali všichni takovému majestátu, stáli plni uctivosti a užasnutí, jako zkameněli, nikdo ne-

odvážil se ruky na něho vztáhnouti. Nebyl to výraz nějaké pozemské vážnosti, nýbrž dojem nebeské velebnosti, který v okamžiku tom vyzářil z nejsvětějšího Srdce a tváře jeho, před kterým oněměli a zmalomocněli všichni jeho protivníci. „Kde chce, jest jat,“ — di svatý Jeroným, — kde chce, odchází svoboděn; kde chce, zadržuji ho, kde chce, křižují.“

O jiném podobném projevu neskonale velebnosti Ježíšovy vykládá sv. Jan (8, 58), když di: „Ježíš skryl se a vyšel z chrámu!“ S láskou a trpělivostí poučoval Ježíš lid v předstíni chrámové o věčných pravdách. Nemohouce mu odporovati, rozzuřili se; chápali kamení, aby házeli na něho!“ Božský Mistr mohl jediným slovem smést je k zemi. Než neučinil tak. Připustil, že opět jedenkrát vznešené božství, jež plně v něm přebývalo, zjevilo se v neodolatelné vznešenosti své nepřátelům. Protivníci jeho stali se ve slepé náruživosti své bezmocnými, Ježíš pak vyšel, nikým neobtěžován, bez překážky z jejich středu ven. To způsobilo svou vůli nejsvětější Srdce Ježíšovo, nekonečné velebnosti.

(Pokrač.)

A. M. Kadlčáková:

Písnička.

Písničku zpívám po kraji
tak jako skřivan v poli,
den celý v ní jen prozpívám
a mírním trud a boly.

Když píseň moje zazní kol,
vše za mnou se jen točí,
a zdá se mi, že radosti
tu září všechny oči.

Že usmívá se každá tvář
při zvuku moji písně,
že tuhá bolest ze srdce
a plaší trud i tísně.

Ač chudák jsem jen ubohý,
bez peněz, slávy hlásku,
mám v život víru, naději,
a pro lid v srdci lásku!

Je-li možné sjednocení východní církve se západní.

Z ruštiny přeložil Karel Uhl.

(Dokončení).

1. Bohoslovci východní církve vystoupivše proti katolické církvi uvádějí jako hlavní rozdíl mezi oběma církvemi to, že římská církev přidala k nicejsko-cařihradskému vyznání víry slůvko „Filioque“ (což značí „i od Syna“). Slova symbolu čili vyznání víry, úplně souhlasná s textem Písma svatého, byla následující: „Věřím v Ducha Svatého, kterýž od Otce pochází.“ (Jan XV. 26.) Již učení bohoslovci východní i západní určovali vztah Syna Božího (= II. Božské osoby) k původu Ducha Svatého, ale ničeho nepřidávali k slovům symbolu. Východní objasňovali tento vztah tak, že pravili, že Duch Svatý pochází od Otce s k r z e Syna. Na západě vešla v oběh a byla přijata slova „ex Patre Filioque“ (t. j. „od Otce i Syna“) a po jakémsi váhání papežů byla tato slova od západní církve vložena do vyznání víry. Východní církve však toho neučinila. Tak tedy slůvko „Filioque“ jeví se jako závažný rozdíl mezi církví východní a západní. Tento rozdíl snad se zmenší anebo i docela zmizí, jestli bude objasněno, že slova „sk r z e Syna“ (δὲ αὐτὸς υἱὸς = dia tú Hyjû) a „od Syna“ (= ἐκ τοῦ υἱοῦ = ek tú Hyjû) mají v daném případě stejný význam. Jest třeba poznamenati, že římská církev nežádá od východní přidání k symbolu slov „i od Syna“.

2. Menšího významu jest rozdíl v učení o očistci, ježto zde mnohem méně se jedná o samém předmětu než o jeho názvu. Pravoslavná-východní i římsko-katolická církev souhlasí v tom, že duše těch zemřelých, kteří umírajíce nebyli úplně spravedlivými a svatými, nemohou dojíti bla-

ženosti, že však modlitba církve a nejhlavněji nejsvětější Oběť duším pomáhají a také je přivádějí do věčné blaženosti. Tresty v budoucím životě rozdělují se na časné a věčné. Západní církev nazývá stav duší, které trpí dočasnými tresty, „očistcem“ (= purgatorium), stav věčných muk nazývá „peklem“ (gehenna, infernum, tartarus). Východní pak církev oba tyto stavy nazývá jedním a tímž slovem „gehenna“ (což se rovná „ádu“ a „tartaru“), podobně jak čítáme v modlitbách, které římská církev se modlí při mši sv. za zemřelé. Ale i římská církev učí, že očistec liší se od pekla pouze časem (= trváním). Následkem toho různými slovy se naznačuje jedno a totéž.

3. Přihlédneme-li k učení o neposkvrněném Početi Blahosl. Panny Marie, uvidíme, že východní církve v tomto ohledu přidržuje se téhož, čeho se přidržovala západní do roku 1854 — Nevyznává sice tohoto učení veřejně, ale ani ho nezavrhuje. Leč znamenití ruští bohoslovci, jako na př. Sv. Dimitrij Rostovský, vyznávali toto učení, a v Oktoichu (= Osmihlasniku = sbírce církev. písní), hlas šestý při sobotní večerní (= večerní pobožnosti) jest píseň o přesvaté Bohorodičce, v níž nacházejí se slova: „Ty jediná zjevila jsi se neposkv r n ě n o u od věků“. Jestli Matka Boží nazývá se neposkvrněnou od věků, tedy nutně byla takovou i při svém početí. Ten, kdo složil tuto píseň, přijatou do bohoslužby východní církve, beze vší pochybnosti věřil, že Matka Boží nebyla účastna prvotního hříchu.

4. Také manželství kněží východní církve nečiní překážek učení církve

římské, která toto manželství dovoluje východním uniátům (= bývalým pravoslavným sjednoceným s církví římskokatolickou). Ba i ve východní církvi dovoluje se vstoupiti do stavu manželského pouze před přijetím vyšších svěcení, a v nižším případě těm, kteří již přijali vyšší svěcení (jáhenství, kněžství). Biskupové pak jsou zavázáni zachovávat celibát podobně jako v církvi římské, která neučinila nic jiného, než-li že rozšířila význam ustanovení církevních všeobecných sněmů vloživši závaznost celibátu na všechny, kteří přijali vyšší svěcení počínaje podjáhenstvím.

5. Z Dositheova vyznání víry, z listů pravoslavných východních patriarchů, z pravoslavného vyznání víry, z obšírného katechismu pravoslavně-katolické východní církve, z textů starých liturgií vidíme, že učení východní církve o přepodstatnění (transsubstantiatio, μεταστέωσις) úplně souhlasí s učením západní církve. Ti, kdož toto učení zavrhnou, snaží se dokázat, že slovo „transsubstantiace“ bylo vymyšleno na IV. církevním všeobecném sněmu v Lateránu (roku 1215.) na označení církevního učení, a že až do XV. století nebylo přijato od Řeků. Toto mínění jest nesprávné. Již papež Gelasius I. (492—496) v knize „O dvou přirozenostech“ (viz: Thiel: Epistulae Romanorum Pontificum genuinae I. p. 541) napsal: „Chléb a víno působením Ducha Svatého stávají se božskou podstatou“.

6. O vztahu eucharistické epiklese*) k slovům, kterými Spasitel ustanovil nejsv. svátost oltářní, psal jsem již dříve v „Zeitschrift für Katholische Theologie“ 1897. str. 372—378. („Časopis pro katolické bohosloví.“) Ukazoval

jsem na to, že vzývání Ducha Svatého po slovech proměňovacích jest ve všech liturgických knihách, i že nynějšího kánonu (= pravidla) římské mše sv. užíval ještě sv. Řehoř Veliký, který jest pokládán za původce mše sv. s dary napřed proměněnými (= missa praesantificatorum), a kterého i Východané uctívají jako svatého. Řečené může se krásně srovnati s tím, co na druhém (roku 1909) velehradském (unionistickém) sjezdu vyložil učený berlínský nástojatel (= pravoslavný arcikněz) Malcev o stopách epiklese v římské mši svaté.

7. V encyklice (= okružním listě) „Praeclara gratulationis“ papež Lev XIII. objasnil, že hlavní předmět sporu jest papežský primát (= prvenství v církvi). V Novém Zákoně, když vypočítávají se apoštolové, svatý Petr stavi se vždy na prvé místo, ačkoliv Kristus prvního povolal Ondřeje, více miloval Jana, který odpočíval na jeho prsou, a Jakub byl zván „bratrem Božím“ (ἀδελφός θεός).

Pouze Petrovi pravil Spasitel: „Ty jsi Petr, t. j. skála, a na tě skále vzdělám církev svou!“

Dle dávného učení celé církve jeví se římský biskup jako nástupce Petra, knížete (τοῦ κορυφαίου) apoštolů. V posláních východních pravoslavných patriarchů bývá sv. Petr nazýván zakladatelem římské církve.

V řeckém vydání liturgie (vydání Kariofillovo v Athénách 1892) po mši sv. s dary předsvěcenými možno čísti následující závěrečnou modlitbu kněze, která oslavuje svatého papeže Řehoře: „Náčelníka Říma, svatého vůdce tajemství (= svátosti) (Μυσταγωγόν), přemoudrého nástupce knížete Petra, Řehoře, rozdatelce tajemství mše sv. s dary předsvěcenými všichni opěvujeme pravdě jsoucího Dvojjeslova (= Dialoga, homiléty), modlícího se neustále za naše spasení!“ Kondak (= hymnus): „Řehoře, přemoudrého papeže římského (τὸν Ρώμης πάππαν), rozdatelce sv. svátostí a ustanovitele mše sv. s dary napřed svěcenými, důstojně nyní chvalme božského Dvoje-

*) Epiklese = vzývání, jest ve východní bohoslužbě modlitba po proměňování k Duchu Sv., aby sestoupil na předložené svaté dary, t. j. chléb a víno, a proměnil je v drahocenné Tělo a Krev Kristovu. Zda se tedy, že Východané proměňují na dvakrát, poprvé vlastními slovy konsekracími: „Vezměte a jezte. Totot jest“ ... atd., a podruhé slovy právě zmíněné epiklese. Ostatně stopy epiklese nacházejí se i v římské mši svaté.

sloval“ Z tohoto viděti, že východní církev vždy přiznávala papežský primát, ale z větší části čestný primát před ostatními biskupy. Ale primát jurisdikce (= pravomoci), tak jak si ho přisvojoval papež na církevním sněmu v Cařihradě (r. 869—70), Východané neuznali. Proto však přece tehdy, když církev byla jedinou, považovalo se za nedovolené odvolati se ku komukoliv po papežovi. Nelze zapírat, že po prohlášení dogmatu o papežské neomylnosti nesouhlas mezi východní a západní církví byl posílen, neboť tím vážnost primátu římského velekněze značně vzrostla.

Vatikánský sněm pravi, že papež mluví-li „ex cathedra“, t. j. jako nejvyšší učitel církve, jest neomylný „ex sese“ = sám sebou, a ne ze svorného souhlasu církve. Ze slov „ex cathedra“ možno viděti, že neomylností se nemyslí nějaká zvláštní ctnost, pro kterou člověk jest neschopen jakéhokoliv poblouzení, nýbrž pomoc a spolupůsobení Ducha Svatého, pro které papež vzhledem ku své úloze v církvi v určitých jednáních, vztahujících se na celou církev, jest předem chráněn od bludu.

Hlavním bludem naší doby jest modernismus snažící se zničiti základy nejenom křesťanství, ale každého náboženství vůbec.

V řeči pronesené v únoru r. 1911 v Královci o babylonismu a křesťanském náboženství pravil profesor Delitzsch, že papež, požaduje přísahu proti modernismu, hledal beznadějně útočiště v síle, aby unikl nebezpečí hrožícímu katolické církvi od úspěchů protestantské nauky. Stoupenci Delitzschovi odvozují všechna křesťanská dogmata, příkázání a rady Nového i Starého Zákona od mytů babylonských.

Možná, že nutnost společných zbraní proti společnému nepříteli — modernismu, způsobí, že východní i západní

církev navzájem blíže se semknou a konečně někdy se sjednotí ku slávě

Christ v. Ditrich: Sv. Petr.

nejproslavenějšího a nejvyššího jména Otce, Syna i Ducha Svatého. Amen!

Vasilij Goekun,
pravoslavný arcikněz.

Z úvah o evangeliiu.

Napsal biskup Otakar Procházka. — Autor. překlad B. Kyselého.

(Pokračování).

5. Naše útěcha, posila, nadšení.

a) „Hle, já s vámi jsem“ . . . Toť naše nevýslovná útěcha, kterou v sebe nejúplněji vnímáme, neboť chceme se s ním stýkati ve všem a všude, živě a bezprostředně. Cítíme jeho přítomnost, ano, dech jeho náhle nás obestře; jako světlý oblak provází nás, ať kráčíme po koberci, nebo po hoblinách nebo po zbrázděné ornici. Slova jeho zní nám v uchu. Květ, píseň ptačí; ranní zoře i červánek, hlas zvonů i myšlenky, které nám problesknou duší, to vše naň upozorňuje. Mluvíme s ním, přijímáme jeho rozkazy, navštěvujeme jej ve Svátosti oltářní. Pečujeme o svou spásu za pomoci jeho služebníků; ve zpovědi jeho krví kropíme duše své, ve svatém přijímání zakoušíme lásky a tepla ze spojení s ním. Všecka ta víra zvětšuje nám: tu jest Kristus; všeliká útěcha hlásá: tu jest Kristus. Chlad a tma jest jinde; nám září oko a duše Kristova. Jinde jsou holé chrámy, zaprášené bible, prázdné oltáře; u nás nemáme pouze jeho dům, ale i Pán jest doma. Svět je pln Boha, jeho myšlenek, jeho díla a síly; u nás však je všechno všudy nad to plno a prosyceno Kristem. Jeho zájem, cíl, sláva, jeho svátosti, jeho Církev . . . to vše jest naše.

b) V tom tkví i nevýslovná naše síla. Není tu brnění a kovových plátů, meče a hradeb, nýbrž duše a cit jeho. Tím působí mocně na rozum i vůli naši. Jeho myšlenky pučí v nás, jeho city a touhy uplatňují se v nás. Kdo se jemu odevzdá, prožívá v sobě jaro. Čím vnímavější a citivější jest duše, tím libeznější a volnější rozvíjejí se v ní myšlenky a city Kristovy. Bouře a jasno sluneční, mír a boj, zdar a nezdar střídají se arci i v takové duši, ale věrnost, přítulnost,

horlivost, bázeň Boží překoná všechno. Ježíš jest nám tichou, pronikavou, vytrvalou silou. Jím dovedeme si zachovati věrnost a trpělivost i ve chvílích bezútěšných; s ním dovedeme i za noci čekati na nový den.

c) Přítomnost Páně dodává nám i nevýslovného nadšení. Prodlévání Ježíšovo s námi horuje totiž stále pro užší a užší spojení s ním a tak se duše znenáhla stmelí, sloučí s ním, prožhaví a očistí. Cítíme, že potom nás již nic neodtrhne od Krista, ani meč, ani utrpení, ani život, ani smrt; hřích zdá se nám již násilným probodením srdce, roztržením duše, sebevraždou. Ježíšův pobyt s námi přetvořuje naši nevrlou zaujatou, chladnou, jednostrannou, sobeckou přirozenost, která nechce jiným rozuměti, jiné oceniti, která všude bodá a naráží, a my počínáme pocílovati radost, když laskavě myslíme na jiné, my pozorujeme s povděkem, že duše naše stává se ochotnější, družnější, vřelejší a ušlechtlejší. „A vzejde vám, bojícím se jména mého, slunce spravedlnosti a zdraví bude na křídlech jeho.“ (Malach. 4, 2).

26. Nanebevstoupení Páně.

„Vyvedl pak je ven do Bethanie, a pozdvih rukou svých dal jim požehnání. (Luk. 24, 50).

a) Různými cestami vodíval je Pán, na konec vede je do Bethanie a vzhůru na horu Olivetskou. Jest jaro, prosluněný vzduch voní, země zakvitá a Ježíš kráčí v síle a radosti života věčného po stezkách hájů olivových. Srdce jeho oplývá, duše rozpíná křídla k letu jako ptáče stěhovavé. Naposledy pozdvihuje ruce a žehná své milé věrné požehnáním věčného velekněze a Vykupitele. Znova šeptá:

„Otče svatý, zachovej je, kteréž jsi mi dal, ve jménu svém“ (Jan 17, 11), v síle a milosti své. „Otče, přišlať hodina, oslaviž Syna svého. (v. 1.) Neprosímť, abys je vzal ze světa, ale abys je zachoval od zlého. (v. 15.) Posvětiž jich v pravdě. (v. 17.) Já v nich, a ty ve mně. (v. 23.) „Chci, aby kde jsem já, i oni, které jsi mi dal, se mnou byli.“ (v. 24.) Ježíš žehnal tedy Církvi své a na tomto požehnání mám i já podíl, zůstávám-li v Církvi. Tot požehnání působivé a silné, toť triumf vítězné duše Ježíšovy.

b) „I stalo se, když je žehnal, bral se od nich, a nesen jest do nebe“ (Luk. 24, 51), zmizel v jasném oblaku. Toto vystupování do výše bylo nějakou chvíli viditelné okem, potom však oslavený Kristus mžikem zmizel. Jeho prostor nepoutal, jemu mezi nekladl. Ceho nelze vtěsnati v prostor, toho nesmíme měřiti co do dálky a rozsahu, ba na to nelze užiti měřítka pozemského. Toto nanebevstoupení Ježíšovo jest znamením hlasně volajícím, jest velikým ukazatelem cesty do nebe. Pojdte za mnou po cestě úzké, po strmých stezkách, ale v síle ducha a s vámi nechť jdou všichni, jichž touha nese

se „ad aeternitatem“, ku věčnosti. Excelsior — povznášejme se vždy výše věrou, nadějí, čistotou srdce! Táhnou, pozdvihují nás k sobě hory . . . vábí nás sluje a propasti . . . láká moře. Jak má nás uchvátiti toto velkolepé vstupování do nebe!

c) Cesta do vlasti, do otčiny! Zádumčivý Tomáš pravil při poslední večeři Kristu: „Pane, nevíme, kam jdeš“. Obraz budoucnosti, smutná vyhlídka do budoucnosti bez Mistra zastířela duši jeho trudem. Neporozuměl Pánu, kterýž děl: „V domě Otce mého jsou přibytkové mnozí, i jdu, abych vám připravil místo“. Jdu domů . . . Teď při nanebevstoupení poznává již i Tomáš, že Pán jde domů v jiné světy; teď věří a ví, co znamená: „zase přijdu a vezmu vás k sobě.“ Teď není již obraz budoucnosti pochmurný. Budu s Kristem, budu doma a on jest cesta má. Nejsem temná, bludná duše bez domova. Jsem putující, ale radost není mi cizí, ba naděje má plná jest nesmrtelnosti. S resignací pronesená slova Tomášova: „pojdme i my, abychom umřeli s ním“, lze nyní poopravit: „pojdme i my za ním, abychom žili s ním!“

(Pokrač.)

Obrázky z katolických misí.

Podává Maxmilian Weinberger.

Ještě něco o čínském loupežnictví.

Jak už v předešlém čísle bylo vypravováno, zahnízdila se v Číně zvláště od té doby, co tam byla zřízená republika, hrozná nekázeň ve vojsku, od které loupežnictví není daleko. Vojenští sběhové skrývají se v lesnatých krajinách a živí se lupičstvím.

Loupežnické řemeslo provozuje se dle určitých pravidel. Případy dějí se jak na cestující cizince, zvláště bohaté, tak i na obyvatelstvo domácí. Zajaté oběti bývají na svobodu pro-

puštěny jen za vysoké výkupné, a nebylo-li toto zavedeno, i ukrutně usmrcovány. Jak misionáři vypravují, bydlí ve velkých městech čínských členové lupičských rot, kteří pod pláštěm obchodních a podobných záležitostí městem se potulují, děti z bohatých rodin, dívky a paní, z domu pod rozličnými záminkami lákají a je lupičům dodávají. Mnohé z těchto obětí vracejí se po čase ku svým rodinám a vypravují hrozné věci o tom, co viděly nebo sami na sobě zkusily. Mnozí z těchto nešťastníků bývají často usmrceni a jiní

hynou následkem přestálých útrap
budto hned nebo později.

Nedávno došel na poštu v městě Kantonu balíček, ve kterém, jak se zdálo, byl zaobalen kousek nějaké kůže. Poštovní úředník jsa zvědav, co asi balíček obsahuje, doručil jej majiteli sám a počkal u něho, až balíček otevřel. Bylo v něm lidské ucho. Bylo to, jak se ukázalo, ucho jeho vlastního syna, kterého lupiči unesli a za něhož značné výkupné žádali. Ježto otec nešťastného mladíka váhal peníze poslati, upomenuli ho surovi bandité tímto hrozným způsobem, aby si pospíšil. Někdy posílají lupiči poštu prst uloupené osoby a v případech, kdy příbuzní žádosti o zaslání výkupného nechají bez povšimnutí, anebo žádaný obnos sehnati nemohou, posílají rodičům i upečené mrtvolky dítek nebo příbuzným celé části spálených mrtvol jejich sourozenců. Mnozí zajatci vrací se domů po zaslání výkupného na těle zmrzačení a tělesně vysileni. Hrozné muky a vůbec nelidské nakiádání s ubohými oběťmi mají za účel, aby zajatci v stálém strachu o život byli udržováni a tak z vlastního popudu zoufalé dopisy svým příbuzným posílali a konec vyjednávání urychlili.

Číňané označují uloupené zajatce slovem „sum“ a takových nešťastníků je nyní v Číně na tisíce. Ve skryších lupičů byly často nalezeny jenom části mrtvol dítek i dospělých a z toho se soudilo, že jsou zároveň lidožrouty. Ale přesně toho dokázati nelze. Ostatně co do kořisti nejsou vybíraví. Nedávno uloupili blíže města Honkongu chudobnou stařenu. Ubohá poukazovala na svou velkou chudobu a hleděla lupiče přesvědčiti, že z ní žádného zisku mítí nebudou. Ale vůdce banditů jí řekl posměšně: „Ty jsi hubené staré prasisko a proto budu za tebe žádati cenu masa vepřového.“ Nechal stařenu zvážiti a žádal od její rodné obce výkupné dle „živé váhy“ její.

Vyjednávání strany výkupného vyžadují přirozeně mnoho času a vlekou

se často do nekonečna. Vyjednávání děje se z opatrnosti buďto poštu anebo prostřednictvím „překupníků.“ V mnohých případech vyjednává se s těmito překupníky a dotyčné rodiny snaží se ovšem dary, hojnými pohostněním atd. si je nakloniti. To se opakuje do nekonečna a výdaje zvyšují se každým dnem. Jedna bohatá rodina v městě Kantonu vyjednávala s bandity strany propuštění jednoho člena rodiny a bylo ujednáno, že zboží výkupné na určitém, ovšem odlehklém osamělém místě. Zatím účelem odebralo se několik členů rodiny s penězi na ono osamělé místo, ale co se nestalo? Lupiči číhali v záloze, všechny členy rodiny zajatí a vyjednávání se zbytkem rodiny začalo znovu. Na štěstí podařilo se všem zajatým utéci a dodatečně vyšlo na jevo, že přátelsky si jednající vyjednavatel byl pohlavár lupičské tlupy sám.

Vyjednávání ohledně výkupného bývá často spleťtým také proto, že zajatci bývají prodáni jiným loupežnickým tlupám. Lupiči nemající větších organizací a bezpečných úkrytů ponechávají zajatce s menším výdělkem tlupám více organizovaným a bohatším a tak se stává, že zajatí své majitele a jejich skryše vícekrátě mění. Ano v mnohých případech prodávají majitelé zajatých tyto teprv tenkrát, když už výkupné mají ve svých rukou, a vyjednávání s novými majiteli musí začíti a provedeno býti znovu.

Výplata děje se ovšem „předem“, t. j. prve než „zboží“ bylo vydáno, prve než zajatí byli propuštěni. Výkupné odvádí se ve stříbrě. Přese všechnu opatrnost a bdělost policie a v anglickém Honkongu stává se v jednotlivých případech, že i v obvodu tohoto města loupežníkům tu a tam lup se podaří. Na řekách bývají nezdídka zajatí cizinci, ale ti jsou na tom v tom ohledu lépe, že k vůli nim se strhne veřejný poplach a úřady jsou nuceny, zajatých se ujmouti. O zajaté rozené Číňany se vláda nestará a jejich příbuzní musí si pomoci sami jak nejlépe mohou. Ježto za

takových okolností cestovati vůbec jest nebezpečno, netroufají si obyvatelé měst vydati se na venkov a navštívit osady, z nichž jejich předkové pocházejí a to je pro každého Číňana velmi bolestné. Každý dobrý pravověrný Číňan navštěvuje totiž každoročně 5. dubna, v kterýžto den se koná památka za zemřelé, hroby svých předků a vykonává tam svou pobožnost. Rozumí se, že za nynějších nejistých poměrů není radno z města se vzdáliti a Číňan těžce to nese, že nemůže po tomto starodávném způsobu svých předků uctívat.

Že loupežnictvím trpí i katolické misie, netřeba dokládati. Případy, že i misionáři od banditů byli na svých apoštolských cestách přepadeni, oloupeni, zavražděni, ano i usmrceni, nejsou řídké. Loňského roku byl v mongolské části Číny právě na Boží hod vánoční zavražděn misionář P. Soenen. Vůbec celé ono řízení nalézá se v rukou lupičů. Tři tamější misijní stanice byly přepadeny a úplně vydrancovány, jeden z misionářů byl několik měsíců v zajetí a jen šťastnou náhodou podařilo se mu na svobodu uniknouti. Za tou příčinou povolal tamější biskup Van Dyck misionáře z odlehlých ohrožených stanic na hlavní stanici, kde je chrání domorodí křesťané.

Také z území řečeného Junnan přichází zpráva, že tam byl zavražděn do zajetí jeden z misionářů a dosud se nevrátil. Také časopisy františkánů v území Hupei nařikají na velkou nesnesitelnou útrapu loupežnickou. Na jedné tamější misijní stanici byli 3. ledna dva američtí misionáři od

sběhlých vojáků přepadeni, oloupeni a zbiti. A kolik takových a podobných případů se už stalo a dosud děje, zatím ani nevíme, ale jisto jest, že se úžasně množí a bezpečnost vinou čínské vlády a čínských úřadů je čím dál tím menší.

Jinak je církev katolická jako ve všech zemích tak i v Číně na postupu. V polovici roku 1923 bylo v Číně 2.208.800 katolíků, roku 1922 pouze 2.142.516. Přírůstek činí tedy 66.284 duší, počet to vzhledem k nynějším nejistým poměrům značný. Kněží je celkem 2552, mezi nimi 1071 domorodých Číňanův. Země je rozdělena na 64 církevních okresů, z nichžto jest 1 biskupství, 55 apoštolských vikariátů, 7 prefektur, a 1 samostatná misie.

Bohužel ztratila Čína na začátku tohoto roku dva svých nejlepších vrchních pastýřů. Dne 12. ledna zemřel ve středním Mongolsku biskup Jeronym Aertselaen. Tento vysoce vzdělaný vrchní pastýř povzněl svou diecesi k neobyčejnému rozkvětu. Zakládal školy a dobročinné ústavy a povolal misijní sestry Františkanky do své diecese. Za jeho biskupování vzrostl počet křesťanů z 15.000 na 50.000.

Dne 20. února téhož roku zemřel biskup Pozzoni v Honkongu. Týž podobně vynikal jak svou učeností tak i dobročinností. Jak byl oblíben u všech obyvatelů, vysvitá z toho, že jeho pohřbu se zúčastnili mimo tisíce katolíků také zástupcové vlády, vojska a námořnictva, cizí konsulové ba i tamější biskup anglikánský.

Různé zprávy.

Školské vítězství dánských katolíků. Jen malá hrstka katolíků jest v Dánsku, leč přece se jim podařilo přes zběsílý odpor rudých a modrých obdržeti příspěvek na svobodné ná-

boženské školy jako dostávají školy státní. Podpora jest přiměřená vždy počtu žáků. Stát vůbec vychází velmi vstřícně katolíkům, kde před 80 lety bylo vyznávání katolicismu trestáno

konfiskací jmění a smrti. Král odevzdal velmi vysoké dánské vyznamenání Dannebrogovi, mgru Bremsovi, apoštolskému vikáři pro Dánsko.

První indiánskou mluvnici a také první indiánský slovník napsal známý misionář v krajích zaoceanských Bedřich Baraza, původem Slovinc. Narodil se roku 1797 na zámku Malá Ves v Krajině. Zdědiv po svých rodičích i statky, zanechal je sestře, chtěl stát se Redemptoristou. Proto

odešel do Vídně, kde se seznámil se sv. Klimentem Hoffbauerem (Dvořákem). R. 1823, tedy právě před stolety, stal se knězem lublaňské diecese, avšak brzy odešel do Ameriky a působil tam jako misionář mezi Indiány. Roku 1853 byl posvěcen tam i na biskupa a zemřel roku 1868 v pověsti svěťce. Baraza napsal i několik modlitebních knih v indiánském a slovenském jazyku.

Obětování denního úmyslu.

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejsv. Srdcem svým Bohu chvály jsi vzdával a nyní v nejsv. Svátosti oltářní po vši zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa, obětuji Tobě celý dnešní den, ani sebe menší částky jeho nevyjímaje(íc), za příkladem nejsv. Srdce blahoslavené a neposkvrněné Panny Marie, všeliké úmysly a myšlenky, všeliké city a žádosti, všeliké skutky i slova svá. (Odpustky 100 dní jednou za den, Lev VIII. S. Congr. Indulg. 12. prosince 1885. Dec. kurenda brn. 1886 č. 11).

Obzvláště Ti je obětuji za Tvou svatou církev a její nejvyšší hlavu, za obrácení Afriky na víru katolickou a na všechny úmysly, jež doporučeny jsou na tento měsíc a na tento den členům Apoštolátu modlitby.

Pane Ježíši, zastřiž ochranou svého božského Srdce našeho sv. Otče! Srdce Ježíše a Marie! Zachraň církev, vlast naši a národ náš československý! O sladké Srdce mého Ježíše, učiň, abych Tě miloval(a) víc a více. Amen. (Pokaždé odpustky 300 dní; jednou za měsíc, modlíme-li se to denně, odpustky plnomocné. Pius IX. 26. listopadu 1876.)

Sladké Srdce Marie, buď mou spásou! (Pokaždé odpustků 300 dní. Pius IX. 1852.)

Sv. Josefe, vzore a patrone ctitelů božského Srdce, oroduj za nás! (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. r. 1891.)

Sv. Michaeli, archanděle, sv. Cyrille a Methode, orodujte za nás!

Heslo apoštolské: Podporujme spolek sv. Petra Klavera.

Úmysl v září 1924: **Modleme se za ruský národ.**

Odpustky 100 dní za každý dobrý skutek vykonaný na tyto úmysly.

OBSAH:

Obrácení Afriky. (Hlavní úmysl.) — Ranní klekání. (Báseň.) — Ježíš pláče nad Jerusalemem. Mrtvé ticho . . . (Báseň.) — Pobožnost prvního pátku. — Písníčka. — Je-li možné sjednocení východní církve se západní. — Z úvah o evangeliu. — Obrázky z katolických misí. — Různé zprávy. Obětování denního úmyslu.

Úmysly apoštolátu modlitby.

V srpnu modleme se za obrácení Afriky na víru katolickou.
(Hlavní úmysl ustanoven a žehnán Jeho Svatostí, papežem.)

1. P. Sv. Petra v okovech. (430). I. pátek v měsíci. Pobožnost k bož. Srdci P. Požehnání sjezdu na Velehrad. Osvobození z pout hříchu. Svoboda církve sv. Za ochranu Boží.
2. S. Sv. Alfonse Lig., bisk. a učít. círk. (1748). - I. sobota v měsíci. Požehnání pracím union. Šíření katol. novin a knih. Hojní kajcníci. Získání odpustků. † rodiče.
3. Neděle VIII. po sv. Duchu. Nalezení ostatků sv. Štěpána, prvomuč. (415). - I. neděle v měs. Šťastné ukončení slavnosti velehrad. Sjedenocení církve řecké s římsk.
4. P. Sv. Dominika, zakl. ř. (1221). - Řád kazatelský. Pobožnost růžen. Přemáhání nynějších bludů. Zmar zlým úmyslům. Lidové misie. Práce o spásu duší.
5. Ú. Panny Marie Sněžné. (366). Pevná důvěra v pomoc M. P. Ochrana naší mládeže. Odprošení za urážky P. Marii činěných. Zvelebení poutních míst marian. † kněží.
6. St. Proměnění Páně. - Obrození křesť. života. Povolání ke stavu duch. Odloučení od světa. Láska k samotě. Pěstování vědy a křesť. umění Křesť. duch v rodinách.
7. Č. Sv. Kajetána, zakl. ř. (1517). - Nemocní a ošetřovatelky. Horlivost pro spásu duší. Vděčnost k Bohu za žně. Katolické školy. Odstranění rozvodů manželských.
8. P. Sv. Cyriaka a spol. (303). - Apoštolát modlitby. Náležitě svěcení nedělí a svátků. Duše v očištění. Péče o opuštěné dívky. Odvracení neštěstí. Poznání sebe.
9. S. Sv. Romána, muč. Duchovní cvičení. Vracení se odpadlíků do církve sv. Dar upřímné lítosti. Sv. Otec Pius XI. Požehnání katol. podniků. Živí a † spolupoutníci.
10. Neděle IX. po sv. Duchu. Sv. Vavřinec, muč. (258). - Dobročinnost k chudím. Vítězství sv. církve nad nepřáteli. Velepastyři naší. Apoštolát sv. C. a M. Duše v očištění.
11. P. Sv. Filomeny p. a m. (300). - Vázení si čistoty duše i srdce. Křesť. dělnice. Obrácení nevěrců a bludařů. Katol. misie na Rusi. Křesť. matky. Spolek katol. učitelů.
12. Ú. Sv. Kláry, zakl. řeh. (1257). - Ženské řády a kongregace. Zdar katol. sjezdu. Dar pokory a skromnosti. Obnova chrámu. Dobrodinci. Vytřvalost v dobrém.
13. St. Bl. Gertrudy, ab. ř. prem. (1397). - Vzbuzování dobrého úmyslu. Obrácení neštěstí. Nevinost mládeže. Katolické školy. Smíření nepřátel. Odstranění škody veliké.
14. Č. Sv. Eusebia, kn. m. (3. stol.). - Kandidáti kněžství. Povolání ke stavu duchovnímu. Úcta ke kněžím. Sjedenocení rozkolníků s církví řím. Zdar slavnosti na Hostýně.
15. P. Nanebevzetí Marie Panny. - Hledejme nejprve království B. a spravedlnosti jeho. Slavnosti a poutě na sv. Hostýně. Zdar katol. sjezdu. Dobrodinci. Šíření víry.

Obětování denního úmyslu.

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejsv. Srdcem svým Bohu chválu jsi vzdával a nyní v nejsv. Svátosti oltářní po vši zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa, obětuji Tobě celý dnešní den, ani sebe menší částky jeho nevylímaje (ic), za příkladem nejsv. Srdce blahoslavené a neposkvrněné Panny Marie, všeliké úmysly a myšlenky, všeliké city a žádosti, všeliké skutky i slova svá. (Odpustky 100 dní jednou za den, Lev XIII. S. Congr. Indulg. 12. prosince 1885. Diec. kurenda brn. 1886, č. 11.)

Obzvláště Ti je obětuji za Tvou svatou církev a její nejvyšší hlavu, za obrácení Afriky na víru katolickou a na všechny úmysly, jež doporučeny jsou na tento měsíc a na tento den členům Apoštolátu modlitby.

Pane Ježíši, zastřiž ochranou svého božského Srdce našeho svatého Otce! Srdce Ježíše a Marie! Zachraň církev, vlast naši a národ náš československý! Ó sladké Srdce mého Ježíše, učiň, abych Tě miloval(a) víc a více. Amen. (Pokaždé odpustky 300 dní; jednou za měsíc, modlíme-li se to denně, odpustky plnomocné. Pius IX. 26. listopadu 1876.)

Sladké Srdce Marie, buďž mou spásou! (Pokaždé odpustky 300 dní. Pius IX. 1852.)
Sv. Josefe, vzore a patrone citelů božského Srdce, oroduj za nás! (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. r. 1891.)

Sv. Michaeli, archanděli, sv. Cyrille a Methode, orodujte za nás!

Heslo apoštolské: Podporujeme spolek sv. Petra Klavera.

Úmysl v září: **Modleme se za ruský národ.**

Odpustky 100 dní za každý dobrý skutek vykonaný na tyto úmysly.

16. S. Sv. Rocha, poust. (1327). - Odvrácení nemoci. Šíření katol. novin a knih. Apoštolát slova. Ostražitost smyslů. Odstranění pohoršení. Nemocní a umírající.
17. Neděle X. po sv. Duchu. Sv. Liberáta a spolumuč. (483). - Za dorost kněžstva. Vytrvalost v dobrých skutcích. Zbloudilí kněží. Oživení křesť. smýšlení. Obhájci víry.
18. P. Sv. Agapita, muč. - Povzbuzení mravnosti. Zástupcové katolického lidu. Přemáhání pokušení. Ochrana proti svůdcům. Útrpnost s chudinou. Dar živé víry.
19. Ú. Sv. Ludvíka, bisk. (1296). - Rozkvět křesť. života. Časté a denní sv. přijímání. Odstranění zlých příležitostí. Podpora katol. misii. Obrácení Anglie na víru katol.
20. St. Sv. Bernarda, řeh. a uč. cirk. (1153). - Představení řeholi. † kněz B. Š. Vroucná úcta Marie P. Návštěva nejsv. Svátosti. Poznání hlavní chyby. Dar kajcnosti.
21. C. Sv. Bernarda Ptolom. - Vroucí úcta bož. Srdce P. Šíření pobožnosti k Duchu sv. Smíření rozvedených Dar poslušnosti. Řeholní dům. Zeměli spolubratři.
22. P. Sv. Timothea, bisk. m. - Naši velepastýři. Bohoslovné ústavy Vděčnost za sklizeň úrody. Dar vroucné modlitby. Zbloudilí e d u š e a n á v r a t j e j i c h .
23. S. Sv. Filipa Benit. ř. (1285). - Úcta sv. kříže. Úsilovná činnost pro nábož. školu. III. řád sv. Františka. Armáda svatého kříže. Přemáhání odporu. Dar pokory.
24. Neděle XI. po sv. Duchu. Sv. Bartoloměje, ap. P. (71). - Apoštolát sv. C. a M. Církev katol. na vých. Nábož. vyučování ve škole. Dar sebezapírání. Za dary Duchu sv.
25. P. Sv. Ludvíka, krále. (1270). - Vítězství sv. církve nad nepřáteli. Vytrvalá modlitba. Smíření národů. Obnova řeholního ducha. Povolání k řeholi. Dar pobožnosti.
26. Ú. Sv. Genesia, muč. (268) - Překážení zlého příkladu. Přemáhání zlé náklonnosti. Dozor nad dětmi. Apoštolský misijní ústav. Dobrodinci jeho. Novokněží.
27. St. Sv. Josefa Kalas. zakl. ř. (1649). - Katol. školy. Bázeň Boží mládeži. Dar pravé moudrosti. Horliví katecheti. Ovoce katol. sjezdu. Spolek katol. učitelů.
28. C. Sv. Augustina, bisk. a uč. cirk. (430). - Obrácení bludařů a odpadlíků. Katol. akademikové. Apoštolští kazatelé. Křesťanského ducha a svornost v rodinách.
29. P. Stěti sv. Jana Křt. (31). - Duchovní cvičení. Vytrvání v dobrém. Povolání ke stavu duchovnímu. Katol. spolky. Obrácení hříšníků. Katol. církev na východě.
30. S. Sv. Růženy Lim. p. (1017). Dar opatrnosti a cudnosti. Ochrana mládeže. Časté a denní sv. přijímání. Zvláštní pomoc a ochrana. Poznání pravého povolání. † rodiče.
31. Neděle XII. po sv. Duchu. Sv. Rajmunda kard. (1240). - Díky za všechna dobrodini. Živí a † údové bratrstva bož. Srdce P. a Apoštolátu modlitby. Nevyslyšené úmysly.

Obětování denního úmyslu.

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejsv. Srdcem svým Bohu chvály jsí vzdával a nyní v nejsv. Svátosti oltární po vši zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa, obětuji Tobě celý dnešní den, ani sebe menší částky jeho nevýjimaje(íc), za příkladem nejsv. Srdce blahoslavené a neposkvrněné Panny Marie, všeliké úmysly a myšlenky, všeliké city a žádosti, všeliké skutky i slova svá. (Odpustky 100 dní jednou za den, Lev XIII. S. Congr. Indulg. 12. prosince 1885. Diec. kurenda brn. 1886 č. 11.)

Obzvláště Ti je obětuji za Tvou svatou církev a její nejvyšší hlavu, za obrácení Afriky na víru katolickou a na všechny úmysly, jež doporučeny jsou na tento měsíc a na tento den členům Apoštolátu modlitby.

Pane Ježíši, zastřiž ochranou svého božského Srdce našeho svatého Otce! Srdce Ježíše a Marie! Zachraň církev, vlast naši a národ náš československý! Ó sladké Srdce mého Ježíše, učiň, abych Tě miloval(a) víc a více. Amen. Pokaždé odpustky 300 dní; jednou za měsíc, modlíme-li se to denně, odpustky plnomocné. (Pius IX. 26. listopadu 1876.)

Sladké Srdce Marie, budiž mou spásou! (Pokaždé odpustky 300 dní. Pius IX. 1852.)

Sv. Josefe, vzore a patrone citelů božského Srdce, oroduj za nás! (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. r. 1891.)

Sv. Michaeli, archanděli, sv. Cyrille a Methode, orodujte za nás!

Heslo apoštolské: Podporujeme spolek sv. Petra Klavera.

Úmysl v z á ř í: **Modleme se za ruský národ.**

Odpustky 100 dní za každý dobrý skutek vykonaný na tyto úmysly.

Duchovní domácí samota

neboli pokyny, rozjímání a úvahy pro duchovní cvičení tří dnů i s duchovní četbou.

Z duchovních cvičení P. HUGO HURTERA T. J. přeložil a sestavil

P. FRANT. TOMEČEK T. J.

Stran 213.

Cena 7 K.

Dítko Marianské.

Příběh ze života
od Fr. Seeburga.

Stran 388. IV. vydání.

Cena K 8.—.

Tomáše Kempenského

Zlatá kniha o následování Krista.

Stran 528. Cena 10 K.

Objednávky přijímá a vyřizuje

nakladatelství Občanské tiskárny v Brně, Starobrněnská ul. 19-21

aneb každý řádný knihkupec.

Občanská tiskárna v Brně,

Starobrněnská ul. 19-21

moderně technicky vybavená, zhotovuje

veškeré druhy tiskopisů

vkusně, levně a v době nejkratší!

Tisk hudebních not!

Barvotisky! — Vlastní moderně zařízené knihařství!

P. T. našim čtenářům sdělujeme zdvořile, že vydáme pro
příští rok jediné

KALENDÁŘ MORAVAN NA ROK 1925

74. ROČNÍK

v úpravě velmi pěkné, obsahu bohatého a poutavého. Cena jako loni
Kč 7— za kus, Při odběru většího množství obvyklé výhody.

Kalendář vyjde již v druhé polovici měsíce srpna a proto s objed-
návkou nemeškejte. Objednávky přijímá

NAKLADATELSTVÍ
OBČANSKÉ TISKÁRNY
V BRNĚ,

STAROBRNĚNSKÁ UL. ČÍS. 19-21.

(Rolnický kalendář a Selka vydány budou letos v Praze).

Z Á P I S .

V ÚSTAVĚ SESTER DOMINIKÁNEK VE VYŠKOVĚ
VE ŠKOLNÍM ROCE 1924—25 BUDE OTEVŘENA:

1. *trojtřídní občanská škola s právem veřejnosti.*
2. *I. roč. dvouleté rodinné školy.*
3. *pokračovací kurs pro šití prádla.*
4. *pokračovací kurs pro šití šatů.*
5. *zimní pracovní pro šití prádla a šatů.*
6. *čtyřměsíční kursy kuchařské.*

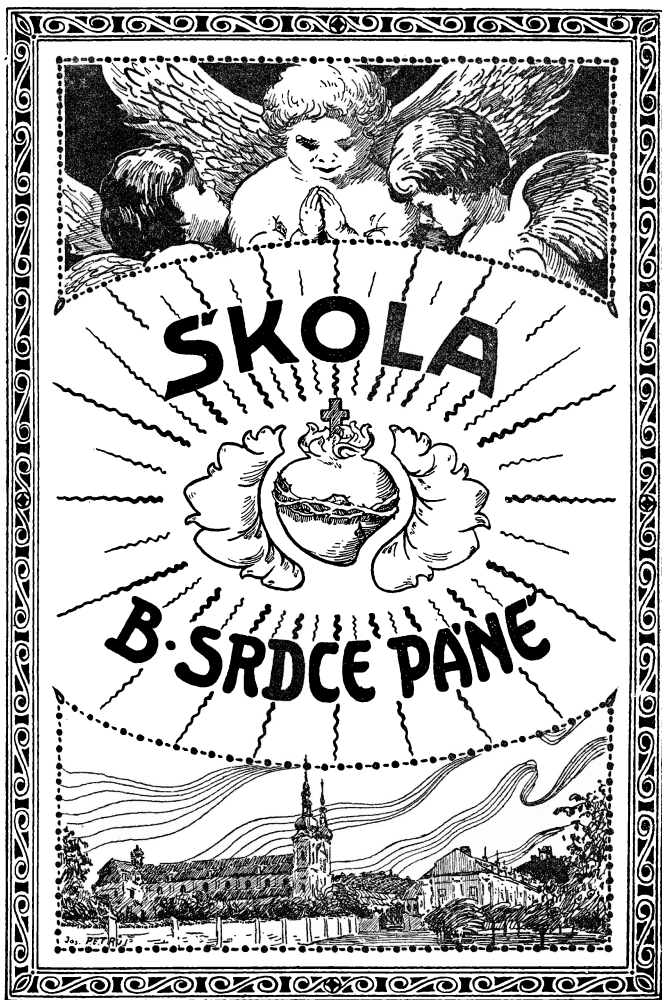
Ve všech odděleních mimo šití pěstuje se vyšívání všeho druhu, šijí se národní kroje a hotoví kostelní prádlo i paramenta. Také se poskytuje příležitost k malbě na různých látkách a vyučuje se hře na klavír a housle.

Při ústavě je pensionát.

Zápis se koná každodenně, ale v zájmu rodičů jest, aby s ním neodkládali, poněvadž koncem prázdnin zpravidla bývají všechna místa obsazena.

Bližší zprávy podá žadatelům, kteří přiloží známku na odpověď,

ŘEDITELSTVÍ ÚSTAVU.

Vychází začátkem každého měsíce.

Škola Božského Srdce Páně,

časopis pro katolíky, zvláště pro zbožné spolky a bratrstva.

Pořádá

P. Petr Hlobil v Rajhradě.

Na „Školu Božského Srdce Páně“ předplácí se na rok 12 korun.

Jednotlivá čísla prodávají se po K 1.40.

Administrace a expedice jest v Brně, Biskupská ulice číslo 1.

(Zasláno.)

Obrana víry. R. XVIII. čís. 1. Vydává Tisková Liga Praha-II.-570. O spojitosti „Methodismu“ s českou minulostí. Dějepisná čta. Napsal V. O. Hložina. Cena Kč 2. Americká sekta Metodistů, která pod vzácnou patronací u nás se rozšiřuje, vydala r. 1922 spisek „Církev Methodistická“, traktát protestantský s ubohou češtinou, v němž se snaží našemu lidu namluviti, že mezi Methodisty je dějinná souvislost a spojitost s náboženskými proudy, jimiž v minulosti, a zejména v XV. a XVI. století, byly Čechy a země k nim náležející zmítány. Zvláště rádi by Methodisté dokázali, že jsou pokračováním Jednoty Bratrské, která u nás dobré pověsti se těší. Znamý spisovatel svým obratným perem jadrně a srozumitelně vykládá v tomto spisku, že protestantská sekta Metodistů klame lid, jen aby získala odpadlíků ze řad katolických pro nový blud. Všude tam, kam kazatelé methodističtí zavítají, měla by býti tato brožurka hojně rozšiřována. Poučí náš lid a vykoná výborné služby.

České duchovní řády za rozmachu husitské bouře. Příspěvek k dějinám náboženské a sociální revoluce XV. století v zemích československých. Napsal V. O. Hložina. Vychází měsíčně; seš. 1. str. 80., cena Kč 3.—. K letošním oslavám Jana Žižky z Trocnova, milovníkům českých dějin velmi vítány budou zajímavé studie Hložinovy o husitech a českých řádech, které kdysi vycházely ve Vlasti a nyní upravené a rozšířené počaly vycházeti po sešitech. Dobře budou působiti mezi naším lidem, který se docte pravdy historické nezabarvené a nezkalené. V prvním sešitě po obsáhlém úvodu o rozvoji řádů, o českých řeholích před bouří husitskou a nenávisti stoupenců Husových k řeholníkům popisuje V. O. Hložina nejprve ničení klášterů benediktinských, aby podal v ulle svém celkový obraz o zhubě na klášterech spáchané v našich vlastech za doby husitské. Zaslá za hotové Družstvo Vlast v Praze II., Žitná 26 n.

Zajistě velmi dobře znáte všeobecně oblíbený

KALENDÁŘ MORAVAN

Již téměř 3/4 století putuje po vlasti naší, jsa každému neocenitelným přítelem a rádcem. Pro rok 1925 již vyšel a neopomeňte si jej opětně včas koupiti. Celkem nepatrná cena Kč 7.— za kus jest každému přístupná a nebude proto jediné katolické rodiny, kde by Moravánek letos scházel.

Zmíněný obnos snadno oželíte a zakoupením našeho kalendáře získáte cenné praktické příručky pro hospodářství i domácnost. Svoji bohatou částí zábavní připraví Vám mnohou přjemnou chvíli.

Smluvte se se svými známými a objednejte si kal. MORAVAN hromadně. Poskytujeme při odběru 12 až 100 kusů 30% slevy, od 100 do 500 kusů 35% slevy a přes 500 kusů 40% slevy. Tímto způsobem docilitě nejen nižší ceny kalendáře, ale ušetříte též na poštovním.

Objednávky ihned vyřídí:

Nakladatelství OBČANSKÉ TISKÁRNY v Brně,

Starobrněnská ulice číslo 19/21.

Š K O L A

BOŽSKÉHO SRDCE PÁNĚ.

R G Č. LVIII.

BRNO, 1. Z Á Ř Í 1924.

Č Í S L O 9.

O Srdce Ježíše, ty špy lásky svojí jen hojně vysilej sem do rodiny svojí, ať sluhů Tvých se ztráví jimi hruď, Ty Srdce Páně naší láskou buď!

Modleme se za Rusko dle úmyslu sv. Otce.

(Hlavní úmysl.)

Hlavní úmysl tento vyšel přímo od sv. Otce Pia XI. Když byl Jeho Svatosti předložen seznam úmyslů na tento rok a neviděl tam nic o Rusku, sám vlastní rukou napsal do seznamu: „Modleme se za Rusko dle úmyslu nejvyššího pastýře.“ A dobře se tak stalo. Rusko potřebuje naší pomoci jak hmotné tak i modlitby naší. Nehledme na sovětskou ukrutnou vládu, ale pohledme na ubohý lid ruský, hladovící a hladem umírající a přece nám tak blízký svou povahou. Na Velehradě při unionistickém sjezdu byla přednáška s promítanými obrazy, představující strašlivou bídu lidu ruského a jak delegace národů pomáhá lidu skutky milosrdenství jak tělesného tak duchovního. Sám sv. Otec již poslal veliké obnosy na Rus na zakoupení pokrmů a oděvu pro hladovící krajiny ruské. Dojemně bylo slyšet listy, v nichž ubozí děkují sv. Otci za jeho velikou dobrotu. Mějme tedy na mysli tento měsíc a vždy záchranu lidu ruského a modleme se, aby se sjednotil v naši sv. církvi, která přece jim tolik dobra prokazuje a přeje si dle slov Krista Pána „aby všichni jedno byli.“ Velmi krásně o církevní otázce na Rusi píše v „Apoštolátě“ O. Glěb Verchovskij. S úpad-

kem veliké říše ruské stalo se její jméno jedním předmětem nenávisti, opovržení, druhým opět předmětem soucitu a žalu. Katolické církvi byl ruský národ vždy a tím více nyní předmětem svatě, křesťanské lásky. Sto milionů duší, čekajících věčného spasení; rozsáhlé území, na němž úkol její dosud není splněn. Církev sv. touží po klidu tam, kam má přinést pravdu Kristovu a evangelium spasení. Církev katol. přeje ruskému národu obnovu světské državy a přeje mu ji upřímně a svatě. Církev katol. nehledala nikdy na Rusi, co je lidské, nýbrž toho, co je božské, to jest uvést zpět do otcovského domu, do náručí milující matky celý národ ruský. Není již daleko doba, kdy mezi národy ruskými bude možná práce hojivě a spásenosné lásky křesťanské. Třeba se připravovati na hojnou žeň. Na Rusi budou mít práci s lidmi, kteří mají svou starou kulturu náboženskou, se kterou se musí napřed seznámiti. Ruský národ bude po velikém svém ponížení velmi citlivým a vděčným ke každému projevu křesťanské lásky, ale bude též velmi nedůvěřivým ke všemu, co přichází od západu. Proto musí ti, kdož budou na Rusi apoštolovat, velmi opatrně se blížit ke

zmučené ruské duši. Bude jim třeba lásky, čistého úmyslu, poslušnosti a pastýřské opatrnosti při jejich apoštolování a úkolu sjednocení církve východní se západní. Jaká by to byla radost pro nás katolíky, kdyby konečně celý ruský národ se s námi ve víře sjednotil. Prospělo by to nám i národu ruskému. Proto modleme se dle

úmyslu sv. Otce Pia XI., aby Bůh žehnal všem, kteří pracují o této unii církve východní se západní, aby brzo nadešla radostná chvíle, kdy i ruský národ uzná papeže našeho za nejvyšší hlavu církve Kristovy, kdy se splní přání Spasitele a aby byli všichni jednotní u víře římsko-katolické.

Obrácení Afriky.

(Dokončení).

Kdo měl tisknouti? Kdo tisk zaplatiti? Hraběnka kladla rukopisy misionářů do rukou svých spolupracovníků, soudálek sv. Petra Klavera, aby je vysázely, vytiskly a svázaly. O nákupu papíru, barev, obrázků a tisku v cizích tiskárnách mají se starati členové tohoto díla. Zakladatel díla daruje jednou pro vždy 5000 lir, doživotní člen 500 lir, podporující člen platí ročně 20 lir a řádní členové platí ročně po 5 liřích. Prvým zakladatelem jedné knihy v africkém nářečí byl papež Benedikt XV., který vlastnoručně vyplnil předložený formulář. Do dnes dodala Družina misií 230.570 knih v 23 různých afrických řečích, a tento počet by rychle rostl, jelikož je velká potřeba, jen kdyby mělo Dilo více členů a více prostředků. Kolik duší touží pracovati k větší cti a slávě Boží! Nuže v Družině sv. Petra Klavera najdou k tomu vždy příležitosti. Protože v jejich ústavech provádí se nejrůznější práce jako na příklad: redakční práce, dopisování, vyúčtování darů, práce v tiskárně, rozesílání časopisů a práce v administraci, nalezne každý talent, zručnost nadání, v ní své uplatnění, či lépe řečeno, své posvěcení, neboť každá sebe nepatrnější práce, prováděná v Družině, slouží výhradně k slávě Boží a spasení nesmrtelných duší. Mimo toho jest život duše pracující v Družině život stálého sebezaporu,

protože Družina pracuje pro všechny africké misie, přece její členky nikdy neužijí ovoce své práce a námahy.

Zvláště duchovní mohou Bohem povolané duše upozorňovati na vstup do Družiny. Podmínky přijetí jsou v prvé řadě: povolání k řeholnímu stavu, sebeobětovnost, apoštolská horlivost pro misie a zbožný duch.

Opakujeme, že Afrika byla ještě před 50 lety neznámou končinou, že první Bílí Otcové potřebovali celého roku na cestu s alžírského pobřeží do Ugandy. Stanley potřeboval 104 dnů na cestu od pobřeží k jezeru Viktorinu a dnes, dnes urazíte touž cestu za 3 dny.

Železnice, pošta a telegraf, ještě nedávno v Africe neznámé, jsou dnes ve všech koloniích zavedeny a elektrické světlo plane tam, kde ještě nedávno neznali olejové lampičky.

Nebezpečí.

Ale kdo hlavně přichází do Afriky? Kupci, dobrodruzi, vládní úředníci, slovem „běloši“, kteří touží po postupu a moci. A tak se stává, že kde sice pohanské, ale ještě nezkažené zvyky zachovali aspoň trochu mravnosti, tato troška hyne špatným příkladem bílých nosičů kultury. A proti šikům takovýchto průkopníků civilisace stojí

hrstka misionářů. Pro 140,000.000 pohanů má církev svatá k dispozici pouze 3000 misionářů s nepatrnými prostředky. Pomoc, kterou jim poskytují Dilo šíření svaté viry, Dilo svatého dětství a D-užina sv. Petra Klavera nijak nestačí na krytí potřeb tak rozsáhlého misijního území. Obrácení jsou stále ještě řídká. Jest sice již v Africe přes milion katolíků, ale to jest sotva 1 procento veškerého obyvatelstva, za to mohamedáni získávají rázem celé kmeny, angličti a američti protestanté, kteří se usazují se svými rodinami v Africe, šíří tam své bludy a klamy.

Protestanté však neobracejí, nýbrž činí pouze z pohanů nevěře. Proto jest veledůležitě, aby katolický misionář přišel k černošským pohanům co nejdříve.

Pramen spásy.

Chtíce pomoci africkým misiím, obraťme se k nevysychajícímu prameni, volnému a přístupnému ve dne v noci bohatým i chudým, malým i velkým — k modlitbě. Modlitba za obrácení nevěřících jest naší svatou povinností. Každý z nás mohl se naroditi mezi pohany a žiti mezi vdědenci tohoto světa. Že nás tento osud nepostihl, jest vzácný dar Boží, za který máme býti stále vděční. Vděk bez skutků jest však marný. Vděk svůj projevujeme pilnou modlitbou. Modleme se, aby nám Pán Bůh zjevil, jaké naší pomoci si pro misie žádá,

aby nás poučil, jak máme u svých známých pracovati pro misie, modleme se, aby Pán poslal četné dělníky na svou africkou misi, nejchudší a nejposlednější ze všech. Učme se od těch, kdož poznali a si uvědomili dávno před námi misijní povinnost řádného katolíka a modleme se a pracujme jako oni.

P. Menyhardt, muž svaté pověsti, misionář z Tovaryšstva Ježíšova, složil zvláštní modlitbu za obrácení Afriky a tuto vytištěnou modlitbu dostane každý zdarma v libovolném množství za úhradu poštovního od Družiny sv. Petra Klavera, Brno, Petrov 7. P. Menyhardt, T. J., byl jedním z prvních zambeských misionářů. Tři měsíce po jeho smrti nalezeno jeho tělo, které mělo býti převezeno na jiné místo, neporušené a prsty, jimiž se při mši svatě dotýkal těla Kristova, zachovaly si i původní bílou barvu.

V tomto boji proti pohanství, protestantismu a mohedanismu, v tomto křížovém tažení za Afriku spojme se s velikými africkými světci a s oněmi světci, kteří pracovali, trpěli a se obětovali za Afriku. Prosme s nimi božské Srdce Ježíšovo, které svým vševídicím okem jasně vidí veškerou africkou bídu, prosme za smilování Pána Boha, který čeká na naše prosby, aby vyhlil přemíru svých milostí na stomilionový národ africký. Kdo se z nás umí nejvíce a nejlépe modliti, uvidí duše, které zachránil v tomto měsíci a v dalším životě svými modlitbami.

Frant. Chrám:

Kde je štěstí?

Hledal jsem štěstí u lidí —
oh, tu jen zloba mnohá,
tu jeden druhu závidí,
kam vkročí lidská noha.

Hledal jsem štěstí v rozkoších
a vášni divém víru,
leč když mi plamen vášně ztich —
já marně hledal míru.

Hledal jsem štěstí v pokladech Pak bujnost, tanec, hudba, smích,
a mocných pánů v přízni, mou jaly lačnou duši,
leč vstříc mi vanul sobství dech, však v ranách stále přišerných
je přízeň mocných trýzní. mně neklid ve skrání buší.

Až posléz, když již uštván kles
jsem v náruč zhoubě jisté —
tu Strážný anděl můj mne vnes
v Tvou náruč — drahý Kriste! —

Pobožnost prvního pátku.

Výklad litanie k nejsvětějšímu Srdci Páně.

Napsal Msg. Dr. Rudolf Zháněl.

(Pokrač.)

„Přikázal větrům a moři“.

(Mat. 8, 26).

Pohledme na jiný, ne méně velkolepý než podivuhodný obraz, jenž zjevuje nám nekonečnou velebnost Srdce Ježíšova!

Ježíš vstoupil na lodičku, učenníci jeho pak brali se za ním. A hle, bouře veliká povstala na moři, takže lodička se pokrývala vlnami. Slabá ta skořápka bojuje proti rozezleným přivalům a bouřícím větrům, nesouc nejvzácnější poklad, nejsvětější Srdce Ježíšovo. Ale kdežto živly jsou rozpoutány, vody ječí hrůzně, moře je pohnuto do nejhlubších propastí, Ježíš klidně spí! Apoštolové, zkušeni to plavci, dali si všechnu práci, aby loď neutrpěla žádné pohromy. Když však bouře neustále se rozmáhala, vlny dorážely novou silou na slabou lodičku, když viděli, že svými silami nemohou odolati rozbourěným živlům, tu přistoupili k Mistrovi a vzbudili ho, řkouce: „Pane, zachovej nás, hyneme!“ I povstal Ježíš, poručil ječící bouři a hučícímu moři, přikázal větrům a bouři, tyto pak rozezlené, děsně pohnuté, proti sobě bojující živly stichly hned na jediné jeho slovo. Unikl vítr, upokojilo se

moře. Zbourené vlny rozplynuly se, nebe se vyjasnilo, na klidné hladině zrcadlil se opět stříbrný měsíc. „Nastalo ticho veliké“; rozptýlené lodičky, jež loď s apoštoly a Mistrem provázely, shromáždily se zase blízko sebe. Všichni plavci trnuli novou posvátnou hrůzou: ne tou děsnou hrůzou, když blíží se k nám bledá smrt, nýbrž svatou bází, že na blízku je světa Pán ve své neskonale velebnosti. Vesla vypadla jim z rukou, hleděli s úžasem na Pána, svého ochránce v nebezpečí smrti, a volali: „Kdo jest tento, že větrové a moře ho poslouchají?“

Tak volali židé, ač uvyklí zázrakům mužů Božích v národě! Mojžíš rozdělil před jejich očima vody mořské, že jako stěny stály po obou stranách při východu z Egypta! Před archou úmluvy zastavily se proudy řeky Jordánu, lid pak prošel suchou nohou! Josue zastavil v boji slunce v jeho běhu, že den byl prodloužen na jeho prosbu. Eliáš zavěhl a otevřel nebe, že po třech letech vydalo déšť!

Poznalif tuto zcela jasně všemohoucnost a velebnost Boží, jež zjevilo jim tu nejsvětější Srdce, s věčným Slovem nerozlučně spojené.

„Dobře učinil všechny věci.“

(Mar. 7, 37).

„Syn člověka nepřišel, aby se mu sloužilo, nýbrž aby sloužil.“ (Mat. 20, 28). Slova tato pronesl božský Mistr k matce bratří Zebedeových, když žádala, aby synové její seděli v království jeho jeden na pravici a jeden na levici jeho. Tak učil pokoře a skromnosti, úslužnosti a trpělivosti, jež byly hlavním znakem jeho veřejné působnosti. Ale přece občas zjevena byla světu velebnost a majestát, „neboť v něm přebývá všechna plnost Boží tělesně (Kol. 2, 9). A tak viděl svět veškeren občas „slávu jeho, slávu jako Jednorozeného od Otce, plného milosti a pravdy!“ (Jan 1, 14). Neboť „dobře učinil všechny věci!“ (Mar. 7, 37).

Když dokončil svou první veřejnou velikou přednášku, své kázání na hoře, tu mimoděk byli všichni posluchači hluboce dojati vznešenou velebností jeho řeči a obsahu jejího. Svätý evangelista Matouš 7, 28 29 naznačuje tento úžas a účinek, když říká: „Když dokončil Ježíš řeči tyto, užasli zástupové nad jeho učením; neboť učil je jako moc máje, a ne jako zákoníci jejich a fariseové!“

Radostný úžas zmocnil se Samarytánky, když Pán pln Božského vědomí u studnice Jakubovy jí řekl velebným hlasem: „Já jsem očekávaný Mesiáš, který s tebou mluvím!“ (Jan 4, 26). Národně líčí to dále sv. evangelista, když vypravuje: Tu nechala žena (celá rozradostněna tím, že našla dávno očekávaného Mesiáše) konev svou a odešla do města a řekla oněm lidem: Pojdte a vizte člověka, který mi pověděl všechno, co jsem učinila; není-li on Kristus? I přišli k němu a prosili ho, aby pobyl u nich (Jan 4, 28—40).

Když vzkřísil mládence v Najmu a mrtvého vrátil opět živého matce, „pojala všechny bázeň a vlebili Boha, řkouce: Prorok veliký povstal mezi námi a Bůh navštívil lid svůj!“ (Luk. 7, 16).

Velmi dojemně projevil šťastný slepec od narození, uzdravený Ježíšem, zarpuštělé vysoké radě velebný dojem, jenž učinil na něj veliký divotvůrce, když vyznal: „To je věru divná věc, že vy nevíte, odkud jest, a otevřel mi oči! Víme, že hříšníků Bůh neslyší; nýbrž je-li kdo bohobojný, a činí vůli jeho, toho slyší! Od věků nebylo slyšáno, že by kdo otevřel oči slepému od narození. Kdyby tento nebyl od Boha, nic by nemohl činit!“ (Jan 9, 30—33).

Nedivíme se proto lidu, že po velikém zázraku, uzdravení totiž hluchoněmého, propukl ve volání: „Dobře učinil všechny věci; i hluchým dává slyšeti a němým mluvit!“ (Mar. 7, 37). Jest to jednoduché, samozřejmé, pod dojmem nikdy nevidaného a neslychaného divu zcela přirozené vyznání prostého lidu, podivujícího se neskonalé velebnosti, jež skryta byla v osobě Ježíše Krista.

Velebnost a milostnost.

Nejsvětější Srdce Ježíšovo je plno neskonalé velebnosti; ale tato nevýslovná vznešenost je také plna dobroty, lásky, shovívavosti, zvláště k nám ubohým hříšníkům. Královský pánec a prorok David, když líčí v nadzemském vidění svém Mesiáše, tu vidí nejenom velebnost jeho, nýbrž také dobrotivost! Dá: „Srdce kypí vzácnými city. Krásný jsi podobou nad syny lidské, rozlité je puvab po rtech tvojích. Opas bedra svá mečem, reku, ve své kráse a velebě vyjed!“ (Žalm 44, 1—5). Pohan Philo, když líčí zevnější zjev Kristův, nenachází dosti slov, aby popsal jeho dobrotivou lidumilnost, vlídný, laskavý výraz jeho tváře a postavy. Svätý Jan Zlatoustý říkával: Přál bych si jenom viděti Řím v jeho lesku, sv. Pavla přikázání a Ježíše, jako dítě v jesličkách a jako Vykupitele na cestách!

Ještě před svým umučením ukázal Spasitel vznešenou velebnost svou těm, kteří přišli jati ho. S velebnou vážností vyšel vstříc zrádci Jidášovi. Promluvil jen slovo jediné: „Já jsem to!“

(Jan 18, 6), všichni hned poděšení ustoupili zpět a padli na zem. Tu se ukázala velebnost a velikost Boží, ale zároveň dobrota a milosrdenství. Mohl jediným slovem tím roztržiti je v prach, vrhnouti do nehlubších propasti podzemských, přivolati nešťetné zástupy andělské, aby ztrestali pych jejich. Než neučinil ničeho z toho všeho.

Přijde opět jednou totéž Srdce nejsvětější, Srdce neskonale velebnosti, v den poslední, souditi všech. Tenkrát ukáže se ve vši moci a slávě své, tenkrát bude dán průchod pouze spravedlnosti.

I my pak budeme státi před spravedlivým Soudcem tím! Proto usmířujme si ho již nyní, a to — u velebné Svátosti oltářní!

Velebná Svátost oltářní.

V našich kostelích, na našich oltářích, v našich svatostáncích je přítomno nejsvětější Srdce Ježíšovo v neskonale velebnosti, ale také u veliké milosrdenství své ve velebné Svátosti oltářní. Je tu proto přítomno, aby slyšelo naše lkání, naše prosby, abychom si je usmířiti mohli, až přijde jednou jako přisný Soudce v den

poslední. Pravilť Ježíš v nejsvět. Svátosti oltářní, když zjevil blahoslavené Markétě Alacoquové své Božské Srdce: „Mé Božské Srdce je tak plničké láskou k lidem, že nemůže plameny této lásky uzavřiti do sebe; touží velikou toužebností, obohaciti je poklady svých milostí, jichž jest jim třeba, aby ušli záhubě!“

Ve velebné Svátosti oltářní je přítomno totéž Srdce Ježíšovo, jež bilo v hrudi Jeho, bije toutéž láskou, kterou mělo tenkrát k apoštolům, učenníkům, všem lidem, když chodil dobrý Spasitel po zemi palestýnské, učil, konal divy, je to Srdce téhož Ježíše, který sedí nyní v neskonale velebnosti na pravici Boží. Tenkrát ovšem byla velebnost Jeho viditelná, nyní je skryta pod způsobami chleba a vína.

Kdykoliv tedy vejdem do kostela, pozdravme nejprve velebnou Svátost oltářní a v ní také Srdce Ježíšovo neskonale velebnosti. Prosme ho, by byl nám Vykupitelem a Soudcem milosrdným. Duše a mysl naše ať je tu vždy hluboce proniknuta a upřímně rozechvěna tím obsažným zbožným vzdechem: „Nejsvětější Srdce Ježíšovo — nekoněčné velebnosti — smiluj se nad námi!“ (Pokrač.)

Katoličtí mužové a úcta Božského Srdce.

Prožíváme dobu nanejvýš pohnutou. Již tomu více než pět let, co dozuřila prudká vichřice světové války a na smrt znavené lidstvo si podalo ruce k smíru. Leč nastal skutečně pokoj, rozhostil se všude nerušený mír? — Bohužel ne. Místy až ke krajnosti stupňovaná národnostní zášť, stále otřesy a silná napětí mezi některými státy svědčí o tom, že stojíme na boulivé půdě sopečné, hrozící každým okamžikem příšerným výbuchem, jenž může celé kraje změnit v smutnou poušť. — A nejen to. Nesprávné řešení sociálních otázek vyvolává všude jen nepokoje a revoluce, a jako vrchol

toho všeho s velkou úporností a bezohledným terorem vedený kulturní boj. — Mocna je tu zášť a odpor našich nepřátel, zároveň však přímo mrazivě působí chlad a lhostejnost tolika tak zvaných katolíků, kteří netečně ke všemu tomu přihlížejí, tupeně církve se nikterak nezastanou, ačkoliv by často mohli svým vlivným postavením mnoho pro dobrou věc vykonati. — A zloba nepřátel roste den ode dne. Hle, již sahají po našich školách a snaží se viru v Boha vyrvati i z těch útlých duší dítek, aby nám vyrostlo pokolení neznabohů, s druhé strany nám pak hrozí citelný nedostatek kněžstva, neboť

je již vskutku hrdinstvím, když se jinoch rozhodne pro posvátný, avšak tak hanobný stav kněžský — a to je pouze předzvěstí časů ještě truchlivějších . . .

Trpce si kdysi stěžoval Pán své služebnici Markétě na ten hrozný nedvěk, který je mu údělem za všechnu jeho plamennou lásku k lidem, nyní však daleko bolestněji krvácí to dobrotnivé Srdce. Je sice pravda, že se účta k nejsvětějšímu Srdci i u nás stále víc a více šíří a zmírňuje, alespoň z části onu palčivou bolest. Těší Pána, že tolik křesťanských rodin chce, aby jim panoval, s plesáním sestupuje do nevinných duší dítek, dojímal ho ta láska dobrých matek a věrná oddanost čistých panen, leč po jednom ještě horoucně touží, a dokud se ono vroucí přání nesplní, pobožnost k jeho přesvatému Srdci, nebude u nás nikdy důkladně pochopena a úplně uvedena ve skutek, jeví se nanejvýš jen v pobožných citech, čerpaných z té modlitební knihy.

Dnešní doba žádá od nás více. Odpočívejme s Miláčkem Páně na Božském Srdci a zapomeňme alespoň na okamžik na trpkost tohoto života, když jsme však své duši ulevili a ji k dalšímu boji posilnili, jděme i světu hlásat lásku Kristovu. Horlivě utrzuji me v jejich svatém zápalu, kdežto vlažné burcujeme z jejich ospalosti a nečinnosti, aby se přece zastali zájmů sv. církve a ve veřejném životě svým nepřátelům ukázali, že ještě nevymřeli katolíci z přesvědčení, kteří raději vycedí poslední krůpěj krve, nežli by se zbaběle poddali.

Avšak řekněte mi, má tu snad vystoupiti slabá žena, na kterou nikdo nic nedá, ba které se mnohý jen vysměje? Ne, úkol ten přísluší především mužům. — Než hle, jak málo jsou doposud naši mužové získáni pro ideu Božského Srdce! Katolíci mužové, slyšte onu vřelou tůžbu Spasitelovu! On chce mít uprostřed svých citelů v první řadě vás, On chce mít v nynější zchátralé době mužné křesťanské charaktery, On chce mít muže

činu, kteří slovem i skutkem ukáží, že se za evangelium Kristovo nestydí, nýbrž na jeho základě celý svůj život zařídí, utlačované církve se neohroženě zastanou a svým zářným příkladem vždy nové a nové bojovníky pro uskutečnění praktického katolicismu získají. Ano, budete-li vy, katolíci mužové, získáni pro zájmy Božského Srdce, pak nastane i u nás pravé náboženské obrození, jako se to děje v zemích sousedních, jmenovitě v Německu, v Holandsku a v Belgii.

A kde tkví ono tajemství, že na př. v Německu jsou katolíci mužové tak nábožensky vyspělí? — Tam připadli před lety na šťastnou myšlenku založiti tak zvaný „Apoštolát mužů“, kteréžto zřízení se znamenitě osvědčilo k sjednocení a získání katolických mužů.*)

Tento „Apoštolát“ není spolkem v pravém slova smyslu, nýbrž jen dobrovolným sdružením katolických mužů, kteří slibují:

1. Mužně hájiti učení Kristovo, jeho církve a jeho náměstka.

2. Svě denní modlitby, práce a utrpení chtějí velkomyslně obětovati Božskému Srdci.

3. Zavazují se k horlivé účasti na společném měsíčním přijímání mužů.

Zda to nejsou ideje, které jsou s to srdce každého upřímně katolického muže povznést a oduševnit? — Na prvním místě má muž vystoupiti pro Krista, církve a sv. Otce. Jako chrabrý bojovník a katolík z přesvědčení má hájiti napadené náboženství, bojovati proti všeobecné zkáze mravů, proti znesvěcování života rodinného, horlivě podporovati katolický tisk, jeviti živý zájem o katolické snahy dnešních dnů atd.

Druhý požadavek chce životi v muži onen svatý zápal, který ho ovládal při vstupu do „Apoštolátu“. Vše pro to laskavé Srdce Ježíšovo, které jen nesmírná láska k lidem snesla s nebe na tuto bídnou zemi.

*) Viz Gr. Hermann Sträter: Das Männerapostolat, seine Bedeutung und praktische Ausgestaltung in der Jetztzeit. Herder, Freiburg im Breisgau 1917.

Leč všechno takřka vyvrcholí v požadavku třetím. Vizme jen zástup mužů, kteří právě přistupují k oltáři, aby přijali svého Pána a svého Krále. Již zavítal do jejich srdcí... Velebné ticho se zahostí v prostorách chrámových a v tu chvíli jakoby světla postava Kristova procházela řadami svých bojovníků a do jejich duší všepřátelovala slova posily, odvahy a nového nadšení. Mužové klečí bez pohnutí a mnohému se snad vřelá slza perlí na mužné skrání. — Společně přijímání mužů, jaký to povznášející zjev, jaké to povzbuzení pro duše vlažné a zbabělé, jaký to výmluvný příklad pro ty jinochy, kteří to často pokládají za zralost ducha, když již více nevěří, neboť mužové se tak honosivají svou vyvýšeností nad každé náboženství.

Ano, shromáždit muže kolem svatoštánku, to je vlastně podstatou a hlavním cílem „Apoštolátu mužů“, a jen častější svaté přijímání je s to naše muže cele proměnit, jejich vůli pro dobré zocelit a učinit z nich moderní apoštoly. Ze svátostného spojení s Ježíšem čerpali O'Connell, Garcia, Moreno a jiní hrdinové víry onu nadlidskou sílu, které se tak podivujeme. — „Dejme tomu, že by celý svět odpadl od Spasitele,“ řekl ve svém mládí zakladatel spolku sv. Vincence Ozanam, „pro mne spočívá v jediném sv. přijímání tak přesvědčivá síla, že bych i potom nevěře vzdoroval a přivinul se ke kříži Kristovu.“ — A Windhorst, znamenitý vůdce německých katolíků za kulturního boje v letech sedmdesátých, vždy přistupoval ke stolu Páně, kdykoli měl opět hájiti v parlamentě zájmů církve svaté, a potom mluvil s takovým zápalem a přesvědčením, že mu nemohl odolati ani „železný“ kancléř Bismarck.

A co soudil o častějším sv. přijímání mužů veliký eucharistický papež Pius X.? — 21. března 1914 přijal ve své audienci biskupa z Fuldy, Dra Jos. Damiána Schmitta, který ho zpravoval o stavu své diecese. Při této příležitosti upa-

matoval Pia X. na ona slova, jimiž mu kdysi důtklivě kladl na srdce též častější sv. přijímání mužů a jinochů, kterak má všude, kam jen přijde, vyříditi vzkaz sv. Otce a všechny zváti ke stolu Páně slovy Ducha svatého: „Okuste a vizte, jak sladký je Pán!“

„To jsem nyní, svatý Otče,“ tak pravil biskup, „věrně a doslova vyplnil a ono vroucí přání Vaší Svatosti: Kdyby katoličtí mužové celého světa každého měsíce přistupovali ke stolu Páně, pak jsem úplně spokojen! je nyní v celém Německu skvěle usku- tečněno zřízením Apoštolátu mužů.“

Jakmile Pius X. uslyšel tuto potěšující zvěst, rázem zmizel s jeho tváře onen bolestný výraz, jež biskup již delší dobu pozoroval, obličej svatého starce se téměř nadpozemsky zaleskl, on pozvedl k nebesům ruce a s nevýslovnou vroucností zvolal: „Bohu díky, Bohu díky!“ — Zmínka o Apoštolátu mužů způsobila mu zjevně velikou radost. Znovu pak mluvě o nutnosti častějšího sv. přijímání pro dnešní zvrácené lidstvo, připojil ještě slova: „O kolik dobrého bychom mohli dosáhnouti, kdyby nebylo těch marných lidských ohledů!“

Tot „Apoštolát mužů“ v hlavních rysech. Nutno ještě podotknouti, že „Apoštolát mužů“ stojí na základě církevní autority a nemá žádného představenstva mimo tajemníka, který spravuje záležitosti sdružení, a duchovního vůdce. Do „Apoštolátu“ mohou vstoupiti i členové jiných spolků a organizací, aniž by tyto opustili aneb zanedbali. „Apoštolát“ chce býti jakýmsi spolkem všech katolických spolků, chce v sobě sjednotit všechny katolické muže, i ty, kterým je vstup do jiného spolku spojen s listými obtížemi, neboť on sám klade tak lehké podmínky, a tím způsobem může „Apoštolát mužů“ vzrůsti v mohutnou organizaci, se kterou již musí nepřátelé počítati. Tak v Německu během několika posledních let vzrostl ze 200.000 na 600.000 členů.

Tedy ani zdání o tom, že by „Apoštolát mužů“ chtěl na př. nějak kon-

Sv. Ludmila.

kurovati s Mariánskou družinou neb jinými spolky, naopak jde s ní svorně ruku v ruce, a družina jen získá širší pole působnosti. Vřelé porozumění má i pro třetí řád sv. Františka a pro všechny katolické spolky. V Německu se pak vždy shledalo, že nejhorlivější členové „Apoštolátu“ jsou nejlepšími členy všech ostatních katol. spolků a pravými sloupy katol. veřejného života.

Statistice mužů jest již seskupeno v Německu a v zemích sousedních pod bělostným praporem nebeského Krále a onen zdar a ono požehnání, jež doprovází jejich snahy, je dostatečným doporučením pro toto sdružení, pro „Apoštolát mužů“. Velmi potěšitelné, že i u nás již sí razi toto hnutí cestu. Před rokem založen pod jménem „Sdružení mužův Božského Srdce“ tento „Apoštolát mužů“ v Bratislavě (Bratislava, Františkánské náměstí 2), a hle, všechny společenské vrstvy jsou v něm zastoupeny a činnost na venek je skutečně pronikavá. Letos v polovici dubna založen „Apoštolát“ v Trnavě a ve Spiši. Počátky jsou velmi

slibné. Kéž by se i v Čechách a na Moravě hlavně kněží ujali této akce, se kterou je tak očividně spojena hojná milost a požehnání Boží!

Nejlepší příležitosti k založení „Apoštolátu“ jsou na př. lidové misie aneb duchovní cvičení, které se může v závěrečných promluvách vhodným způsobem na „Apoštolát mužů“ upozorniti. Velmi se doporučuje šířiti známost „Apoštolátu“ i zvláštními letáky, jako se to stalo v Bratislavě.

Nuže, s chutí do dílal Nový, svěží katolický život u nás nastane, změknou naši odpůrcové, katolické dívky budou volně do sebe ssáti vonný dech naší sv. víry, bude opět hojnost apoštolských kněží, získáme i východní rozkoľné bratry . . ., to vše slibuje Božský Spasitel. — Nemeškejte a věřte, že budou splněny i vaše nejdůležitější sny a vaše jména budou na věčnosti vepsána do nejsvětějšího Srdce Kristova, jakožto jména těch, kteří pravým a dokonalým způsobem to sladké Srdce ctíli!

Vstaň!

Napsala Marja Czeska-Maczyňská. Z polštiny přeložil O. S. Vetti.

„Nahume, . . . myslíš opravdu na smrt? . . .“

Vzhlédl k ní a odstaviv zpola vypitou číši tázal se uštěpačně: „Je ti mne snad líto?“

Ženština protáhla své hadovitě pružné tělo a její černé, vínem zamlžené oči podlouhlé spočinuly na bledé, vyžilé tváři mládenčově a náhle obrazily se v nich soustrast a žal.

„Jsi mlád, . . . minul ti teprve osmnáctý rok.“

„Osmnáctý věk . . . Evo!“

Sklonila hlavu: „Škoda, . . . Byl jsi, Nahume, poctivý, veselý hoch, dlaň tvá byla vždycky otevřena a mival's chvilky, kdy tě bylo možná do opravdy milovati.“

„Tak milo je slyšeti ještě za života pohřební řeč.“ Pozdvihl číši třesoucí se rukou jak u starce: „Na tvoje zdraví, Evo učitelko, jež jedu nakapáváš v lidské žily a lkáš, když člověk naň umírá! Na tvé zdraví, čarobná, nesmrtelná Evo, držící v jedné ruce pohár s pěnívým vínem rozkoše, v druhé pak . . . alabastrovou nádobu na slzy po zemřelých milencích, . . . no, to těch slz tam asi mnoho, neboť jsou ony u tebe, jako ta hojná rosa zemi při slunce západu, již východ nového slunce vypijí beze sledu.“

Mládenec vypil číši do poslední kapky a pak jí praštil o mramorový sloup vchodový, že se na tisíce kousků

roztržila, záře pochodně zanítila duhové blesky s křišťálových úlomků. V černých očích ženštiny mihla se nevole a potuchla, snad zaplašená jinou myšlenkou, ale nedovedla potlačit úvahy: „Ty's, Nahume, dnes sympatický host; ta číše tof ma-jetek.“

„Zapomínáš, že byla mým darem, měl jsem tedy právo ji rozbiti, by z ní nikdo po mně nepil. Tobě však pošlu ještě dnes jinou, drahocennější a naplním ji až po okraj zlatem, aby ti byla dvojnásobně milá, . . . neboť obávám se, kdybych odešel nenahradiv ti zdánlivé ztráty, že by tvoje pěkné oči opravdu mohly plakati, ne tak mne, jako oně křišťálové číše.“

„Křišťálová číše? . . . čím pak jest proti lidskému životu . . .“

„Evo, . . . což i ty máš ten nepotřebný ústroj, co se srdcem nazývá?“

„Možná, že jej také mám . . .“ po plných, vlhkých rtech ženštiny mihl se záhadný úsměv a černé oči pod blankytnýma, těžkýma víčkama zabloukl smutek: „Poslyš: opravdu nic tě k životu nepoutá?“

Pohaslé oči mládence ležícího na nízkém, římském loži vzhledly k ní šelmovsky. „Ani tvoje polibky, . . . považ tedy, jakého stupně přesycení jsem už dospěl. Pravím ti, sladká dcero Afrodítina, jsem znaven, tak znaven, že mohu se Senekou říci: „Jediným přístavištěm je smrt“, i těším se na ni jako na poslední, neznámou rozkoš.“

„Jsi jist, že . . . tam . . . nic není . . .?“

„Zdaž toho netvrdily moudřejší hlavy přede mnou?“

„Učení našeho národa věří v život záhrobní a . . .“

Živě ji přetrhl další: „Každý vynáší nauku, která se mu lépe zamlouvá, Evo . . . Mně nejvíce dopadlo Epikurovo učení: skýtati rozkoš a bráti ji, hledat ji a zjednávat si ji a když se dostaví přesycení a znavení, použití volnosti a svobody, jakou dala příroda člověkově, a odejít . . .

„Různá jsou pojetí rozkoše i rozkoš je různá!“ Ženština objala štihlými lokty kolena a navrátilší poněkud na zad černými vrkoči opletenou hlavu, rozpovíдала se tiše: „My, Nahume, hledali jsme jen smyslných popudů a povabů, lidský však život má prý mnoho jiných, trvanlivějších, protože duchovních požitků, při nichž není třeštění tělesných pchtolí . . . Jak víš, byla jsem před několika dny s Kvintem v Tiberiadě; na zpáteční cestě v okolí Kany nemohli se nosiči našich nositek protlačit zástupy lidu poslouchajícího výklady mlaďáka učitele z Nazaretu a poněvadž večer byl pěkný a poněvadž nám nápadno bylo zvláštní ticho, s jakým ho náš lid takto živý a vřiskavý poslouchal, . . . tož jsme se zastavili, — — Ó, Nahume, . . . uchvátil mě ten mladý mistr, ne silou výmluvnosti, ne krásou frazeologie, ale tím obsahem silným, živým, velkým, jenž se zdál jíti přímo z duše do duše a jenž se tak lišil od obvyklých výkladů Písma. Jak jsem si připadala bídou a malou, co jsem jeho slova poslouchala, neznámé tužby vyvstávaly v duši mé . . . žal i stud, . . . vždyť jsem dosud jen o dobro svého těla dbala, o pěkné šaty a bohatý stůl, o rozkoš, a když mi časem přišla myšlenka o smrti, tu jsem ji oddalovala od sebe s hrůzou a ošklivostí. A když mi časem přišla myšlenka o Bohu, . . . tu jsem přinášela oběti ve svatyni Jediného, ale druhdy i Afrodítě nebo Jovišovi, . . . byla jsem blázen . . . Aj aj, onen mistr z Nazaretu pravil, že tělesný život je pouze vstupem do života duchovního, pravil: „Nepečuňte úzkostlivě o život svůj, co byste jedli, nebo co byste pili, . . . ani o tělo své, čím byste se odívali . . . Ale hleďte nejprve království Božího a spravedlnosti, a toto všechno bude vám přidáno. . .“ Ó, Nahume, v tom člověkově je moc, která přikovává a v jeho slovech strhující síla pravdy, . . . kdo jednou slova jeho slyšel, zapomenouti ho nedovede. Do duše vryla se mi vize (vidění) jeho mládenecké hlavy, spo-

kojená hloubka jeho tmavoblankytých očí, i zdá se mi, že jeho hlas na mne volá, . . . vrať se ze široké cesty, po které se valí šílené, žitím a nepravostmi opojené tlumy, neboť spějí záhubě vstříc, . . . ty hledej duchem Boha, a najdeš cíl života, náplň štěstí. Nahume, je-li přece Bůh, jenž nás k životu povolal, jenž hranice našemu žití klade, potom i volnost odjiti ze světa je zasahováním do jeho práv, je bludem, zločinem.

Mladík ohrnul pohrdavě pysky.

„Slyšel jsem o Ježiši z Nazaretu, vyprávěl mi o něm představený synagogy, . . . jdou prý za ním naivné zástupy našeho lehce vznětlivého lidu.

„Netoliko naivné zástupy lidu, Nahume, viděla jsem mezi jeho učedníky syny bohatého Zebedea, viděla jsem Matouše, který přece řecké filosofii holdoval a byl světákem každým coulem, teď však tenké hedvábné roucho zaměřil za šedý plášť člověka z prostého lidu, ale z tváře zmizel mu výraz přesycení a předčasného znužení, připadal mi člověkem, jenž bloudí dlouho pouští posléze nalezl oživující pramen.“

„Snad, . . . kéž by mu to k duhu šlo! . . . Viš, Evo, tvůj výklad mě nudí, býváš nevypravědlně milá, nesnažíš-li se mluvit řečí moudrých, — věř mi, ženský rozum je nám tak zbytečný, jako broskvová pecka . . .“

„A přece ne z broskvové dužiny, ale z její pecky vyrůstá plodonosný strom.“

„Broskvová dužina ochlazuje moje vyprahlé rty, z pecky vyroste zase strom, jenž dá ovoce těm, co po mně přijdou, . . . než co je mi do budoucích pokolení? Ať si žijí, trudí se, hledají, nechať tak — jako já — zraňují si v temnotách duše, nechať umírají steskem, šili nudou!“

„Jsi samolibý . . .“

„Každý člověk, jemuž je země — všechno.“

„I dej s tím pokoj, Evo . . . Svou životní zvědavost ukojil jsem v každém

směru, jsem churav, unaven a opravdu bídnejší než nejbídnejší žebrák při všem svém majetku a stádech . . . I kdybys mi zaručila, že ten mistr z Nazaretu dovede mi vrátiti ztracenou rovnováhu duševní, energii života a činu, přece bych k němu nešel, protože nemám sil, ochoty, ba ani chuti, neboť tak jsem unaven, že jenom po spánku prahnu, jenž už přes týden vícek mých utíká. Pro mne všechno minulo, . . . nic není již k životu nevíže.“

Ženština chvíli mlčela, trhala vonné plátky z nachové růže, až jí v ruce zbyla holá lodyha . . . Její štihlou postavou přeběhlo zachvění, odhodila skelet mrtvé růže a tiše se zeptala: „A co láska tvé matky, Nahume? . . . Jsi jedináček u ní . . .“

Na předčasně uvadlou tvář mládenčovu padl stín smutku.

„Matka? zda jsem jí kdy radost přinesl? . . . jen bol a slzy . . . moje smrt bude jí jenom úlevou . . . Právě včera pravila mi, že svůj život mařím, že jenom hanbu dělám památce otcově a tak dále, . . . přestane se tedy stydět.“

„Smrt dítěte není nikdy matce úlevou,“ na dlouhých řasách ženštiny zablyštily se slzy a skanuly po namalovaných licích na mdlé zlato vyšíváných podušek. „I já jsem měla kdysi dítě, byla jsem tehda churavá, bídna, nešťastná a přece, když se ty ručky kolem mě šíje, ovinuly . . . Ne, Nahume, třeba býti — ženou, matkou, bys tomu rozuměl . . . byla ve mně náplň radosti, jaké mi nikdy v životě láska muže nedala. Zdávalo se mi, že ta duše, to lidské bytí, svěřené péči mé, pojí mě s nebem a zemí současně, byla jsem hrda a šťastna, třebaš jsem měla hlad a chodila otrhaná, když pak umřel můj ubohý, zlatovlasý . . . malinký Jozue . . .“ Zaplakala a její černá, zlatem stužek a tmavopurpurovými růžemi vyzdobená hlava sklesla na pestré podušky.

(Pokrač.)

Méně péče o tělo, více o duši!

Úvaha na 14. neděli po sv. Duchu. Píše Ignát Záhnl.

Člověk se skládá ze smrtelného těla a z nesmrtelné duše, tělo bude živo dle vůle Boží tak dlouho, jak Bůh ve svém milosrdenství dovolí, duše však bude živa na věky. Tělo zhyne, rozpadne se v prach, duše bude věčně živa. Naše péče o duši musí být mnohem větší, úsilovnější, pečlivější než o tělo. Žádná loď nemůže mít dva kormidelníky, z nichž by jeden řídil loď v pravo a druhý v levo, podobně se nemůže naše srdce obíratí stejně snaživě starostmi o časnost a věčnost. Jako nemá žádná shody Kristus s Belialem (II. ke Kor. 6, 15), jako se nemůže shodnouti světlo s temnem, podobně nutno hledati napřed království Boží a ostatní bude přidáno.

Péče o tělo.

Údělem každého člověka jest stálá, úsilovná práce, jak čteme již v Písmě: „Pojal tedy Hospodin člověka a postavil ho v rozkošném ráji, aby jej vzdělával a hleděl si ho.“ I. Moj. 2, 15 byl tedy člověk stvořen nikoliv k nečinnosti, ale ku práci. Bůh nezkazuje starati se o potřebné věci ku živobytí; otec rodiny má svatou povinnost starati se, aby děti, domácí jeho měli vše k životu potřebné. Každý je povinen povinnosti svého stavu vykonávati svědomitě, poctivě, pilně.

Všichni lidé jsme tu na světě poutníky, žijeme krátkou dobu ne mnoha let, jsme tu, jak statistika dokazuje, každý průměrně toliko třiatřicet let, co je nad to, je více než nám přísluší. Proto napomíná nás svatý apoštol Pavel: „Bratři, čas krátký jest . . . tvářnost tohoto světa pomíjí.“ I. ke Kor. 7, 29. „Běda, kdyby někdo z nás žil životem bohatého muže, o němž vyprávěl Ježíš, že se odíval v purpur a kment a hodoval každého dne

skvostně.“ Luk. 16, 19. Po smrti přišel do pekla; prosil otce Abrahama, aby poslal Lazara, aby ochladil jeho jazyk omočiv konec prstu ve vodě, ale Abraham mu odvětil: Rozpomeň se, synu, že jsi obdržel dobré věci ve svém životě a Lazar podobně věci zlé, nyní pak on se těší a ty se trápiš. Luk. 16, 19—31.

Práce ctí člověka. Náš otec vlasti, císař Karel IV. (1346—1378) stále se něčím zaměstnával; tak tomu přivykl, že i tehdy, když připouštěl k sobě cizí posly, nebo zemské úředníky nebo jiné osobnosti, aby vyslechl jejich záležitosti, něco při tom dělal, buď řezal vrbové prouti nebo jiné měkké dřevo. Při tom tékaly jeho oči po přítomných osobách a na mluvícího se nedíval. Při tom mu však neušlo ani slovo, co kdo k němu mluvil. Odpovídal bez dlouhého rozpakování nemnoha slovy, ale docela jasně. Cizinci se tomu divili a říkali, že umí císař Karel najednou dělati čtvero věcí: předně pohlíží na přítomné osoby, aby poznal z jejich očí smýšlení, za druhé pilně poslouchá, co se k němu mluví, za třetí si připravuje v duchu odpověď a za čtvrté také pracuje rukama. Nejmladší syn českého knížete Boleslava III. Oldřich, úředlný kníže v žatském kraji, užel v Posolstvech selskou dívku Boženu, dceru Křesinovu, jak prala prádlo, a zamiloval si ji. Zlomyslná šlechtice Milada (vypravuje pověst), domnívala se, že se kníže od ní odvrátí, když ji uzi při sprosté práci, proto poručila Boženě, aby vykopávala křoví. A hle, kníže vzal od dívky motyku a sám za ni pracoval. Šlechtinou, pokornou Boženu povýšil na českou kněžnu, ale onu pyšnou šlechticiu potupil. (Syn Oldřicha a Boženy, kníže Břetislav, založil u nás v Rajhradě klášter.)

Ovšem nesmí práce býti upřílišněnou a jedinou myšlenkou celého našeho života. Tělu nutno sloužit, ale nikoliv nepřirozeně, nemírně, přílišně. Vypravuje se, že přišel jednou mudrc do domu a uviděl, že seděly služby a pacholci vyšňořeni, bohatě oblečení za stolem, který se zrovna prohýbal nejrozmanitějším a nejchutnějším jídlem i vybranými víny, kdežto pán domu se svou chotí seděli v koutě oděni v hadry a držíce v ruce za pokrm suchý chléb. Byl to jistě převrácený svět, a rovněž převráceně, bláznovsky by jednal člověk, který by své tělo vyšňořil, o ně pečoval a na duši svou docela zapomínal. Ze zrna nebývá chléb, leč se mele a hněte, podobně se nemazlí s tělem, má-li býti libeznou obětí Bohu.

Pošetilý je, kdo se cele zabere do pozemských starostí, jakoby nebylo věčnosti. Jeden člověk připravil velkou večeři a pozval mnohé. Když bylo vše připraveno, poslal sluhy, aby přišli. Ale všichni se počali jednomyšlně vmlouvati; první řekl: Statek jsem koupil a musím vyjít a prohlédnouti jej. Prosím, měj mne za omluvu. Druhý řekl: Patero spřežení volů jsem koupil a jdu je zkusiti, prosím tě, měj mne za omluvu. A jiný řekl: Ženu jsem pojal a proto nemchu přijíti. Tu se rozlobil pán, poslal sluhy, aby přivedli, kde koho najdou a žádný z těch, kteří byli pozváni, neokusil mé večeře, dodal. Luk. 14, 15—24. Jako vždy krásně mluví i o této věci Kempenský, kde čteme: Marnost jest, honiti se za pomíjejícím bohatstvím a v ně skládati naději. Marnost jest pachtiti se po cti a domáhati se vysokých hodností. Marnotratnost jest, nechati se stáhnouti tělesnou vášní a toužiti po tom, co za krátko nezbytně přivodí těžkou pokutu. Marnost jest, přáti si dlouhého života, ale při tom se nestarati, aby život ten byl dobrý. Marnost jest, pečovati pouze o život přítomný a nepohlédati k tomu, co bude potom. Marnost jest, milovati to, co kvapně pomíjí a

nechvátati tam, kde trvá radost věkovitá. I. 1, 4.

Pravý křesťan stará se o pozemské věci, pečuje o své tělo, vykonává své stavovské povinnosti svědomitě, ale při tom nezapomíná na svou nesmrtelnou duši.

Péče o duši.

Naše duše je nesmrtelná, jest určena věčně býti živu, proto nutno jí věnovati více starostlivosti než smrtelnému tělu, což výslovně potvrdil sám božský náš Mistr. Byl v domě svého přítele Lazara. Marta zabírala se obsluhou. Marie usedla k nohám Ježíšovým a poslouchala jeho slova. Marta přistoupila ku Pánu a pravila: Pane, nedbáš-li toho, že sestra má nechala mne samu sloužiti? Řekni jí tedy, ať mi pomůže. A Ježíš odpovéděv řekl jí: Marto, pečlivá jsi a znepokojuješ se ve mnoha věcech, ale jednoho jest zapotřebí. Maria nejlepší stránku vyvolila, která nebude odňata od ní. Luk. 10. 38—42. „Jedním“, kterého jest zapotřebí, rozumívá se péče o duši, aby byla jednou věčně šťastna.

Toto jasné učení Ježíšovo potvrzuje vira i každodenní zkušenost. Všichni jsme zcela přesvědčeni, že jsme tuto na světě toliko hosté. „Nemáme zde města zůstávajícího, nýbrž vyhledáváme budoucího“, čteme u sv. Pavla (K Židům 13. 14); „půjde člověk do domu věčnosti své“, dočítáme se již ve Starém Zákoně (Kazatel 12, 5); zbožný Job, starozákonní trpělivý vyslovuje tuto pravdu těmito slovy: „Nahý jsem vyšel ze života matky své a nahý se zase tam navrátím.“ Job. 1, 21. Vše, oč se někdy tak přílišně staráme, musíme jednou opustiti, upřílišněné starosti, jichž si tolik připouštíme, nebudou tam jednou odměněny, ale budeme potrestáni, že jsme pečovali přílišně o časné věci, o své tělo, že nám tato práce zakazovala starati se o duši a její věčný život. Vše, co jsme získali na jmění, pozemském statku,

co nás stálo tolik přílišných námah, potu, práce, nebude nám na věčnosti ziskem, nýbrž ztrátou pro spásu duše, byla-li ovšem tato námaha přílišnou, nepřiměřenou.“ Hořká bude proto památka člověku, kterýž má pokoj ve zboží svém“ (Sirach 41, 1.) t. j. člověk bohatý, který oplyvá se zdejšími věcmi, má mnoho majetku, bude těžko umírat, již vzpomínka na smrt je mu trapnou, bolestnou. Svatý František Xaverský pravil: „Jediné je dobro na světě, naše spása, jediné zlo je na světě, naše věčné zatracení.“ Nic na tom nezáleží, jsme-li na světě chudí, nemocní, neznámi, jenom když se libíme Bohu, když Bůh o nás ví, jsme-li jeho děti, budeme věčně šťastni. Nic nepomůže, zná-li nás svět, váží-li si nás, ctí-li nás, kdybychom na věčnosti měli být nešťastni.

Svatý Jan Zlatoústý popisuje působnost duše takto: „Čím je kočí vozu, kormidelník loďi, hudebník nástrojům, tím je dle vůle Tvůrcovy duše tělu. Ona drží oprať, řídí kormidlo, hraje na nástroje a činí-li to pravým způsobem, povstává ladná harmonie ctnosti. Ze života svatého Anselma se vypravuje toto: Jednou šel z města Kantebury, kde byl arcibiskupem, s několika mladšími kněžími ven do polí. Uviděli hocha, který pouštěl skřivánka, jenž se hbitě povznesele nahoru do vzduchu, jako by měl velkou touhu po svobodných, jasných, vyšších prostorech; sotva vyletěl do výše, počal se třepetati a vesele zpívat. Ale tu zatáhl hoch niti, na ptákově noze uvázanou, a stáhl ptáčka-zpěváčka dolů. Tuto hru opakoval několikráte, což se průvodcím světovým zdálo zamlouvati. Anselm, uvyklý pohlížeti na všechno z vyššího stanoviska, vše pozorovati ve světle víry, byl hluboce dojat a pravil: Místo, co se obveselujete díváním na tuto hru, měli byste raději uvažovati o podobném osudu naší duše“. Když se mladí kněží tázavě na něho dívali, nemohouce ihned pochopiti, co myslí, učinil jim tento výklad: Totéž zakoušíme každého dne; sám Pán řekl: Duch je sice hotov, ale

tělo mdlé. Svými předsevzetími dychtíme po nejvyšších věcech, ale naše mdloba nás stahuje brzy opět do hlubiny. Duše se povznáší vzhůru v modlitbě od stvoření ku Stvořiteli, ale sotva okusila svěžího, čerstvého vzduchu, nutí ji pozemské myšlenky a starosti, tak jako ona nit, sklesnouti k zemi. Co lepšího je v nás, dychtí po nebi a má zalíbení v jasnosti, velebnosti a kráse vyšších prostor, a ejhle! žádostivost těla stahuje nás opět dolů k pozemské hruď. Ó by byl blízko čas, kdy by taková nit už více nepřekážela letu naší duše a kde bychom se mohli radostně a bez překážky povznést vzhůru k jasným, čistým prostorám a chválu prozpěvovati i počtě Nejvyššího. Tiše, nic nemluvice, zabráni v myšlenky a v modlitbu, vraceli se po tomto výkladu všichni domů.

Sám Ježíš vysvětluje, že nutno starati se více o duši a méně o tělo, když pověděl jim podobensví toto: Jednomu člověku přineslo pole hojnou úrodu. I přemýšlel u sebe, co mám udělati? Neboť nemám, kde bych složil úrodu svou. A řekl: Zbořím své stodoly a vystavím větší a tam složím všecku úrodu svou i všecko zboží své a řeknu duši: Duše má, máš mnoho zboží složeno na mnoho let a odpočívej, jez, pij, vesel se. I řekl mu Bůh: Blázne, této noci požádají duše tvé od tebe a či bude to, co jsi připravil? Takovým jest ten, jenž shromažďuje poklady sobě a není bohat vzhledem k Bohu. Luk. 12, 13—34.

Nikdo z nás neví, kdy udeří jeho poslední hodina, budeme mít pokdy důkladně se k ní připraviti či přijde náhle, aniž ji čekáme? Tu se předsvědčíme, že nejsou bohatství, jmění, peníze, pozemské statky potřebny, neuleví, nepomohou nám ničím v této chvíli, ale naopak, nabyli-li jsme jich nepoctivě, lpějí-li na nich slzy vdov, sirotků, utlačených, budou nám hroznou obtíží, budou na nás žalovati. Pak řekneme, ač-li nebude již pozdě. Ó, proč jsem nepečoval méně o tělo a více o duši, to by mi bylo ulevilo

v této hodině, bylo by mne posílilo vědomím, že bude pak ke mně milosrdným ten, který mne bude souditi.

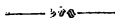
„Nebot co prospěje člověku, byť celý svět získal, na duši však škodu strpěl?“ Mat. 16, 26.

Sv. Helena, matka císaře Konstantina Vel.

V Jerusalemě, ve chrámu Božího hrobu, nachází se také kaple sv. Heleny, matky císaře Konstan. Velikého. Kaple tato jest jedna z nejkrásnějších kaplí ve chrámu Božího hrobu. Jest však ve stavu sešlém. Kaple tato leží vně velechrámu asi 8½ m pod zemí. Klenba její podepřena je 4 sloupy s jemně pracovanými hlavicemi, jež tvoří z ní kapli třílodní. Kaple patří Abessýnským. Kaple tato jest místem nalezení sv. kříže. Jest celá ve skále; asi bývalá cisterna, do níž vhozen byl kříž Kristův a obou lotrů a zaházen hlinou a rumem. Prozřetelností Boží podařilo se sv. Heleně nalézt tento sv. kříž po dlouhém hledání a kopání v zemi. V kapli je oltář ozdoben železnou sochou sv. Heleny v nadživotní velikosti, držící v rukou veliký kříž. Otcové Františkáni denně v ní slouží mši sv. a 3. května, o svátku nalezení sv. kříže, konají zde slavnost.

Obrázky z katolických misii.

Podává Maximilian Weinberger.

Cesta pustinou.

Popisuje P. Ondřej Puff, misionář na Nové Quinei

„Ve jménu Páně!“ pravil náš otec představený, a uvedl svou silnou cestovní hůl do pohybu. S ním šel jeden kněz a to jsem byl já, a jedenáct

černých nosičů; celkem tedy bylo nás třináct. Ale my jsme se tohoto nešťastného čísla nebáli a vydali jsme se bez bázně a s'rachu na cestu.

Sotva jsme ušli několik set kroků, vytáhli právě černoši z potoka krokočila, kterého byli před chvílí skolili. Zdálo se to býti pro nás zlým zna-

mením. Byl to první potok, který jsme musili překročit a takových potoků a řek bylo na naší cestě ještě mnoho. Ale my jsme se doporučili do ochrany Boží a spoléhající mimo to na naši pušku jakožto ochranu proti těmto nebezpečným zvířatům, šli jsme pokojně svou cestou dále.

Jak tato zvířata jsou nebezpečná, viděti z mnohých nehod, které se v poslední době přihodily. Před nějakým časem napadl krokodíl ženu, která chytala ryby. Když za několik dní na to zvíře bylo zabito, našli v jeho břiše hlavu a údy nešťastnice. Na druhé řece, kterou jsme brzy na to překročit měli, byl před několika měsíci napaden krokodilem kůň. Následujícího rána byl nalezen zpola sežrán na břehu řeky. Na tomtéž skoro místě přišel před rokem o život otec rodiny. Se ženou a dítětem plaval přes řeku drže v rukou luk a šíp. Najednou oboje odhodil a zmizel na vždy pod vodou. Proto jsou nyní černoši, brodice se přes řeky, velmi opatrní a také my jsme pro jistotu přepravili se na druhý břeh řeky lodkou.

K večeru, ještě než nastala tma, dorazili jsme na nejbližší misijní stanici. V tamější kapli vykonali jsme svou večerní pobožnost, ale musili jsme si pospišiti. Nebe pokrylo se náhle mraky a my bychom byli v kapli zmokli. A jak to? Kaple má totiž více oken ve střeše jako po stranách. Tamější misionář čtyřikrát už stavěl kapli, ale vždycky mu ji zbořil víchor a rozežrali bílí mravenci, jimž ani nejsilnější dřevo neodolá. Nynější kaple už také dokonává a přístřeší, není tam místěčka, kde by člověk zůstal suchým. Také obydlí misionářovo je z téhož staviva, totiž ze dřeva a roští, ale o něco málo zachovalejší. Tam jsme se usadili a po skrovné večeři odebrali se na odpočinek.

Zrána o půl čtvrté hodině napomenul nás budiček, abychom nastoupili na další cestu. Vykonavše ranní

modlitbu sloužili jsme mši sv. a doporučili jsme se zase do ochrany Boží a sv. andělů strážných. S počátku byla cesta pevná, ale později bylo se nám na pobřeží broditi vlhkým pískem. Zapadali jsme v něm až po kotníky. Udělal-li člověk tři kroky ku předu, uklouzl vždycky o jeden krok nazpět. Brzy byla naše obuv i punčochy plny

Svatý Václav.

písku a nezbývalo nám než oboje odložit a jiti bosky. Z rána to ještě ujde, ale k jedenácté hodině je písek tak horký, že i černoši, kteří mají tvrdé a otužilé šlapky, skáčou s kamene na kámen, z listu na list, aby si noh nespálili. Tak jdeme celé dopoledne, pot teče s čela potokem, horký písek sálá ze sebe nesnesitelné vedro a bělostná pěna mořského vlnobití oslňuje oko poutníkovu.

Unavení a vysílení usedáme tu a tam na nějaký kmen, který byl možná

před několika měsíci víchor vyvrátil, a odpočíváme. Potom dáváme se na další pochod lo osadě, která je ještě hodně daleko. Posléze přicházíme do palmového hájku, což je neklamným znamením, že obydlí lidská jsou na blízku. Docházíme do osady právě v poledne a nastává nám polední odpočinek s obědem. Domorodci přinášejí našim nosičům sago, podobné naší pohance, my pak vaříme si kávu, k níž přikusujeme chléb. To je náš oběd. Stolem našim je matka země, sedadlem povalený neotesaný strom. Soustolovníků nám také nescházelo; mimo zvědavé dívky obcházelo nás množství psů, kteří se také snažili nějaké sousto uloviti. Když největší vedro přešlo a naše únava aspoň poněkud zmizela, vzali nosiči zavazadla opět na záda a my jsme vykročili na další cestu, abychom ještě před večerem byli u cíle.

Řeky, které jsme měli ještě překročiti, — bylo jich padesát, — nebyly tentokrát příliš rozvodněny, neboť v poslední době bylo suché počasí. Nicméně srdečně: „Díky Bohu, že už jsme u cíle“, vyšlo z našich úst, když jsme se blížili nejbližší stanici. Nohy nám už vypovídaly službu a jenom myšlenka, že co nevidět budeme u svého spolubratra, nám dodávala síly, abychom neklesli. Bylo také pozorovati, že misijní stanice je na blízku. Před osadou nám obyvatelé přicházeli vřelě vstříc. Dva z nich nabízeli nám docela čerstvé kokosové ořechy, které jsme také s díky přijali. Také děti byly oblečeny, neutíkaly před námi, ale doprovázely nás k domu misiónářovu. Ještě okamžik, a my jsme odpočívali v útulném obydlí našeho milého spolubratra P. Wortela.

Čeho se před rokem nikdo nenadál, s pomocí Boží se podařilo. Když totiž P. Wortel před rokem sem přišel, aby zde vše k založení misie potřebné přichystal, domorodci nepřivítali jej vřelě, naopak dali mu zkrátka na srozuměnou, aby jenom šel, odkud přišel, oni že žádného misionáře nechtějí. Také v následující dni chování

jejich se nezměnilo. Nicméně, ačkoliv takové přivítání nebylo lákavé, P. Wortel nedal se odstrašiti, bydlil zatím v bidné chatrči a studoval krajinu a lid. Než „kdo vytrvá až do konce, spasen bude“, pravi písmo sv., a P. Wortel dočkal se za nedlouho neočekávané radosti, že mu obyvatelé sami nabídli stavební místo pro misijní stanici. Koupiv je dal se ihned do stavby. Postaviv si skromné obydlí zbudoval školu, do které docházejí již 170 dětí, a nyní staví na místě původní chatrče kapličky prostranný kostel. Až bude dostavěn, budou na křesťanské cvičení docházeti také dospělí, jak mu byli slíbili.

Následujícího dne vydali jsme se na další cestu do osady řečené Van, kde jsme minili koupiti půdu pro novou stanici. O cestě samé nelze mnoho říci; vedla nás většinou pískem a přes větší a menší řeky. Obyvatelé chovali se k nám přátelsky a byla tedy naděje, že budeme moci svůj úmysl zde uskutečniti. Také půda je zde úrodná a četné potůčky, spěchající k moři, ji zvlazňují. Po delším vyjednávání a smlouvání zakoupili jsme příhodný pozemek a vyplativše majitelům smlouvenou kupní cenu, chystali jsme se na cestu zpáteční. A byl už také svrchovaný čas, abychom domů se vrátili. Náš tlumok s potravinami byl již skoro prázdný, nebylo již chleba a také zásoba rýže pomalu docházela. Byli jsme proto srdečně rádi, když jsme zakouřenou chatrč, která byla naší kaplí a zároveň spárnou, vyklidili a na zpáteční cestu nastoupiti mohli.

Ale zpáteční cesta nebyla tak snadná. Přšlo totiž skoro každý den a řeky, celkem 38, byly rozvodněny. Sotva jsme vyšli, strhl se prudký víchor, který nás na celé cestě doprovázel a šedý písek pobřeží nám metal do tváře. Při přechodu přes řeky musili nám naši černoši býti nápomocni, jinak by nás byl víchor strhl do proudu. Již se stmívalo, když jsme přišli k řece, která byla velmi rozvodněna. Abychom našli místo příhodné pro přechod, musili jsme hodně

daleko jíti podél břehu nahoru. Tam jsme šťastně řeku přešli, ale sotva jsme byli na druhém břehu, strhl se víchor tak prudký, že lámal haluze se stromů, ano i stromy ze země vyvracel. Kdybychom byli jenom o několik minut dříve vkročili do lesa na břehu se rozkládajícího, byli jsme ztraceni. Nicméně musili jsme do lesa neboť tudy vedla další cesta. Ale nebezpečství bylo veliké, neboť víchor mohl každou chvíli se vrátiti a pak bychom byli sotva unikli záhubě. Na štěstí vítr se uklidnil a my pod ochranou sv. anděla strážného dorazili jsme bez úrazu na misijní stanici našeho spolubratra, P. Wortela.

Jelikož stále přšelo jen se lilo, zůstali jsme u něho několik dní. Nyní jsme měli poslední část naší výzkumné cesty před sebou. Byla už krátká jen, ale neméně obtížná nežli předešlé.

Zvláště u jedné větší řeky nevěděli jsme si rady; byla rozvodněna tak, že nebylo možná přes ni se přebrodit. Ale naši černoši měli dobrý nápad. Spustili do vody silný kmen, zarazivše do prostřed silnou tyč, my jsme naň vstoupili a zaražené tyče pevně jsme se drželi, dva z černochů veslovali v předu, dva v zadu, aby se kmen nepřevrhl, a tak jsme se šťastně dostali na druhý břeh. Byli jsme opravdu rádi, že se naše cesta blíží k svému konci a také naši černoši žertovali a dováděli cestou, neboť domov byl na blízku.

To je takový malý obrázek misijního života na Nové Quinei, kde není ani cest, ani mostů jako v zemích vzdělaných. Ale misionář nezná žádných překážek, kde o to běží, aby sv. evangelium bylo zvěstováno pohanům, kteří úpí ve tmách bludu a pověry.

Frant. Chrám:

Píseň k nejsv. Svátosti oltářní.

Lásko, zde jsou tvoje stany,
zde tvé hoří nadšení,
perutě tu jsou ti dány,
povzleť k dobra prameni.
Kěž Ti, Jezu, srdce bijí
svatou lásky melodií:
Chválena buď s výsosti
převelebná Svátosti.

Nechtěls lidí vzdálen býti,
Svou jsi zakryl velikost,
bys moh' s námi stále žíti,
lásky své tu nechals skvost.
Všickni jsme tu, Pane, chudí,
všem se vděčně v srdcích budí:
Chválena buď s výsosti,
převelebná Svátosti.

Kdo by moh' Tvou zřítí slávu,
všemohoucnost pochopit,
ve chleba Tě vidět hávu,
nechtěl však se pokořit? —
Odpust, Jezu, duše ráda
v pokoře zde na tvář padá:
Chválena buď s výsosti
převelebná Svátosti.

Nade klenby tyto svaté
povzleť vzhůru, duše má,
vidíš tam ty síně zlaté,
toť tvá pravá otcina.
S anděly a svěci všemi
ať zní chvála po vši zemi:
Chválena buď s výsosti
převelebná Svátosti.

Přetěžká je naše cesta
k nebeskému domovu,
než dojdeme Tvého města
hledáme tu pohovu.
V únavy a mdloby chvíli
Těla Tvého bok nás sílí.
Chválena buď s výsosti
převelebné Svátosti.

Krvácel Jsi za nás, Pane,
kříže svého na dřevě,
Srdce Tvé však, které plane
stále lidstvu k úlevě,
u oltáře Tvého stolu
tiší moře našich bolů:
Chválena buď s výsosti
převelebná svátosti.

Jak jsem šťasten, Jezu milý,
že Tě mám tu u sebe,
o čem sny mé rády snily
vše nalezám u Tebe.
Tys můj poklad, moudrost, krása,
srdce moje plesně jáás:
Chválena buď s výsosti,
převelebná Svátosti.

Kěž se moje prosté pění,
která Tobě věnuji,
ve oslavu věčnou změní,
za niž hříšník horuji.
Než Tě uzřím tváře v tváři,
kde Tvé Srdce věčně září:
Chválena buď s výsosti
převelebná Svátosti!

Bl. Anna Maria Taigi.

Napsal Jan Tagliaferro.

(Pokračování.)

7. Příklad, jak pracovala, aby obrátila hříšníka.

Nyní vylíčíme podrobně dějiny jednoho obrácení, v němž se rozvinuje krásný obraz její neunavné horlivosti pro spásu duší a vnitřního obětavého života. Zajímavá je svými podrobnostmi a bohatým obsahem je poučná a potěšující. Jedná se o bezbožného mladého muže, jenž v procesu uvádí se jako „pověstný člen tajných spolkův.“

Bezbožný mladý muž pocházel z rodiny výborné a dostal od hodných rodičů výchovu křesťanskou; ale po smrti otcově byl v mladých letech tak často osudných a vždy nebezpečných zlými druhy sveden a čtením zlých knih naprosto zkažen. Ztrativ víru, hájil a šířil bezbožné zásady a svým životem prostopášným pohoršoval celé město. Všeobecně považován za prvního neznaboha, jaci mezi vojíny a úředníky království

italského za časů císaře Napoleona I. nebyli řídkými. Když ubohý bloudil po cestě záhubné dál a dále, dostalo se mu mnohých milostí božským milosrdenstvím, jež ho chtěla zpět přivést na cestu ke blaženosti; ale všechno marně. Nejednou osvobozen byl od smrti, která se zdála končiti jeho bezbožnosti; často přeplavil se na koni přes prudkou řeku, aby navštívil za řekou bydlící špatnou osobu. Jindy byl stoje při bouři u okna bleskem zasažen, k zemi poražen a na noze poraněn. Jednou jel s druhy svými a zůstav zpět ztratil jejich stopu. Nocí překvapen zbloudil a dostal se do lesa obsazeného lupiči. Vidouc ho zdaleka považovali ho za loupežníka své roty a nedbali dále o něho. Zatím byli jeho druhové na cestě číhajícími loupežníky přepadeni a povražděni; on sám ušel smrti. Ale i tento pokyn božského milosrdenství zůstal bez účinku na jeho srdce kamenné.

Po nějaké době onemocněl; špatná osoba hned se domyslíla, že asi nemoc bude příčinou, proč nepřišel, sama šla do města a vzala s sebou lékaře, který by ho léčil. V noci přišla do města a hned šla do přibytku mladého muže i vstoupila do jeho světnice. Ale, jak hrozné jsou, můj Bože, soudy tvoje! Sotva byla chvíli u něho, vyšla a ve vedlejší světnici ranila ji náhle mrtvice. Nemocný slyší ruch sloužící a lékaře, skočí s lůžka, vidí nešťastnou na pohovce ležeti, chce ji pomoci; ale sotva, ačkoli byl nevěřící, vykřikl „kněže“, ubohá již vypustila ducha.

Hřízu a rozčilení nemocného sotva si lze představit, a ještě smutnější bylo, že byl ode všech opuštěn. Neboť lékař a sloužící nešťastnice spěšně utekli; sluha mladého muže odešel též, poděšen událostí, a nechal bezduché tělo ležeti ve světnici vedle nemocného. Farář uslyšev, co se stalo, přišel, a nemocný jedině mu ohlásil, že ponese výlohy pohřební. V celém městě mluvilo se o neštěstí a všeobecně uznávali ho za trest božské spravedlnosti pro nebožku a milost božského milosrdenství pro mladého muže. Ale tento místo aby v smutku svém zrak pozvedl k nebi, umínil si, že se vrhne ještě hlouběji do propasti. S dvěma bambitkami ležel v lůžku a přikázal sluhovi, jenž se vrátil, aby nepouštěl k němu nikoho; že střílí na každého, kdo vstoupí do jeho světnice. Na štěstí měl přítel mladého muže tolik odvahy, že přes

všecko nebezpečí vpadl neočekávaně do světnice, chopil ho za ruku, že nemohl vykonat své hrozby; zachránil ho před sebevraždou, když celou noc u něho bděl; sluha totiž opět utekl, aby nebyl svědkem tak hrozného činu, jenž se dal očekávat.

Horliví kněží v městě vidouce, jakou hanbu dělá mladý muž své rodině, přičiňovali se, aby laskavým napomínáním ho přivedli na lepší cestu; ale marně; někdy nemohli ani mluvit, protože zuřil, když ho chtěli napomínati. Tak zmařil i všecko úsilí vdp. Strambiho, jemuž byl doporučen, rozmlouval s ním, ale bez úspěchu, takže ho biskup musel ponechat v jeho bezbožnosti. Od té doby považoval ho každý za odvrženého od božského milosrdenství. Můj Bože, jak těžko, jak téměř nemožno stává se obrácení u člověka, jenž ztratil víru a v okovech nepravosti je spoután! Slechetný přítel, jenž mladému muži překazil sebevraždu, přišel do Říma a seznámil se s blah. Annou Marií. Vypravoval jí život mladého muže a žádal ji, aby se modlila za jeho obrácení. Jakkoliv předvíдалa, obtiže, přece laskavě slíbila, že učiní, co je možného; zároveň dodala: kdyby mladý muž přišel do Říma, snažila by se s pomocí Boží jej přivést na pravou cestu od té chvíle dobrotě Boží násilí činila vytrvalými modlitbami, bičováním a postem a obětovala sebe božské Spravedlnosti aby dostičinila za nepravosti tohoto hříšníka. (Pokrač.)

Uctívání Srdce Ježíšova v Africe.

„Zachee, sestup spěšně dolů, neboť dnes musím v domě tvém zůstat!“ tak pravil jednoho dne božský Spasitel, dojat touhou celníkovou, který neváhal vylézt na kmen planého fíku, jen aby uzřel Spasitele.

I mezi pohanskými kmeny, žijícími v bídě a opovržení v afrických vnitro-

zemských krajinách, možno nalézt krásné, přímé a čisté duše, žízňící po pravdě a světle. Některé z nich (bohužel jest jich málo, neboť i misionářů jest v Africe poměrně málo) vidí Božího posla jíti kolem. Dojati a přivábeni jeho nezištnou láskou, jeho chudobou, jeho obětovností a sebezáporem, chtějí

se mu přiblížit, dáti se od něho poučiti, touží s ním se modlití. A jak odpovídá misionář touze takovýchto duší? ... Přitáhne slovy proměňování eucharistického Boha z nebe na oltář. A božský host vezme za vděk tmavou, chudíčkou kapli, neboť se raduje „dlí-li mezi dětmi lidskými“, jichž duše obmyl svou svatou krví.

Jako na mračny pokryté noční obloze tu a tam ukáže se lesklá hvězda lásky, Ježíš v nejsvětější Svátosti. K této hvězdě lásky přicházejí novoobránci se modlití, tak, jak je tomu naučila svatá církev, jejich matka, nebo jak je jejich prosté a pokorné srdce v tichých hodinách povzbudilo. Shromažďují se u stolu Páně, kde přijímají chléb andělů — je-li to možno — každý měsíc, každý týden, ba někteří denně. Kteří bydlí v sousedství misie, rádi konají za dne čestnou stráž před svatostánkem. Obzvláště slavnostně slavi devět měsíčních pátků. Také zasvěcení rodin Božskému Srdci Páně jest již zavedeno téměř ve všech apoštolských vikariátech a prefekturách. Misijní biskupové se o tom častěji zmiňují ve svých dopisech.

Družina sv. Petra Klavera pro africké misie téměř od svého založení pracuje o rozšíření úcty k Srdci Ježíšovu mezi africkými černochy v náhradu za všechny urážky, které zakouší Srdce Ježíšovo v Evropě od zavilých nepřátel pravé víry.

Hraběnka Ledóchowská, zakladatelka a první vrchní ředitelka Družiny, poslala krátce před svou smrtí v Římě (dne 6. července 1922) africkým misijním biskupům větší počet velkých obrazů Srdce Ježíšova (kopie proslulého obrazu Srdce Ježíšova v římském kostele „al Gesù“), které v prvé řadě určeny byly k zasvěcení rodin. Tento dar uvítán všude s velikou radostí, jak tyto úryvky z některých poděkování dokazují.

„Vaše obrazy mně pomohou rozšířiti lásku k Božskému Srdci, jehož úcta v naší misii se den ode dne více šíří. První pátky v měsících slavíme u nás opravdu slavně. Mnozí z našich černých křesťanů nedají se odstrašiti ani 30 až 60 km cestou do misie“.

Biskup D a n t i n,
Betafo, Madagaskar.

„Daroval jsem jeden z Vašich obrazů křesťanu, který má za ženu mohamedánku. Žena přivolila, aby obraz zavěsil na čestném místě v jejich příbytku, a hle, od té doby zajímá se žena jeho den ode dne více o naši svatou viru.“

M s g r. N o u e t,
Ghardaia, Sahara.

„Lituji jen, že nedostal jsem tolik obrazů, bych jimi mohl podělití všechny zdejší křesťanské rodiny“.

Biskup N e v i l l e,
Zanzibar.

„Celý můj apoštolský vikariát jest zasvěcen Srdci Ježíšovu a také zasvěcování rodin tomuto nejsvětějšímu Srdci zdárně pokračuje a přináší mnoho dobra.“

Biskup C l e r c q,
Horní Kassai.

Zajisté by chtěli mnozí citelové Srdce Ježíšova, zvláště ti, kteří se mu zasvětili ve svých rodinách, býti apoštoly jeho pro Afriku a šířiti i tam úctu a lásku k tomuto Božskému Srdci. Družina sv. Petra Klavera přijímá s upřímným zaplác Bůh peněžitě dárky k tomuto účelu, (nebo též pěkné obrazy Srdce Páně, ale vzhledem k daleké a obtížné dopravě jen nezasklené a nezarámované), a možno je zaslati do Brna, Petrov 7.

Různé zprávy.

Československá provincie jezuitů v roce 1923 měla 78 kněží, 45 scholastiků a 56 bratří. Počátkem roku 1924 vykazuje provinciální katalog 83 kněží, 53 scholastiků a 58 bratří. Noviciát mají jezuité v Trnavě, koleje v Bratislavě, Bohosudově, v Praze, na Velehradě, residence na Hostýně, v Opavě, v Praze, Hradci Králové, v Ružomberku a Českém Těšíně.

Vzrůst katolicismu v Anglii. Westminsterský arcibiskup Bourne sdělil, že vždy více protestantů v Anglii vrací se do katolické církve. V posledních 7 letech bylo 80.000 konvertitů. Za rok v diecési westminsterské 2000. Konvertité jsou z nejvznešenějších rodin.

Arcibiskup Cieplak a Češi. „Čech“ uveřejňuje římský dopis Jaroslava Beneše. Sdělují se v něm, že arcibiskup Cieplak do Říma přibyl mluví dobře česky a že o Praze mluvil s nadšením. Byl v naší metropoli před 20 lety. O poměrech v našem státě a zvláště o poměrech náboženských je zpraven velmi důkladně do podrobností.

Papežský legát k svěcení lineckého domu. K svěcení nového domu v Linci Neposkvrněného Početí Panny Marie byl delegován jako papežský legát kardinál Frühwirth, jenž odjel do Rakouska v průvodu preláta dra Hudala, rektora Animy, a čestného kavalíra šl. Viléma Matheho. Svěcení bylo určeno na 1. května.

Zotavovna pro kněze bude zřízena v bardiovských lázních kněžským penzijním fondem košíckého biskupství. Návrh na zřízení zotavovny podal bardiovský děkan G. Žebrácký, který je též v zařizujícím výboru. Kanovník Ludvík Kondrady chce podobnou zotavovnu zřídit ve Vysokých Tatrách a za tím účelem darovati svoji vilu.

Šíření katolické církve za pontifikátu Pia XI. Papežská ročenka pro rok 1924 přináší přehled celé katol.

hierarchie, a současně vykazuje zřízení 2 nových arcibiskupství, 17 biskupství, 1 prelatury „nullius“, 20 apoštolských vikariátů, jedné apoštolské legace a 23 apoštolských pretekturek.

V nemocnici Milosrdných bratří v Praze ošetřeno bylo v r. 1923 2177 nemocných, z nichž bylo 1144 interních, 742 chirurgických, 291 kožních a venerických. Propuštěno bylo: uzdravených 1093, zlepšených 716, nezhojených 23 a zemřelo 176 nemocných. Ošetrovací dny činí 56.715, ze kterých nekryto t. j., zdarma léčených 25.439 dnů. Velkých operativních výkonů provedeno 463. Menší zákroky chirurgické, obvazy po poraněních, zlomeniny atd. učiněny ve 5.000 případech. Porady lékařské poskytují se denně od 10—12 a 2—4 hod. průměrně ve 40 případech.

Seminář pro katol. slovenské misie. Sv. Stolice požádala generála dominikánů P. L. Theisslinga, aby řád zřídil seminář pro výchovu misionářů slovanských, hlavně ruských. P. generál odevzdal provedení jedné z nejčilejších dominik. provincií, provincií pafížské, která právě nedávno vyslala svého mladého kněze do Prahy studovati v pražském ruském prostředí unionistickou otázku. Doufáme, že tímto seminářem, který se připravuje v městě Lille ve Francii, vykoná se zase kus práce ke sblížení a získání odštěpených bratří.

Katolické bohoslužby na anglických oceánových parnicích. Anglická „Pacific Steam Navigation Company“ vybavila všechny své velké oceánové parníky přenosnými oltáři pro katolickou bohoslužbu.

Židé v polských městech. Loďž má tolik židů jako celá Francie; Lublín tolik jako Itálie; Bendzin sedmkrát tolik jako Dánsko; Čenstochová pětkrát tolik jako Švédsko a Kališ čtyřikrát tolik jako Belgie. Je to opravdové židovské požehnání.

Katolická universita washingtonská vychovala za 34 let svého trvání 16.137 studentů, z toho 2378 laiků, mezi bývalými posluchači jsou 4 arcibiskupové a 21 biskup, 15 řádů má při universitě své studijní domy.

Jak se daří milionářům u nás a v Americe. Dle dat, získaných při soupisu dávky z majetku, jest na Moravě 31 milionářů. Na Prostějovsku 7, na Hodonínsku 10, Hustopečsku 5,

Litovelsku 2 a Přerovsku 7. V Americe je nyní jen 21 milionářů. V roce 1916 bylo jich 203.

Počet katolíků anglického jazyka dle výkazu Catholic Directory pro rok 1924 činí v britské veleříši a ve Spoj. státech s koloniemi 42,856.094. To je 1 osmina všeho katol. obyvatelstva celého světa. Anglických biskupů je na 300, což činí 1 sedminu veškeré katol. hierarchie.

Obětování denního úmyslu.

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejsv. Srdcem svým Bohu chvály jsi vzdával a nyní v nejsv. Svátosti oltářní po vši zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa, obětuji Tobě celý dnešní den, ani sebe menší částky jeho nevyjímaje(íc), za příkladem nejsv. Srdce blahoslavené a neposkvrněné Panny Marie, všeliké úmysly a myšlenky, všeliké city a žádosti, všeliké skutky i slova svá. (Odpustky 100 dní jednou za den, Lev VIII. S. Congr. Indulg. 12. prosince 1885. Diec. kurenda brn. 1886 č. 11).

Obzvláště Ti je obětuji za Tvou svatou církev a její nejvyšší hlavu, za ruský národ dle úmyslu sv. Otce našeho a na všechny úmysly, jež doporučeny jsou na tento měsíc a na tento den členům Apoštolátu modlitby.

Pane Ježíši, zastřiž ochranou svého božského Srdce našeho sv. Otce! Srdce Ježíše a Marie! Zachraň církev, vlast naši a národ náš československý! Ó sladké Srdce mého Ježíše, učiň, abych Tě miloval(a) víc a více. Amen. (Pokaždé odpustky 300 dní; jednou za měsíc, modlíme-li se to denně, odpustky plnomocné. Pius IX. 26. listopadu 1876.)

Sladké Srdce Marie, budiž mou spásou! (Pokaždé odpustků 300 dní. Pius IX. 1852.)

Sv. Josefe, vzore a patrone ctitelů božského Srdce, oroduj za nás! (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. r. 1891.)

Sv. Michaeli, archanděle, sv. Cyrille a Methode, orodujte za nás!

Heslo apoštolské: Podporovat i snahu unie.

Úmysl v říjnu 1924: **Jubilejní rok 1925.**

Odpustky 100 dní za každý dobrý skutek vykonaný na tyto úmysly.

OBSAH:

Modleme se za Rusko dle úmyslu sv. Otce. (Hlavní úmysl.) — Obrácení Afriky. — Kde je štěstí? (Báseň.) — Pobožnost prvního pátku. — Katolíci mužové a úcta Božského Srdce. Vstaň! — Méně péče o tělo, více o duši! — Sv. Helena, matka císaře Konstantina Vel. — Obrázky z katolických misí. — Píseň k nejsv. Svátosti oltářní. (Báseň.) — Bl. Anna Maria Taigl. — Uctívání Srdce Ježíšova v Africe. — Různé zprávy. — Obětování denního úmyslu.

HLAVNÍ PRAVIDLA SPRÁVY MATRIK

Pro duchovní správce sestavil a příslušnými českými i německými formuláři opatřil Dr. Josef K u p k a, kanovník a bývalý profesor pastorálky v Brně.

Právě vyšlo druhé rozmnožené a opravené vydání.

Cena 18 K, vázané 24 K.

Objednávky přijímá a vyřizuje

Nakladatelství Občanské tiskárny v Brně,
Starobrněnská 19-21.

Vědecká revue

Ročník XL I.

KLÍDKA

Řídí Dr. P. Vychodil, ředitel tiskárny v Brně. Vychází 1. každého měsíce. Předplatné Kč 30.— ročně. Redakce, administrace a expedice:
OBČANSKÁ TISKARNA V BRNĚ Starobrněnská 19/21.
Rozšiřujte a předplácejte!

Navštivenky, divadelní a plesové pozvánky ve vkusném a barevném provedení, snubní oznámení, letáky, účty, dopisní papíry, obálky, tabele, vkladní knížky, výroční zprávy, veškerá díla a brožury zhotovuje vkusně a levně

Občanská tiskárna v Brně

Telefon číslo 2923. — — Starobrněnská 19-21. I ošt. spoř. úč. č. 301868.

Zvláštní oddělení pro sazbu not a písní, doprovody pro klavír a harmonium všeho druhu. Plakáty ve všech rozměrech pro nár. slavnosti, sjezdy, veřejná cvičení, koncerty, zábavy atd. — Podporujte katolické podniky!

K zřízení neb doplnění obecních, spolkových a soukromých knihoven doporučujeme:

Sebrané spisy oblíbeného moravského kukátkáře V. Kosmáka:

1. Povídky, stran 604, Kč 8.—. 2. Povídky, stran 565, Kč 8.—. 3. Povídky, stran 576, Kč 8.—. 4. Obrázky z kuk., str. 574, Kč 8.—. 5. Cestopisné obr., str. 668, Kč 8.—. 6. Obrázky z kukátka. (S ilustracemi). str. 402, Kč 12.—. 7. Chrt, IV. vydání (s ill.), stran 514, cena Kč 17.—. 8. Ztracená, III. vyd. (s ill.), str. 376, Kč 12.—. 9. Povídky, II. vyd. (s ilustr.), str. 432, Kč 15.—. 10. Povídky, III. vyd. (s ilustr.), str. 452, Kč 15.—. 11. Obrázky z kukátka, II. vyd. (s ill.), stran 536, Kč 18.—. 12. Eugenie, III. vyd. (s ilustracemi). stran 404, Kč 13.—. 13. Ženit se či neženit? 2. vyd., stran 579, Kč 8.—. 14. Potkalo ji štěstí, II. vydání (s ill.), str. 484, Kč 17.—.	15. Jak byl Rapouch jun. vyléčen, stran 611, Kč 8.—. 16. Obrázky ze života, stran 513, Kč 8.—. 17. Obrázky z kuk., II. vyd., stran 591, Kč 8.—. 18. Obrázky z kukátka, II. vyd. Básně. Řeči. Stran 402, Kč 8.—. 19. Dr. Pavel Vychodil: Životopis Václ. Kosmáka, stran 655, Kč 16.—. 20. Obrázky z kukátka (s ill.), str. 496, Kč 17.—. 21. Otrávená růže stran 485, III. vydání (s ilustr.) Cena Kč 17.—.

Pro mládež:

- Výbor ze Spisů Václava Kosmáka.**
Upravil František Šilhavý. (S ilustr.)
Díl I.—IV. Úplně. Stran 490. Kč 4.50.
- Výbor ze Spisů V. Kosmáka.** Upravil Ed. Elpl (s ilustr.). Díl I.—III. Stran 479, Kč 9.—.
- Výbor ze Spisů V. Kosmáka.** Pro mládež upravil Ed. Elpl. Díl I.— (S ilustr.) Stran 148, Kč 6.—.

**Prátelům zdravého humoru oznamujeme, že počali jsme
vydávat sebrané spisy Frant. K. Křena. Dosud vyšly:**

<p>Díl I. Z hanáckých gruntů a mlýnů.
Stran 334. Cena Kč 10.—.</p> <p>Díl II. Veselé hanácké příběhy. Stran 320. Cena Kč 10.—.</p>	Díl III. Pod hanáckým nebem. Str. 320. Cena Kč 10.—. Díl IV. Příhody hanáckých strýčků. Stran 348. Cena Kč 11.—.

Díl V. **Strýčkovy rozmyšlky** (v tisku). — **Ve vydávání se pokračuje.**

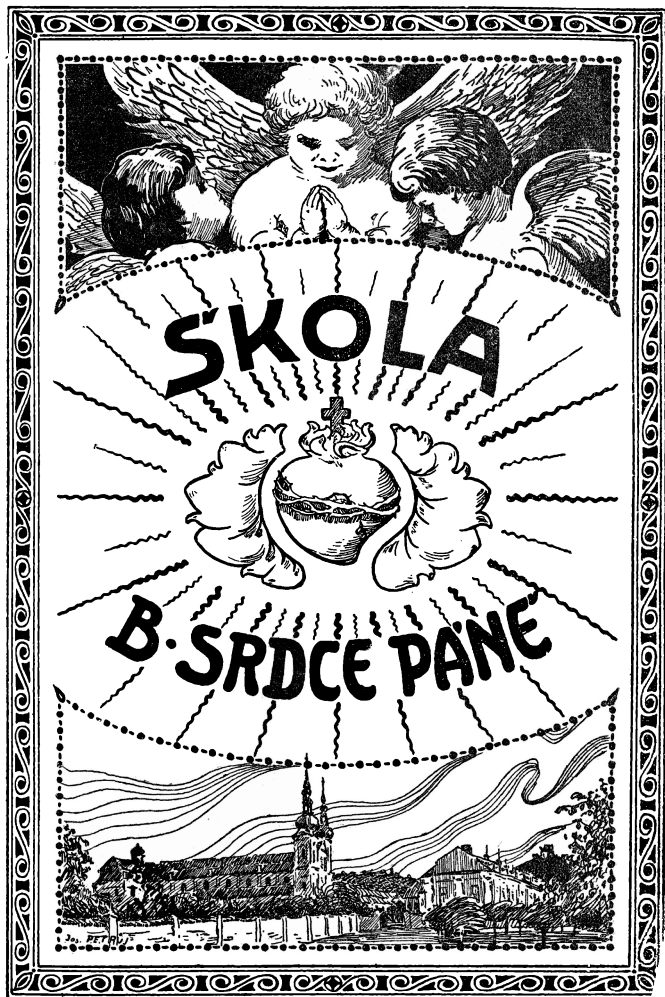
V „Knihovně našeho lidu“ vyšlo:

Pavlovický Jos: Páteční dítě, I. díl Kč 5.—, II. díl Kč 17.—, III. díl Kč 16.—, Povídky Kč 4.—, Mouchy a mušky Kč 8.—, Nezvedenci Kč 14.—, Cizí koření, II. vyd. Kč 9.—, Z potulek vlasti i cizinou Kč 1.20, Vesměs bohatě ilustrováno. Masák Em.: Blouznivci. Vesnický román, Kč 14.—. Mayor M.: Mučeníci. Povídka z prvních dob křesťanství. Přel. do češtiny A. Koudelka. Kč 8.—. Seeburg Fr.: Dítko Mariánské. Cena Kč 8.—.	Theuriet André: Sledna Pátečnatko. Román. Z francouzštiny přeložil Fr. Čech. Kč 8.—. Wallace L.: Ben Hur. Díl I.—III. Povídka z dob Krista Pána. III. vyd. Cena úplného Kč 39.—. Frant. Čech: Z měst i venkova Kč 4.40. Gaell René: Princezniny klenoty Kč 4.50, Herbertová: Povídky ze starých měst. Kč 5.50. Klitschke della Grange: Vestálka. Historická pov. z I. stol. křesťanství. Z vláského přeložil P. Navrátil. III. vydání, Kč 15.—.

Žádejte u všech knihkupců neb přímo

v nakladatelství Občanské tiskárny v Brně, Starobrněnská 19-21.

Důvěryhodným osobám též na splátky.

Vychází začátkem každého měsíce.

Škola Božského Srdce Páně,

časopis pro katolíky, zvláště pro zbožné spolky a bratrstva.

Pořádá

P. Petr Hlobil v Rajhradě.

Na „Školu Božského Srdce Páně“ předplácí se na rok 12 korun.

Jednotlivá čísla prodávají se po K 1.40.

Administrace a expedice jest v Brně, Biskupská ulice číslo 1.

Vědecká revue

Ročník XLI.

KLÍDKA

NAKLADELSKÝ ÚSTŘEDNÍ KANCELÁŘ V BRNĚ, STAROBRNĚNSKÁ 19/21, TELEFON 111, 112, 113, 114, 115, 116, 117, 118, 119, 120, 121, 122, 123, 124, 125, 126, 127, 128, 129, 130, 131, 132, 133, 134, 135, 136, 137, 138, 139, 140, 141, 142, 143, 144, 145, 146, 147, 148, 149, 150, 151, 152, 153, 154, 155, 156, 157, 158, 159, 160, 161, 162, 163, 164, 165, 166, 167, 168, 169, 170, 171, 172, 173, 174, 175, 176, 177, 178, 179, 180, 181, 182, 183, 184, 185, 186, 187, 188, 189, 190, 191, 192, 193, 194, 195, 196, 197, 198, 199, 200, 201, 202, 203, 204, 205, 206, 207, 208, 209, 210, 211, 212, 213, 214, 215, 216, 217, 218, 219, 220, 221, 222, 223, 224, 225, 226, 227, 228, 229, 230, 231, 232, 233, 234, 235, 236, 237, 238, 239, 240, 241, 242, 243, 244, 245, 246, 247, 248, 249, 250, 251, 252, 253, 254, 255, 256, 257, 258, 259, 260, 261, 262, 263, 264, 265, 266, 267, 268, 269, 270, 271, 272, 273, 274, 275, 276, 277, 278, 279, 280, 281, 282, 283, 284, 285, 286, 287, 288, 289, 290, 291, 292, 293, 294, 295, 296, 297, 298, 299, 300, 301, 302, 303, 304, 305, 306, 307, 308, 309, 310, 311, 312, 313, 314, 315, 316, 317, 318, 319, 320, 321, 322, 323, 324, 325, 326, 327, 328, 329, 330, 331, 332, 333, 334, 335, 336, 337, 338, 339, 340, 341, 342, 343, 344, 345, 346, 347, 348, 349, 350, 351, 352, 353, 354, 355, 356, 357, 358, 359, 360, 361, 362, 363, 364, 365, 366, 367, 368, 369, 370, 371, 372, 373, 374, 375, 376, 377, 378, 379, 380, 381, 382, 383, 384, 385, 386, 387, 388, 389, 390, 391, 392, 393, 394, 395, 396, 397, 398, 399, 400, 401, 402, 403, 404, 405, 406, 407, 408, 409, 410, 411, 412, 413, 414, 415, 416, 417, 418, 419, 420, 421, 422, 423, 424, 425, 426, 427, 428, 429, 430, 431, 432, 433, 434, 435, 436, 437, 438, 439, 440, 441, 442, 443, 444, 445, 446, 447, 448, 449, 450, 451, 452, 453, 454, 455, 456, 457, 458, 459, 460, 461, 462, 463, 464, 465, 466, 467, 468, 469, 470, 471, 472, 473, 474, 475, 476, 477, 478, 479, 480, 481, 482, 483, 484, 485, 486, 487, 488, 489, 490, 491, 492, 493, 494, 495, 496, 497, 498, 499, 500, 501, 502, 503, 504, 505, 506, 507, 508, 509, 510, 511, 512, 513, 514, 515, 516, 517, 518, 519, 520, 521, 522, 523, 524, 525, 526, 527, 528, 529, 530, 531, 532, 533, 534, 535, 536, 537, 538, 539, 540, 541, 542, 543, 544, 545, 546, 547, 548, 549, 550, 551, 552, 553, 554, 555, 556, 557, 558, 559, 560, 561, 562, 563, 564, 565, 566, 567, 568, 569, 570, 571, 572, 573, 574, 575, 576, 577, 578, 579, 580, 581, 582, 583, 584, 585, 586, 587, 588, 589, 590, 591, 592, 593, 594, 595, 596, 597, 598, 599, 600, 601, 602, 603, 604, 605, 606, 607, 608, 609, 610, 611, 612, 613, 614, 615, 616, 617, 618, 619, 620, 621, 622, 623, 624, 625, 626, 627, 628, 629, 630, 631, 632, 633, 634, 635, 636, 637, 638, 639, 640, 641, 642, 643, 644, 645, 646, 647, 648, 649, 650, 651, 652, 653, 654, 655, 656, 657, 658, 659, 660, 661, 662, 663, 664, 665, 666, 667, 668, 669, 670, 671, 672, 673, 674, 675, 676, 677, 678, 679, 680, 681, 682, 683, 684, 685, 686, 687, 688, 689, 690, 691, 692, 693, 694, 695, 696, 697, 698, 699, 700, 701, 702, 703, 704, 705, 706, 707, 708, 709, 710, 711, 712, 713, 714, 715, 716, 717, 718, 719, 720, 721, 722, 723, 724, 725, 726, 727, 728, 729, 730, 731, 732, 733, 734, 735, 736, 737, 738, 739, 740, 741, 742, 743, 744, 745, 746, 747, 748, 749, 750, 751, 752, 753, 754, 755, 756, 757, 758, 759, 760, 761, 762, 763, 764, 765, 766, 767, 768, 769, 770, 771, 772, 773, 774, 775, 776, 777, 778, 779, 780, 781, 782, 783, 784, 785, 786, 787, 788, 789, 790, 791, 792, 793, 794, 795, 796, 797, 798, 799, 800, 801, 802, 803, 804, 805, 806, 807, 808, 809, 810, 811, 812, 813, 814, 815, 816, 817, 818, 819, 820, 821, 822, 823, 824, 825, 826, 827, 828, 829, 830, 831, 832, 833, 834, 835, 836, 837, 838, 839, 840, 841, 842, 843, 844, 845, 846, 847, 848, 849, 850, 851, 852, 853, 854, 855, 856, 857, 858, 859, 860, 861, 862, 863, 864, 865, 866, 867, 868, 869, 870, 871, 872, 873, 874, 875, 876, 877, 878, 879, 880, 881, 882, 883, 884, 885, 886, 887, 888, 889, 890, 891, 892, 893, 894, 895, 896, 897, 898, 899, 900, 901, 902, 903, 904, 905, 906, 907, 908, 909, 910, 911, 912, 913, 914, 915, 916, 917, 918, 919, 920, 921, 922, 923, 924, 925, 926, 927, 928, 929, 930, 931, 932, 933, 934, 935, 936, 937, 938, 939, 940, 941, 942, 943, 944, 945, 946, 947, 948, 949, 950, 951, 952, 953, 954, 955, 956, 957, 958, 959, 960, 961, 962, 963, 964, 965, 966, 967, 968, 969, 970, 971, 972, 973, 974, 975, 976, 977, 978, 979, 980, 981, 982, 983, 984, 985, 986, 987, 988, 989, 990, 991, 992, 993, 994, 995, 996, 997, 998, 999, 1000, 1001, 1002, 1003, 1004, 1005, 1006, 1007, 1008, 1009, 1010, 1011, 1012, 1013, 1014, 1015, 1016, 1017, 1018, 1019, 1020, 1021, 1022, 1023, 1024, 1025, 1026, 1027, 1028, 1029, 1030, 1031, 1032, 1033, 1034, 1035, 1036, 1037, 1038, 1039, 1040, 1041, 1042, 1043, 1044, 1045, 1046, 1047, 1048, 1049, 1050, 1051, 1052, 1053, 1054, 1055, 1056, 1057, 1058, 1059, 1060, 1061, 1062, 1063, 1064, 1065, 1066, 1067, 1068, 1069, 1070, 1071, 1072, 1073, 1074, 1075, 1076, 1077, 1078, 1079, 1080, 1081, 1082, 1083, 1084, 1085, 1086, 1087, 1088, 1089, 1090, 1091, 1092, 1093, 1094, 1095, 1096, 1097, 1098, 1099, 1100, 1101, 1102, 1103, 1104, 1105, 1106, 1107, 1108, 1109, 1110, 1111, 1112, 1113, 1114, 1115, 1116, 1117, 1118, 1119, 1120, 1121, 1122, 1123, 1124, 1125, 1126, 1127, 1128, 1129, 1130, 1131, 1132, 1133, 1134, 1135, 1136, 1137, 1138, 1139, 1140, 1141, 1142, 1143, 1144, 1145, 1146, 1147, 1148, 1149, 1150, 1151, 1152, 1153, 1154, 1155, 1156, 1157, 1158, 1159, 1160, 1161, 1162, 1163, 1164, 1165, 1166, 1167, 1168, 1169, 1170, 1171, 1172, 1173, 1174, 1175, 1176, 1177, 1178, 1179, 1180, 1181, 1182, 1183, 1184, 1185, 1186, 1187, 1188, 1189, 1190, 1191, 1192, 1193, 1194, 1195, 1196, 1197, 1198, 1199, 1200, 1201, 1202, 1203, 1204, 1205, 1206, 1207, 1208, 1209, 1210, 1211, 1212, 1213, 1214, 1215, 1216, 1217, 1218, 1219, 1220, 1221, 1222, 1223, 1224, 1225, 1226, 1227, 1228, 1229, 1230, 1231, 1232, 1233, 1234, 1235, 1236, 1237, 1238, 1239, 1240, 1241, 1242, 1243, 1244, 1245, 1246, 1247, 1248, 1249, 1250, 1251, 1252, 1253, 1254, 1255, 1256, 1257, 1258, 1259, 1260, 1261, 1262, 1263, 1264, 1265, 1266, 1267, 1268, 1269, 1270, 1271, 1272, 1273, 1274, 1275, 1276, 1277, 1278, 1279, 1280, 1281, 1282, 1283, 1284, 1285, 1286, 1287, 1288, 1289, 1290, 1291, 1292, 1293, 1294, 1295, 1296, 1297, 1298, 1299, 1300, 1301, 1302, 1303, 1304, 1305, 1306, 1307, 1308, 1309, 1310, 1311, 1312, 1313, 1314, 1315, 1316, 1317, 1318, 1319, 1320, 1321, 1322, 1323, 1324, 1325, 1326, 1327, 1328, 1329, 1330, 1331, 1332, 1333, 1334, 1335, 1336, 1337, 1338, 1339, 1340, 1341, 1342, 1343, 1344, 1345, 1346, 1347, 1348, 1349, 1350, 1351, 1352, 1353, 1354, 1355, 1356, 1357, 1358, 1359, 1360, 1361, 1362, 1363, 1364, 1365, 1366, 1367, 1368, 1369, 1370, 1371, 1372, 1373, 1374, 1375, 1376, 1377, 1378, 1379, 1380, 1381, 1382, 1383, 1384, 1385, 1386, 1387, 1388, 1389, 1390, 1391, 1392, 1393, 1394, 1395, 1396, 1397, 1398, 1399, 1400, 1401, 1402, 1403, 1404, 1405, 1406, 1407, 1408, 1409, 1410, 1411, 1412, 1413, 1414, 1415, 1416, 1417, 1418, 1419, 1420, 1421, 1422, 1423, 1424, 1425, 1426, 1427, 1428, 1429, 1430, 1431, 1432, 1433, 1434, 1435, 1436, 1437, 1438, 1439, 1440, 1441, 1442, 1443, 1444, 1445, 1446, 1447, 1448, 1449, 1450, 1451, 1452, 1453, 1454, 1455, 1456, 1457, 1458, 1459, 1460, 1461, 1462, 1463, 1464, 1465, 1466, 1467, 1468, 1469, 1470, 1471, 1472, 1473, 1474, 1475, 1476, 1477, 1478, 1479, 1480, 1481, 1482, 1483, 1484, 1485, 1486, 1487, 1488, 1489, 1490, 1491, 1492, 1493, 1494, 1495, 1496, 1497, 1498, 1499, 1500, 1501, 1502, 1503, 1504, 1505, 1506, 1507, 1508, 1509, 1510, 1511, 1512, 1513, 1514, 1515, 1516, 1517, 1518, 1519, 1520, 1521, 1522, 1523, 1524, 1525, 1526, 1527, 1528, 1529, 1530, 1531, 1532, 1533, 1534, 1535, 1536, 1537, 1538, 1539, 1540, 1541, 1542, 1543, 1544, 1545, 1546, 1547, 1548, 1549, 1550, 1551, 1552, 1553, 1554, 1555, 1556, 1557, 1558, 1559, 1560, 1561, 1562, 1563, 1564, 1565, 1566, 1567, 1568, 1569, 1570, 1571, 1572, 1573, 1574, 1575, 1576, 1577, 1578, 1579, 1580, 1581, 1582, 1583, 1584, 1585, 1586, 1587, 1588, 1589, 1590, 1591, 1592, 1593, 1594, 1595, 1596, 1597, 1598, 1599, 1600, 1601, 1602, 1603, 1604, 1605, 1606, 1607, 1608, 1609, 1610, 1611, 1612, 1613, 1614, 1615, 1616, 1617, 1618, 1619, 1620, 1621, 1622, 1623, 1624, 1625, 1626, 1627, 1628, 1629, 1630, 1631, 1632, 1633, 1634, 1635, 1636, 1637, 1638, 1639, 1640, 1641, 1642, 1643, 1644, 1645, 1646, 1647, 1648, 1649, 1650, 1651, 1652, 1653, 1654, 1655, 1656, 1657, 1658, 1659, 1660, 1661, 1662, 1663, 1664, 1665, 1666, 1667, 1668, 1669, 1670, 1671, 1672, 1673, 1674, 1675, 1676, 1677, 1678, 1679, 1680, 1681, 1682, 1683, 1684, 1685, 1686, 1687, 1688, 1689, 1690, 1691, 1692, 1693, 1694, 1695, 1696, 1697, 1698, 1699, 1700, 1701, 1702, 1703, 1704, 1705, 1706, 1707, 1708, 1709, 1710, 1711, 1712, 1713, 1714, 1715, 1716, 1717, 1718, 1719, 1720, 1721, 1722, 1723, 1724, 1725, 1726, 1727, 1728, 1729, 1730, 1731, 1732, 1733, 1734, 1735, 1736, 1737, 1738, 1739, 1740, 1741, 1742, 1743, 1744, 1745, 1746, 1747, 1748, 1749, 1750, 1751, 1752, 1753, 1754, 1755, 1756, 1757, 1758, 1759, 1760, 1761, 1762, 1763, 1764, 1765, 1766, 1767, 1768, 1769, 1770, 1771, 1772, 1773, 1774, 1775, 1776, 1777, 1778, 1779, 1780, 1781, 1782, 1783, 1784, 1785, 1786, 1787, 1788, 1789, 1790, 1791, 1792, 1793, 1794, 1795, 1796, 1797, 1798, 1799, 1800, 1801, 1802, 1803, 1804, 1805, 1806, 1807, 1808, 1809, 1810, 1811, 1812, 1813, 1814, 1815, 1816, 1817, 1818, 1819, 1820, 1821, 1822, 1823, 1824, 1825, 1826, 1827, 1828, 1829, 1830, 1831, 1832, 1833, 1834, 1835, 1836, 1837, 1838, 1839, 1840, 1841, 1842, 1843, 1844, 1845, 1846, 1847, 1848, 1849, 1850, 1851, 1852, 1853, 1854, 1855, 1856, 1857, 1858, 1859, 1860, 1861, 1862, 1863, 1864, 1865, 1866, 1867, 1868, 1869, 1870, 1871, 1872, 1873, 1874, 1875, 1876, 1877, 1878, 1879, 1880, 1881, 1882, 1883, 1884, 1885, 1886, 1887, 1888, 1889, 1890, 1891, 1892, 1893, 1894, 1895, 1896, 1897, 1898, 1899, 1900, 1901, 1902, 1903, 1904, 1905, 1906, 1907, 1908, 1909, 1910, 1911, 1912, 1913, 1914, 1915, 1916, 1917, 1918, 1919, 1920, 1921, 1922, 1923, 1924, 1925, 1926, 1927, 1928, 1929, 1930, 1931, 1932, 1933, 1934, 1935, 1936, 1937, 1938, 1939, 1940, 1941, 1942, 1943, 1944, 1945, 1946, 1947, 1948, 1949, 1950, 1951, 1952, 1953, 1954, 1955, 1956, 1957, 1958, 1959, 1960, 1961, 1962, 1963, 1964, 1965, 1966, 1967, 1968, 1969, 1970, 1971, 1972, 1973, 1974, 1975, 1976, 1977, 1978, 1979, 1980, 1981, 1982, 1983, 1984, 1985, 1986, 1987, 1988, 1989, 1990, 1991, 1992, 1993, 1994, 1995, 1996, 1997, 1998, 1999, 2000, 2001, 2002, 2003, 2004, 2005, 2006, 2007, 2008, 2009, 2010, 2011, 2012, 2013, 2014, 2015, 2016, 2017, 2018, 2019, 2020, 2021, 2022, 2023, 2024, 2025, 2026, 2027, 2028, 2029, 2030, 2031, 2032, 2033, 2034, 2035, 2036, 2037, 2038, 2039, 2040, 2041, 2042, 2043, 2044, 2045, 2046, 2047, 2048, 2049, 2050, 2051, 2052, 2053, 2054, 2055, 2056, 2057, 2058, 2059, 2060, 2061, 2062, 2063, 2064, 2065, 2066, 2067, 2068, 2069, 2070, 2071, 2072, 2073, 2074, 2075, 2076, 2077, 2078, 2079, 2080, 2081, 2082, 2083, 2084, 2085, 2086, 2087, 2088, 2089, 2090, 2091, 2092, 2093, 2094, 2095, 2096, 2097, 2098, 2099, 2100, 2101, 2102, 2103, 2104, 2105, 2106, 2107, 2108, 2109, 2110, 2111, 2112, 2113, 2114, 2115, 2116, 2117, 2118, 2119, 2120, 2121, 2122, 2123, 2124, 2125, 2126, 2127, 2128, 2129, 2130, 2131, 2132, 2133, 2134, 2135, 2136, 2137, 2138, 2139, 2140, 2141, 2142, 2143, 2144, 2145, 2146, 2147, 2148, 2149, 2150, 2151, 2152, 2153, 2154, 2155, 2156, 2157, 2158, 2159, 2160, 2161, 2162, 2163, 2164, 2165, 2166, 2167, 2168, 2169, 2170, 2171, 2172, 2173, 2174, 2175, 2176, 2177, 2178, 2179, 2180, 2181, 2182, 2183, 2184, 2185, 2186, 2187, 2188, 2189, 2190, 2191, 2192, 2193, 2194, 2195, 2196, 2197, 2198, 2199, 2200, 2201, 2202, 2203, 2204, 2205, 2206, 2207, 2208, 2209, 2210, 2211, 2212, 2213, 2214, 2215, 2216, 2217, 2218, 2219, 2220, 2221, 2222, 2223, 2224, 2225, 2226, 222

Š K O L A

BOŽSKÉHO SRDCE PÁNĚ.

ROČ. LVIII.

BRNO, 1. ŘÍJEN 1924.

ČÍSLO 10.

O Srdce Ježíše, ty šípy lásky svoji jen hojně vysilej sem do rodiny svoji, ať sluhů Tvých se ztráví jimi hruď, Ty Srdce Páně naší láskou buď!

Milostivé léto 1925.

(Hlavní úmysl.)

Tento měsíc říjen má za hlavní úmysl ustanoveno milostivé léto 1925. Milostivé léto, čili jubilejní rok, má svůj základ již ve Starém Zákoně, když byl každý sedmý rok milostivým či jubilejním. Ze Starého zákona přešel obyčej ten i do Zákona nového. Jubileum jest dvoji: řádné, kteréž se nyní koná po každých 25 letech, v Římě po celý rok, od Vánoc do Vánoc a když se tam skončilo, koná se po celém katolickém světě za několik týdnů po sobě jdoucích. Mimořádné jubileum jest pobožnost na způsob milostivého léta, kterouž sv. Otec, na doby kratší buď pro veškeren katolický svět, buď pro jednotlivé krajiny povoluje a udělením plnomocných odpustků, jako v řádném milostivém létě k účastenství vzbuzuje. Řádné milostivé léto (jubilejní rok) zavedeno jest roku 1300. Papež Bonifác VIII. odhodlal se ke skutečnému povolení plnomocných odpustků a dal dne 22. února 1300 vyhlásiti bullu, kterouž propůjčil na rok ten i na každý budoucí stý rok plnomocných odpustků všem, kdož by hříchů svých litovali, z nich se zpovídali a chrám sv. Petra a Pavla navštívili 30kráté, jsou-li v Římě usedlí, 15kráté, jsou-li cizinci. Nesmírný byl nával lidu kře-

stanského do Říma, aby velikých těch odpustků lid byl účasten. Ku prosbě Římanů zkrátil papež Klement VI. bullou od r. 1343 dobu, ve kteréž milostivá léta po sobě mají následovati, na 50let a přidal k podmínkám již dříve ustanoveným ještě návštěvu chrámu lorelánského. Papež Urban VI. ustanovil r. 1389 slavení milostivého léta na každý 33 rok a papež Pavel II. konečně na každý 25 rok. A letos právě připadá takový jubilejní rok, což prohlásil nyní panující sv. Otec Pius XI. vydanou bullou ze dne 29. května 1924. Jubileum jest veliké duchovní dobrodiní, jež záleží v tom, že můžeme v této době získati plnomocné odpustky, že můžeme pokáním a kajícími skutky zadostučiniti spravedlnosti Boží a očistiti duše své od hříchů spáchaných, a osvoboditi se od trestů za ně zasloužených. Právě v době poválečné máme k pokání příčin dosti, aby lidé se zase vrátili k Pánu Bohu, z nevěry vrátili se k víře, z nenávisť se povznegli k lásce k Bohu a bližnímu, aby rozvadění národové se vespolek usmířili a pod žezlem dobrého pastýře Ježíše Krista ve svornosti a lásce byli živi. — Jubileum jest doba návratu k Bohu a odpuštění hříchů i pro největší hříšníky. Nežoufej tedy

nikdo, byť byl's se dopustil hříchů nejtěžších! Toť účel jubilea, poskytnouti milosrdenství a odpuštění Božího hříšnému pokolení lidskému. Proto se spojuje celý katolický svět modlitbou, postem a almužnou, vyznáváním hříchů a svatým, zbožným přijímáním nejsv. Svátosti oltářní, aby takřka násilím nebe uchvátil dle slov Spasitele našeho: „Království nebeské násilí trpí, a jen ti, kteří násilí činí, uchvacují je.“ (Mat. 11, 12). Jak vznešené to divadlo, jaké může toliko církev katolická poskytnouti — skoro tři sta milionů lidí, kteří se najednou kolem Boha shromáždí! Není divu, zachrá-

ni-li církev katolická celý nynější svět! Dbej tedy jedenkaždý, abys nebyl na věčnosti nalezen jako jeden z těch, kteří promeškali k Bohu se obrátiti, a abys neupadl do záhuby věčné, protože jsi nenásledoval dobrých nauk a rad svaté církve katolické a nedal se vésti cestou ku věčné spáse. Aby pak toto jubileum dosáhlo co nejvíce účelu svého, modleme se tento měsíc za Boží požehnání této milostivé době; prosme nejsv. Srdce Pána Ježíše, aby se nad námi všemi smilovalo a láskou svou všecken lid k Srdci svému uchvátilo!

Gabriela Vltavská:

Slzičkám.

- Slzičko, kvítko bolesti,
- slzičko Marie Panny,
- slzičko krve přesvatá
- z Ježíšovy rány.

Jako když květy rozseje
po mezi, polích a strání,
tvůj rudý kvítek ke kvítku
roztoužen se sklání.

A vidím oko Rodičky
hloubky modravé jak moře,
líc krásnou ale ubledlou
od trpkého hoře.

Vidím vás kvítka vzrůstati,
vždy každého roku létem
vzrůstati, kvéstí, zvadati,
vaším něžným květem.

A když se časem rozběhnu
a zaskočím na mez i sad,
tu vždycky bývá přáním mým,
z vás kytku natrhat.

A kytičku když uviji,
jak se přechovalo stalo již,
tu jdu a na mez pokleknu
a ozdobím s ní kříž.

Mám tolik, tolik ráda vás,
když zas zaplanete v luka,
a proto ráda zdobívám
vámi Boží muka.

Ó květte, květte, slzičky,
roso věčné Boží lásky,
a vlahou Jeho milosti
smyjte s čela vrásky!

Pobožnost prvního pátku.

Výklad litanie k nejsvětějšímu Srdci Páně.

Napsal Msg. Dr. Rudolf Zháněl.

(Pokrač.)

Putující světem, nalezneme snad města beze zdí, bez věd, peněz, králů a pod., ale nikde nenalezneme města, jež nemělo by chrámu a božstva! Tak napsal již před více než 2000 lety pohanský dějepisec Plutarch. Slova tato platí dodnes! Svět pokračuje, nové a nové objevy, vynálezy stíhají se jak o závod, ale každý nový výzkum potvrzuje staré rčení Plutarchovo více a více. Každý národ cítí potřebu duše po náboženství a zároveň i zvláštního místa, kde by vyšší tu bytost mohli uctívat. Plamenným písmem nesmazatelným vepsal Bůh do duše všech tvorů rozumných slovo: „Můj jsi ty; nepovstal jsi sám ze sebe, nýbrž já, Bůh všemohoucí, stvořil jsem tebe! Duše i srdce tvé nenajde pokoje, dokud nespočine v tom, který děl: Učinme člověka k obrazu a podobnosti našemu!“ (Gen. 1, 26). A tak shledáváme, že již v dobách nejstarších se stavěly chrámy k počtě božstva, v nichž stavitelství starých dosahovalo svého vrcholu. Ale všechna zevnější ta nádhera a krása, jimiž pohané vyzdobili chrámy své, skrývala v nitru svém jen — bídné modly, díla rukou lidských, častokrát pouze zosobněné vášně, hříchy, poklesky lidské. Jak hluboce poklesl člověk, když zapomenul na Boha, Stvořitele svého!

mezi divy světa. Vše lesklo se zlatem, bylo vyloženo vzácným dřívím, vlastní stavba chrámová obklopena mramorovými podloubími a dvory. O stavbě a výzdobě pracovalo se celých sedm let, pak byl chrám slavnostně posvěcen a odevzdán svému účelu. Mohutné stěny byly vystaveny z nejlepšího kamení; s hor Libanonských dovezeny celé lesy cedrové, aby vzácné kmeny jejich byly pevným trámovím.

Místo samo, kde chrám postaven, bylo na nejvyšší posvátné. Tam odebral se praotec Abraham, aby dle rozkazu Hospodinova přinesl obět nejtěžší, svého jednorozrozeného syna. Tam poznal Jehova jeho poslušnost a požádal toliko beránka za obět! Za doby Davidovy bylo tam pole Jebusity Ornana; David viděl tam státi anděla hroziícího mečem. Postavil tam oltář, přinesl obět zápalnou a ustanovil vybudovati tam pro archu úmluvy velikolepý chrám. Dal zhotoviti plány, shromáždil zlata, stříbra, všelikých kovů, kamení, dřev ke stavbě, kterou však měl dle vůle Boží provésti až syn jeho Šalomoun.

Chrást Šalomounův byl jediným hlasatelem víry v Boha jednoho uprostřed hrůzné zátopy pohanstva starověkého!

Posvěcení chrámu Šalomounova.

Chrást jerusalemský.

„Syn tvůj, kterého posadím na trůn tvůj místo tebe, vystaví dům jménu mému!“ Tak děl Hospodin ke králi Davidovi (III. Král. 5, 5). Dosednuv proto po smrti otce svého Davida na trůn israelský, jal se král Šalomoun stavěti chrám Boží vší úsilností. Dal rozšířiti jerusalemskou horu Sion, spojil se s tyrským králem Hyramem, nešetřil žádného nákladu a vystavěl chrám tak nádherný, že počítal se

Po 7 letech byla velikolepá stavba chrámová dokonána. Tu shromáždil král Šalomoun starší a knížata lidu ze všech pokolení israelských, aby ve slavnostním průvodě přenesli archu úmluvy ze Sionu do chrámu. I kráčeli ve svatém nadšení před archou, obětovali ovce a voly bez počtu. Levité hráli na harfy, cimbály, citary, kněží pak troubilo 120 na trouby. Všichni pozdvíhovali hlasu, takže velebný zpěv rozléhal se daleko. Když pak

byli přinesli s archou úmluvy až před chrám, vnesli ji toliko kněží do svatyně svatých. Všichni chválili Boha slovy: „Chvalte Ho s p o d i n a, nebo dobrý jest, nebo na věky trvá milosrdenství Jeho“ (II. Paral. 5, 13).

I padl král Šalomoun před oltářem zápalů na kolena, vztáhnul ruce k nebi a modlil se: „Hospodine! Nebe a země nemohou obsáhnouti Tebe, čím méně dům tento, který jsem vystavěl! Ale toliko k tomu jest vzdělán, abys shlédl na modlitbu služebníka svého a na prosbu jeho, Hospodine, Bože můj; abys slyšel prosby, které vysílá služebník Tvůj před Tebou; abys měl otevřeny oči své na dům tento ve dne i v noci, na místo, o kterém jsi slíbil, že tu vyzýváno bude jméno Tvé; modlitbu abys vyslyšel, kterou modlí se služebník Tvůj na něm, abys vyslyšel prosby služebníka svého a lidu svého israelského! Kdokoliv modlití se bude na místě tomto, vyslyš ho z přibytku svého, to jest s nebe, a milostiv buď!“ (II. Paral. 6, 18–21).

Hospodin pak dosvědčil, že příměno bylo dílo Šalomounovo velebnosti jeho, a to dvojím způsobem!

Když dokonál Šalomoun modlitby tyto, sestoupil oheň s nebe a strávil celopaly a jiné oběti, velebnost Hospodinova naplnila dům. Kněží nemohli vejít do chrámu Hospodinova, ježto velebnost Hospodinova naplnila chrám Hospodinův. Když všichni synové israelští viděli, že sestupuje oheň a velebnost Hospodinova na dům, padše tváří k zemi na podlahu dlážděnou kamenem, klaněli se a chválili Hospodina, že je dobrý, že na věky trvá milosrdenství jeho! (II. Paralipomenon 7, 1–3).

V noci pak ukázal se Hospodin Šalomounovi a řekl: „Vyslyšel jsem úpěnlivou modlitbu tvou, kterou ses modlil přede mnou: posvětil jsem dům tento, který jsi vystavěl, že jsem umístil jméno své tam na věky; budou oči mé i srdce mé tu po věky“ (III. Král. 9, 3).

Svatyně a Nejsvětější.

Nádherný chrám Šalomounův byl jen skvostným obalem, v jehož středu bylo krásné jádro, totiž svatyně a nejsvětější. Obě tyto části chrámové byly širokým vrstvám lidu nepřístupny: do svatyně nesměli ani sluhové chrámoví vkročiti, nýbrž jenom kněží ve svém výkonu bohoslužebném. Do nejsvětějšího, kde byla archa úmluvy a kde Hospodin oblakem jevil svou přítomnost, nesměli ani kněží vkročiti, nýbrž toliko velekněz, a to jenom jednou v roce!

Chrám Zorobabelův a Herodův v Jerusalemě.

400 let byl chrám Šalomounův středem duchovního života národa vyvoleného. Byl jeho chloubou, sídlem Hospodinovým na zemi, místem požehnání, touhou a cílem jeho poutí. Ale když lid zapomínal na Boha a Pána svého, tu vydal ho Hospodin v ruce nepřátel. Naburzadan, vojevůdce babylonského krále Nabuchodonosora, ztroskotál, vyvrátil a zničil nádhernou stavbu Šalomounovu, odvezl posvátné nádoby, všechny poklady, zlato, stříbro do Babylonu, kamž bylo také odvedeno obyvatelstvo Jerusalema i celé říše judské.

Po 70 letech dovolil král Cyrus židům se vrátiti; tu počal vůdce jejich Zorobabel na místě, kde stával kdysi chrám Šalomounův, stavěti nový chrám. Ale chrám tento byl proti chrámu Šalomounově velmi skromný. Skoro po 500 letech rozšířil a okrášlil chrám tento židovský král Herodes. Chrám tento byl dojista architektonickým divem, vynikaje vzácným souladem tvarů, drahocenným stavivem, bohatými ozdobami, svým velikým rozsahem, monumentálností a velikolepostí.

Chrámu tomuto dostalo se nejvyššího posvěcení tím, že byl v něm náš Pán a Spasitel Ježíš Kristus, jako nemluvně, obětován, že navštívil ho ve 12. roce věku svého, že v něm

veřejně učil, divy konal a se modlil. Ale jinak byl chrám Zorobabelův i Herodův velice chudičkým: neměť onoho klenotu, pro který vlastně celá ta nádherná stavba byla jen velikolepým rámcem, totiž nebylo tam archy úmluvy a tajuplného oblaku, známky to zvláštní přítomnosti Boží!

Nejsvětější Srdce Ježíšovo a chrám jerusalemský.

Dobrotivý Spasitel náš miloval chrám jerusalemský, tento dům Otce svého. Toto ctihodné středisko náboženství jednoho Boha bylo také jevištěm Jeho Božského úřadu učitelského, tam již ve 12. roce věku svého zasvětil nadzemský lesk jeho Božské moudrosti. „Žasli pak všichni, kteří Ho slyšeli, nad rozumností a odpověďmi Jeho!“ (Luk. 2, 47). Tam přednášel nejvznešenější pravdy Božského zjevení. Jakou radostí se chvělo jeho nejsvětější Srdce, když jako 12letý jinoch ponejprv spatřil posvátné zdi „domu Otcova“, tak chvátal i rád jako Učitel lidu v mužném věku svém do ctihodných prostor chrámu jerusalemského.

Svatým hněvem vzplálo tiché Srdce jeho, když viděl, kterak znesvěcují chrám Hospodinův!“ Vyhnal všechny, kteří kupovali a prodávali ve chrámě, zpěvrcel stoly penězoměncův i stolice těch, kteří prodávali holuby, a řekl jim: Psáno jest: Dům můj domem modlitby slouiti bude; vy však jste jej učinili peleší lotrovskou!“ (Mat. 21, 12—13).

Opětne a opětne přicházel do chrámu, učil tam, konal zázraky, uzdravoval

nemocné. Všichni pozdravovali ho radostně, i nevinné dítky jásaly, volajice: Hosanna, Synu Davidovu! Jenom velekněží a zákonníci reptali, rozmrzení řekli jemu: Slyšíš-li, co pravi? Ježíš pak řekl jim: Ano! Což jste nečetli: Z úst nemluvnat připravil jsi sobě chválu? (Mat. 21, 16).

Tam v posvátném domě Otcově zkormoutilo se dobré Srdce jeho nad převráceností farisejskou. Zarmoucen děl ke svým apoštolům: Hle, zanechá se vám dům váš pustý! Zarmoucen ubíral se odtud! (Mat. 23, 38). Když pak jeden z učedníků jeho mnil: „Mistře, pohleď, jaké to kamení a jaké stavby!“ — tu odpověděl Ježíš: „Vidíš všechny stavby tyto veliké? Nežůstane tu kámen na kameni, který by nebyl rozbořen!“ (Luk. 13, 1—2).

Než přes to přese vše miloval Ježíš velebný chrám tento, jehož oběti předobrazovaly velikou smírnou obět jeho na kříži. Krev obětí, jež tu se vylévala na oltářích, značila jeho předrahou Krev, řinoucí z nejsvětějšího Srdce, kterou vydal až do poslední krupěje za nás!

Ale také chrám miloval našeho dobrého Mistra. Když nejsvětější Srdce jeho na daleké Kalvarii přestalo bít, truchlila celá příroda, truchlil i velebný dům Hospodinův. „Hle, opona chrámová roztrhla se ve dvě půle od hora až dolů!“ Tak výmluvně líčí dojemnou událost tu svatý evangelista Matouš (27, 51) nevěřícím židům. Potom ještě živořil výstavný chrám ten — jako by z milosti — po 40 let, aby pak zahynul smutně s národem a Starým Zákonem. (Pokrač.)

Duch svatý, duch pravdy, svatosti, síly.

Úvaha. Napsal Ignát Zháněl.

Jenom takto, totiž lze vykládati slovo „posílati“ ve výroku Spasitelově. Pěkně píše sv. Fulgenc: Syn je poslán od Otce, poněvadž je zrozen z něho;

podobně Duch svatý je poslán od Otce a Syna, poněvadž od obou vychází. Nikde v Písmě svatém nemluví se, že by Duch svatý posílal Otce

nebo Syna; Duch sv. je vždy jen posílaný.

Rozum, snaže se objasnit tajemství Nejsvětější Trojice, srovnává vycházení Ducha svatého s vydechováním. Člověk poznává sama sebe. Tak vznikají jaksi dvě „já“, jedno „já“ je člověk sám, druhé „já“ je zase sám, ale jako myšlený. Prvé já odpovídá Otci, druhé já odpovídá Synu. Tato dvě já stojí proti sobě jako podmět a předmět, ale nejsou si cizí, nýbrž spojují se láskou. Toť naše sebeláska. U Boha odpovídá tomuto spojování se v lásce — vydechování sv. Ducha Otcem a Synem.

Dle výkladu tohoto, k němuž dal první podnět geniální svatý Augustin, vychází Duch svatý z Otce a Syna činností vůle. V Písmě svatém je pravda, že druhá Božská osoba se rodí činností Božského rozumu, vyjádřena mnohem jasněji, než pravda, že Duch svatý vychází činností vůle. Jak Otci připisuje se moc a Synu moudrost, tak přivlastňuje se Duchu svatému láska a dobrota, — dle samých slov Krista Pána. Týž zve třetí Božskou osobu Utěшителем, Duchem pravdy, Duchem svatým; vlastní a zvláštní jméno třetí Božské osoby je „Duch svatý“. Také Otec a Syn jsou duchovní podstaty; ale jména „Duch svatý“ neužívá se o nich, nýbrž jméno to je vlastním pouze třetí osobě Božské. Slovo „Duch“ má tu smysl jako vydechnutý. Dechnutím uděloval Ježíš Kristus Ducha svatého. Otec a Syn vydechují Ducha svatého, — toť ustálené rčení pro původ třetí Božské osoby, založené na Písmě svatém. — Než pro jaké úkony životní užíváme slova „dechnutí“? Neříkáme, že někdo dýchá chytrostí, moudrostí; říkáme však že dýše láskou; člověka hněvivého představujeme si jako prudce dýchajícího. To jsou však úkony vůle.

Třetí Božské osobě přivlastňuje se svatost. Svatost však je ve vůli. Původ tohoto pojmenování třeba hledati v povaze a původu třetí Božské osoby. Původ a charakteristika její je, že vychází z Otce a Syna. Vychází tedy

láskou z vůle, neboť láska, kterou Otec a Syn se milují, je svatá a zdrojem vši svatosti.

Svatí apoštolové rozuměli učení Kristovu o Duchu svatém a vykládají je zrovna tak, jak učí nás to církev svatá. Evangelium sv. Matouše (10, 20) jmenuje výslovně Ducha Otce: „Neboť ne vy jste, kteří mluvíte, ale Duch Otce vašeho, kterýž mluví ve vás“. Dle těchto slov Ježíšových nazývají svatí apoštolové Pavel, Petr a jiní ve svých epištolách Ducha svatého Duchem Božím, mince tak především Boha Otce. Téhož Ducha svatého jmenuje sv. Pavel nejednou Duchem Kristovým. „Duch Boží přebývá ve vás; jestliže však nemá někdo Ducha Kristova, ten není jeho“ (Řim. 8, 9). Poslal Bůh Ducha Syna svého v srdce vaše (Gal. 4, 6). Víme, že bude mi to ke spáse vaší modlitbou a přispěním Ducha Ježíše Krista (Fil. 1, 19). Jasná tato slova apoštolův, těchto svědkův Krista Pána, ukazují nám, kterak rozuměli oni učení Kristovu; hlásali, co slyšeli od milého Mistra, že Duch svatý, třetí Božská osoba, vychází z Otce i Syna.

Filioque.

Slovo „Filioque“ je slovo latinské a modlí se ho kněz u oltáře při mši svaté v části mešní, jež zve se „Credo“, t. j. „Věřím“, čili vyznání víry nicénsko-konstantinopolitánské. Slovem tím vyjadřuje se víra písem, že Duch svatý vychází z Otce a Syna, jako z jednoho pramene a základu. Nás Čechy a Slovany zajímá slůvko to proto, že rozkolníci na Rusi, Balkáně a jinde neznají ho a vytýkají naši církvi.

Rozkolníci ti, k nimž patří všichni Řekové nesjednocení, říkají o naší církvi římské, že přidala slovo to bezdůvodně do symbola. Není prý dle sněmu efeského dovoleno přidati něco do vyznání víry! Než otcové na zmíněném sněmě ustanovili toliko, aby nikdo nové víry nevkládá do řečeného symbola. Sněm mluví o blud-

ných vyznáních. Zakazuje, aby nikdo o své újmě neskládal nového vyznání víry. Tenkrát totiž jednotliví biskupové, kněží i laici formulovali si svoje vyznání víry, pravdivá sice, ale soukromá. To bylo sněmem efeským zakázáno.

V prvních čtyřech křesťanských stoletích nevyskytl se ani jeden bludař, jenž by byl popíral článku, že Duch svatý vychází z Otce a Syna. V dobách pozdějších vyskytli se falešní učitelé, kteří hlásali, že Ježíš Kristus není Synem Božím. Proti nim vyslovil sněm nicejský roku 325 článek víry, že Ježíš Kristus je pravý Syn Boží a Bůh. Druhý všeobecný sněm v Cařihradě roku 381 zabýval se bludem Makedonia a doplnil vyznání víry učením o Božství Ducha svatého. Makedonius učil, že Duch svatý vychází toliko ze Syna, nikoliv z Otců, a že je pouhým tvorem. Proto sněm akcentuje toliko východ z Otce, čímž měl býti blud Makedoniův rozhodně zamítnut. Na západě, kde blud Makedoniův byl méně znám, vešlo během času ve zvyk, že do vyznání víry nicejsko-cařihradského vloženo slovo Filioque, jež definuje učení o Duchu svatém zcela jasně dle výslovného učení Ježíše Krista, apoštolův, písm a i svatých otcův východních a západních. Sněm cařihradský neměl žádné příčiny, vložiti slůvko toto do symbola; neboť nikdo nepopíral východu Ducha sv. ze Syna.

Východ, který vždy chtěl míti své zvláštnosti, nepřijal slova tohoto do vyznání víry a ustrnul v tom tak, že popíral potom proti zjevenému učení tento článek víry. Kdykoliv jednalo se o spojení církve východní se západní, bylo vždy promlouváno o východu Ducha svatého z Otce a Syna. Tento článek víry a pak zneuznání autority římského papeže jsou oním bludným učením, jež dělí právě i nás od rozkolných národův slovanských na Rusi a Balkáně, jakož i ode všech rozkolných křesťanův obřadu řecko-východního.

Dějiny církevní učí, kterak četní bohoslovci východu v Řecku, Cařihradě, na Rusi a jinde, nesdíleli názoru v krajích jejich rozšířeného o východu Ducha svatého pouze z Otce. Učení mužové ti nebyli proto nikterak nepřáteli spojení církví východních se západní. Také v době nynější, kdy zvláště východní církev ruská zažívá bolestné doby, zdá se nadcházeti doba příhodná této myšlence unionistické. Kéž dá Božská Prozřetelnost, kéž osvíti Duch svatý, tento největší Duch pravdy, srdce, mysl a rozum našich odloučených slovanských pobratimův, aby poznali blud svůj a vrátili se zpět do ovčince Kristova. Kéž nynější trpká doba národa ruského, krv mučednická, tam prolitá, je červánkami nastávající doby lepší, kdy bude zase jen jeden pastýř a jen jeden ovčinec. (Pokrač.)

Frant. Chrám :

Srdce na kříži.

Ze Srdce se vine vzhůru
kříže svatá pažení,
v němž je Kristem posvěceno
všechno naše snažení.

Dítěmi jsme byli hněvu,
syny viny Eviny,
ale Ježíš křížem zničil
všecky naše proviny.

Objímejte pevnou vírou
zkrvácený onen kmen,
na němž Srdce Ježíšovo
vypustilo smrtný sten.

Vděčně budem rozjímati,
kolik za nás přetrpěl
Beránek náš přenevinný
na kříži když za nás pněl.

Znáte ono dřevo bolu,
onen kříž svatý peň? —
To jest Krista tvrdá lože
Boží lásky pochodeň!

Vždyť to láska jenom byla
veliká a odvěká,
která Pána přinutila
zemřít za hřích člověka.

Vstaň!

Napsala Marja Czeska-Maczyńska. Z polštiny přeložil O. S. Vetti

(Pokračování).

Mládenec hleděl na ni usmívaje se uštěpačně, v hlase však chvěl se mu přízvuk, závistivého podivu, když děl: „Evo, . . . jak silně ty ještě životu náležíš, když tak odlehla vzpomínka dovede tě až k slzám vzrušiti.“

„Byla to jediná čistá, jedinká pěkná láska v mém životě . . . ó, kdyby mi byla zůstala . . . nebyla bych tou, co jsem . . . Pominula . . . klesla jsem, a Bůh nesvěřuje duše lidské neřestným ženám. Tvoje matka bude tebe, Nahume, plakati dvojnásobně: jako syna a jako člověka . . . zničeného.“

„Jsi zdvořilá, Evo . . .“

„Jsem upřímná, . . . snad ponejprv v životě, . . . než vlivem slov Ježíše z Nazaretu praskla v duši mé obruč falše a pozůstal v ní takový krvavý žal a stesk . . .“ Povstala a položivši mu na ramena bílé, prsteny ozdobené ruce, pravila tiše: „Vím, že já jsem se hlavně o to přičinila, že z tebe se stal zničený člověk, Nahume, i lituju toho, . . . jsi ještě mladý, . . . střes to se sebe, přetrhej styky s námi, . . . ožeň se, . . . zkus jinak žiti.“

„Shromažďuj peníze, pij víno z Karmela, založ rodinu, neohlížeje se na to, na jakém základě, choď do modlitebny, svěť sobotu, polož kozla za hříchů, zapomeň řecké filosofie a římské bezuzdnosti, . . . staň se patriarchou, není-liž pravda, Evo, . . . tof tak snadné jako zničené šaty nahraditi novými . . . Klamati sebe a jiné . . . proč? Opravdu, vy ženy hřešíte ne-

dostatkem logiky . . . Což proto jsi mne svedla na kvetoucí bezcestí, abys mě oklikou přivedla na suchoparnou silnici? . . . Ty's přece, životadárná Evo, nastrčila mým dětským ještě ústům pohár rozkoše, a teď . . .“

„Lituju toho . . .“

„A zítra . . . učiníš totéž jinému . . .“ Zasmál se, oči ženštiny se zakabonily, byl v nich bol: „Ne . . .“

„Že . . . ne?“

„Ne, Nahume, snad protože jsem sloužila výlučně tělu, cítím dnes, že v tom není trest života, ale spíše kletba, v tom že jest onen řetěz, který upoutává člověka k zemi a nedá duchu vzletnouti.“

„Dost . . . už dost! Při všech bozích Řecka a Říma! myslel jsem, že ztrávím s tebou dnes poslední večer rozkoše, a zatím ty mne nudíš kázáními, pěkná dcero nepravosti . . . Zůstávej zdráva, . . . číši ti pošlu . . .“

„Daruj ji chudým, Nahume.“

Po prvé podíval se na ni se živým zájmem. „Tož tak? . . . Kdyby ne toho, že jsem se rozhodl ještě dnes život svůj skončiti, šel bych poslechnout Ježíše z Nazaretu, jenž Evě zošklivil . . . zlato.“

„Ó, bys šel! . . .“

„Bývej zdráva, nech všickni bohové ochranou svou tě obestírají, bojím se, že na stará leta stane se z tebe zbožná matrona, i líto mi, že tě v té úloze nebudu viděti . . . Jenom že se budeš museti z Naimu odstěhovati do ně-

Slavnost sv. růžence.

jakého zákoutí jiného světa, neboť tu je minulost tvá příliš svěží, bys na ní mohla budoucnost budovat. Žij blaze!“

„Nahume,“ její drobné ruce sevřely křečovitě jeho, „jestliže jsi někdy miloval —“

„Jen bez scén, Evo!“ z hlasu jeho zvučela nuda, letmo dotkl se rty jejích černých kadeří a chvatně vyšel.

Ženština hleděla chvíli za ním široko vyvalenýma, zděšenýma očima, v duši pak její zuřilo zoufalství: „Zdaž to učiní... učiní...? A nepadne-li jeho krev na mne hříšnou?... Ó, Bože! Bože! Bože!...“

* * *

„Můj syn se ještě nevrátil?“

„Ne, paní...“

Tiše pohnul se v hloubi síně ospalý nevolník, a vdova po knězi Samuelovi opět osaměla. Hledíc do tmy zahradní seděla na kamenných schodech naslouchajíc, nezavrzne-li písek na stezce pod nohama vracejícího se syna. Noc byla tichá, teplá, těžká vůně rozkvetlých růží snula se ovzduším, nad bílými chodničky klátily se smutečné postavy cypřišové a tichounce, klidně, s neuprosnou jednotvárností padala voda fontány do mramorové nádrže, a ubohé srdce mateřské nepokojně bilo, z toho strachy zmíralo... Za nedlouhou skončí se krátká noc letní, a on... vrátí se opět... jak oby-

čejně o svítání a jak ji spatří čekající, vybuchne hněvem — — —

„O, Pane, Pane! Bože otců mých a můj,“ modlila se pobledlými rty, „smiluj se nade mnou a vrať ho z té cesty, po níž kráčí, ... sešli duši jeho vzpamatování...! Byla jsem slabá na něho, hřešila jsem slepou láskou, ale čtvero dětí vyrval jsi mi už z náručí, Pane, a on... jest mě poslední dítě... můj jedináček...“

Dvě slz sebralo se pod víčkama a skanuly po bledé tváři na drobné, křečovitě sepnuté ruce.

Z tichých stezek zahradních šly k ní vzpomínky, vířily kolem v divém roji dávno odumřelé tváře a tichý šepot fontány se tázal: „Pamatuješ?...“

Pamatuješ, jak tu kdysi bývalo veselo, jak tu dětský smích zvonil, syni tvoji jak si na trávnících hráli, jak dcera baculatýma ručkama tvých šatů se chytala... a když svatý den sobotní nad zemi vzbázel, jak vážný hlas mužův vzýval blahoslavenství všemohoucího Boha a světlo olivových lamp padalo na šťastné obličejy? A potom muž umřel... a potom přišla zlá horečka, čtvero tichých, smutečních mar v jednom témdní z domu vynesli, pouze v kolébce zůstal nejmladší Nahum... Nahum, z tvých dětí poslední...“

Do dneška ještě bolest srdce drásá, ... ale ty's, Pane, tomu chtěl...

(Pokrač.)

A. M. Kadlčáková:

Dobrou noc.

Kolem ticho v celém kraji,
když zapadne jasný den,
jen své „Ave“ zvony hrají,
v přírodu se vkrádá ven.

Jasná hvězda večernice
tiše pluje po nebi,
drobných hvězd kol na tisíce,
Boží moc s ní velebí.

Člověk znaven po své práci
do chaty své pospíchá,
k odpočinku též se vrací
a tichounce zavzdychá.

Rač mne, Bože, v klidném spánku
k práci silít celou noc,
ráno vzbud' mne svit červánků,
já jdu spát, dobrou noc! —

Obrázky z katolických misii.

Podává *Maxmilian Weinberger.*

Gratia *), katolická kněžna japonská.

Čtyřicet let uplynulo od té doby, co první apoštol Japonska, sv. František Xaverský, první semě vřy křesťanské v zemi vycházejícího slunce, jak Japonsko se nazývá, byl rozesil. Milost Boží, horlivost misionářů a věrná spolupráce nových křesťanů přinesla hojně ovoce. Japonská církev teprve 40 roků stará měla více než 100.000 členů. Největší obce křesťanské byly na jihu a západě této rozsáhlé říše ostrovní.

Bylo to roku 1587. Misionář, P. Céspedes z řádu jezuitského, působil ve velkém městě řečeném Osaka jako farář. Jednoho dne upozoroval, že jakási dáma, provázená dvěma služebnicemi, vstoupila do chrámu Páně. Dáma s velkým zájmem dívala se na oltáře, sochy a obrazy, konečně obrátila se na misionáře a prosila jej, aby s ním mohla pohovořit o křesťanském náboženství. Misionář vyhověl této prosbě s radostí. Když však se tázal po jejím jméně, omluvila se mu řkouc, že má důležité důvody, aby zůstala nepoznána.

Tato neznámá dáma měla se brzy státi horlivým údem mladé církve, svými ctnostmi povzbuzovati všechny, kteří s ní přišli do styku a konečně způsobem velmi truchlivým svou životní pouť skončiti.

Dějiny Japonska té doby jsou dějinami nepřetržitých, neobyčejně krvavých válek občanských. Japonskému císaři byl říšskými velmoži všechen vliv na vládu a osudy země z rukou vyrván. Země byla na mnoho větších nebo menších knížectví rozdělena. Mocnější z těchto knížat snažili se panství své rozšířiti a rozmnožiti přepadající a vyhánějící sousední slabší knížata. Slabší velmoži zase bránili

sebe a svůj majetek tím, že mezi sebou uzavírali obranné spolky. Celé jedno století trval tento bratrovražedný boj mezi oběma stranami. Konečně jeden z malých knížat přinesl zemi kýžený pokoj. Jméno a skutky tohoto knížete zná každé japonské dítě. Je to jeden z největších národních hrdinů Japonska, Nobunaga jménem. Patnácte let vládl nad celou zemí. Ke katolickým věrověštům — byli to Jesuité, kteří tehdy v Japonsku působili — choval se Nobunaga blahosklonně. Kdyby byl své plány mohl uskutečniti, bylo by pravděpodobně Japonsko o 300 let dříve zaujalo mezi národy ono místo, které má nyní.

Nobunaga padl však uprostřed svých dalekosáhlých plánů rukou vražednou 22. června r. 1582. Vrahy najal kníže, kterému byl zavražděný prokázal mnohá dobrodini. Nevděčný tento muž jmenoval se Akechi Mitsuhide a podnes jmenuje každý Japonec jeho jméno s opovržením. Než jeho úmysl, zmocniti se vlády celé říše, se nezdařil. Již za 13 dní byl se svými spiklenci poražen a usmrčen. Bylo ho jinak škoda, že se dal svěsti k činu tak hnusnému, neboť byl udatným vojákem, znamenitým spisovatelem a nadaným básníkem. Dáma, o které svrchu se stala zmínka, byla jeho dcera. Otec ji dal pečlivě vychovati a když ji bylo 15 let, dal ji synu svého starého přítele a spolubojovníka, jménem Hesokuvy, za manželku.

Tadaoki — to bylo jméno mladého manžela, — byl také teprve 15 let stár, ale vyznamenal se již ve válce tak, že mohl hlavy několika jim zabitých nepřátel jakožto vítěznou kořist přinést domů. Svou mladou krásnou a vzdělanou choť miloval vřele a střežil ji jako oko v hlavě. Tři šťastná léta prožili novomanželé na rozkošném zámečku blízce města Migazu. Obě rodiny náležely k nejmocnějším a nejvliv-

*) čti: Gracia.

nějším rodinám země. Než právě do-
prostřed života plného radosti a na-
děje vpadla jako blesk z jasného nebe
udalost, o které již hore stala se
zmínka, tragická smrt Nobunagova, a
zrádce a vrahem bylotec mladé paní.

Silnější nežli láska k mladé man-
želce byla rytířská mysl, kterou se
Japonec, aspoň z té doby, tak velice
vyznamenává. Také Tadaoki, když ho
jeho tchán vyzval, aby se se svými
vojáky k němu přidal a jako od-
měnu mu jedno z nejbohatších kní-
žectví nabízel, nedal mu ani odpovědi.
Naopak oznámil vše Hideyoshi-ovi,
vojevůdci zavražděného Nobunagy, a
přemluvil ho, aby zavražděného pomstil
a jeho tchána válku vypověděl. Svě
paní řekl zkrátka: „Tvůj otec do-
pusť se hnusného zločinu. Můj otec
a já nezapomeneme velkých dobro-
diní, která jsme od Nobunagy ob-
drželi, my zůstaneme jemu na věky
vděční. Dcera takového bidníka ne-
může déle být mou manželkou.“ Na
to dal jí ihned odvésti na osamělé
místo na horách, kde pod dohlídkou
spolehlivých sluhů měla žít. Nešťastná
paní odevzdala se zmužile do stro-
vého osudu a podrobila se bez reptání
vůli manželově.

Po uplynutí jenom několika dní pří-
nesl jí náčelník sluhů ji hlídajících
hroznou zprávu o porážce jejího otce,
jeho smrti a o pobití veškeré její
rodiny. A doložil ještě: „Vy jste sice
jenom slabá žena, ale nicméně dcerou
velezrádce. Nebylo by to pro vás
čestnější, kdybyste si sama život vzala,
ježto na každý způsob budete k smrti
odsouzena?“ Špodívuhodnou chladno-
krevností odpověděla mu těžce zkou-
šená paní: „Kdybych se usmrtila bez
předchozího rozkazu svého muže, pro-
hřešila bych se proti povinné posluš-
nosti, kterou mu dlužím. Nebojím se
smrti, ale čekám na rozkaz svého
manžela.“

Tento rozkaz nepřišel. V srdci
jejího manžela Tadaoki láska k man-
želce nevymřela docela. Dvě léta žila
ve vyhnanství, čas si krátila ručními

pracemi a básněním. Moc nad japon-
skou říši přišla opět do rukou zname-
nitého muže. Byl to Hideyoshi. Jeho
sláva předčí ještě v dějinách japon-
ských slávu zavražděného Nobunagy.
K jeho nejmilejším a nejvěrnějším
přatelům náležel Tadaoki. Tento vy-
pravoval mu o svém neštěstí, sdělil
mu, že jeho manželka, kterou upřímně
miluje, je dcerou zrádce a že žije
na horách ve vyhnanství. A tu
Hideyoshi měl sám Tadaokiho k tomu,
aby se nad svou mladou ženou slitoval
a ji zase k sobě povolal. To se stalo
roku 1584.

V tichosti a klidu uplynulo několik
let. S největší bedlivostí věnovala se
těžce zkoušená paní výchově tří dětí,
jimiž manželství bylo požehnáno. Vá-
lečná doba byla příčinou, že její muž
větším dílem nebyval doma. Jeden
z jeho přátel a spolubojovníků,
Takayama jménem, byl katolíkem;
svým křesťním jménem slul Justus.
S posvátným nadšením vypravoval
často Tadaoki-mu o katolickém ná-
boženství a hleděl jej k přijetí téhož
náboženství pohnouti. Tadaoki uznal
krásu katolické víry, ale ji přijati,
k tomu se nemohl odhodlati. Také se
skutečně katolíkem nikdy nestal, na-
opak když později katolická víra byla
zakázána, její vyznavače pronásle-
doval. Nicméně vypravoval své paní,
co byl od Takyamy o křesťanském
náboženství slyšel. Tyto zprávy vzbudily
v ní vroucí přání, náboženství
katolické důkladně poznati, neboť její
touha po něm byla čím dál tím větší.

Zatím dostal Tadaoki rozkaz, aby
se připravil na válečné tažení na
vzdálený ostrov Kyushu. Prve nežli
vytáhl do pole, zavezl ženu a děti do
města Osaky. Žárliv jak byl, napo-
ručil domácím sluhům dvě věci: předně
aby nikdy před Hideyoshi-m o jeho
paní nemluvili, za druhé aby jeho paní
pod žádnou záminkou z domu ne-
pouštěli. Nicméně měla okolo sebe
celou řadu služek, které svou paní
upřímně milovaly a ji si vážily.

(Příště dále).

Srdce Ježíšovo — moře lásky.

Vizte moře ohně plné,
hle ty záry plamenné,
kterak k nebi vysokému
slehá Srdce zraněné!

Mocně svítí na vše strany,
budíc život kolkolem,
jako ranní slunce zlatým
dolů sálá plápolem.

Znáte ono moře vřelé,
oněch rudých plamů pal? —
To je Srdce Spasitele,
kterým tak nás miloval.

Jako slunka úsměv milý —
jásavý tu budí vzduch,
k Srdci Tvému, přespanilý
Ježíši můj, touží duch.

Miluji Tě, sladký Pane,
ctím Tě, dobrý Ježíši,
kéž mne svatá milost Tvoje
k Srdci Tvému povýší!

S miliony Cherubínů,
jejich slavných prozpěvů,
Tobě zpívám, kolik umím,
vděkuplných projevů.

Z úvah o evangelii.

Napsal biskup Otakar Procházka. — Autor. překlad B. Kyselého.

(Pokračování.)

27. Co podává nanebevstoupení rozumu a citu?

a) Zříme vítězný návrat do říše, kde Pán jest králem, do říše ctnosti, krásy, síly, do říše duší. Tu na zemi vine se cesta k tomuto království, jistá sic, ale plná prachu a obtíží. Tu není ještě chrám postaven, ale na staveništi již horlivě se pracuje. Místo nádherného, uspořádaného musea zříme jen přípravné pracovny za krušných bojů a bolů. Tu dolů zapouštějí se kořeny života ve vlhkou půdu, ale teprv tam ve světle Božím voní květ. — Vláda Kristova se zde pouze tvoří: tu boj, tam vítězství. Cesta Kristova vede nad místa padlých andělů, nad rozrytá bojiště a zpusťovaná města. „Tvě jest vítězství“ — tak zní z bojiště, tak z rozvalin. Na zdeptaném bojišti chystá se velikonoční zkyprění

v prstí úrodnou, ze zřícenin pak povstává nové, nebeské město „coelestis urbs“. Tu dole se trudíme, stavíme, zápasíme, tam nahoře i my zvítězíme!

b) Pán běže se ke branám věčným, které se před ním otvírají. „Kristus, nejvyšší kněz budoucího dobra . . . skrze vlastní krev (nesa ji i ve svatém kalichu) všel jednou do svatyně a nalezl vykoupení věčné.“ (Žid. 9, 11, 12). Tam uložil na vždy dílo své, zajistiv mu úspěch a požehnání. Mějme důvěru v toto vítězné opanování oblastí nebeských! „Máme velekněze, kterýž usedl na pravici trůnu velebnosti v nebesích. (Žid. 8, 1). To nadchni duši k přítulnosti a věrnosti. Jeho jsme, jemu náležíme. Děje se tak jeho mocí, která s výsostí nebeských vstupuje v nás, aby nás k němu pozdvihla. Brzy skanou krupěje krve jeho, brzy jako ohniví jazykové spočinou na

nás známky působení jeho. Duch jeho přivane větřem prudkým . . . Od něho s nebe jest síla a síly potřebuji i já!

c) Onen svět jest zhora jiným světem. Pyšný les je zcela něco jiného než pohyblivé moře, zpěv skřivánčí něco jiného než píseň na papíře. Jinak, jinak jest tam nahoře! „Oko nevidělo, ucho neslyšelo.“ Z toho, co tu oko vidá a ucho slychá, nelze postavit onoho světa jiného, neboť jest to svět transcendentální, nad všeliký pomysl. Třeba se vyšinouti myšlenkami nad obzor zvuků, barev a hmoty, třeba vznést se myslí daleko ze sfér smyslných dober. Jaké bude probuzení ve smrti! Jaké shledání s Kristem! Jaká to chvíle, kdy bytost se proměňuje, kdy duše plní se novým životem, novými myšlenkami, novým nazíráním, novými pocity! Kdy se v ní otvírají hlubiny božské, aby splynul do ní živý, čerstvý proud z oceanu síly a radosti! „Jak veliký jest dům Boží, a jak ohromné místo vládařství jeho!“ (Baruch, 3, 24).

28. A „nesen jest do nebe“.

(Luk. 24, 51).

a) „Vstoupil Bůh s radostným zpíváním a Hospodin se zvukem trouby. Prozpěvujte Bohu našemu, prozpěvujte: prozpěvujte králi našemu, prozpěvujte.“ (Žalm 46, 6, 7). Jako když z porosených, vonných polí vylétne trilkující skřivánek, opáji se paprskem slunečným a vylévá ve zpěvu dušičku svou, tak vzlétá s ním i duše má ve slastném jásotu — in dulci júbilo — oslněna krásou, ohlušena tichem svátečním, májové krajiny; i to jest nanebevstoupení. Ale nejúchvatnější byl vstup do nebe krásné, triumfující duše Páně. Zažila již jednoduše utěšenou chvíli svého citu a síly plného, božského života, jako blahonosné utrpení (beata passio), slavné vzkříšení; teď prožívá ještě slavné nanebevstoupení (gloriosa ascensio.) Při utrpení triumfovala pokora, při zmrtvýchvstání síla, při nanebevstoupení sladká radost. Duše Ježíšova pje

píseň věčné mladosti („juxta diem juventutis suae“) a země jí odpovídá: „jubilate Deo omnis terra — jásej Bohu veškerá země“. I my tedy zapějme žaltář hluboké zbožnosti a roztoužené radosti . . . Dolů, Pánu vstříc, sestupuje svět andělský, svět okřídlených duchů, jakoby celá klenba nebeská rozestřela dvě obrovské perutě, na nichž snáší se Láska věčná přijmouti Syna Božího. Kdysi vítala ho v Betlémě tichá noc a bdělá láska Panny, teď vítá jej celé slunné království Boží, Církev vítězná. I tu zaznívá jásavé „Gloria — laus, honor“ . . . Sláva, chvála a čest.

b) Tento průvod vítězný, běre se pod brány triumfu utvořené z křídel andělských. „Pozdvihněte knižata bran svých a vyzdvihněte se brány věčné a vejďte Král slávy.“ (Žalm 23, 7). Věčné ty brány nebeské byly až potud zavřeny. Nyni vchází Syn Boží, vstupuje až ke trůnu Otcovu, který posadil Syna po pravici své, dal mu totiž veškeru moc a slávu, dal mu „korunu za popel, olej radosti za smutek, plášť chvály za ducha truchlivosti“, (Isai. 61, 3), palác slávy za trýzeň ducha. „Dal mu jméno, kteréž jest nad všeliké jméno“, chtěl, aby byl „králem králů a pánem pánů!“ A i v takovém povýšení nezapomíná na nepatrnou zeměkouli; na ní jest domov jeho, na ní stála kolébka jeho, na ní dle ještě milá máti jeho. Všecky ty vzpomínky vzal s sebou, nezapomíná nikdy na zemi skropenou krví svou, nezapomíná ani na mne.

c) Stopy tohoto triumfu otvírají nám cestu do věčné blaženosti. Těžko bylo raziti cestu tu; jest daleko nesnadnější, než mořské úžiny, než cesty objevitelů nových světů, jest to cesta oceanem věčnosti . . . Vítěz náš dobývá města nebeského — urbs coelestis — „a vzdělává odvěké pustiny, zboření prastará — již od pádu andělského — stavi znovu a obnovuje město zpustošené“. (Isai. 61, 4). Znamení svého vítězství, svatý kříž, stavi v nebi; tam rozehrá hvězdy své, svaté rány své; toť hnězdy

věčného jara, lesku nachového, jejichž svit zvěstuje nám zori našich nadějí. A brzy posílá oheň s nebe, oheň o letnicích, který má přinést duším tepla a vřelosti. — Ó slavný králi můj,

jak raduji se z toho, že jsi mým králem, tolik mocným, blaženým, slavným! To jest jedna z radostí svatých, jichž souhrn má tvořit moji blaženost! (Pokrač.)

Různé zprávy.

Msgr Baziuk biskupem. V Bosně a Hercegovině žije roztroušeně na 20.000 ukrajinských kolonistů, řecko-katolíků. Od roku 1914 je pro ně zřízena apoštolská administratura, jejímž vedením je pověřen msgr Alexius Baziuk. Letos nová apoštolská administratura slaví 10leté jubileum svého trvání a při té příležitosti se jedná o to, aby msgr Baziuk byl jmenován biskupem in partibus infidelium. Monsignore Baziuk má za sebou misijnářskou činnost v přístavních městech Brémách a Hamburku. Činnost msgra Baziuka se v Bosně plně osvědčila a je podporována opatem trapistického kláštera v Banjaluce P. Bonaventurou.

Raději polský žalář než sovětskou svobodu. Sovětská vláda vydala 107 vězňů Poláků výměnou proti 36 komunistům v Polsku vězněných. Tři komunisté však proti této výměně se vzepřeli; je jim milejší polské vězení než ruská svoboda.

Pius XI. vysvětil prvního biskupa. Pius XI. vysvětil dne 27. dubna roku 1924 kardinála Giorgiho na biskupa za přítomnosti kardinálů Vanutelliho, Gaspariho, Galliho a Bonzanea a jiných pozvaných biskupů. Bylo to první biskupské svěcení, jež sv. Otec Pius XI. udělil.

Jesuitům povolen přístup do Norvéžska. Dosud byl jesuitům přístup do Norvéžska ústavou zakázán. Jak se nyní z Christianie oznamuje, pomýšlí vláda zákaz ten zrušit a dát úplnou volnost náboženskou. Jesuité chtějí se usadit ve starém klášteře v Ulsteru, za doby reformace konfiskovaném.

Nové beatifikace. V Miláně byl zahájen proces beatifikace a kanoni-

sace P. Jiřího Martinelliho, zakladatele misionářů otců oblátů rhoských. V Turíně jest projednávána beatifikační pře Josefa Cafassa. Oba dva se vyznačovali nejen svatým životem, nýbrž i nadšením a obětavostí, s jakými pracovali jako kněží pro spásu duší a pro posvěcení kleru i laiků.

Samostatná františkánská provincie na Slovensku. Dle zpráv z Říma došlých bylo 19 františkánských klášterů na Slovensku a jeden na Podkarpatské Rusi spojeno v novou samostatnou řeholní provincii pod názvem božského Spasitele (St. Salvatoris). Provinciálem jmenován P. Mansuet Olšovský, který dosud jako provinciální komisař spravoval kláštery na západním Slovensku. Nová provincie je jedenáctá slovanská provincie v řádu františkánském.

(Děkuvzdání).

Z Holešova. Tisíce díky svatému Antonínu Paduánskému za vyslyšení přemnohých proseb. Přála bych každému člověku do srdce vložit velikou důvěru k tomuto sv. divotvůrci, neboť již tak ve mnohých až k neuvěření těžkých záležitostech mi svou přímluvou přispěl ku pomoci. Za to budiž jemu všecek můj dík. N. N.

Z Plzně. Vroucí díky vzdávám Božskému Srdci Páně a nejčist. Srdci Panny Marie za uzdravení tělesné dvou osob.

(Zasláno.)

V Přerově na Šířavě vydána byla krásná knížka s titulem: Vrchol úcty

k Srdci Ježíšovu. Příručka pro smírné oběti. Je to knížka velmi časová a pro čitatele Srdce Ježíšova potřebná. Obsahuje: Uvedení do ducha smírných obětí, úkol a prostředky smírných obětí, pobožnosti ke sv. přijímání, nevenu ze smírných sv. přijímání; patero pobožností ke sv. přijímání pro duše, které se snaží o dokonalého

ducha smírné oběti a konečně různé modlitby. Knižka je pohodlného formátu, 558 stran. Zde jedná se hlavně o celou smírnou akci pro potěchu božského Srdce Páně a proto v některých obcích se jich apoštolské duše ujalý velmi horlivě k velkému požehnání farností. Doporučujeme vřele. Cena mírná. Redakce.

Obětování denního úmyslu.

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejsv. Srdcem svým Bohu chvály jsi vzdával a nyní v nejsv. Svátosti oltářní po vši zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa, obětuji Tobě celý dnešní den, ani sebe menší částky jeho nevyjimaje(íc), za příkladem nejsv. Srdce blahoslavené a neposkvrněné Panny Marie, všeliké úmysly a myšlenky, všeliké city a žádosti, všeliké skutky i slova svá. (Odpustky 100 dní jednou za den, Lev VIII. S. Congr. Indulg. 12. prosince 1885. Diec. kurenda brn. 1886 č. 11).

Obzvláště Ti je obětuji za Tvou svatou církev a její nejvyšší hlavu, z a dobrý výsledek jubilejního roku a na všechny úmysly, jež doporučeny jsou na tento měsíc a na tento den členům Apoštolátu modlitby.

Pane Ježíši, zastřiž ochranou svého božského Srdce našeho sv. Otce! Srdce Ježíše a Marie! Zachraň církev, vlast naši a národ náš československý! Ó sladké Srdce mého Ježíše, učiň, abych Tě miloval(a) víc a více. Amen. (Pokaždé odpustky 300 dní; jednou za měsíc, modlíme-li se to denně, odpustky plnomocné. Pius IX. 26. listopadu 1876.)

Sladké Srdce Marie, budiž mou spásou! (Pokaždé odpustků 300 dní. Pius IX. 1852.)

Sv. Josefe, vzore a patrone ctitelů božského Srdce, oroduj za nás! (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. r. 1891.)

Sv. Michaeli, archanděle, sv. Cyrille a Methodě, orodujte za nás!

Heslo apoštolské: Horlivá účast na jubileu.

Úmysl v listopadu 1924: **Eucharistická pobožnost dítek.**

Odpustky 100 dní za každý dobrý skutek vykonaný na tyto úmysly.

OBSAH:

Milostivé léto 1925. (Hlavní úmysl.) — Slzičkám. (Báseň.) — Pobožnost prvního pátku. — Duch svatý, duch pravdy, svatosti, síly. — Srdce na kříži. (Báseň.) — Vstaň! — Dobrou noc. (Báseň.) — Obrázky z katolických misii. — Srdce Ježíšovo — moje lásky. (Báseň.) — Z úvah o evangeliu. — Různé zprávy. — Díkůvzdání. — Zasláno.

Úmysly apoštolátu modlitby.

V říjnu modleme se za dobrý výsledek jubilejního roku.
(Hlavní úmysl ustanoven a žehnán Jeho Svatostí, papežem.)

1. St. Sv. Remigia, bisk. (533). - Povolání ke stavu kněžskému. Díky Pánu Bohu za dobrodiní. Církev katol. u nás. Záležitosti sv. Otce v této době. Apoštolát.
2. Č. Sv. Andělů strážných. - Úcta sv. andělů. Sv. Otec Pius XI. Ochrana naší mládeže. Oddanost a poslušnost k vrchnosti. Náboženství ve školách našich. Dítky.
3. P. Sv. Diviše, bisk. m. (273). - I. pátek v měsíci. Pobož. k bož. Srdci Páně. Kněží dle bož. Srdce P. Věrné plnění povinnosti. Navrácení odpadlíků do církve katol.
4. S. Sv. Františka Seraf. (1226). - Řehole sv. Frant. III. řád sv. Frant. Následování tohoto světce v útrpné lásce. † kněží. Věrnost v povolání. Láska k chudobě.
5. Neděle XVII. po sv. Duchu. Sv. Placida a spolmuč. ř. sv. Ben. (541). Řád sv. Bened. Mariánské družiny. Dar svornosti ve vlasti naší. Povolání ke stavu řehol.
6. P. Sv. Brunona, bisk. (1102). - Velepastyřové naši. Posvátnost manželství. Bohoslovné ústavy. Vytrvání v povolání. Dar lásky k Bohu. Křesťanské dělnictvo.
7. Ú. Sv. Růžence P. Marie. - Pobožnost sv. růžence. Pokoření nepřátel víry. Úcta a důvěra k posv. růženci. Křesť. panny. Naše Omladina. Láska k nevinnosti.
8. St. Sv. Brigity, vdovy. (1373). - Křesť. matky a vdovy. Zbožná výchova dítek. Návrát pobloudilých kněží do církve sv. Horlivá návštěva nejsv. Svátosti oltář.
9. Č. Bl. Gunthera, poust. (1045). - Pohrdání světem. Řeholní dům. Mír mezi národy. Zemřelý G. K. Dobrodinci. Stateční obhájci víry. Požehnání Boží.
10. P. Sv. Františka Borg. řeh. (1572). - Tovaryšstvo Ježíšovo. Apoštolský missijní ústav na Velehradě. Povolání pro řeholi. Dar tichosti a laskavosti. Zemřelí kněží.
11. S. Sv. Germana, bisk. m. (407). - Důvěra v P. Marii, Královnu míru. Obrácení nevěrců a bludařů. Návrát lidu k Bohu. Zamezení pohoršení. Duše v očištění.
12. Neděle XVIII. po sv. Duchu. Sv. Maximiliana, bisk. m. (283) - Zadosťučnění za hříchy. Katolické školy. Kláštery v naší vlasti. Přemáhání sebe. Duch. vůdcové.
13. P. Sv. Eduarda, kr. (1066). - Povolání missionářů. Apoštolský ústav missijní na Velehradě. Dar pokory a skromnosti. Odvrácení lži a chtivosti. Dělníci.
14. Ú. Sv. Kalixa, pap. m. (222). - Sv. Otec Pius X. Katoličtí spisovatelé. Svěcení dnů Páně. Láska k bližnímu. Dar kajcnosti. Dar pohrdání světem.
15. St. Sv. Teresie, p. řeh. (1585). - Řád karmelský. Obrácení Čiňanů na víru katol. Křesťanský duch v rodinách vzdělaných. Obrození křesťanského života. Trpělivost.

Obětování denního úmyslu.

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejsv. Srdcem svým Bohu chvály jsi vzdával a nyní v nejsv. Svátosti oltářní po vši zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa, obětuji Tobě celý dnešní den, ani sebe menší částky jeho nevyjímaje(íc), za příkladem nejsv. Srdce blahoslavené a neposkvrněné Panny Marie, všeliké úmysly a myšlenky, všeliké city a žádosti, všeliké skutky i slova svá. (Odpustky 100 dní jednou za den, Lev XIII. S. Congr. Indulg. 12. prosince 1885. Diec. kurenda brn. 1886, č. 11.)

Obzvláště Ti je obětuji za Tvou svatou církev a její nejvyšší hlavu, za dobrý výsledek jubilejního roku a na všechny úmysly, jež doporučeny jsou na tento měsíc a na tento den členům Apoštolátu modlitby.

Pane Ježíši, zastřiž ochranou svého božského Srdce našeho svatého Otce! Srdce Ježíše a Marie! Zachraň církev, vlast naši a národ náš československý! Ó sladké Srdce mého Ježíše, učiň, abych Tě miloval(a) víc a více. Amen. (Pokaždé odpustky 300 dní; jednou za měsíc, modlíme-li se to denně, odpustky plnomocné. Pius IX. 26. listopadu 1876.) Sladké Srdce Marie, buď mou spásou! (Pokaždé odpustky 300 dní. Pius IX. 1852.)

Sv. Josefe, vzore a patrone citelů božského Srdce, oroduj za nás! (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. r. 1891).

Sv. Michaeli, archanděli, sv. Cyrille a Methode, orodujte za nás!

Heslo apoštolské: Horlivá účast na jubileu.

Úmysl v listopadu: **Eucharistická pobožnost dítek.**

Odpustky 100 dní za každý dobrý skutek vykonaný na tyto úmysly.

16. Č. Sv. Havla, opata (624). - Křesť. vzdělání mládeže. Sjednoci církve východní s římskou. Podpora spolku šíření víry. Katolíci na Rusi. Zemřeli rodiče.
17. P. Sv. Hedviky, vévodkyně (1243). Sv. Markéty Alacoque (1690). - Ctitelé nejsv. Srdce P. Katolíci ve Slezsku. Za dary Ducha svatého. Těžce nemocní. Umírající.
18. S. Sv. Lukáše, evang P. - Apoštolát laiků. Horlivé poslouchání slova Božího. Katolické písemnictví. Požehnání katolickému podniku. Duše v očistci. 2 kněží.
19. Neděle XIX. po sv. Duchu. Sv. Petra z Alkantu, vyzn. (1562). - Přemáhání požívatosti a rozkoši. Šíření kat. knih a novin. Časté a denní sv. přijímání. † bratři.
20. P. Sv. Jana z Kentu, vyzn. (1172). - Přemáhání marnotratnosti. Péče o slepé a opuštěné. Láska k čistotě srdce. Povznesení mravnosti. Řeholní dům.
21. Ú. Sv. Uršuly a spoludr. (238). - Ženské kláštery a jich školy. Dar pobožnosti. Stálost ve víře. Duch zbožnosti v rodinách. Pečlivý dozor na dítky. † rodiče.
22. St. Sv. Korduly, p. a m. (238). - Odstranění nestoudné módy. Dar poslušnosti a bázně Boží. Katol. učitele. Stateční obhájci zájmů katolických. Duše v očistci.
23. Č. Sv. Jana Kapistr. řeh. (1456). - Horliví kazatelé. Obrácení nevěrců a bludařů. Návrat odpadlíků k církvi svaté. Smíření národů. Apoštolát katolického tisku.
24. P. Sv. Rafaěla, archanděla. - Péče o mládež. Křesť. lékaři a ošetrovatelé nemocných. Sjednoci církve východní s římskou. Urovnání poměrů v zemi naší.
25. S. Sv. Kříspina a soudr. (III. stol.) Spolky živnostníků. Vítězství pravdy a spravedlnosti. Právě křesťanské vlastenectví. Odvrácení neštěstí. Těžce nemocní.
26. Neděle XX. po sv. Duchu. Sv. Evarista, pap. m. (112). - Apoštolát sv. C. a M. Důležité záležitosti. Dobročinné ústavy. Úspěch jubilea. Dobrodinci poutního místa.
27. P. Sv. Frumencia, bisk. (IV. stol.) Uspořádání poměrů v republice naší. Láska k utpení. Oživení víry. Dar síly křesťanské. Věrné plnění vůle Boží. Rodina.
28. Ú. Sv. Šimona a Judy, apošt. P. (I. stol.) - Naše republika česko-slov. Pochopení pravé svobody. Láska k pořádku. Šťastné upravení poměru státu k církvi sv.
29. St. Sv. Narcissa, bisk. Jerus. (213). - Lidové missie. Posvátná místa v Palestině. Pronásledování katolíci. Zabránění mnohým hříchům. Katolické missie.
30. Č. Sv. Alfonse Rodrig. T. J. (1617). - Podpora katolických podniků. Přemáhání lhostejnosti náboženské. Dobrý příklad. Dar pravé moudrosti. Studující.
31. P. Sv. Wolfganga, bisk. (994). - Apoštolát sv. C. a M. Živí a † členové bratrstva nejsv. Srdce Páně a Apoštolátu modlitby. Dosud nevyslyšené úmysly. † bratři.

Obětování denního úmyslu.

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejsv. Srdcem svým Bohu chválu jsi vzdával a nyní v nejsv. Svátosti oltární po vši zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa, obětuji Tobě celý dnešní den, ani sebe menší částky jeho nevyjímaje (ic), za příkladem nejsv. Srdce blahoslavené a neposkvrněné Panny Marie, všeliké úmysly a myšlenky, všeliké city a žádosti, všeliké skutky i slova svá. (Odpustky 100 dní jednou za den, Lev XIII. S. Congr. Indulg. 12. prosince 1885. Dec. kurenda brn. 1886 č. 11.)

Obzvláště Ti je obětuji za Tvou svatou církev a její nejvyšší hlavu, za dobrý výsledek jubilejního roku na všechny úmysly, jež doporučeny jsou na tento měsíc a na tento den členům Apoštolátu modlitby.

Pane Ježíši, zastřiž ochranou svého božského Srdce našeho svatého Otce! Srdce Ježíše a Marie! Zachraň církev, vlast naši a národ náš československý! Ó sladké Srdce mého Ježíše, učiň, abych Tě miloval(a) víc a více. Amen. Pokaždě odpustky 300 dní; jednou za měsíc, modlíme-li se to denně, odpustky plnomocné. (Pius IX. 26. listopadu 1876.)

Sladké Srdce Marie, budiž mou spásou! (Pokaždě odpustky 300 dní. Pius IX. 1852.)

Sv. Josefe, vzore a patronu ctitelů božského Srdce, oroduj za nás! (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. r. 1891.)

Sv. Michaeli, archanděli, sv. Cyrille a Methode, orodujte za nás!

Heslo apoštolské: Horlivá účast na jubileu.

Úmysl v listopadu: **Eucharistická pobožnost dítek.**

Odpustky 100 dní za každý dobrý skutek vykonaný na tyto úmysly.

Václava Kosmáka

Obrázky z kukátka.

Sebraných spisů díl XX.

Illustrováno K. Rélinkem.

II. vydání. Stran 496.

Cena 17 K.

Objednávky vyřizuje

Občanská tiskárna
v Brně,

Starobrněnská ul. číslo 19-21.

Novinka!

Novinka!

VESTÁLKA

Historická povídka
z I. století křesťanstva
od

**KLITSCHKE
DELLA GRANGE**

Z vlašského přeložil
P. SARKANDR NAVRÁTIL
Stran 300. — Cena K 15.—.

Objednávky vyřizuje

Občanská tiskárna,
Brno, Starobrněnská ul. 19-21.

Rozšiřujte a předplácejte

naše katolické měsíčníky :

Škola

Božského Srdce Páně.

Časopis pro zbožné spolky a bratrstva.
Vychází počátkem každého měsíce.
Pořádá P. Petr Hložil, opat a prelát
v Rajhradě. Předplatné ročně Kč 12.—.

Náš domov.

Zábavně poučný obrázkový časopis
pro lid.

Vychází jednou měsíčně.
Řídí J. Věvođa, prof. v. v., Vyškov.
Předplatné ročně Kč 12.—.

Květy Marianské.

Měsíční list ctitelů Panny Marie.
Pořadatel obsahu P. Kristín Lux,
O. S. B. provisor v Rajhradě.
Předplatné ročně Kč 10.—.

Anděl Strážný.

Obrázkový časopis věnovaný naší mládeži.
Vychází po dobu školního roku.
Pořádá P. E. Masák, katecheta v Židenicích. Ročně Kč 9.—. Na každých
10 výt. tohoto časopisu poskytujeme
1 výt. nádvakem.

Svým nákladem tiskne a expeduje

OBČANSKÁ TISKÁRNA V BRNĚ,

Starobrněnská ulice č. 19/21.

Naším katolickým spolkům, Skupinám venkovské Omladiny a Jednotám Orla čsl.

nabízíme následující

DÍVADELNÍ HRY:

Bez požehnání. Obraz ze života vesnického o 4 jed. za Kč 3.10.

Bočník chleba. Hra o třech dějstvích (hodí se hlavně pro dívky na den sv. Mikuláše). Cena Kč 1.50.

Havířův schovanec. Div. hra o 3 dějstvích. Cena Kč 2.—.

Hlad a láska. Žert o 2 jednáních. Cena Kč 2.50.

Jakou našel Jakub metlu na zlou Teklu. Lidová hra o 7 odděl. se zpěvy dle stejnojmenné povídky V. Kosmáka. Cena Kč 5.50.

Kristus vítězí. Hra o 5 jednáních. Z dob pronásledování křesťanů za císaře Domiciána. Kč 4.—.

Lékařka. Žert v jednom jednání. **Šalomounský rozsudek.** Žert o 1 jednání. Cena obou Kč 2.50.

Marjana zkroutilá Jana. Obraz ze života o 7 odděl. Dle stejnojmenné povídky V. Kosmáka. Kč 1.32.

Martin Chlubil. Obraz ze života o 5 dějstvích. Dle Kosmákovy povídky „Jak Martin Chlubil bloudil“. Cena Kč 3.—.

Mlynářova Mařenka. Činohra o 4 jedn. Cena Kč 3.50.

Náměty v lese. Dějepisný obraz o 4 jednáních se zpěvy. Cena Kč 4.—.

Noční bubeník čili návrat nebožtíka. Veselohra o 5 dějstvích. Cena Kč 3.50.

Od starého k mladému posvícení. Veselohra z venkovského prostředí o 4 jedn. Kč 3.50.

Opuštěná. Obraz z vesnického života o 4 jednáních. Kč 4.40.

Osířelý Jeník. Dramatický obraz o 1 jednání. Cena 88 hal.

Panna Orleánská. Historická črta o 5 obrazech. Kč 4.—.

Pašeráci. Vánoční hra pro mládež o 3 jednáních. Kč 3.50.

Potkalo ji štěstí. Obraz ze života o 4 jed. se zpěvy. Upraveno pro jeviště dle povídky V. Kosmáka. Cena Kč 4.40.

Pro kus chleba. Obraz ze života v pěti jednáních se zpěvy. Dle povídky Václava Kosmáka. Cena Kč 3.—.

Pýcha předchází pád. Obraz ze života o 3 jednáních. Kč 3.—.

Robinson. Obraz ze života opuštěného trosečníka o 6 jedn. Cena Kč 1.10.

Shledání na hřbitově. Dušičková hra s předehrou a zpěvem o 5 jednáních. Kč 3.—.

Studenti na výletě. Veselohra o jednom jednání. Cena Kč 1.32.

Svatá Alžběta. Drama ze života jejího se zpěvy o 5 jedn. Kč 2.20.

Svatá Barbora. Dramatická legenda se zpěvy o 5 jedn. Kč 2.20.

Svatá Filomena. Obraz z pronásledování prvních křesťanů o 4 jednáních se zpěvy a živými obrazy. Kč 2.40.

Svatá Julie. Dram. legenda se zpěvy z jejího života a 4 jednáních. Kč 2.20.

Svatý Václav. Tragedie o 5 dějstvích. Kč 4.—.

Šťedří večer opuštěného dítěte. Obraz o 2 jednáních. Kč 1.10.

Tatíčkův návrat. Obraz ze života o 4 jedn. Kč 3.—.

Ukrytá perla. Drama o 4 jedn. Kč 1.54.

Vánoce ve strážním domku. Hra o 2 jedn. Cena Kč 2.50.

Večer sv. Mikuláše. Dramatický obraz. Kč 0.66.

Vina otcova. Činohra o 5 jedn. Cena Kč 1.—.

Vítězství lásky. Drama ze života z r. 1867 o 3 dějstvích. Kč 3.50.

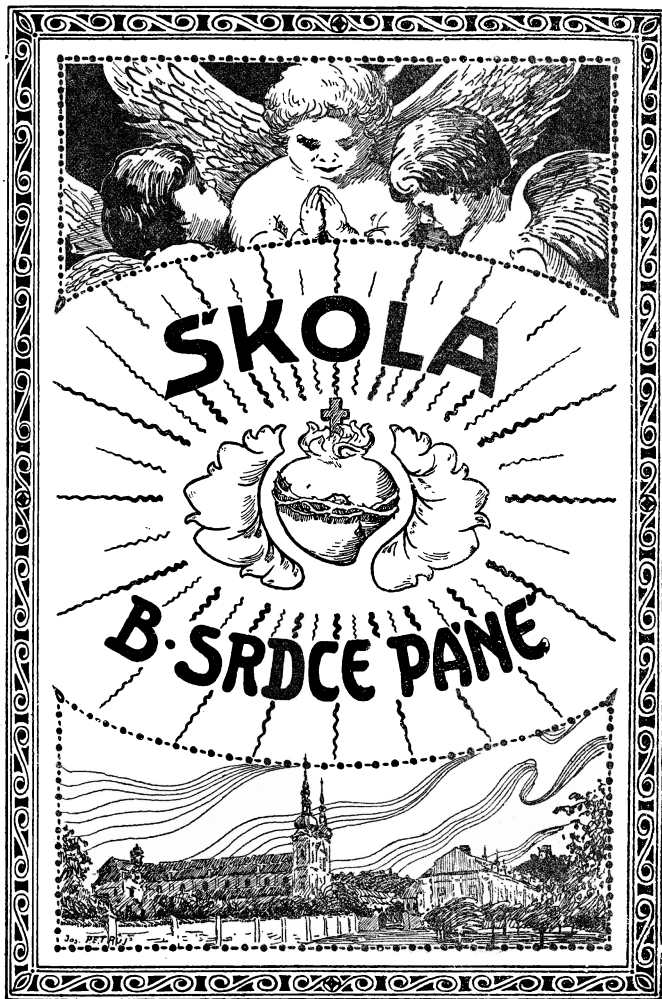
Vydědenci. Obraz z dob války třicetileté. o 5 jednáních. Cena Kč 1.32.

Zmařené náměty. Žert o dvou jednáních. Cena Kč 2.50.

Žertovné výstupy: Soš. I. (v tisku). 2—4. Cena Kč 6-60, soš. 5. Cena Kč 2-50. soš. 6—10. Cena Kč 5.20.

Veškeré zde uvedené divadelní hry, též i jiných nakladatelů, na skladě má
nakladatelství Občanské tiskárny v Brně, Starobrněnská ul. 19-21

• aneb každý řádný knihkupec

Vychází začátkem každého měsíce.

Škola Božského Srdce Páně,

časopis pro katolíky, zvláště pro zbožné spolky a bratrstva.

Porádá

P. Petr Hlobil v Rajhradě.

Na „Školu Božského Srdce Páně“ předplácí se na rok 12 korun.

Jednotlivá čísla prodávají se po K 1.40.

Administrace a expedice jest v Brně, Biskupská ulice číslo 1.

Dívčí vojna.

Veselohra se zpěvy o pěti jednáních.
(S notami.)

Dle J. K. Tyla vypravil J. HADŽI.

II. vydání. Cena K 5.—.

Práva provozovacího nabývají ochotníci zakoupením 5 výtisků!

Objednávky přijímá a vyřizuje

OBČANSKÁ TISKÁRNA,
Brno, Starobrněnská ul. 19-21.

„MUČENÍCI“

Povídka z prvních dob křesťanství
od MILUTINA MAYERA.

Zhrvatského přeložil A. KOUDELKA.

Stran 158. Cena 8 Kč.

Objednávky vyřizuje

Nakladatelství Občanské tiskárny, Brno, Starobrněnská 19-21

Objednal jste si již náš katolický

KALENDÁŘ

»MORAVAN«

NA ROK 1925!

ROČNÍK 74.

CENA KČ 7.

ROČNÍK 74.

Pečlivá úprava. - Bohatý a poutavý obsah. - Četné ilustrace.

Při větší objednávce *značné výhody*: Od 12 do 100 kusů 30% slevy, od 100 do 500 kusů 35% slevy a přes 500 kusů 40% slevy.

Nemeškejte proto a objednejte ihned! K objednávce použijte korespondenčního lístku, který byl k minulému číslu přiložen.

Objednávky ihned pečlivě vyřídí

NAKLADATELSTVÍ OBČANSKÉ TISKÁRNY

V BRNĚ, STAROBRNĚNSKÁ UL. Č. 19/21.

Š K O L A

BOŽSKÉHO SRDCE PÁNĚ.

ROČ. LVIII.

BRNO, 1. LISTOPAD 1924.

ČÍSLO 11.

O Srdce Ježíše, ty šípy lásky svoji jen hojně vysilej sem do rodiny svoji, ať sluhů Tvých se ztráví jimi hruď, Ty Srdce Páně, naší láskou buď!

Eucharistická pobožnost dítek.

(Hlavní úmysl.)

Mocným prostředkem dobré výchovy křesťanské jest eucharistická pobožnost dítek. Rodiče, jimž světil Bůh dítky, mají se o tyto starat dle těla i dle duše a tak je vychovávat, aby je zase Pánu Bohu jednou mohli vrátit. Na rodinné výchově velmi mnoho záleží. Rodiče jsou prvními vychovateli svých dítek. Proto mají je od útlého mládí vésti ke všemu dobrému, k ctnosti, mravnosti, poslušnosti a to poučováním, napomináním, káráním ano i tresty. Sami pak mají dobrým příkladem předcházeti. Základem dobrého vychování dítek jest a zůstane láska k Bohu, z níž prýští vroucná, upřímná zbožnost. Tuto mají rodiče především vštípit do srdce svých dítek. Kde není lásky k Bohu, kde není pravé zbožnosti, tam mizí chuf ke ctnosti, tam marně bychom hledali účtu, lásku a poslušnost dítek k rodičům. Však to vidíme nyní. Čím méně náboženství, tím více surovosti. Lidé nafikají na nezdrávnou mládež a to právem. Kde je toho příčina? Schází mládeži naší upřímná zbožnost, živá víra a vroucí láska k Bohu. Nevrátí-li se rodiče s dítkami k Bohu, nebudou-li si vážit náboženství, tím bude hůře na světě. Proto papež Pius X. si přál, aby již malé dítky voděny byly ke

sv. přijímání, ku přijímání Toho, jenž pravil: „Nechte malíčkových přijíti ke mně, takových je království Boží.“ Jaký to uchvacující pohled! Pán Ježíš sedí uprostřed svých apoštolů, jež poučuje a napomíná a matky přicházejí se svými dětmi na rukou anebo vedou je k Pánu Ježíši, aby jim požeňnal. A Pán Ježíš je hladí, mile s nimi rozmlouvá, jim žehná a matky jsou nad tím plny radosti. A tuto radost mohou mít i nyní, když dítky své povedou často do chrámu Páně, k Pánu Ježíši v nejsv. Svátosti skrytému, který odtud miláčky své vítá, je těší, k duším jejich nevinným mluví, ano je hotov i za pokrm jim se dát. Proč tedy brániti dětem, aby nemohly se blížiti k nejlepšímu svému Příteli? Čím častěji povedete dítky k Ježíši svátostnému, tím více jim prospějete, tím vyplníte přání Srdce Ježíšova, který tolik dítky nevinné miluje. Proto se v mnohých zemích utvořily spolky dítek eucharistické, pěstující živou víru a vroucí lásku ke Spasiteli a časté ba i denní sv. přijímání. Může býti lepší a šlechetnější cíl, jako je tento? Takové dítky jistě prospívají v dobrém, bývají utvrzeny ve ctnosti a nedají se pak tak snadno odvésti na cestu hříchu.

Právě za doby naší bezbožického vychování dítek a dorůstající mládeže je nezbytně potřeba buditi a vštěpovati živou víru a vroucí lásku k Ježíši svátostnému. Z této živé víry a vroucí lásky samo sebou vyjde časté i denní sv. přijímání Těla a Krve Ježíše Krista, který tyto duše siliti bude proti zlému světu a nástrahám ďáblovým. Všude na sjezdech eucharistických bylo vysloveno přání, aby dítky byly vedeny láskou ke Spasiteli, Jej často navštěvovaly ve chrámě, pobožnosti konaly ke cti nejsv. Svátosti a co nejčastěji přistupovaly ke

sv. přijímání. Ve smyslu a dle přání papežů Benedikta XV. a nynějšího sv. Otce Pia XI. usneseno na sjezdech eucharistických založiti takový mezinárodní, světový spolek s úkolem: 1. co nejvíce ve skutek uváděti dekret o častém a denním sv. přijímání; 2. utvořiti takto spolek dítek nebo mládeže k modlitbě za obrácení duší hříšníků a za všespolečenskou říši nejsv. Srdce Pána Ježíše, aby ze všech stran zazníval jeden hlas: Pochváleno budiž Srdce Páně, skrze něž věčnou spásu máme, jemu čest a sláva na věky!

Frant. Chrám:

Na vše svaté.

Spěj duše má vzhůru
v nadšení svatém
do nebes, kde v světle
Srdcem Páně vzňatém
světců se raduje
dneška jasný řad,
jež tu choval kdysi
slzný světa sad.

V nebes kráse slavné,
ve slunečném jase
unikli jste bídě,
jež tu ušklibá se
v slzavém zde stále
na nás údolí,
žijte přeblažené
Boha v okolí.

Užívejte blaha,
pokoje a míru,
který Bůh vám dává
po života víru,
modlete se za nás
v jasné slávě své,
již tu ještě lkáme
v mdlobě slzavé.

Maria pokorná,
velečistá panno,
veškerých ty ctností
předústojná schráno,
oroduj tam za nás,
siré děti své,
nechať do tvých stanů
jistě dojdeme.

Přátelé vy drazí,
služebníci boží,
kéž se vaše ctnosti
mezi námi množí,
váš ať nám tu svítí
svatý příklad, vzor,
bychom rozmnožili
jasný kdys váš sbor!

Pobožnost prvního pátku.

Výklad litanie k nejsvětějšímu Srdci Páně.

Napsal Msg. Dr. Rudolf Zhůněl.

(Pokrač.)

Srdce Ježíšovo, svatý chrám Boží.

Naše kostely.

Jaký veliký a podstatný je rozdíl mezi chrámem Jerusalemským a mezi našimi křesťansko-katolickými kostely! Pohledme jenom k našemu oltáři, zadívejme se jenom na náš svatostánek a zavzní nám v odpověď: „Jsem ten, který jsem; jsem počátek i konec, alfa i omega!“ Ano, skutečně, v našich chrámech je přítomen náš živý Pán a Spasitel Ježíš Kristus opravdově se svým Božstvím i člověčenstvím. Skromné způsoby chleba uzavírají v sobě Pána nebes i země, před nímž Cherubíni a Serafini v prachu se kofí. Nikoliv v obraze, v posvátné mlze, v bílém obláčku, nikoliv pod předobrazem archy úmluvy, nýbrž skutečně pravé živé nejsvětější Srdce Ježíšovo s touze láskou, dobrotou, tichostí, vlídností, mírností je tu v nejsvětější Svátosti přítomno, jež tolik učinilo pro naše spasení!

Náš svatostánek.

Božské Srdce Ježíšovo, jež z lásky k nám přestalo na kříži biti, jež probodeno ostrým kopím, vycedilo tam pro nás poslední krupěj nejdrahoccennější krve své, to je tu v našem svatostánku přítomno opět živé a vítězné. Jako přemožitel smrti a hříchu, s vítězným znamením ve svatých rukách, volá k nám tu Spasitel: „Polhcena je smrt ve vítězství! Kde jest, o smrti, vítězství tvé? Kde jest, o smrti, osten tvůj?“ (I. Kor. 15, 55, dle Isai. 25, 8.)

Dojista, kdyby zrak náš pro hříchy nebyl zahalen závojem slepoty, viděli bychom nebeské kůry kolem velebného trůnu Nejsvětějšího Srdce u veliké naší Svátosti, kteří zpívají jemu

tříkrát Svatý, Beránkovi tam u věčné slávě Boha Otce!

Náš oltář.

Ale náš oltář se svatostánkem není toliko velebným trůnem radostné Božské oslavy, nýbrž jest nám daleko více! Nebyloť dosti nejdobrotivějšímu Srdci Ježíšovu, aby jednou toliko prodlelo mezi námi, ne, to lásce jeho k nám nestačilo, nýbrž posvěcuje oltář a chrám náš každodenně; každého dne stane se spasení domu to-muto (Luk. 19, 9).

„Ponížil sebe, stav se poslušným až k smrti, a to k smrti kříže“ (Filipp. 2, 8). Tak označuje sv. Pavel nejvyšší stupeň lásky Božského Srdce Ježíšova, poslední hranici jeho ne-skonaleho milosrdenství. A hle! Tato smírná obět kříže obnovuje se denně před našima očima na našich oltářích při mši svaté. Oltář stává se Kalvárií, slavný vítěz nad peklem a smrtí opouští slávu svého nebeského Otce, a — což ani nemůže chápati náš omezený rozum! — sestupuje do rukou kněze, aby dokonal dílo, jež počal na kříži!

Veliké tajemství předstupuje před oči naše: oltář, zhotovený rukou lid-skou, ale posvěcen Králem nebeskému, oltář dvojnásobného tajemství: tu je naše Golgota i Tábor, kříž a nebe, smírná smrt a slavné vzkříšení, umučení a oslavení Spasitelovo spojují se tu ve stánek Boha věčného.

Nyní, milý křesťane, viš, proč před chrámem smekáš, proč klekáš na ko-lena před oltářem, proč zdobiš ho květy! Zde je oltář Boha nejvyššího, zde je stánek jeho mezi lidmi, „v pravdě Hospodin je na tomto místě.

Jak úctyhodné jest místo toto! Není tu nic jiného, než dům Boží a brána nebeská.“ (Gen. 28, 17.) Víme a věříme, že zde na našem oltáři je přítomno Srdce Toho, jemuž Bůh „dal jméno, které jest nade všechno jméno, aby ve jménu Ježíšově pokleklo veškeré koleno nebešťanů, pozemšťanův i těch, kteří jsou v podsvětí, a aby každý jazyk vyznal, že Pánem jest Ježíš Kristus ke slávě Boha Otce.“ (Filipp. 2, 9—11).

Pravil o chrámu těla svého.

(Jan 2, 21.)

Po prvé bral se Spasitel ve veřejném úřadě svém do Jerusalema, odkud se třeptil proti němu v záři slunečné v ohnivém lesku chrám Hospodinův. Byltě zajisté pln velebných nýšlenek! Ale nastojte, co shledal v chrámě! Tržiště, lotrovstvo! Pln rozhovnění vyhnal kupce z chrámu! Kněží a knižata farisejská nahlíželi, že dobře činí, ale nechtěli mu připustiti práva toho, aby činil tam pořádek. Proto přistoupivše, tázali se ho: „Jakou mocí to činíš? Které znamení ukazujes nám, že ty věci činíš?“ Ježíš odpověděl jim: „Zbořte chrám tento a ve třech dnech jej vzdělám!“ Nevěřící tváří a s posměchem namítali jemu: „Čtyřicet šest roků stavěn byl chrám tento a ty jej vzděláš ve třech dnech?“ (Jan 2, 18—21.)

Pán nedal se s nimi v další řeč; neboť oni nechtěli srozuměti jemu, když mluvil o chrámu těla svého! Žádali po něm znamení, div nebo zázrak, ale Pán neučinil ho, poněvadž již samo vyčištění chrámu, vážnost, kterou vystoupil, vliv, který se tu jevil na lid, že hned uposlechli a odešli, byl nemalým divem a zázrakem. Nicméně v obraze dává jim na jevo, že dostane se jim znamení velikého, že jimi zrušený chrám těla jeho ve třech dnech bude opět vzdělán; neboť dle výkladu sv. evangelisty, chtěl říci: Usmrtíte mne a já ve třech dnech vstanu z mrtvých.

Obraz o chrámu volil Spasitel, poněvadž stál právě v něm. Kromě toho chrám Jerusalemský byl jen pouhým předobrazem Ježíše Krista, Spasitele; ve chrámě starozákonním ukazoval Bůh svou přítomnost podivuhodným oblakem, jenž vznášel se nad archou úmluvy, v těle Ježíšově bydlila však plnost Boží skutečně. „Neboť v něm přebývá všechna plnost božství tělesné“, tak píše výslovně apoštol národů (Kol. 2, 9). Při svém loučení pak pravil Filipovi: „Nevěříš, že já v Otci a Otec ve mně jest?“ (Jan 14, 10.)

Slova tato zůstala v živé paměti přátelům i nepřátelům Kristovým. Překroutivše je, žalovali naň jeho nepřátelé u vysoké rady: Tento řekl: „Mohu zbořiti chrám Boží a ve třech dnech zase jej vystavěti!“ (Mat. 26, 61). I pod křížem rouhali se jemu, volajice: „Ha, ha, který rušíš chrám Boží a ve třech dnech jej zase vzděláváš, pomoz sobě sám!“ (Mat. 27, 40).

Přátelé pak jeho nezapomenuli rovněž slov jeho, třebas počátkem jim nerozuměli. „Když tedy vstal z mrtvých, rozpomenuli se učedníci jeho, že to pověděli; i uvěřili Písmu a slovu, které Ježíš řekl“ (Jan 2, 22).

Srdce Ježíšovo, svatý chrám Boží.

Srdce Ježíšovo je svatým chrámem Božím, neboť jest vytvořeno zvláštním zastíněním Ducha svatého. Ve své řeči v synagoze Nazaretské vyznal Ježíš veřejně, že Duch svatý jest v něm a proto pomazal ho (Luk. 4, 18). Bůh Trojjediný jest v nejsvětějším Srdci tom zázračným způsobem přítomen, druhá Božská osoba je s ním podstatně spojena. Nejsvětější Srdce je jako svatý chrám Boží vyzdobeno královským způsobem nejvznešenějšími ctnostmi. Srdce Ježíšovo je tedy nejskvostnější svatyní, jakou jen pomyslití možno, nad níž vzácnější nemá všechen svět.

„Psáno jest: Dům můj jest dům modlitby!“ Tak s důrazem učil náš

Spasitel ve chrámě (Luk. 19, 45). Tak i nejsvětější Srdce Ježíšovo bylo v pravdě domem Božím, jsouc domem modlitby. O ničem nevykládá se v Písmě svatém častěji než o tom, jak pilně Mistr náš se modlil. Již ve svém mládí, když s plesajícím srdcem kráčel s Marií a Josefem do „domu Otce svého“ v Jerusalemě, pohroužil se tam v hlubokou modlitbu a rozjímání. Nedostačil mu ani obvyklý čas návštěvy chrámové, neboť prodloužil si ho o 3 dny, aby „byl v tom, co jest Otce Jeho!“ (Luk. 2, 49). Před nastoupením veřejného úřadu učitelského odebral se, „veden Duchem“ na poušť (Luk. 4, 1), aby tam vroucí modlitbou a přísným postem připravoval se k tomu. Všechny velikolepé projevy Božské všemohoucnosti jeho jsou spo-

jeny s upřímnou modlitbou Srdce jeho! Tak modlil se na poušti, než rozmnožil podivuhodně chleby, v Bethanii před vzkříšením Lazarovým, při poslední večeři před tajemným ustanovením nejsvětější Svátosti oltářní. S modlitbou na rtech kráčel pak noční temnotou do zahrady Gethsemanské, aby i tam se modlil. Když valily se na přesvaté Srdce jeho největší bolesti, když pojímala duši jeho úzkost smrtelná, když hříchy všeho lidstva jako břímě nesnesitelné leželo na něm, tu hledalo ztrápené Srdce jeho jedinou útěchu v modlitbě, tu zavzněl z hloubi Srdce jeho k nebi žalostný vzdech: „Otče, chceš-li, odejmi kalich tento ode mne; ale ne má, nýbrž Tvá vůle se staň!“ (Luk. 22, 42).

(Pokrač.)

M. Schuster :

Ku svatým : Petru a Pavlu !

Svatý Petr, církve skála,
svatý Pavel její chvála;
z obou velká víra dýše,
ozdobou jsou nebes říše!

Svatý Petře, plný moci,
pomáhej mně ve dne v noci,
abych pevnou virou v nebe
od hříchů ochránil sebe. —

Svatý Pavle, náplň lásky,
rozlušti moje otázky,
abych dle Tvých epištolí
zbožně žil v tomto údolí.

Duch svatý, duch pravdy, svatosti, síly.

Úvaha. Napsal Dr. Rudolf Zháněl.

(Pokrač.)

Jak zjevoval se Duch svatý ?

„Mluvil Ježíš v podobenstvích k zástupům, a bez podobenství nemluvil jím, aby se naplnilo, co předpověděno skrze proroka slovy : „Otevru v podobenstvích ústa svá, vypravovati budu věci skryté od ustanovení světa.“ (Mat. 13, 34—35). Božský Spasitel,

chtěje lid poučiti o pravdách věčných, volil k tomu přecasto podobenství z denního života. Tak vykládal o stromech a horách, o rybolovu a rozsévači, o poli a stodole, o vinici a dělnících, připojuje k těmto všedním věcem veliké nebeské věčné pravdy. Neboť my, ubozí pozemští tvorové, podobáme se vzhledem k věcem

věčným nevědomým nemluvnatům, jež třeba vždy a ve všem poučovatí názorně.

Podobně také Duch svatý, zjevuje se lidem, bral na sebe různé podoby. Tak měli křesťané názorně býti poučeni o tom, co působí Duch svatý neviditelným způsobem v nesmrtných duších lidských.

Zvláště význačné jsou tři způsoby zjevení Ducha svatého, a to ve způsobě holubice, hukotu silného větru a ohnivých jazyků.

Ve způsobě holubice.

„Viděl Ducha svatého, sestupujícího jako holubici a přicházejícího na Něj“ (Mat. 3, 16). Tak dosvědčuje Písmo svaté o křtu Pána Ježíše rukou Janovou v řece Jordáně. Toť nejobvyklejší a nám nejznámější způsob zjevení se Ducha svatého ve způsobě holubice. Tak vidáme ho zobrazena na našich oltářích, kazatelních. křtitelních a jinde. Všeobecně pokládá se holubice za čistoty milovnou, tichou, nevinnou, mírnou, pokojnou. Tento zevní obraz připomíná tedy nám všechny ony ctnosti, k nimž dává nám Duch svatý milost svou, především tedy k zachování čistoty a mírnilovnosti.

Zalmista Páně (Žalm 23, 3) táže se: „Kdo vstoupí na horu Hospodinovu, a kdo stane na místě svatém?“ Hned pak odpovídá: „Ten, kdož jest rukou nevinných a srdce čistého, kdož neobrací srdce svého k marnosti.“ Ve svém kázání horském zove Božský Spasitel ty, kdož zachovali nevinnost srdce, blahoslavenými, když dří: „Blahoslavení čistého srdce, neboť oni Boha viděti budou“ (Mat. 5, 8). Touto opravdovou čistotou není ovšem pouze zevní zákonitá čistota, jakou se vychloubali farizeové Starého Zákona. Hleděli si pouze několika zevních předpisův a obyčejův, jak žádal toho po nich zákon Mojžíšův, anebo správněji řečeno, jak předpisovala jim to jejich běžná tradice, již nikterak neschvaloval Spasitel, jelikož byla v přímém

odporu s vlastním zákonem Božským. Srdce jejich zůstávalo při všem tom chladným, poskvřeným, nezkraceným. Proto nazval je Spasitel obilnými hroby, varoval velmi přísně a rozhodně před nimi, zavrhl nepokrytě jejich počínání, poukázal ostrými slovy na příkrý rozpor jejich zevnější a vnitřní čistoty.

K opravdové křesťanské upřímné čistotě a neporušenosti mravní dává nám Duch svatý zvláštní milost. Nechť proto život náš nevykazuje takových rozporů, jak vytkl je Spasitel farizeům. Buďme opravdovými upřímnými křesťany, plněme zákon nejen na oko, abychom byli viděni a chváleni od lidí, nýbrž dbejme všech předpisův, snažice se obnoviti v srdci, přesni v povinnostech svého stavu, dokazujme víru svou také křesťanskými skutky a vzorným životem; varujme se všech zlých příležitostí, odvracujme se od vši marnosti světské.

„Vlídlost vaše buď známa všem lidem!“ Tak napomíná svatý Pavel svoje milé Filippské (4, 5). Taková křesťanská vlídlost, mírnost, tichost, skromnost, laskavost, přívětivost jest naznačena zevnější způsobou holubice, pod kterou se ukázal Duch svatý. Převrácený svět a dějiny jeho neznají, ba nechtějí znáti této spanilé křesťanské ctnosti. Ve světě vykládá se jen o velikých a mocných, kteří ctižádosti své obětovali třeba tisíce životů lidských. Tak mluví dějiny o Alexandru Velikém, o vítězném Napoleonovi, ale nevědí o mnoha duších pokorných, skromných, kteří v malém daleko více vykonali! Jmenovaní vojevůdcové naplnili sice válečnou slávou svou celá století, málo jest geniův v dějinách světových, jež mohli by se vykázati podobnými velikolepými výsledky, jako mužové ti! Ale kdo také spočítá oběti životův lidských, jež v bouřlivých dobách těch byly přineseny, kdož spočítá slzy, nářky, trampoty opuštěných vdov, hladových sirotkův, ustaraných rodičův, již v krvavých těch válkách ztratili živitele své!? Svět slaví je, že použili

vší moci, jež vládli, podobni onomu soudci, „který se Boha nebál a člověka nestyděl“ (Luk. 18, 2). A přece praví Spasitel: „Blahoslavení tiši, neboť oni zemi vládnouti budou!“ (Mat. 5, 5.)

„Vidíte jistě povolání své, bratři!“ — tak napomíná sv. Pavel Korintských (I. list 1, 26—29), — „že nemnozí moudří dle těla, nemnozí mocní, nemnozí urození. Ale což bláznivého jest u světa, to vyvolil Bůh, aby zahanbil moudré, a to, což jest u světa mdlé, vyvolil Bůh, aby zahanbil silné. A neurozené u světa a za nic položené vyvolil Bůh, a to, co není, aby ty věci, kteréž jsou, zahladil, proto aby se nechlubil před obličejem jeho žádný člověk!“

Křesťanská tichost a mírnost záleží v tom, že máme na úzdě nezřízený hněv, že přemáháme touhu pomsty, že ovládáme v sobě onu všelidskou snahu, zjednati si právo moci. Nejkrásnějším vzorem křesťanské tichosti a vlnosti je Božský Spasitel, který dí: „Učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorný srdcem!“ (Mat. 11, 29.)

Bral se kdysi dobrotivý. Ježíš se svými apoštolý do Jerusalema ke slavnosti. „I poslal posly před sebou. A oni jdouce, vešli do městečka Samariánského, aby Jemu připravili. Ale nepřijali ho, protože obličej jeho byl obrácen k jiti do Jerusalema. A viděvše to učedníci jeho Jakub a Jan, řekli: Pane, chceš-li, ať díme, aby sestoupil oheň s nebe a spálil je, jak i Eliáš učinil? Ale obrátiv se Pán, pokáral jich, řka: Nevíte, čího ducha jste! Syn člověka jistě nepřišel, ztracovati duši, ale aby spasil. I odešli do jiného městečka“ (Luk. 9, 52—55).

Kolik trpkých zkoušek bylo podstoupiti dobrému Ježíši, a jak vždy zazářila z nich jeho nevyčerpatelná mírnost, vlnost, trpělivost! Byli to jeho učenníci ve své nechápavosti, často se svými sobeckými názory, lid ve své dotravosti a nešetrnosti, vznešení ve své lhovosti a povýšenosti, nepřátelé ve své zupnosti, se svými pomluvami, pronásledováním,

podezíráním. Kde jednalo se o slávu Boží a spásu duší, byl Spasitel silným a neohroženým, kde však bylo jen o jeho osobu, byl mírným a trpělivým jako beránek.

To jest ta pravá křesťanská vlnost, tichost, mírnost, k té dává nám Duch svatý svou milost.

Kéž obraz Ducha svatého ve způsobě holubice připomíná nám vždy stěžejní ctnosti každého věrného křesťana, čistotu a mírnost! Prosme Ducha svatého o tyto dary, sami však také snažme se všemi silami, s milostí poskytnutou spolupůsobiti v čistotě a mírnosti dle nedostižitelného vzoru nejsvětějšího Srdce Ježíšova.

„S nebe hukot, jako větru prudkého“.

O seslání Ducha svatého čteme ve Skutcích Apoštolských takto (2, 1—2): „V těch dnech, když přišel den letnic, byli všichni pohromadě na jednom místě. Tu povstal náhle s nebe hukot, jako když táhne vítr silný, a naplnil dům, kde seděli; a všichni byli naplněni Duchem svatým.“

Božský Spasitel, Ježíš Kristus, uděloval Ducha svatého mírným dechnutím. Zjeviv se apoštolům prvního dne v týdnu, v neděli, pozdravil je řka: Pokoj vám; jako mě poslal Otec, i já posílám vás. A to pověděl dechl na ně a řekl jim: Přijměte Ducha svatého! . . . (Jan 20, 21—22.)

Tenkrát uděloval Pán Ježíš apoštolům zvláštní milost, totiž moc, odpuštění hříchů; nyní však měl býti udělen Duch svatý ve vsi své plnosti, za obzvláštních znamení, pro všechny lidi a pro všechny věky. Proto onen dech lásky, v němž sestupoval na zemi, byl velmi mocným a mohutným. Byl „hukotem s nebe, jako větru prudkého“. Volil Duch svatý tuto zevní způsobu, aby poučil nás, jak veliké a vznešené věci způsobí v lidstvu i v duši každého. Podobně jako účinkuje mohutný vítr v přírodě, tak jeví se i moc Ducha svatého v říši duševní a nadpřirozené.

Vitr působí neodolatelnou silou;
čistí a vysušuje;
strhuje vše sebou vpřed a vzhůru.

„Vysíláš Ducha svého, opět stvoření bývají a obnovuješ tvář země!“ tak předvídá již žalmista Páně (Žalm 103, 30). Jak krásně značí právě jarní víchor tuto tvořivou působnost Ducha svatého! Nesmírné tíhy sněhové leží na horách, v lesích a planinách, bystré potoky, jež odváděly přebytečné vody, ztrnuly v led! Jarní slunce hřeje již sice, ale co roztálo ve dne, zmrzne v noci opět. Tu dostaví se najednou jarní prudký vítr! Mocný hukot jeho ozývá se dnem a nocí, pod prudkým dechem jeho ohýbají se stromy, ale ledy a sněhy mizí očividně, široké potoky řinou zase volně do údolí, ukazuje se první zeleň, jaro slaví svůj vítězný vjezd do přírody. Netrvá dlouho, luh i pole jsou oděny šťavnatou zelení, smaragdové louky protkány pestrými mnohobarevnými spanilými vonnými kvítky. „Vane Duch Boží a tekou vody“ (Žalm 147, 18).

Nebyla působnost Ducha svatého podobnou, když za hukotu s nebe, jako větru prudkého, o prvních letnicích sestoupil ponejprv viditelně na zem! Či nesfílila se právě mocným váním Ducha svatého o letnicích stará synagoga se svými krvavými oběťmi, svými mrtvými literami, se svými strohými tvrdými předpisy zákonnými? Nebyla tak zjednána svoboda a volná prostora, aby vytyčil se na troskách její velikolepý palác nové milostiplné církve Kristovy?

Starý svět byl pln pohanských ohavností, ztrnul v mravní bídě a hříchu, byl v děsných temnostech, neznal jasného světla víry, byl bez útěchy v srdci, celé lidstvo podobalo se ve své sobeckosti a nelásce ledovému mrtvému poli.

Tu však o letnicích rozhučely se po všem světě spasné prameny milosti Ducha svatého, všude rozkvétal utěšený život milosti a blahodárné víry. „Čiňte pokání!“ Tak volal svatý Petr, když v památný den sestání Ducha

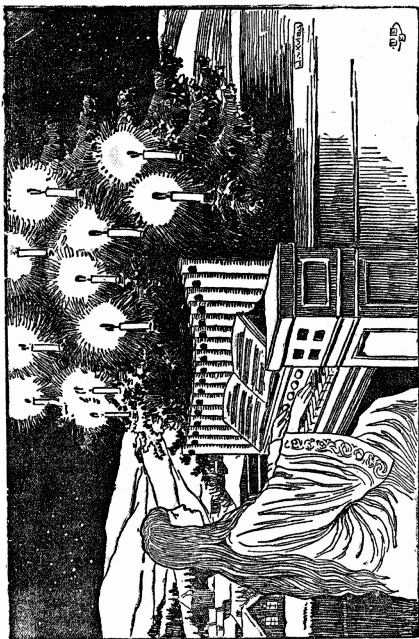
svatého předstoupil ponejprv, jako kazatel Božského učení, před udivený zástup. „A uvěřilo v ten den více než 3000 duší“. (Skutk. apošt. 2, 41).

Jarní vítr čistí a suší. — Nad velikými městy, v nichž jest mnoho továren, — na př. nad Brnem, Smíchovem a pod., rozprostírají se po celý rok veliké švády černých kouřů. Zvláště v zimě houstnou tyto výpary. V některých takových krajinách, na př. na Mostecku v Čechách, ztěžuje jedovatá tato atmosféra i dech, zvláště cizincův, nezvyklých tomu. Teprve když vyrazí ostrý vítr z hor, zvláště na jaře, čistí se tento kouřem přesylený vzduch a slunce usmívá se na rozradostněnou zemi. Když pak ulice města a silnice vesnic na jaře nebo po hojných vláhách jsou proměněny v moře bláta, tu jest to zase teplý vánek, který zvláště na jaře rychle vysušuje rozbahněnou zemi. (Podobně vykládá II. kniha Mojžíšova 14, 21, kterak Hospodin prudkým větrem východním, vějícím celou noc, rozdělil a vysušil Rudé Moře Israelským, prchajícím před Egyptskými.) Duch svatý, seslaný v první letnice, zapudil temnoty náboženské nevědomosti, v nichž pohříženo bylo lidstvo před příchodem Spasitelovým, připravil půdu vhodnou pro církev Kristovu. Zmizely husté mraky, šedé mlhy, ponuré mrákoty, člověk viděl opět jasné nebe, viděl před sebou zřetelnou cestu k rajským výšinám.

Mohutný vítr uchvacuje vše, co přijde mu do cesty, strhuje sebou vpřed a vzhůru. Vitr pohání lopaty mlýnův, tak že se otáčeji, vykonávajíce blahodárnou práci. Vitr nadýmá plachty korábů na moři a nese je za jejich cílem. Lehce, jako pták, letí pak i obrovský koráb, kterým jinak jenom ztěžka lze hnouti pomocí vesel! Vitr konečně i cestujícího pohání, když vede ho cesta směrem jeho.

Tak pohání vítr vše v přírodě; jak krásně je tu naznačeno působení Ducha svatého v řiši duševní!

Slabým a ubohým je člověk, jsa odkázán sám na sebe.“ „Vímť zajisté,

Sv. Cecilie, panna a mučénice

že není ve mně mnoho dobrého“, tak nařiká apoštol národův (Řim. 7, 18). „Vůle dojista hotova jest, ale dokonalí dobrého, toho nenalézám!“ „Neboť ne to dobré, co chci, činím, ale zlé, jehož nenávidím, provozuji; . . . nerozumím, co vlastně činím . . .“ (Řim. 7, 19). Ale jako prudký vitr žene slabý list před sebou a vynáší ho vzhůru, tak zmocňuje se milost Boží slabé duše lidské a nese ji výše k nebesům a ke vši ctnosti. Proto i jása apoštol říká: „Všechno mohu v tom, který mne silí!“ (Fil. 4, 13). — Nescit tarda molimina — Spiritus Sancti gratia . . .! — Nezná zdlouhavých pokroků — milost Ducha svatého — — —

Často jedno jediné slovo zasáhne duši, jako mocný vichor, a povznese ji k výšinám dokonalosti! Mladistvý Antonín slyšel, vstupuje do kostela, jediné napomenutí: Jdi, prodej vše! Odešel, prodal vše, odebral se na poušť, žil tam svatým životem a stal se praotcem všech poustevníkův. Augustýn zaslechl výzvu: Vezmi, čti!“ a jediné slovo to učinilo z něho velkého světce. Hrdý rytíř Jan Kvalbert pohlédl na Velký Pátek na kříž, odpustil svému úhlavnímu nepříteli, dal se na cestu, která vedla ho ke svatosti!

Jak hluboký význam, jaká plnost nejkrásnějších pravd jest obsažena v zevnějších znamení „hukotu s nebe, jako přicházejícího větru prudkého“, pod kterým zavítal Duch svatý na svět v památný první Boží hod svátků letnic! Chvalme proto a zvelebujeme Ducha svatého, jako druhého svého Stvořitele, děkujeme mu za vše veliké a vzácné, co vykonal na nesmrtelné duši naší svým tajuplným dechem milosti od prvního počátku života našeho až do dne dnešního! Prosme ho pokorně, aby i na dále vedl nás cestou svých milostí, slibme mu však zároveň, že budeme vždy si vážit jeho vnuknutí a dle něho jednati.

Ohnivě jazyky.

„I ukázaly se jim jazyky jako ohnivě, rozděluje se; posadil se na každém

z nich jeden, všichni byli naplněni Duchem svatým a počali mluvit jinými jazyky, jak Duch svatý dával jim promlouvat.“ Tak vykládají Skutkové apoštolští (2, 3.) o druhém zevním znamení, pod kterým ukázal se Duch svatý o prvních letnicích. I toto zevnější znamení naznačuje velmi krásně vnitřní milosti a dary, jimž obdařil Duch svatý tenkrát apoštolý.

Při tomto zjevení Ducha svatého jest rozeznávati dvě části zevnějšího zjevení, totiž: oheň a jazyky. Oheň svítí a hřeje, podobně působí i Duch svatý v duši apoštolův: osvětlil je a roznilil láskou k evangeliu. Zevnější způsob viditelných jazyků pak značí podivuhodný dar řeči, který byl udělen jim, církvi první a jiným k tomu vyvoleným.

Oheň svítí; podobně osvětluje Duch svatý lidstvo. Člověk je takorba duševně slepý, obzvláště nesnadno jest mu mysliti, vniknouti a pochopiti věci vyšší, nadzemské, božské, neviditelné. Duch svatý nás osvětluje, abychom poznali a pochopili důležitost naší svaté viry, jakož i pronikli jednotlivě její pravdy, pokud možno našemu omezenému rozumu. Tu vchází nebeské světlo ve vnitru našem, lež předstává se nám v ohavně ošklivé podobě své, falešní proroci pokoušejí se marně oblákatí nás. Poznáváme, že jediného jest toliko potřebí, totiž sloužití Bohu a plniti vůli jeho.

Než bohužel, toto jasné světlo Ducha svatého nezasvitlo ještě všem lidem, mnozí ani netouží po něm! Ba někteří poklesli tak daleko, že právě učení evangelické a křesťanské zovou temnem, křesťany věřící jmenují tmáři, sebe pak, když odvrhli od sebe vše křesťanské, považují za pokrokaře, chlubí se osvětou a vzděláním. Pravým prý a jediným světlem lidským je rozum, pouze toho máme poslouchati! Ubohá pýcha, která takto se vynáší! Jsou tito proroci rozumu ale spou v jedné jediné věci svorní? Není mezi nimi neustálý rozpor a nesvornost? Co jeden uzná za pravdu, to

druhý považuje za nejhorší poblouzení!

Velmi smutný obraz zjeví se však zraku věřícího křesťana, pohlédne-li do jiných dílů světa, kde panuje doposud pohanství. Jak ubohými jsou ti lidé, jichž doposud neosvítíl Duch svatý spasným světlem víry pravé! Jak děsné mají chudasi ti představy o Bohu a o náboženství! Nejníže stojí pohané fetišti. Fetišem zoveme dřevo, kámen, sochu, jímž se ubozí lidé ti klanějí; domnívají se, že žijí v nich duše zemřelých. Úctu těmto modlám prokazují kolikráte způsobem ohavným a hříšným, za oběť přinášejí plody země, zvířata, ba ve svém poblouzení dokonce i lidi! V Deltách řeky Nigery obětují pohané mladistvé dívky posvátným hrochům. V Dahome zase obětují se sta lidí jako žertvy k počtě předkův. Aby pohřeb černého vládce byl důstojně oslaven, bylo při pohřbu zabito 300 otrokův! Tak vykládají misionáři, očití svědkové těchto pohanických ukrutností. — A jaké je náboženství, takovým jest i život! V pohanických zemích těch jest doposud otroctví, mnohoženství, žena je pouhou otrokyní a hříčkou svého muže. Zabíjení dětí, obchod lidmi, loupeže, války a pračky jsou tu na denním pořádku. — Jiní pohané, kteří jsou na vyšším stupni kultury, jako Hindové, Bramáni, Budhisté, Konfuciáni v Indii, Čínsku a Japonsku, mají sice lepší poznání Boha, pokud člověk pouhým rozumem může je dosáhnouti. Ale vedle zrníčka pravdy, shlédávame tu celé spousty pověr, množství bůžkův, z nichž někteří představují bídné rozkoše smyslné. Dále je ještě ve světě obrovská skupina Mohamedánů, jichž nelze již počítati mezi pohany. Majíť oni víru v Boha jednoho, rovněž naučili se od křesťanův modliti, postiti, dávatí almužnu; vedle toho však spatřujeme u nich ohavné mnohoženství, otroctví, víru v neodvratný osud, hrubě smyslné pojmy o blaženosti nebeské.

Jak smutný obraz jeví se duši kře-

stanské, ohlédne-li se u nás kolem sebe, vidí-li tolik spolubratří, spojených poutem téhož jazyka, ani odvrhují víru pravou, přidávají se ku kterémukoliv bludu, aby snad došli výhod pozemských! Daleko ještě bolestnější obraz skýtají pouště africké a australské, savanny jihoamerické, obrovské říše asijské. Nesčíslné ty miliony lidstva neznají Boha, svého Stvořitele a Pána, nevědí ničeho o Bohu Synu, o veliké oběti jeho na kříži, že sestoupil i pro ně s nebes a vykoupil je nejdražší krví svou. Srdce jejich nezná oně útěchy, kterou poskytuje pouze víra křesťanská!

Děkujeme Duchu svatému, který osvítíl nás i přeccky naše, že poznali jsme, vytrvali a žijeme ve víře pravé! Zde na světě vidíme jenom vše, jak v obrazy; veškero naše vědění je pouze nedokonalým; jako každá květina obrací se ke slunci, zdroji všeho světla, kéž i tak touží duše naše po Duchu svatém, věčném prameni veškeré čistě pravdy!

Než oheň nejenom svítí, nýbrž hřeje také. Tak Duch svatý nejenom osvícuje duši naši, bychom poznali pravdu, nýbrž také rozněcuje nás, bychom dle pravdy žili, vzbuzuje v nás lásku ke pravdě poznané. Proto voláme k němu: „Přiď, Duchu svatý, zapal v nás oheň lásky své!“

Věřící v Římě chtěl svatý Pavel míti „Vroucí duchem“! (Řím. 12, 11.) A takovými byli také vskutku. To Duch svatý rozehrával srdce jejich, tak že pohané divili se řkouce: „Hleďte, jak se milují!“

O sv. Václavu, knížeti českém, vypravuje letopisec, že tajně vycházel pomáhat ubohým, aby nevěděla levice, co činí pravice. Jednou za zimní noci šel tak bos po zasněžené cestě a sluha za ním v jeho šlépějích. Jak vykládá stará legenda, jak prý šlépěje ty teplé. Věrný sluha Podiven, který stěžoval si, že je mu příliš zima, nastupoval do šlépějí pána svého, a hned zima ho pominula. Buďsi tomu

jakokoliv, jisto jest, že srdce oteplené Duchem svatým, zanechává po sobě hřejivé stopy lásky. Utulno a milo je v rodině, kde se mají všichni rádi. „Hle, jak je to krásné a utěšené, přebývají-li bratři svorně!“ (Žalm 132, 1.) Jak dobře bylo by sousedům, kdyby si nekrivdili, sobě odpouštěli, druh druhu pomáhal! Jak blaze bylo by ve vlasti, kdyby všichni živě cítili, co řekl Abraham Lotovi: „Prosím, ať není sváru mezi mnou a tebou, mezi pastýři mými a tvými; poněvadž muži bratři jsme.“ (1. Mojš. 13, 8.) A to vše působí v nás Duch svatý! Proto je nyní ve světě tak zle, že lidé neznají a nevývají Ducha svatého. Světem a lidstvem vládne proto duch zlý, duch nesváru, nesnášlivosti, nelásky.

Oheň, v jehož způsobě zjevil se Duch svatý o letnicích, měl podobu ohnivých jazykův, z nichž jeden posadil se nad každým z nich. Tento zevnější tvar měl také hluboký vnitřní význam.

Apoštolové měli se rozejíti do celého světa, všude hlásati evangelium Kristovo, proto bylo jim především třeba výmluvného jazyka. Měli býti učitelé celého světa, proto mluvili všemi jazyky. Ba dal Duch svatý apoštolům o prvních letnicích ten mimořádný obzvláštní dar, že slovo jimi pronesené rozuměli všichni přítomní, jakoby bylo promluveno k nim v jazyku mateřském. Skutky apoštolské líčí podivuhodný ten dar Ducha svatého těmito slovy: „Počali mluvit jinými jazyky, jak Duch svatý dával jim promlouvat. Přebývali pak v Jerusalemě židé, muži nábožní, ze všelikého národu pod nebem. A když povstal zvuk ten (větru prudkého, jako jdoucího s nebe), sešel se zástup a strnul, neboť slyšeli je mluvit jeden každým jazykem svým. I žasli všichni a divili se řkouce: Nejsou-li Tito všichni, kteří mluví, Galilejští? I kterak my každý slyšíme jazyk svůj vlastní, ve kterém jsme se zrodili? My Parthové a Médové, Elamité a obyvatelé Mezopotamie, Judska i Kappadocie, Pontu‘

Asie, Frygie a Pamfylie, Egypta a končin Lybie, ležící při Cyréně, i přichozí Římané, jak židé tak novověrci, Kréťané a Arabové, — my všichni slyšíme je mluvit jazyky našimi o velikých skutcích lidských.“ (2, 4—11). Kdysi chtěli lidé ve zpupnosti své vystavěti věž, jež by až do nebe dosahovala, a oslaviti tak jméno své! Tenkrát za trest pychu toho zmátl Bůh jazyky jejich, že si navzájem nerozuměli. O prvních letnicích tu láska Boží sestoupila milostiplně zase na zemi, sjednotila národy různých jazykův, aby duše jejich uvedla v jednotě viry do nebe. Veliký zázrak ten byl potřebným, aby svět poznal, že sestoupil skutečně Duch svatý na apoštoly. Zázrak tento byl také důstojný Ducha svatého a slavného je seslání. Zázrak tak zřejmý musil přesvědčiti lidstvo, že učení apoštolské je určeno pro celý svět.

Vzácný tento mimořádný dar Ducha svatého, dar jazykův, jevil se častěji v prvotní církvi. Tak stalo se i v Cesareji v domě zbožného bohabojného setníka Kornelia, když mluvil k nim svatý Petr. „Když Petr ještě mluvil, sestoupil Duch svatý na všechny, kteříž poslouchali slova. I užasli ti, kteříž byli z národa židovského, že i na pohany jest vylit dar Ducha svatého. Neboť slyšeli je, ani mluví jazyky rozličnými a velebí Boha.“ (Skutk. apošt. 10, 44—45). Kromě toho vyskytuje se ještě častěji veliký tento dar Ducha svatého v dějinách církve, zvláště u misionářův. Tak vykládá se o sv. Františku Xaverském.

Ohnivě jazyky, v jejichž podobě Duch svatý se zjevil, poukazují na veliké milosti, jež se staly o prvních letnicích.

Nás však upomínají také, jak vzácným je dar jazyka. „I lodi, tak veliké jsouce, a prudkými větry hnány bývající, však i nejmenším veslem bývají sem tam obráceny, kamkoliv se líbí tomu, kdo je spravuje. Tak i jazyk malý úd jest, ale veliké věci provádí. Ať, malický oheň, kterak zapálí les veliký!“ (Sv. Jak. 3, 4—5.) Prosme

Ducha svatého, který udělil apoštolům
vzácný dar jazyka, by i nám dal mi-
lost, vždy užívati dobře ušlechtilého

daru řeči; užívati ho ke cti a slávě
Boží, ke prospěchu duší nesmrtelných.
(Pokrač.)

Vstaň!

Napsala Marja Czeska-Maczyńska. Z polštiny přeložil O. S. Vetti.

(Pokračování).

A Nahum byl slabý, ... snad jenom
tým ustaraným očím slabým se zdál, ...
milovala jsi ho, vše, co činil, zdálo
se ti pěkným a nad věk moudrým,
každý chlapecký vrtoch byl ti roz-
kazem, rostl na malého tyрана, před
nímž se třáslí nevolníci, a potom
přišel čas, ... že i ty začala's se
třásti. Svět zabíral ti dítě, pořád větší
vzdálenost rozkládala se mezi tebou
a mladou duší tvého syna, vlna ži-
vota unášela ho pořád dál a dále,
a když jsi konečně uvědomila ne-
bezpečí, tu již marně jsi volala, varo-
vala, prosila, zvykl na lehké vázky
bráti slova tvá a poslouchati jedině
své vůle, ... kořistil z volnosti, kterou
jsi mu dala, spěl ku propasti ...

„Zhřešila jsem, Pane, ... zhřešila
jsem, ... láska přináší druhdy ovoce
tak trpké jako nenávisť ...“ rvalo
se v lkání z duše ženy, neuprosný
pak šepot fontány zvnil dále:
„V prach obrátily se jasné, šťastné sny
tvoje o novém hnízdě rodinném, tak
pracně nabytý, s trudem rozmnožený
majetek rozcházel se v ruce přátel
tvého syna, shrabovaly jej bílé dlaně
Evy, veřejné hřišnice, a tvůj Nahum
kupoval si zaň přesycení, znavení,
nevěru ... Hle, dnes sobota, den
sváteční, a ty's sama zasedla za ro-
dinný stůl se svým jen bolem ...“

„Ó, Pane, Pane! vrať ho z bludné
cesty, ... neboť má-li i víry zapo-
menouti, to věru lépe by bylo jemu,
kdyby nežil — — —“

Ticho přerušily unavené vlekoucí se
kroky, srdce pak vdovy po knězi
Samuelovi zabilo mučivým nepokojem.

„Jsi to ty, Nahume?“

„Zase jsi čekala?“

„Čekala ...“

„Proč?“ tážal se, ale pod bolest-
ným pohledem jejím odumírala drsnost
jeho hlasu a zmocňovala se ho útrpnost
s tou starou, čekáním zmořenou ženou,
byl dnes výjimečně střízliv. „Proč?“
tážal se opět měkce.

„Chtěla jsem s tebou promluvit ...“

„Poslouchám,“ i sedl si vedle ní na
schody, a náhle zachvátil ho smutek,
touha po mateřské něžnosti, žal nad
sebou samým, spolehl se tedy hlavou
na její kolena a patře v tichý mrak
zahradní cítil po prvé, že svůj život
promarnil ...

A v ní hněv ustoupil a jen bol po-
zůstal, třesoucími se dlaněmi hladila
jeho černé, měkké kadeře, silná pak
slova, jež mu chtěla říci, zmírala jí
na bledých ústech a jen žalostné
s nich splynulo: „Nahume, ... zrušil
jsi posvátnost soboty ...“

„Naposled, matko.“

Oddechla si a tiše hovořila, hlas
pak její ukolébával ho v jakési sladké,
nekonečné ticho.

„Můj ty drahý, ... bývaly časy,
kdy tvoje myšlenky byly mně otevřenou
knihou. Odě dvou však let víc' a více
se mně vzdaluješ a na mne, jež jsem
tě vychovala, vypěstila, cize a ne-
vražlivě pohlížíš, a řec' uvaž, dítě,
kdo je ti bližší nežli matka, kdo tě
dovede vroucněji a nezištněji milovati?
kdo ti na celém světě více a lépe
přeje? kdo ti silněji štěstí žela? ...
Vždyť přece životem, jaký vedeš, sám

sobě nejvíce škodíš, zatracuješ svou duši a hubíš tělo . . .“

„Kdybych měl zdraví a sílu, . . . začal bych, matko, jiný život žítí, . . . ale tak . . .“

„Začni, můj milý, . . . na polepšení není nikdy pozdě, založ si rodinu, dej svému domu paní a mně dceru . . .“

„Nemluvme o tom!“ pocítil v prsou tak ostrou bolest, zdálo se mu, že nepokoj či co k němu se plíží ze zahradního ticha, cosi strašného a neznámého, a matčin hlas nesl se nad ním.

„Proč? pusto jest v našem domě, nedostává se mu lahodného smíchu mladé žínky, schází v něm dětská, bezstarostná svévole. Nahume, děti vnášejí obsah v život člověka, vždyť i Písmo praví: „Rostež a množte se, naplňte zemi a podmaňte si ji . . .“

Nucený úsměv přelétl mládencovu tvář, nemohl mluvit, měl hlavu těžkou, kosti ho bolely, celé ústrojí prahlo po odpočinku, a nalézti ho nemohl, šilený život vypil síly, odňal spánek, udělal z něho klubko předrážděných nervů. Tmou prokmitaly první tony úsvitu a poděšené oči Samuelovy vdovy hleděly na přepadlý obličej posledního syna, ležícího jí na kolenách, jako zjev posmrtné škabošky — —

„Nahume, . . . co je ti? synu! . . .“

Jeho sivé oči se silně rozšířenými zornicemi vzhledy k její vyděšené, bolestivé tváři . . .

„Nic . . . jsem unaven . . . půjdu si lehnout . . .“ mluvil namáhavě, „to nic . . .“

Chtěl se usmát, ale po tváři přeběhla mu toliko bolestná křeč, v mozku mu šumělo a současně šilené zděšení

svíralo mu duši a ledovým potem oblévalo skráně, dálo se s ním cosi, čemu nerozuměl a čeho nechápal.

Jen co by do svého pokoje se dostal, . . . tomu strachu ušel, . . . aby tolik síly měl, aby jed vypil . . .

A náhle zatočily se kolem stěny, otevřeným ustům došel dech, krvavá mlha vše obestířela . . . a v mozku jasně vystoupila myšlenka . . . neťeba ti jedu, . . . Nahume, . . . hle já, smrt, kterou jsi volal, jsem v tobě! Hrozný, obudný strach ho přepadl . . .

„Matko!“

Jako poslední výkřik života doniklo ho její zvolání ustaraností přeplněné: „Nahume!“

A — a . . . — kolikrát volala tak na něho marně.

Stál na prahu hrobu a cítil, že je za ním nový život, . . . nastojte! tělo neposlouchalo už příkazu vůle, padalo k zemi jako zničená rouška, duch však žil a viděl, že bude dále žít, a současně — jako poslední myšlenka — v okamžiku proběhly před ním celý promarněný život, strach a žal . . .

Udělal ještě krok, vztáhnutýma rukama hledal ve vzduchu opory, třesoucí se prsty smekly se po mramorovém sloupě, z prsou vydral se mu poslední, chraplavý výkřik: „Bože! mi . . . lo . . . srdenství!“

A skácel se na práh.

Ještě jednou zaškubaly sebou prsty, v hasnoucích očích obrazilo se peklo bolesti, žalu, muk, a nešťastná matka držela v náručí bezduché tělo posledního syna, patřila na jeho strašnou, pečetí strachu a viny změněnou tvář.

(Pokrač.)

Svátek všech svatých.

Úvaha. Napsal Ignát Zháněl.

Svatý Jan, miláček Páně, popisuje zjevení, které měl. Viděl otevřena nebesa a v něm „bylo ohromné množství, jehož nemohl nikdo spočítati, byli ze všech kmenů, pokolení, stavů,

řečí, pohlaví, odění bílým rouchem držíce zelené palmy v rukou a stojíce před trůnem a před Beránkem.“ Zjev. sv. Jana 7, 9, 10.

Není jistě vhodnějšího obrazu k úva-

ze o svátku všech svatých a světic Božích. Účelem našeho života, ať je krátký, ať je delší, je dojít do těchto stánků věčných. Neměli bychom mít nic jiného na starosti, na nic jiného neměli bychom mysliti jako na prostředky, jimiž bychom se mohli docela bezpečně stát účastnými slávy nebeské. Svatí jsou nám vzory, co máme činiti, čeho se máme varovati, aby bylo nebe jednou naším údělem.

Jsou nám po ruce tytéž prostředky, jakých užívali svatí. Nikdo nám nemůže podati lepšího vysvětlení, v čem záleží pravá svatost, jako učitelé duchovního života. Znamý a zkušený Skupolí poučuje nás takto: „Mnozí nepřemýšlejí příliš hluboce o této věci a domnívají se, že záleží v tom, aby se tělo co nejlépe umrtvovalo, aby se člověk podroboval častým, tuhým postům, bičoval se, kál se, mnoho se modlil, chodil často do kostela, byl přítomen několika mšm svatým, často i řistupoval ke stolu Páně. Ale není tomu tak. Tyto a jiné podobné skutky jsou toliko prostředky, abychom dosáhli dokonalosti, jsou ovocem, které přináší.

Jádro dokonalosti křesťanské a pravý život duchovní záleží v tom, abychom uznávali dobrotivost Boží, svou nicotu, svou náklonnost ke zlému, abychom milovali Boha a sebe nenáviděli, abychom se podrobovali nejen Jemu, nejvyššímu Pánu svému, nýbrž i svým spolublížním z lásky k Němu, abychom toto všechno vykonávali a chtěli ze žádného jiného důvodu, než ke cti Boží a jeho libosti, protože tak chce a poroučí, abychom Ho milovali a ctili. Taková má být láska, kterou chce Bůh vlít v naše srdce. Takové má být sebezapření, které žádá od nás. V tom záleží sladké jho a lehké břímě, které nám ukládá božský Mistr. Toť je poslušnost, k níž nás zve Ježíš Kristus svým slovem i příkladem.

Nezanomínejme, že svatí byli právě tak slabými tvory jako jsme my. Byli podobeni velkým pokušením, bojovali proti téměř nepříteli své spásy, jako

my. Vzpomeňme si na příklad na velikého apoštola národů, sv. Pavla. Nařká ve svých listech, že ho trápí neposlušné tělo, že se opírá jeho lepšímu poznání, jeho duše uznává, co má činiti, ale tělo odírá, tak odehrává se v jeho nitru stálý boj, někdy vítězí duše, někdy však také tělo. Proto uvažuje o těchto neustálých rozporech ve svém nitru, rád přiznává „milosti Boží jsem, co jsem“. I. Ku Kor. 15, 10.

Navykněme si čísti každodenně životy svatých. Není pro nás lepšího povzbuzení, než všimati si jejich bojů, prostředků, jakých užívali, aby zvítězili. Milost Boží sama všeho nezpůsobila, bylo potřebí, aby s ní spolupůsobili. Kdo vstupuje na vysoký kopec, používá vysoké, ostrou špicí opatřené hole, hůl nevnese nikoho na horu, toliko napomáhá k tomu.

Milosti, jaké obdrželi svatí, byly buď vnitřní nebo zevnitřní. Každému z lidí, dává Bůh příležitostná vnitřná dobrá vnuknutí, jimiž povzbuzuje k dobrému a chrání ode všeho zlého. Bývá to spasitelná četba, napomenutí, vhodné slovo, výčitky svědomí, úzkosti srdce, strachy, hrůzy, dobré příklady hodných spolublížních, které povzbuzují k následování, hodné přijímání svatých svátostí, které dodává vnitřnou sílu. Nebo vnitřně přijde štěstí, po neštěstí, dostaví se radost, žalost, navštíví nás kříž, nemoc, Bůh nás navštěvuje, trestají nás lidé.

Jistě bychom viděli při četbě životů svatých, že vedlo se jim zrovna tak, jak tuto naznačeno, ba naopak často měli méně příležitosti k dobrému a více ke zlému. Byli bychom nevděční k Bohu, kdybychom toho neuznali. Nejsou vinny prostředky, že nestáváme se stále více dokonalými, ale vina je, že jich tak málo a tak zřídka používáme.

Používejme úsilovněji prostředků k u spás e. Nejvíce světců a světic Božích bylo v době, kdy byli všichni vyznavači víry Kristovy nadmíru horliví, což bylo v prvních dobách křesťanství, v prvních třech sto-

letích. Býti křesťanem bylo totéž jako býti světcem. Byly snad v oněch dobách příznivější poměry, které usnadňovaly křesťanům žítí dokonale, růsti v duchovním životě?

Naopak, tehdy bylo mnohem nesnadnější žítí po křesťansku než nyní. Každý křesťan byl mučovníkem, byl pronásledován, tupen, odsouzen, ku smrti nebo ku vyhnanství. Každý křesťan byl nucen žítí životem poustevničím, nemohl jíti do žádné společnosti, vše bylo pohanské, ovládáno hmotářstvím, oddáno nectností, hříchům. Bylo málo kněží, kostely byly pod zemí, bylo spojeno s nebezpečím života přijímání svatě svátosti, siliti se jimi pro neustálé boje. Křesťan byl neustále v nebezpečí, že ho udají tajní nepřátelé, že bude poznán jako vyznavač Kristův, obžalován, předveden před soud a odsouzen k mučnické smrti.

Uvažujice tyto a jiné podobné okolnosti nařikáme, že není nám možno žítí dle předpisů naší svatě víry? Ač se poměry především v posledních, nedávných letech v mnohém velmi zhoršily, přece nutno nám vyznati, že nestaví se nám v cestu pokračování v křesťanské dokonalosti tolik překážek, jako křesťanům prvních století. Žili vzdor tomu životem světců, my však jsme stále lhostejní, líknavi, neteční, nedbáme na žádná Boží vnuknutí, na žádnou milost, která se nám nabízí.

Největší rozdíl, nejnápadnější výhoda pro nás je, že žijeme v ovzduší křesťanském, jsme zrozeni z rodičů křesťanských, obdrželi jsme výchovu křesťanskou! Nežádá se, než abychom zůstali, jakými jsme byli ve svém mládí! První křesťané pocházeli z pohanů, bylo jim velmi nesnadno odhoditi jho pohanské a obmyti se vodou svatého křestu. Dočítáme se v jejich životech o obrovských, někdy na pohled přímo nezdolatelných překážkách, které se jim stavěly v cestu, aby se mohli státí údy církve katolické.

Zda nemáme za nynějších dob tolik vzácných příkladů u konvertitů? Mnozí z nich zanechali mnoho výhod k lepšímu, pohodlnějšímu živobytí, vše opustili, vstoupili do pravého ovčince, jehož hlavou jest Ježíš Kristus a jehož nástupcem zde na zemi je římský papež.

A právě tito konvertité často nás zrozené ve víře Kristově přímo zahanbují svou právě apoštolskou horlivostí žítí životem právě křesťanským a stále pokračovati k lepšímu duchovnímu životu.

Nebudme jenom příliš slabi! Sebe menší pokušení, myšlenka, špatný příklad stačí, podlehneme, hřešíme. Sebe nepatrnější pochlebenství, které někdo k nám pronese, zapomeneme na všechnu ctnost, na všechna dobrá předsevzetí. První křesťané se dali raději mučiti, raději usmrtni za nejhroznější bolesti, než by byli zapřeli víru v Krista, nebo jinak zhřešili.

Je tedy zřejmo, že každý z nás má příležitost žítí dokonale, žítí svatým životem, ale nedostává se nám dobré vůle, vytrvalosti, snahy pokračovati, vystupovati nahoru po žebříku křesťanských ctností. Odložme konečně jednou všechnu slabost, všechnu nerozhodnost, prosme Boha o milost a pak s ním spolupůsobme. Mohli-li svatí, mohly-li svěťice Boží, můžeme i my kráčet cestou ctností. Kéž to dá Bůh jednomu každému z nás, abychom opustivše tento pozemský život, mohli býti zařadění k těm nesčetným zástupům, o nichž mluví sv. Jan ve svém Zjevení a kteří velebí a chválí Hospodina na věky věkův. Utíkejme se pod ochranou všech Svätých a Světíc Božích, zvláště svého svatého křestního patrona a mocné Matky Boží, Panny Marie, aby nám svou přímlovou byli nápomocni dostati se tam, kde oni jsou, hlavně aby u nás stáli v hodině naší smrti. Všichni svatí a všechny svěťice Boží orodujte za nás! Amen.

Na Dušičky.

Zvony velehradské.

Co potěcha v nemoci P. Dra A. C. Stojana.

Už zvony velehradské zněji, Svati Cyrille a Methoději,
zpěv andělský z nich slyším hřmít: přijďte k nám, my s vámi chceme být!

My modliti se chceme s vámi
za zdraví našeho Stojana,
onť jde dlouhá léta s námi,
byl naší vlasti prvá obrana.

On zde horlil bez únavy
co váš nebes přítel veliký:
on zpovídal zde lidu davy,
krášlil vírou národ všeliký.

Z úvah o evangeliu.

Napsal biskup Otakar Procházka. — Autor. překlad B. Kyselého.

(Pokračování.)

29. Pojďme za Pánem!

Pán vstoupil na nebesa; paprsky jeho slávy a rozzářený hled zanícených duší ukazuje nám cestu. Odešel a vzal s sebou srdce naše, naplnil hlubokou, horoucí touhou duše naše: pojďme za ním! Jdeme do království Božího!

a) Ježíš tomu chce: dal člověku přímou postavu a zařídil vzhled jeho vzhůru k nebi, ad astra, ke hvězdám. Zavedl apoštoly a s nimi i nás na horu; povýšil člověka nad jiné tvory, otevřel mu proudy pokroku, uschopnil ho k utvoření krásnějšího okolí, v němž tu žije, dal mu sílu k rozvinutí um a nadání i právo k užívání svých výsad a statků. Učinil z nás lidi a probudil v nás vědomí hodnosti synů Božích. Jaké to krásné, znamenité povýšení! Jak úžasný, ideální výpad k vítězství! On, Mistr života věčného

a zmrtvýchvstání řídí naše na nebe vstoupení. Kdo postupuje za ním, nespokojí se vědami, které učí, jak proudí řeky, táhnou větry, krouží hvězdy. Z hlubin duše noří se jiné touhy, jiné cíle, jiné ideály a země stává se těsnou tomu, „qui ascendens super omnes coelos“, kdo touží vzlétnouti do výšin nebeských. Takový „kandidát nesmrtnosti“, třeba poslední, ubohý obyvatel sklepní nebo podkrovní komůrky, jest povznešen nad čas, nad prostor a nad rodové rozdíly. Není v srdci spravedlivého člověka ne již nad hory strmicí, ale přímo nebetyčné blaho, ano, nebe samo? A tak vysoko, až k nebi, které bychom nosili ve vlastních srdci, musíme se všickni povznést!

b) Ale jsou lidé, kteří ukazují dolů a dí: nám stačí krásná země. A to je blud; země nemůže býti krásnou bez

oblohy nebeské nad ní. Svět jest nám nepatrným bez nebe; pokrok, vzdělání, bratrství vadne a mizí bez nebe. Do umění musí býti postavena víra v nadpřirozenost, která probouzí dětinnou lásku k Bohu i bázeň Boží. Jinému nemůžeme důvěřovati. „Nevěřím — dí Rousseau — že by mohla obstáti ctnost lidská bez náboženství. Já sám jsem se dlouho držel bludného toho náhledu, ale byl jsem vyveden z bludu.“ A toto náboženství musí dostoupiti až stupňů víry dětské a horoucí lásky Pána Ježíše. — V tomto postupném zdokonaňování nutno pěstovati i jemný cit mravní a lásku k čistotě, nutno míti v uctivosti i důležitá ustanovení, která se týkají pouze tohoto života, jako jest manželství, v němž máme viděti vzájemné sdružení srdcí, lásku, která se dělí s druhem o blaho, i vážnost. Bratrství a bliženskou lásku lze pak udržeti jen jako sbratření v Kristu. Sobectví, necitelnost, pachtění se po výstředních požitcích lze přirovnati jedu pavouka tarantule; člověk pozbyvá jím dle báje všeho citu, takže reaguje pouze na hudbu. Tak léčí se duše lidská sladkou harmonií lásky Kristovy od otravného působení světa.

c) Ale co jest ještě za pokrokem a vzdělaností? Nad to jest „ascensio“, vzestup k hrdinské, velkodušné ctnosti, k duchovnímu životu obětí. Tam člověk pozemského smýšlení, „animalis homo“, nedospěje, i kdyby si tíhou slonarazil dráhu, k tomu třeba orlích perutí, které i Dante vnesly do ráje. — Jaký vstup do výšin jeví se v životě panickém, v eucharistii; kolik tu obětí, jaká čistota, jaká nezištnost! K takovému nanebevstoupení třeba zahořeti láskou i nadšením, třeba přilnouti i k jedinému, sladkému vůdci, jemuž není rovna.

30. Patřme vzhůru za Ježíšem.

„A když za ním do nebe jdoucím hleděli, aj dva muži v rouše bílém stáli vedle nich, kteřížto i řekli: Muži galilejští, co stojíte hledíce do nebe?

Tento Ježíš, kterýž vzat jest od vás do nebe, tak přijde, jakž jste ho viděli jdoucím do nebe. (Skutky apoštolské 1, 10, 11).

a) Jak patřili naň svatá Panna a věřící; jak i my ještě patříme za ním! Vidíme-li nad sebou světlý oblak, pomysleme: Hle, lodička Kristova na hlubinách nebeských. Diváme se přece stále k nebi. To řídí zrak náš nikoliv pessimistické odvrácení se od světa, nýbrž láska věčná. Přišel k nám Pán, aby vzhůru obrátil srdce naše. Dosáhl cíle. Jistě patříme za ním; směřujeme také k němu a ustavičně ho hledáme. Právě-li Pán: „Nehledal bych tebe, kdybys již nebyl dlel nějakým způsobem v tobě“, má pravdu: jeho obraz, jeho památka, jeho víra, milost, to vše jest v nás a čím raději patříme vzhůru k němu, tím více utkví v nás z něho.

b) Patřme vzhůru. Ježíš chtěl, abycho se mocně a všele roztoužili po Bohu, po jeho milosti a po své spáse. Cítíme i sami, že světa koloběh miji nás a my noříme se z času, jako ční bludný balvan, z roviny, stojíme nad prostorem, přes jehož úzké hranice zíráme. Svět nám připadá jako klec lapenému orlu; i on má rozhled na vše strany, ale nemůže rozepnouti křidel, neboť by mu bylo třeba jiného prostoru. Tak i nám jest tu na zemi vše malým a úzkým; proto dychtíme po věčném, krásném životě vrozenou touhou, jejímž předmětem jest život a blaženost. Ale tato naše touha působí zpětně i na zušlechťení našeho zdejšího života, kladouc do něho sílu a půvab života věčného; již tu prožíváme svěží radost z přesvědčení a z bezprostředního působení cvičby v dokonalosti. Ano, již zde musím žiti božský, ohnivý, vniřní život; vždyť jest to život věčný, kterýž v jiném takofka vydání prožíván na zemi.

c) Patřme vzhůru, neboť triumf Páně jest nám radostí i útěchou. Jak veliký a mocný jest Kristus náš, pod jehož nohou trati se sláva a celý svět secvrká se v nepatrný bod.

S jakými asi pocity patří zpět na horu pokušení, kde slyšel slova: toto všechno tobě dám, budeš-li se mi klanět! Jak vycítuje pravdu o marnosti všeho!... Patří zpět i na horu blahoslavenství. Jak raduje se ze slýctností! Vidí pod sebou Tábor... i Golgotu. Jsou to „montes Dei“, hory Boží, ale nad hory a kopce pozemské

zdvihá se jeho hora, hora to slávy a radosti; i my staneme na této hoře, neboť jen tu můžeme být velkými a země stane se v očích našich nepatrnou. Vždyť proto pracujeme a zápasíme tu dolů na svět! Jediný pohled na horu slávy nás povznáší; s jejích výšin vane k nám povzbuzující dech života věčného. (Pokrač.)

Obrázky z katolických misí.

Podává Maxmilian Weinberger.

(Pokračování).

Gratia, katolická kněžna japonská.

Jednoho dne projevila před služkami přání, že by ráda učinila malou vycházku do města na katolickou misi, aby s misionářem mohla o náboženství pohovořit. Služky poukázaly na zákaz pánův, na obtíže, které bude klášti vrátný, na zlé následky, které by z toho vyplynuly pro ně a neméně pro ni samu. Přes tyto jistě závažné námitky našlo se přece východiště. Jedna ze služek mínila: „Hlavními vraty se vzdáliti je vám nemožno, vrátní toho za celý svět nedovolí. My však máme klíč k vedlejším dveřím, kterých se neužívá. Jestliže se přestrojíte za jednu z nás, můžete doufati, že se podaří, ostražitost střežících služebnictva oklamati.“

Paní vyslechla a přijala s nadšením tento návrh. Ku provedení svého úmyslu použila nejbližšího pohanského svátku. Skoro všechno služebnictvo vzdálilo se z domu. Oděna v praobyčejné šaty, vyšla tajně z domu, doprovázena dvěma nejspolehlivějšími služkami, a záměřila přímo ke katolické misi. Tam prosila P. Cespeda, aby s ním mohla o katolickém náboženství rozmlouvat. Misionář její prosbě vyhověl a když jeho katechista přišel domů, stávala se tato náboženská rozmluva čím dál tím živější, takže zatím dostavil se večer. Svého jména misionářovi ne

řekla. Služky, které o vycházce své paní ničeho nevěděly, byly nemálo překvapeny, když její nepřítomnost zpozorovaly, a pobouřily všechny vrátné. Nastal velký shluk a shon. Vrátní hledali paní ve všech pohanských kostelích, ale nadarmo. Konečně jeden z nich upozornil ostatní na kostel katolický. Tam ji skutečně našli rozmlouvající s cizím knězem.

Šlechtná duše viděla a slyšela o katolickém náboženství tolik, že neměla pokoje. Všemi prostředky pracovala o to, aby do počtu katolíků byla přijata. Již následujícího dne poslala svou nejspolehlivější služku k misionářovi, aby mu svůj dík za laskavé přijetí vyslovila; zároveň předložila mu ještě několik otázek. Vždy častěji posílala své služby do katolického kostela za tím účelem, aby ji různá vysvětlení náboženských otázek od misionáře přinášely. Kázání, která slyšely v kostele, musily ji doma tlumočiti. Následek toho byl, že 17 služek z rukou P. Cespeda přijaly křest svatý. Vidouc, jak potom šťastnými a blaženými se cítily, toužila tím více po dosažení téžté milosti.

Mezitím vrátil se Hideyoshi, císařský vrchní vojevůdce a vlastní vládce Japonska, jako vítěz z válečného tažení domů. Pro křesťany byla tato zpráva všechno jenom ne radostná. Staltě se

Hideyoshi pronásledovatelem křesťanů. V červenci r. 1584 vydal úkaz, kterým bylo náboženství křesťanské v Japonsku zapovězeno, a cizí věrověstci vyzváni, aby do dvaceti dnů zemi opustili. P. Cespedes dostal od svých představených rozkaz, aby z Osaky odešel. Na svou knížecí čekatelku křtu sv. však nezapomněl. Prosil, aby mu poslala spolehlivou křesťanskou služku, kterou by mohl naučiti, jak se křest sv. uděluje. Z rukou této služby mělo se jí této dlouho a toužebně očekávané milosti dostat. Lze si pomyslet, jak šťastnou kněžna se cítila. Ihned obeznámila svou nejvěrnější služku s tímto návrhem. Služka se jmenovala Marie. Třesoucí se následkem radostného rozčilení rukou udělila své velitelce svátost sv. křtu a návodem misionářovým dala jí jméno Gratia. Málokdy zajisté děkovali novokřesťané vroucněji Bohu za milost sv. křtu jako tyto dvě zbožné duše.

Marie, věrná služka, podala P. Cespedovi zprávu o křtu svatém kněžně uděleném a připojila ke zprávě tyto řádky: „Bůh uznal mne za hodnou učiniti mne nástrojem své milosti; budu se od tohoto dne považovati, jakobych jemu zasvěcena byla. Prosím, abyste mi dovolil, abych do vašich rukou slib věčného panenství složila.“ Ještě téhož dne dala si ostříhati vlasy, aby veřejně dala na jevo, že se navždy světa odřekla. Věru, když to čteme, zdá se nám, jako bychom spanilé a statečné panny mučednice prvních křesťanských století před sebou viděli.

Brzy po těchto událostech vrátil se kníže Tadaoki ke svým. Jak toužil po tomto okamžiku — a jak nemile dotčeným se cítil, když se dověděl, že jeho milovaná paní za jeho nepřítomnosti stala se katoličkou, že přijala náboženství, které byl jeho nejvyšší vojenský velitel právě přísně zapověděl! Všechny, jeho paní, její služebnice, všechny musí na místě tohoto potupného náboženství se zřici a

k náboženství Buddhově po otčích zděděnému se vrátiti. Tak zněl jeho rozkaz. Ale jeho choť odpověděla laskavě, ale rozhodně: „Budu poslušna ve všem, co se netýče křesťanského náboženství. Nicméně raději život svůj položím, nežli bych se zřekla své víry.“

Tadaoki bál se svého vrchního vojévůdce, bál ne neméně o své knížectví. Katolička dle jeho náhledu nemohla býti jeho manželkou, proto pomýšlel na rozvod. Rozvod byl tehdy v Japonsku a je dosud velmi snadný. Avšak tu cítil a poznával, jak je mu tato žena milá. Od ní se odloučiti, zdálo se mu nemožným. Uchýlil se tedy k prosbám, hrozbám, ke tvrdému s ní nakládání, ano i k násilí. Jednou dokonce přiložil jí dýku na krk, aby ji postrašil. Gratia zůstala však své víře věrnou. „Můžeš mne usmrtni,“ pravila k manželci, „ale mne od mé víry odvrátiti, to nemůžeš.“

Rozhořčen takovým odporem vy léval si Tadaoki svůj hněv na ubohých služkách křesťanských. Nakládal s nimi surově ve přítomnosti své paní, dal je zavíratí do temných místností. Když ani to nepomohlo, vyhnal je všechny z domu. Jediná Marie směla zůstat; neboť pocházela ze vznešeného rodu. Když Tadaoki jednoho dne víc než jindy byl rozhněván a jeho paní se obávala, že dojde k nejhoršímu, padla své služce k nohám a vyznala se před ní pokorně ze spáchaných poklesků. Měla to býti náhrada svaté zpovědi, kterou před knězem složití nemohla. S dětinou myslí psala o tom P. Cespedovi, jenž tehdy na ostrově Hirado působil, a s nímž si pravidelně dopisovala. Jeden z těchto dopisů se nám zachoval a zní:

„Čtihodný otče!

Ke své veliké radosti dověděla jsem se, že Vaše Důstojnost není nucena, Japonsko opustiti. Doufám, že brzy mi bude popřáno, Vás zase spatřiti. Od Vašeho odjezdu neměla jsem ani jediného pokojného dne. Bez přestání

byla jsem pro svou víru pronásledována a sužována, ale s pomocí Boží naučila jsem se, smrti se nebáti. Mé poslední dítě bylo těžce nemocno a lékaři mu netušili. Nejsouc s to, abych zachránila jeho tělo, chtěla jsem zachrániti jeho duši a prosila jsem svou věrnou Marii, aby je pokřtila. A ejhle, po křtu sv. hned mu bylo lépe a nyní jest úplně zdráv. Dali jsme mu jméno Jan. Můj manžel chová se dosud ke křesťanům nepřátelsky a také se mnou tvrdě nakládá. Po svém návratu z Kyushu dal kojné mé malinké dcery za to, že se jakési malichernosti dopustila, nos a uši ufezati a vyhnal ji z domu. Také všem služkám dal oholiti hlavy a propustil je. Já se snažím, abych ubohým pomohla a je aspoň tím nejnutnějším opatřila . . . Neznám větší útěchy, jako když se mi od Vás dobré rady dostane. Prosím, byste mně a mým dětem byl nápomocen, abychom si

svatou víru zachovali. Modlete se za mne a mou celou rodinu a neopouštějte mne v mých těžkých starostech.

Gratia, manželka pána z Tongo.“

Zatím pronásledování křesťanů nabývalo větší a větší prudkosti. Již vyšel i rozkaz, aby všichni křesťané v Kyushu a Osace, kteří by nechtěli odpadnouti, zjímání a usmrcení byli. Gratia těšila se se svou křesťanskou čeládkou na milost mučednictví tak velice, že si dokonce své nejkrásnější šaty na tento den chystaly.

Mezitím zemřel r. 1598 nejvyšší vojévůdce Hideyoshi a hrozná občanská válka opět pustošila zemi. Tadaoki postavil se na stranu knížete a generála Veyasu, jenž konečně zůstal vítězem. S těžkým srdcem táhl v červenci r. 1600 do pole; tušil, že své manželky více neuhlídá. Neštěstí přikvapilo skutečně velmi rychle.

(Ostatek příště.)

M. Schuster :

Ku přesvaté Panně Marii „na lípě“.

Touha má se k Tobě vine —
kroky mé vždy vedle Tebe,
nadějně se dále šinou;
útěcha mně z Tebe kyne,
že dnové strastní pominou,
když sešleš mi sílu s nebe.

Prosím Tebe, Matko z lípy,
obracím se k Tobě všele,
v důvěře, že slyšen budu;
v snaze, již mé srdce kypí,
abych pozbyl všech těch trudů,
kterými jsem spoután cele.

Zdravím Tebe na tom stromě,
kam Tvůj ctitel plný vděků
posvátný Tvůj obraz vztyčil,
i přeji sobě přeskromně,
bych ve ctnostech se vycvičil
a v nich našel pravých léků.

Různé zprávy.

Svatyně na hoře Tábor. Basilika Proměnění Paně na hoře Tábor, jejíž základy byly již dávno položeny, byla právě dostavěna, dík dobročinnosti amerických katolíků.

Mučednictví 300 Rusů. Tři sta ruských vystěhovalců chtělo se z Mandžurska vrátit do své vlasti a bylo na hranicích zadrženo od sovětských úřadů, podrobno výsledku ohledně náboženského přesvědčení, a kteří nechtěli popřít existenci Boha, byli za živa do země zahrabáni. Guvernér mandžurské provincie Holung Kiang zaslal proti tomu sovětské vládě ohrazení.

Biskup mšgre Cieplak a papež Pius XI. Nynější papež Pius XI., který se s mšgrem Cieplakem osobně zna, poskytl tomuto ruskému běženci pokoje k trvalému jeho pobytu v Římě. Práví se, že biskup Cieplak bude jmenován kardinálem.

Pravověrný židovský rabín. Naši nepřátelé rádi se posmívají indexu zakázaných knih. Že i jiná náboženství jsou na stráž a zakazují svým vyznavačům to, co svádí k nevěře a k nemravnosti, o tom svědčí i zpráva „L. N.“: V Košicích vystupuje již několik dní v hotelu Šilkhas židovská divadelní společnost Habima. V pátek zakázal orthodoxní rabín košický Engel návštěvu divadla všem orthodoxním židům z města, takže hned druhý den se hrálo téměř před prázdným domem. Rabín se prý rozzlobil na divadlo pro nemravnost prováděných her, jež prý se přiči židovské orthodoxní kultuře.

Italská vláda a jubileum Svatého Otce. Vesnice Desio, v níž se narodil nynější papež, byla povýšena na město právě o jubileu Svatého Otce. Vláda tím chtěla podat nový důkaz úcty k papeži.

Ostatky bl. Ondřeje Boboly. — Ostatky tohoto svatého ochránce Polsky z T. J., jenž byl v XVII. století ukrutným způsobem od kozáků umučen, nacházely se v katedrále města Polocka.

Když toto město smlouvou v Rize připadlo bolševikům, přišli tito v červenci r. 1922 a odnesli skleněnou rakev s ostatky, aniž se vědělo kam. Všecko úsilí polské vlády, aby byly národu polskému vráceny, bylo marné; jen to bylo vypátráno, že byly přeneseny do lékařského musea v Moskvě. Tu žádal o jejich vydání Vatikán. Po dlouhém vyjednávání byly nalezeny a totožnost jejich zjištěna. Papežská pomocná mise je donesla do Říma.

(Díkůvzdání.)

Od Červ. Kostelce. Plně tímto svůj slib, uzdravím-li se snadným způsobem z oční nemoci, což již skutečně se stalo, vzdávám vroucí díky všem svatým, zvláště sv. Ottilii, ochránkyni a pomocnici v očních neduzích a radím všem milým čtenářům „Školy B. Srdce Páně“, aby ve svých potřebách útočiště brali ke svatým a sveticím Božím, jejichž resort od Pána Boha zvláštní milostí udělený právě na potřeby stížených by se vztahoval. Známé jest, že sv. Josef jest práce-dárcem a ochráncem rodin, sv. Antonín Pad. navrácí věci ztracených ve smyslu duchovním i hmotném, sv. Jan Nepomucký strážcem cti, sv. Florian chrání před požárem, sv. Juda Thadeáš pomáhá v duševních svízích, sv. Ivan strážcem zvířat, sv. David, sv. Cecilie, sv. Ambrož pracovníci o slávu Boží zpěvem a hudbou atd. Vyznáváme tím článek víry „věřím v svatých obcování“.

Školské Sestry na Březových Horách vzdávají vroucí díky Božskému Srdci Páně za vyslyšení jejich prosby.

(Zasláno.)

Jednotám Orla a všem katolickým spolkům!

Jelikož poslední dobou přikročeno přece v mnohých Jednotách orelských

i lidových k zakládání knihoven, dovolujeme si upozorniti, kde možno nakoupiti pěkné a laciné knihy. Naše Jednota Orla v Koryčanech zakládala letos také svoji knihovnu a pořídila 200 svazků knih, které z většiny objednala u Občanské tiskárny v Brně, Starobrněnská ul. 19/21.

Tento náš závod přišel nám velmi ochotně vstříc, začež jemu vzdáváme tímto srdečný dík. Radíme všem, kteří

knihovnu zakládají neb doplňují, by se obrátili na Občanskou tiskárnu v Brně, neboť lepších výhod jim žádný jiný podnik neposkytne, a proto jest povinností naší, naše katolické podniky podporovati.

V K o r y č a n e c h, 17. října 1924.
Jednota Orla českosloven., Koryčany.

Hájek Alois,
jednatel.

Robert Stračka,
starosta.

Obětování denního úmyslu.

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejsv. Srdcem svým Bohu chvály jsi vzdával a nyní v nejsv. Svátosti oltární po vši zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa, obětuji Tobě celý dnešní den, ani sebe menší částky jeho nevyjímaje(íc), za příkladem nejsv. Srdce blahoslavené a neposkvrněné Panny Marie, všeliké úmysly a myšlenky, všeliké city a žádosti, všeliké skutky i slova svá. (Odpustky 100 dní jednou za den, Lev VIII. S. Congr. Indulg. 12. prosince 1885. Diec. kurenda brn. 1886 č. 11).

Obzvláště Ti je obětuji za Tvou svatou církev a její nejvyšší hlavu, za eucharistickou pobožnost dítek a na všechny úmysly, jež doporučeny jsou na tento měsíc a na tento den členům Apoštolátu modlitby.

Pane Ježíši, zastřiž ochranou svého božského Srdce našeho sv. Otce! Srdce Ježíše a Marie! Zachraň církev, vlast naši a národ náš československý! Ó sladké Srdce mého Ježíše, učiň, abych Tě miloval(a) víc a více. Amen. (Pokaždé odpustky 300 dní; jednou za měsíc, modlíme-li se to denně, odpustky plno-mocné. Pius IX. 26. listopadu 1876.)

Sladké Srdce Marie, budiž mou spásou! (Pokaždé odpustků 300 dní. Pius IX. 1852.)

Sv. Josefe, vzore a patrone ctitelů božského Srdce, oroduj za nás! (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. r. 1891.)

Sv. Michaeli, archanděle, sv. Cyrille a Methode, orodujte za nás!

Heslo apoštolské: V o d i t d i t k y k e s v a t o s t á n k u.

Úmysl v p r o s i n c i 1924: **Aby nám Bůh dal svaté!**

Odpustky 100 dní za každý dobrý skutek vykonaný na tyto úmysly.

OBSAH:

Eucharistická pobožnost dítek. (Hlavní úmysl.) — Na vše Svaté. (Báseň.) — Pobožnost prvního pátku. — Ku sv. Petru a Pavlu! (Báseň.) — Duch svatý, duch pravdy, svatosti, síly. — Vstaň! — Svátek všech svatých. — Zvony velehradské. (Báseň.) — Z úvah o evangeliu. — Obrázky z katolických misii. — Ku přesvaté Panně Marii „na lípě“. (Báseň.) —

Různé zprávy. — Díkůvzdání. — Zasláno. — Obětování denního úmyslu.

Úmysly apoštolátu modlitby.

V listopadu modleme se za eucharistickou pobožnost dítek.
(Hlavní úmysl ustanoven a žehnán Jeho Svatostí, papežem.)

1. S. Všech svatých. Vyzvání a následování svatých. Za horlivé a zbožné kněze. Čtení životů svatých. Za ochranu naší česko-slov. republiky. Duchovní obrod lidu.
2. Neděle XXI. po sv. Duchu. I. neděle v měsíci. Pobožnost k bož. Srdci P. Sv. Otec Pius X. Šíření Apoštolátu modlitby. Podpora chudých a neduživých. Umírající.
3. P. Všech věrných zemřelých. (Dušiček.) Modleme se za věrné zemřelé. Úcta ke hrobům zemřelých. Padlí vojínové naši. Získávejme odpustky duším v očistci.
4. Ú. Sv. Karla Boromejského, biskupa (1584.) - Velepastýři naši. Duchovní správa. Ochrana před nakažlivými nemocemi. Návrat odpadlých kněží a svedeného lidu.
5. St. Sv. Juty, poust. - Pomáhějme duším v očistci. Posvátnost stavu manželského. Apoštolát sv. C. a M. Postme se za duše v očistci. Stavba kláštera. Nemocní.
6. Č. Sv. Leonarda, opata. (559.) - Představené řeholí. Polit. povinnosti katolíků. Náboženství ve školách. Šíření katolického tisku. Dar sebezapření. Náhle zemřelí.
7. P. Sv. Engelberta, bisk. m. (1226.) - I. pátek v měsíci. Sv. Otec Pius XI. Požehnání milostivému létu. Obrácení Anglie na víru katol. Katol. misie v zemích pohan.
8. S. Sv. Bohumíra, řeh. (1118.) - Povolání ke stavu duchovnímu a řeholnímu. Zadosťčinění za hříchy. Katolické řády ve vlasti naší. Náprava neblahých poměrů.
9. Neděle XXII. po sv. Duchu. Sv. Bohdana voj. (306.) - Povolání ke stavu misíon. Pravá láska k církvi sv. Obrácení bludařů a nevěrců. Křesťanský duch ve vojsku.
10. P. Sv. Ondřeje Avel, řeh. (1608.) - Obětujeme mše sv. za duše v očistci. Apoštolský ústav misijní. Odstranění pohoršení. Duše v očistci nejbližší k vysvobození.
11. Ú. Sv. Martina, bisk. (400.) - Dávejme almužnu za duše v očistci. Katoličtí spisovatelé. Úprava soc. poměrů na zákl. křesť. Duše v očistci úplně opuštěné.
12. St. Sv. Kristína a spolumuč., patr. m. (1005.) - Obětujeme sv. přijímání za duše v očist. Pronásledování katolíci na Rusi. Horliví obhajci práv církve sv. Zemřelí bratři.
13. Č. Všech svatých ř. ben. a prem. - Sv. Stanislava Kostky. (1568) - Prosme svaté za jejich přímluvu. Věrné spojení kněží s biskupy. Bohoslovné ústavy.
14. P. Sv. Josafata, bisk. m. (1623.) - Sjednocení církve vých. s římskou. Obrácení Anglie na víru katol. Vše pro Boha a církev sv. Dar obětavosti. Zemřelí spolubratři.
15. S. Sv. Leopolda, mark. (1197.) - Dobrodinci Svazu lásky. Apoštolát laiků. Za křesťanskou výchovu dítek. Věrné plnění povinností. Úprava zlých poměrů.

Obětování denního úmyslu.

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejsv. Srdcem svým Bohu chvály jsi vzdával a nyní v nejsv. Svátosti oltářní po vši zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa, obětují Tobě celý dnešní den, ani sebe menší částky jeho nevyjímaje(íc), za příkladem nejsv. Srdce blahoslavené a neposkvrněné Panny Marie, všeliké úmysly a myšlenky, všeliké city a žádosti, všeliké skutky i slova svá. (Odpustky 100 dní jednou za den, Lev XIII. S. Congr. Indulg. 12. prosince 1885. Diec. kurenda brn. 1886, č. 11.)

Obzvláště Ti je obětují za Tvou svatou církev a její nejvyšší hlavu, za eucharistickou pobožnost dítek a na všechny úmysly, jež doporučeny jsou na tento měsíc a na tento den členům Apoštolátu modlitby.

Pane Ježíši, zastřiž ochranou svého božského Srdce našeho svatého Otce! Srdce Ježíše a Marie! Zachraň církev, vlast naši a národ náš československý! Ó sladké Srdce mého Ježíše, učni, abych Tě miloval(a) víc a více. Amen. (Pokaždé odpustky 300 dní; jednou za měsíc, modlíme-li se to denně, odpustky plnomocné. Pius IX. 26. listopadu 1876.)

Sladké Srdce Marie, buďž mou spásou! (Pokaždé odpustky 300 dní. Pius IX. 1852.)

Sv. Josefe, vzore a patrone ctitelů božského Srdce, oroduj za nás! (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. r. 1891.)

Sv. Michaeli, archanděli, sv. Cyrille a Methodě, orodujte za nás!

Heslo apoštolské: V o d i t d í t k y k e s v a t o s t á n k u.

Úmysl v prosinci 1924: A b y n á m B ů h d a l s v a t é!

Odpustky 100 dní za každý dobrý skutek vykonaný na tyto úmysly.

16. Neděle XXIII. po sv. Duchu. Sv. Otmar, opata. (729.) — Odvrácení hladu a drahoty. Obec. Více † osob. Duše v očistci nejvíce trpící. Zabránění mravům pohan.
17. P. Sv. Gertrudy, abat. p. (1292.) — Ženské kláštery. Pevná důvěra v Boha. Duše v nebezpečí. Křesťanské dělnictvo. Sdružení katolických žen a dívek. Dobrodinci.
18. Ú. Sv. Odon, bisk. — Kněžský a řeholní dorost. Obětavost pro chrám B. Katolické náboženství ve školách obecných a středních. Odstranění neslušné módy.
19. St. Sv. Alžběty, vdovy. (1234.) — Dar štědrosti. Spolek „Svaz lásky“ a jeho dobrodinci. Sdružení eucharistická. Opuštěné vdovy a sirotci. Péče o mládež.
20. C. Sv. Felix z Valois. (1212.) — Péče o slepce. Přemáhání sobectví a hmotářství. Odstranění drahoty. Všichni náhle zemřeli. Vytrvalost v pobožnosti.
21. P. Obětov, P. Marie. — Mariánské družiny. Obětavost pro čest a chválu B. Úcta nejsv. Svátosti olt. Horlivá návštěva chrámu P. Důvěra k P. Marii, matce milosti.
22. S. Sv. Cecílie, panna mučed. (230.) — Zvelebení posv. zpěvu. Dobrá příprava na stav manželský. Požehnání lidovým misím. Návrat odpadlíků k církvi svaté.
23. Neděle XXIV. a poslední po sv. Duchu. Sv. Klementa, pap. m. (100) — Sv. Otec Pius XI. Dar církev. smýšlení. Těžce nemocný. Nalezení hrobu sv. Methoda.
24. P. Sv. Jana z Kříže, řeh. (1591.) — Obnova řehol. života. Katol. řády. Řád Karmelský. Čtení duchovních knih. Rozhodnost a statečnost katolíků. Zemřelé rodiče.
25. Ú. Sv. Kateřiny, p. a m. (307.) — Lásku k čistotě srdce. Dar skromnosti a cudnosti. Katolické vysoké školy. † kardinal Fr. Sal. Katolické školy obecné.
26. St. Sv. Sylvestra, opata. (1261.) — Požehnání katolického podniku. Představení řehol. Dar svornosti a jednoty. Novicové a čekatelé kněžství. Sebepoznání.
27. Č. Sv. Virgilia, biskupa (784.) — Naši velepastýři. Povznesení mravnosti. Časté svaté přijímání. Dar živé a pevné víry. Horlivá návštěva služeb Božích. † bratří.
28. P. Sv. Štěpána opata. (788.) — Duše v očistci úplně opuštěné. Zdar lidovým misím. Katolické organizace. Ochrana mládeže. Smíření národů. Zemřeli kněží.
29. S. Sv. Saturnina, bisk. m. (56.) — Dar vděčnosti k Bohu. Přípravy na dobu adventní. Vytrvání v dobrém úmyslu. Přemáhání lhostejnosti a vlažnosti duch.
30. Neděle I. adventní. Sv. Ondřeje, ap. P. (62.) Dar kajcnosti. Živí a † členové bratrstva bož. Srdce P. a Apoštolátu modlitby. Pamatujme vždy na duše v očistci.

Obětování denního úmyslu.

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejsv. Srdcem svým Bohu chvály jsi vzdával a nyní v nejsv. Svátosti oltářní po vši zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa, obětují Tobě celý dnešní den, ani sebe menší částky jeho nevyjímaje (ic), za příkladem nejsv. Srdce blahoslavené a neposkvrněné Panny Marie, všeliké úmysly a myšlenky, všeliké city a žádosti, všeliké skutky i slova svá. (Odpustky 100 dní jednou za den, Lev XIII. S. Congr. Indulg. 12. prosince 1885. Diec. kurenda brn. 1886 č. 11.)

Obzvláště Ti je obětují za Tvou svatou církev a její nejvyšší hlavu, za eucharistickou pobožnost dítek a na všechny úmysly, jež doporučeny jsou na tento měsíc a na tento den členům Apoštolátu modlitby.

Pane Ježíši, zastřiž ochranou svého božského Srdce našeho svatého Otce! Srdce Ježíše a Marie! Zachraň církev, vlast naši a národ náš československý! Ó sladké Srdce mého Ježíše, učni, abych Tě miloval(a) víc a více. Amen. Pokaždé odpustky 300 dní; jednou za měsíc, modlíme-li se to denně, odpustky plnomocné. (Pius IX. 26. listopadu 1876.)

Sladké Srdce Marie, budiž mou spásou! (Pokaždé odpustky 300 dní. Pius IX. 1852.)

Sv. Josefe, vzore a patrone ctitelů božského Srdce, oroduj za nás! (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. r. 1891.)

Sv. Michaeli, archanděli, sv. Cyrille a Methode, orodujte za nás!

Heslo apoštolské: **Vodit dítky ke svatostánku.**

Úmysl v prosinci 1924: **Aby nám Bůh dal svaté!**

Odpustky 100 dní za každý dobrý skutek vykonaný na tyto úmysly.

VHODNÝM DÁRKEM

pro dospělé i děti k sv. Mikuláši a blížící se době vánoční jest cenná kniha. Doporučujeme Vám proto k výběru dobré knihy dole uvedený stručný seznam děl našich předních spisovatelů:

Sebrané spisy oblíbeného moravského kukátkáře Václava Kosmáka:

1. Povídky, stran 604, Kč 8.—.
2. Povídky, stran 565, Kč 8.—.
3. Povídky, stran 576, Kč 8.—.
4. Obrázky z kuk., str. 574, Kč 8.—.
5. Cestopisné obr., str. 668, Kč 8.—.
6. Obrázky z kukátka. (S ilustracemi). str. 402, Kč 12.—.
7. Chrt, IV. vydání (s ill.), stran 514, cena Kč 17.—.
8. Ztracená, III. vyd. (s ill.), str. 376, Kč 12.—.
9. Povídky, II. vyd. (s ilustr.), str. 432, Kč 15.—.
10. Povídky, III. vyd. (s ilustr.), str. 452, Kč 15.—.
11. Obrázky z kukátka, II. vyd. (s ill.), stran 536, Kč 18.—.
12. Eugenie, III. vyd. (s ilustracemi), stran 404, Kč 13.—.
13. Ženit se či neženit? 3. vyd., stran 514, ilustrováno, Kč 8.—.
14. Potkalo ji štěstí, II. vydání (s ill.), str. 484, Kč 17.—.
15. Jak byl Rapouch jun. vyléčen, stran 611, Kč 8.—.
16. Obrázky ze života, stran 513, Kč 8.—.
17. Obrázky z kuk., II. vyd., stran 591, Kč 8.—.
18. Obrázky z kukátka, II. vyd. Básně. Ročí. Stran 402, Kč 8.—.
19. Dr. Pavel Vychodil: Životopis Václ. Kosmáka, stran 655, Kč 16.—.
20. Obrázky z kukátka (s ill.), str. 496, Kč 17.—.
21. Otrávená růže stran 485, III. vydání (s ilustr.) Cena Kč 17.—.

Pro mládež:

- Výbor ze spisů Václava Kosmáka.**
Upravil František Šilhavý. (S ilustr.)
Díl I.—IV. Úplně. Stran 490. Kč 4.50.
- Výbor ze spisů V. Kosmáka.** Upravil Ed. Elpl (s ilustr.). Díl I.—III.
Stran 479, Kč 9.—.
- Výbor ze spisů V. Kosmáka.** Pro mládež upravil Ed. Elpl. Díl I.— (S ilustr.)
Stran 148, Kč 6.—.

Veselé črty z hanáckého prostředí podává svým milým čtenářům jadrným humorem známý hanácký spisovatel František K. Křen. Dosud vyšlo:

- Díl I. Z hanáckých gruntů a mlýnů. Stran 334. Cena Kč 10.—.
- Díl II. Veselé hanácké příběhy. Stran 320. Cena Kč 10.—.
- Díl V. Strýčkovy rozumy. Stran 348. Cena Kč 11.—. — Ve vydávání se pokračuje.
- Díl III. Pod hanáckým nebem. Str. 320. Cena Kč 10.—.
- Díl IV. Příhody hanáckých strýčků. Stran 348. Cena Kč 11.—.

V „Knihovně našeho lidu“ vyšlo:

- Pavlovický Jos: Páteční dítě, I. díl Kč 5.—, II. díl Kč 17.—, III. díl Kč 16.—, Povídky Kč 4.—, Mouchy a mušky Kč 8.—, Nezvedenci Kč 14.—, Cizí koření, II. vyd. Kč 9.—, Z potulek vlasti i cizinou Kč 1.20. Vesměs bohatě ilustrováno.
- Masák Em.: Blouznivci. Vesnický román, Kč 14.—.
- Mayer M.: Mučeníci. Povídka z prvních dob křesťanství. Přel. do češtiny A. Koudelka. Kč 8.—. Seeburg Fr.: Dítko Mariánské. Cena Kč 8.—.
- Theuriet André: Slečna Pátečňátko. Román. Z francouzštiny přeložil Fr. Čech. Kč 8.—. Wallace L.: Ben Hur. Díl I.—III. Povídka z dob Krista Pána. III. vyd. Cena úplného Kč 39.—. Frant. Čech: Z měst i venkova Kč 4.40. Gaell René: Princezny klenoty Kč 4.50, Horbertová: Povídky ze starých měst. Kč 5.50. Klitschke della Grange: Vestálka. Historická pov. z I. stol. křesťanství. Z vlašského přeložil P. Navrátil. III. vydání, Kč 15.—.

Veškeré knihy možno obdržeti vkusně vázané a účtujeme poloplátěnou vazbu Kč 8.50 za kus.

Dokatolické domácnosti — katolická kniha! budiž Vám při nákupu knižních dárků vždy heslem. Vyžádejte si seznamy knih našeho nakladatelství.

Žádejte u všech knihkupců neb přímo

v nakladatelství Občanské tiskárny v Brně, Starobrněnská 19-21.

Naším katolickým spolkům, Skupinám venkovské Omladiny a Jednotám Orla čsl.

nabízíme následující

DIVADELNÍ HRY:

Bez požehnaní. Obraz ze života vesnického o 4 jedn. za Kč 3.10.

Bochník chleba. Hra o třech dějstvích (hodí se hlavně pro dívky na don sv. Mikuláše). Cena Kč 1.50.

Bůh — láska v jeslích. Vánoční hra se zpěvy o 5 jednáních s předehrou. Cena Kč 1.10.

Bojem k vítězství. Obraz ze života o třech jednáních. Sestavil P. J. M. Černý T. J. Cena Kč 2.—.

Divčí vojna. Veselohra se zpěvy o 5 jednáních. Dle J. K. Tyla upravil Hadži Jusuf. Cena Kč 5.—.

Havířův schovanec. Div. hra o 3 dějstvích. Cena Kč 2.—.

Hlad a láska. Žort o 2 jednáních. Cena Kč 2.50.

Jakou našel Jakub metlu na zlou Teklu. Lidová hra o 7 odděl. se zpěvy dle stejnojmenné povídky V. Kosmáka. Cena Kč 5.50.

Kristus vítězí. Hra o 5 jednáních. Z dob pronásledování křesťanů za císaře Domiciána. Kč 4.—.

Kristus Pán narodil se nám. Hra o 3 dějstvích se živým obrazem a zpěvy. A. Svoboda. Cena Kč 1.—.

Lékařka. Žort v jednom jednání. Šalomounský rozsudek. Žort o 1 jednání. Cena obou Kč 2.50.

Marjana zkroutil Jana. Obraz ze života o 7 odděl. Dle stejnojmenné povídky V. Kosmáka. Kč 1.32.

Martin Chlubil. Obraz ze života o 5 dějstvích. Dle Kosmákovy povídky „Jak Martin Chlubil bloudil“. Cena Kč 3.—.

Mlýnářova Mařenka. Činohra o 4 jedn. Cena Kč 3.50.

Námluvy v lese. Dějepisný obraz o 4 jednáních se zpěvy. Cena Kč 4.—.

Noční bubeník čili návrat nebožtíka. Veselohra o 5 dějstvích. Cena Kč 3.50.

Od starého k mláděmu posvěcení. Veselohra z venkovského prostředí o 4 jedn. Kč 3.50.

Opuštěná. Obraz z vesnického života o 4 jednáních. Kč 4.40.

Osířelý Jeník. Dramatický obraz o 1 jednání. Cena 88 hal.

Panna Orleánská. Historická čerta o 5 obrazech. Kč 4.—.

Pašeráci. Vánoční hra pro mládež o 3 jednáních. Kč 3.50.

Potkalo ji štěstí. Obraz ze života o 4 jedn. se zpěvy. Upraveno pro jeviště dle povídky V. Kosmáka. Cena Kč 4.40.

Pro kus chleba. Obraz ze života v pěti jednáních se zpěvy. Dle povídky Václava Kosmáka. Cena Kč 3.—.

Pýcha předchází pád. Obraz ze života o 3 jednáních. Kč 3.—.

Robinson. Obraz ze života opuštěného trosčníka o 6 jedn. Cena Kč 1.10.

Shledání na hřbitově. Dušičková hra s předehrou a zpěvem o 5 jednáních. Kč 3.—.

Studenti na výletě. Veselohra o jednom jednání. Cena Kč 1.32.

Svatá Alžběta. Drama ze života jejího se zpěvy o 5 jedn. Kč 2.20.

Svatá Barbora. Dramatická legenda se zpěvy o 5 jedn. Kč 2.20.

Svatá Filomena. Obraz z pronásledování prvních křesťanů o 4 jednáních se zpěvy a živými obrazy. Kč 2.40.

Svatá Julie. Dram. legenda se zpěvy z jejího života a 4 jednáních. Kč 2.20.

Svatý Václav. Tragedie o 5 dějstvích. Kč 4.—.

Štědrý večer opuštěného dítky. Obraz o 2 jednáních. Kč 1.10.

Tatíčkův návrat. Obraz ze života o 4 jedn. Kč 3.—.

Ukrytá perla. Drama o 4 jedn. Kč 1.54.

Vánoce ve strážním domku. Hra o 2 jedn. Cena Kč 2.50.

Večer sv. Mikuláše. Dramatický obraz. Kč 0.66.

Vina otcova. Činohra o 5 jedn. Cena Kč 1.—.

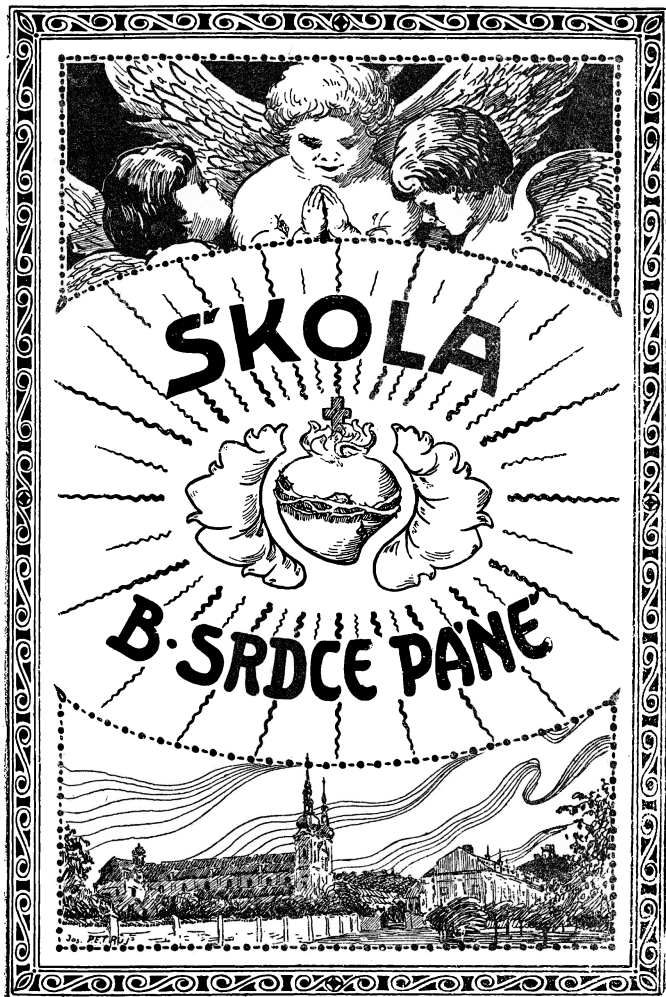
Vítězství lásky. Drama ze života z r. 1867 o 3 dějstvích. Kč 3.50.

Vydědenci. Obraz z dob války třicetileté. o 5 jednáních. Cena Kč 1.32.

Zmařené námluvy. Žort o dvou jednáních. Cena Kč 2.50.

Žertovné výstupy: Seš. I. (v tisku). 2—4. Cena Kč 6-60, seš. 5. Cena Kč 2-50, seš. 6—10. Cena Kč 5-20.

Veškeré zde uvedené divadelní hry, též i jiných nakladatelů, na skladě má nakladatelství Občanské tiskárny v Brně, Starobrněnská ul. 19-21 aneb každý řádný knihkupec.

Vychází začátkem každého měsíce.

Škola Božského Srdce Páně,

časopis pro katolíky, zvláště pro zbožné spolky a bratrstva.

Pořádá

P. Petr Hlobil v Rajhradě.

Na „Školu Božského Srdce Páně“ předplácí se na rok 12 korun.

Jednotlivá čísla prodávají se po K 1.40.

Administrace a expedice jest v Brně, Biskupská ulice číslo 1.

(Zasláno.)

Službička prokázána Božskému Srdci Ježíšovu.

V době války, kdy se právě dšlo nejvíce hříchů, byla založena v naší vlasti kongregace hodící se jak svým účelem, tak svou zevní činností do naší doby. Členové této Kongregace zasvěcují se úplně Božskému Srdci Ježíšovu a zavazují se: 1. Býti v první řadě obětmi smíru v náhradu za ty veliké urážky, které se Mu dějí. — Tato smírná oběť obsahuje celý život Sester. 2. Ošetřovati úplně bezplatně chudé opuštěné nemocné, takové, kterých se i dobří lidé štítí, o které se snad nikdo nestará, neb ani o nich neví; takové vyhledávají, jim pomáhají a starají se hlavně o záchranu jejich nesmrtelných duší. Kolik takových utochých bylo by snad již zahynulo, kdyby se jim byla v pravý čas neposkytla pomoc. Právě těch se sestry ujmají, a kam nemá přístupu kněz, tam mají přístup ony sestry, jejichž povinností jest raziti knězi cestu do utochých rodin a k loži umírajících. Sestry nemají žádných příjmů, neboť konají své služby úplně zdarma. Vydřovány jsou ze svého skrovného věna a z darů dobrodrců. Pcněvadž tato apoštolská činnost je tak potřebná právě v naší době, docházejí na sestry často prosby, aby zakládaly filiálky v jiných městech. (Dosud jsou pouze v Brně a v Praze.) Ale aby se mohly rozšířiti je naprosto třeba většího mateřince pro výchovu novic, které se hlásí v hojném množství. Z jara má se začítí se stavbou poblíž Brna, ale prostředky stačí pouze na malou, sotva dostatečnou část budovy. Na stavbu kaple, která má přece býti srdcem celého domu, nemohlo by býti ani pomýšlení. Kdo chce býti navzdý účastem všech modliteb vykonávaných za dobrodince Kongregace Těšitelky Božského Srdce Ježíšova? Kdo chce přispěti k tomu, aby Božské Srdce Ježíšovo bylo potěšeno a aby se Mu podával smír za nescitné hříchy, kterými bývá neustále uražen? Kdo chce pomoci zachrániti nesmrtelné duše, které na pokraji hrobu se nalézají v těžkém hříchu a v největším nebezpečí? Kdo chce pomoci uleviti nescitným ubohým opuštěným nemocným v jejich utrpení? Kdo chce býti účastem všech smírných obětí a skutků, které sestry konají pro záchranu nesmrtelných duší? Necht přispěje ke stavbě zmíněné naprosto

nutného mateřince sester. Zbožné duše, které by rády konaly skutky tělesného i duchovního milosrdenství na svých bližních, ale pro povinnost svého stavu nemohou, necht je konají prostřednictvím těchto sester. Otráíme se na všechny cititele Božského Srdce, aby pomohli vystavěti dostatečně velkou část budovy a zejména také kapii! Otráíme se na zámožné i chudé — ať dají mnoho nebo málo, každý dar je vítán! Pán Bůh nehleď na velikost daru, nýbrž na lásku a ochotu darujícího! Otráíme se na dobročinné lidi bez dědicu, kteří přemýšlí, na jaký účel by mohli věnovat svůj majetek. Otráíme se na ředitele a ředitelky třetích řádů, mariánských družin, katolických spolků a korporací, aby při přístě schůzi uspořádali sbírky na tento účel. Otráíme se zvláště na duše, které by rády něco vykonaly pro Božské Srdce Ježíšovo: uspořádejte malé soukromé sbírky v kruhu Vašich známých, v rodině, ve škole, v úřadě, v továrně; sbírejte po halách, po korunách a posilejte otnos, ať už je malý nebo velký! Prosíme všechny, aby z lásky k Pánu Ježíši nějakou méně potřebnou věc, kterou si právě chtějí koupit, nekoupili; aby se zlekli nějakého výletu neb zátavy; aby šli jednou pěšky, když chtějí použítí elektriku; aby se zlekli jediný den neb několik pátků po solč eukrovínce, čokoládě, neb ovocě vína, tabáku a aby poslali ušetřené peníze na dole uvedenou adresu. Tímto způsobem příspěvky by se staly zvláště milé Bož. Srdci. I děti by se mohly účastniti, tím, že by darovaly Ježíškoví haléře, které dostaly na jarmalsky a větší pozhennání by spočívalo na těch malých darech, než na stovkách milionářů.

Ještě jednou prosíme všechny, kteří milují Božské Srdce a chtějí se Mu zavděčiti, aby pomohli vystavěti tento dům k Jeho útěse, cti a slávě!

Božské Srdce zajisté odmění každou obětí tisícronásobně!

A resa na zaslání darů:

„Těšitelky Božského Srdce Ježíšova“ Brno,
Šefíkova ul. č. 1. Úřednická čtvrt.

Š K O L A

BOŽSKÉHO SRDCE PÁNĚ.

ROČ. LVIII.

BRNO, 1. PROSINEC 1924.

ČÍSLO 12.

O Srdce Ježíše, ty šípy lásky svoji jen hojně vysílej sem do rodiny svoji, ať sluhů Tvých se ztráví jimi hruď, Ty Srdce Páně, naší láskou buď!

Následujme svatě.

(Hlavní úmysl.)

Již Žalmista Páně pravil: „Se svatým svatým budeš a s převráceným převráceným budeš.“ S kým kdo obcuje, takovým se stane. Tak mocný je příklad. Obcujeme-li jen s lidmi pořádnými, ctnostnými, snadněji vytrváme ve ctnosti a spravedlnosti, než-li ve společnosti lidí zkažených a hříšníků. Již Spasitel náš napomíná: „Buďte dokonalí, jako Otec váš nebeský dokonalý jest.“ Zajisté příklad zanechal jsem vám, abyste i vy tak činili. Kdo Boha z celého srdce a bližního pro Boha miluje, kdo vždy a ve všem se řídí vůlí Boží, kdo hříchu se vystříhá, kdo za hříchy své úplné činí pokání, kdo stále se zachová v milosti Boží, kdo posvěcuje duši svou sv. svátostí, kdo ustavičně snaží se po dokonalosti a v této snaze až do konce setrvává, kdo v milosti Boží umírá, o tom můžeme doufat, že svatý život vedl a blaženou smrti zemřel. Rozhodovat o tom má právo a moc sv. církev katolická. Sv. Otec a kongregace vyšetřují život takového ctnostného člověka a sice přísně a po uspokojivém výsledku prohlásí takového sluhu Božího napřed za ctihodného, pak za blahoslaveného a po novém soudu jeho hrdinské ctnosti nebo po vyšetřování zázraku prohlá-

šují teprve za svatého, což může trvat velmi dlouhá léta. A takových svatých a světic Božích během století jest veliký počet, jak dí sv. Jan, počet, jehož žádný přecisti nemohl ze všech národů a pokolení a lidí i jazyků, oni stojí před trůnem a před obličejem Beránka, jsouce oblečení v bílé roucho a palmy v rukou jejich. (Zjev. sv. Jana 7, 9). Světců, jež církev sv. za svatě slavnostně vyhlásila, jest jen skromný počet mezi tím velikým množstvím, kteří svými ctnostmi dosáhli svatosti; jsou to jen největší hrdinové ve velikém zástupu křesťanů, mnohem větší však jest počet těch, jimž církev svůj obdiv a úctu vzdává. Nebyli za živa ničím jiným, než křesťany, tak jako jsme my, tak žili v tomto slzavém údolí jako my, tak museli bojovat proti světu, tělu a ďáblu jako my a přece s pomocí Boží stali se svatými. Mohli-li oni státí se svatými, proč bychom nemohli i my svatými se státí? Není to věc nedosažitelná, aniž přesahuje síly naše, nýbrž naopak, svatým se státí jest cíl, k němuž všechno naše snažení směřovati má. Chceme-li jednou býti svatými v nebi, jest nám nevyhnutelně potřebí, již nyní na zemi svatými se státí. Proto sv. apoštol Pavel

oslovuje věřící slovy: „Miláčkové Boží, k svatosti povolání.“ A co napomáhá k dosažení svatosti? Milost Boží, ctnostný život, následování svatých v jejich pokoře, štedrosti, čistotě, laskavosti, střídmosti, trpělivosti a horlivosti v konání ctnosti a dobrých skutků. Proto je velmi prospěšno čísti životopisy svatých a světic Božích a dle nich se seč můžeme řiditi. I zde platí slova Spasitele našeho: „Ne ten, kdo mi říká Pane, Pane, vejde do království nebeského, ale ten, kdo plní vůli Otce mého, který jest v nebesích.“ (Mat. 7, 21). Jen ten, kdo uprostřed všedního života ve svém povolání a při denní své práci, snaží se zachovati soulad práce s náboženstvím, je v pravdě učenníkem Kristovým. My musíme v duši své udržovati svatý oheň a tím je víra naše. Ona nám má osvětlovati všechny cesty života našeho, ona ukazuje, které

skutky jsou dobré a Bohu milé a které špatné a hříšné. Spravedlivý živ je z víry, praví sv. apoštol. Kdo dobrých skutků nekoná, toho víra jest mrtvá. Opravdu křesťanský život nezáleží toliko v modlitbě, ale v jednání dle víry, v dobrých skutcích, které z lásky k Bohu konáme a Bohu obětujeme. Tak jednali svatí, tak jednejme i my. O to pečujeme, aby srdce naše vždy k Bohu obráceno bylo. Jesliže jsme zhřešili, očistme srdce své upřímnou lítostí a zkroušenou zpovědí. Pečujeme o to s největším úsilím, aby srdce naše Bohu náleželo, ano darujeme mu je úplně. Bůh jediný jest hoden veškeré lásky srdce našeho; Bůh jediný upokojí srdce naše. Proto přitulme se k nejsv. Srdci Páně a prosme, aby srdce naše ve všem podobným se stalo nejsv. Srdci Ježíšovu, jenž bude jednou odplátou naší velikou velmi.

M. Schuster:

Zvláštní prosba.

Věnováno P. Dru A. C. Stojanovi.

Ty můj svatý Methoději,
jehož kosti u nás tlejí,
ku Tvé letoši památce
buď mně o Tvém hrobě rádce,
aby celá Česká země
oslavila Bratří sémě!

Veliký to věru ideál,
jež dosici bych sobě přál,
však nejen sobě, ale všem,
jimž předraha je naše zem
tím, že svatí věrověsti
vytrhli ji od neřesti.

Od neřesti, všeho bludu,
s kterým vchází nejvíc trudů
tam, kde jen život panuje
bez víry, lásky, naděje,
tam, kde místo krásné ctnosti
hovi se jen nemravnosti.

Byla by to vzpruha skvělá,
jež by vzešla z Tvého těla,
neboť na Tvém jasném hrobě
přisahal by národ Tobě,
že zanechá již marnosti
co příčiny všech žalostí.

Dej, Apoštole přemilý,
Tvému jmenovci té síly,
aby oko jeho zřelo,
aneb ucho uslyšelo,
kde dlí kosti Tvého těla,
v němž Tvá duše sídlo měla.

Ta Tvá duše víry plná
působila jako vlna,
křísila, co mrtvé bylo,
pozvedla, co skleslé žilo,
srovnala, co bylo křivé,
šlechtila, co bylo divé.

Duch svatý, duch pravdy, svatosti, síly.

Úvaha. Napsal Msgr. Dr. Rudolf Zháněl.

(Dokončení.)

Věřim v Ducha svatého.

Působnost Ducha svatého v církvi.

Jen 120 stoupenců čítala církev Kristova, když se shromáždili všichni na svátek prvních letnic. Nemínulo mnoho let, a Pavel apoštol mohl napsati (Řím. 10, 18): „Po veškeré zemi rozešel se hlas jejich a na konec země zní slova jejich!“ Po několika stoletích vyplnila se přívěť Spasitelova; ze zrna hořčičného vzrostla církev ve strom veliký, takže přilétali ptáci nebeští a bydleli na ratolestech jeho (Mat. 13, 32). Církev stala se stromem, který rozestřel větve své po všech tehdy známých zemích, přicházeli všichni národové, aby v lůně jejím došli pravdy, pokoje, blaženosti, ctnosti a milosti.

A toto podivuhodné rozšíření a zachování církve ve všech protivenstvích je po výtce dílem Ducha svatého. Duch svatý byl při založení církve, a zůstává s ní po všechny věky.

Duch svatý v první církvi.

Již ve Starém zákoně slavili Israelité 50. den po velikonoci, jako slavnost letnic, vzpomínajíce na zákon, daný na hoře Sinaj. Týž den vyvolil Bůh k založení a dokonání zákona Nového, ke zřízení církve pravé, jež má přijati do lůna svého všechny národy a dovésti do života věčného. Nikoliv vysoká hora, nýbrž posvátné město bylo jevištěm této památné události. Ne v kouři, blesku, hromu, nýbrž za hukotu větru, přicházejícího s nebe, sestoupil mocný, neodolatelný, vše pronikající Duch svatý na apoštoly; zákon nebyl vepsán do kamenných desek, nýbrž do živých duší a srdcí lidských.

Věčný Otec poslal jednorozenného Syna svého na tento svět, aby vybudoval tu podivuhodnou loď pravé církve, „aby žádný, kdož věří v něho, nezahynul, nýbrž měl život věčný“ (Jan 19). Velikolepá loď ta byla vybudována; měla lodníky, 12 apoštolův; byla vyzbrojena 7 svátostmi; byla obsazena vojiny, katolickými křesťany; měla plachty Božských a křesťanských ctností; velebný kříž Spasitelův je ji stožářem, nejdražší Tělo a Krev zásobou potravy; ale loď tato odpočívala klidně zakotvena v přístavě; lodníci, 12 apoštolův, seděli tiše na jednom místě shromáždění, neboť neměli ještě příznivého větru. Tu najednou ozve se s hůry hukot, jako jdoucího mocného větru, Duch svatý zjevuje se ve způsobě ohnivých jazykův, jež spočívají na každém z nich. Všemohoucí posílá s nebes výšin svého Ducha, do plachet lodě církve Kristovy přichází vhodný vítr, již nezůstává v tichém klidu. Hnána spasným dechem Ducha svatého, pluje do širokého světa, přinášeje mu požehnání, pokoj, radost, štěstí a věčnou blaženost.

Po smrti milého Mistra zavřeli se apoštolové do odlehlé síně ze strachu před židy. Vzkříšený Spasitel přicházel k nim zavřenými dveřmi. Byli jen slabými lidmi, lekali se hrozných překážek, třásli se před nastávajícími nebezpečnostmi, nedostávalo se jim zmužilosti a odhodlanosti, nadšení a síly. Když však naplnil je Duch svatý, nemá srdce jejich jiného přání, než vystoupiti veřejně a hlásati Krista Ukřižovaného. Petr vystupuje, jako hlava církve, neohrožený a mužnou odhodlaností vytýká shromážděnému lidu: „Ježíše Nazaretského, kterého vy

jste rukama bezbožníků přibili na kříž a usmrtili, toho vzkrísil Bůh, čehož jsme my svědky“ (Sk. apošt. 2, 23). Jakou neohroženost a jakým pohrdáním smrti bylo to, v Jerusalemě, kde před několika týdny krvavý brozný skutek ten se stal, před lidem, který volal: Ukřižuj, ukřižuj Ho! — vystoupiti a takto mluvit!

A jaký byl účinek této směle otevřené řeči? Přítomní, uslyševše to, byli protknuti v srdci, a řekli Petrovi a ostatním apoštolům: Co máme činiti, muži bratři? Petr pak pravil k nim: Čiňte pokání a pokřtěn buďte jedena každý z vás ve jméno Ježíše Krista na odpuštění hříchů svých; a obdržíte dar Ducha svatého. Vždyť vám platí to za slíbení, i dítkám vašim i všem, kteří jsou v dáli, kolikkoliv jich povolá Pán Bůh náš! (Skřk. apošt. 2, 37—39). Tři tisíce bylo jich obráceno kázáním Petrovým, byli pokřtěni a tvořili první křesťanskou obec. Hle, to byl počátek církve, dílo Ducha svatého!

Čím jest příznivý vítr lodí, čím je lodí kompas a kormidelník, čím je čerstvý pramen žíznivým poutníkům, čím je vlhký mrak vyprahlé zemi, čím je světlo sluneční každému tvorů zemskému, — tím je Duch svatý církvi a veškerému lidstvu, totiž počátkem, pokračováním a vrcholem všeho vyššího duchovního křesťanského dokonalého života.

Duch svatý v církvi — po všechny věky.

Zahradník, který zasadil útlý mladý strom, nepřenechává ho sobě samému, nýbrž ošetřuje a stará se i na dále o něj. V čas sucha polévá ho, přidává pevný kůl za opěru proti větrům a bouřím, rovněž ho štěpuje, roubí a slechtí. I když pak štěp vzrostl ve strom mohutný, neodnímá mu sadať své péče. Ořezává z jara zbytečné výhonky, aby pučel tím bujněji a užitečněji, kypří půdu kolem něho, ošetřuje ho, aby škodlivé housenky a

hmyz příliš se nezmohly a stromu nepoškodily. Jinak by strom dočel, kazil se, usychal, nepřinášel očekávaného ovoce, nebo dokonce zhylnul.

Požaduje-li již obyčejný strom, který zelená se a nese ovoce nějaký čas, pak se kácí a pálí, takové péče, pak dojísta postaral se nebeský zahradník daleko více a láskyplněji o sítě hořčičné, jež přesadil s nebe na zemi, aby vypučel z něho nový strom života, který by svým hojným ovocem občerstvil a rozradostnil všechny národy země až do skonání světa. Proto pravil Božský Spasitel k učenníkům (Jan 7, 16—17). „Já budu prositi Otce a jiného Utěšitele dá vám, aby s vámi zůstal na věky, Ducha pravdy, jehož svět nemůže přijmouti, poněvadž ho nevidí a nezná; vy však jej znáte, neboť ve vás zůstává a ve vás jest.“

Co Spasitel slíbil, to také splnil. Poslal Božha svatého na apoštoly o prvních letnicích, Duch jeho pak zůstává s církví neustále. Kdož může slovy dostatečně vyličiti velikou a vzácnou působnost Ducha svatého po všechny věky ty? I již skoro dvě tisíciletí uplynula od založení církve! Kolik pronásledování, bouří, bojů, bylo od dob těch církvi podstoupiti; kolik zrádců prodalo církev nejhorším nepřátelům; kolik sektářů, bludařů odvrátilo se od ní a bojovalo proti ní všemi silami; ale kolik vyšlo také apoštolův a hlasatelův evangelia do všech končin zemských, kolik národů přijalo od ní první počátky a základy vši osvěty, pokroku a vzdělání; kolik vyšlo z ní veleprospěšných řádův duchovních; kolik bylo založeno v ní humánních, vzdělávacích, dobročinných ústavův; kolik světců vydala církev od dob těch, kolik papežů, biskupů, kněží působilo v ní ve prospěch a ke spáse duší nesmrtelných; kolik svátostí bylo v ní rozdáno a přijato; — zrovna tolik je svědkův, že je v církvi doposud tentýž Duch svatý, který sstoupil na ni o prvních letnicích, totiž Duch pravdy, potěchy, síly, lásky, svobody.

Že Duch svatý řídí a zachovává církev Kristovu, ji vede, spravuje, silí, těší, nikoliv pozemská moc, ani lidská moudrost, — je vskutku nesmazatelným písmem, hned libežným a milým, jindy zase velikolepým a hrůzným zapísáno v dějinách světových a lidských. Jak synagoga, tak i pohanstvo použilo všech jen možných prostředkův, aby zničilo církev, aby zamezilo rozšíření její. Místo aby srdcem radostným a ochotným přijímali, co bylo ke spáse duší jejich a celého světa, zavrhli evangelium, rouhali se Kristu i Duchu svatému, pronásledovali hlásatele čisté nauky Kristovy nejděsnějšími mukami. Apoštolové mřeli smrti mučednickou, ale hned ustanovil Duch svatý na jejich místě jiné sloupky cirkve Kristovy, jež nikdy neklesly ani nezakolísaly, třebaš meč, oheň, vody a muka, divá zvíř, dlouhé kruté žaláře hrozily věrným vyznavačům evangelia. V Římě, v Itálii, v Malé Asii, Francii a jinde je skoro celá země skropena krví mučenníků. Ale Duch svatý byl v církvi, proto ani temnoty, ani lež, ani pronásledování nemohly cirkve zdolati. Naopak krev mučenníků byla novým semenem četných vyznavačův.

A touze rychlosti rozšiřuje se církev až dodnes. Třebas v poslední době i ve vlastech našich udály se smutné odpady, třebaš mnozí dali se zlákatí falešnými hesly, přispělo pronásledování to k utužení viry tak mnohých. A za několik odpadlíkův u nás získává církev nesčetné nové horlivě stoupence v misiích zamořských, mezi národy

pohanskými. Kdybychom vnikli do horkých pouští afrických, nebo vystoupili na nebetyčné olbřimy asijské, nebo odebrali se do neproniknutelných pralesův amerických. kdybychom vepuli do nekonečných moří australských, navštívili i nejodlehlejší ostrůvky tamější, všude nalezli bychom křesťanské misionáře a věřící vzorné křesťany římsko-katolické.

Tak jeví se podivuhodná působnost Ducha svatého v církvi naší od prvního seslání jeho až na doby naše, Duch svatý neopustí nikdy cirkve Kristovy, zůstane s ní až do skonání světa. Teprve tenkrát, až zavzni trouba soudu posledního, až budou padati hvězdy, měsíc a slunce s nebe, až bude moře hukotem hrozným rozlévati se po celé zemi, až cirkve a věrní její věřící vejdou do slavného království, připraveného od počátku světa, teprve tenkrát bude působnost Ducha svatého v církvi dokonána.

Uvažujeme-li o mohutné působnosti Ducha svatého v církvi, pozorujeme li velikolepou stavbu cirkve samé, proti níž nezmohou brány pekelné nikdy ničeho, pak musí srdce naše zaplesati radostí velikou, že dostalo se nám toho štěstí, býti členy této vzácné společnosti, řízené a vedené Duchem Božím. Duch svatý je světlem, cestou, životem, pravdou cirkve Kristovy. Kéž pronikne všemocným dechem svým i srdce naše, abychom byli živoucími členy cirkve právě, abychom dle viry své žili a jedenkrát i u věčné slávě odměnu nepomijející vzali.

Frant. Chrám :

Srdce na kříži.

Ze Srdce se vine vzhůru
kříže svatá pažení,
v němž je Kristem posvěceno
všechno naše snažení.

Dítkami jsme byli hněvu,
syny viny Eviny,
ale Ježíš křížem zničil
všecky naše proviny.

Objímejte pevnou virou
zkrvácený onen kmen,
na němž Srdce Ježíšovo
vypustilo smrtný sten.

Vděčně budem rozjímati,
kolik za nás přetrpěl
Beránek náš přenevinný
na kříži když za nás pñěl.

Vánoční.

Nad Betlémem září
hvězda divné krásy,
ztichlou nocí nesou
tajemné se hlasy.

S nadehvězdne výše
čarovné ty zvuky
nebeských to pějí
serafinů pluky.

Pějí slávu Bohu
v nadoblačně výši,
pokoj lidem dobrým
v celé zemské říši.

Pastýřové trnou
svatém ve úžase,
slyší: „Bůh se zrodil,
v tomto nočním čase.“

Rychle ve stáj spějí,
nad níž hvězda září,
nemluvnátko spatří,
v jasné svatozáří.

Dárek každý nese,
u jesli jej složí,
mile usmívá se
na ně Dítko Boží.

Avšak ještě kdosi
ku jeslím se blíží,
matným kráčí krokem,
hlavu k zemi níží.

Pastýři mu k jeslím
přistoupiti brání:
„Zde se lidé dobří
Jezulátku klani.

Ty's pln nepravostí,
zde Bůh sám je s tvory;
slyš, jak prozpěvují
andělské mu sbory.“

Avšak Jezulátko
hlavinku Svou zvedá,
hledí na něj, hledí,
smutek v líčko sedá.

Oček zář se halí,
slza v nich se kryje;
hříšník k zemi klesá,
do prsou se bije.

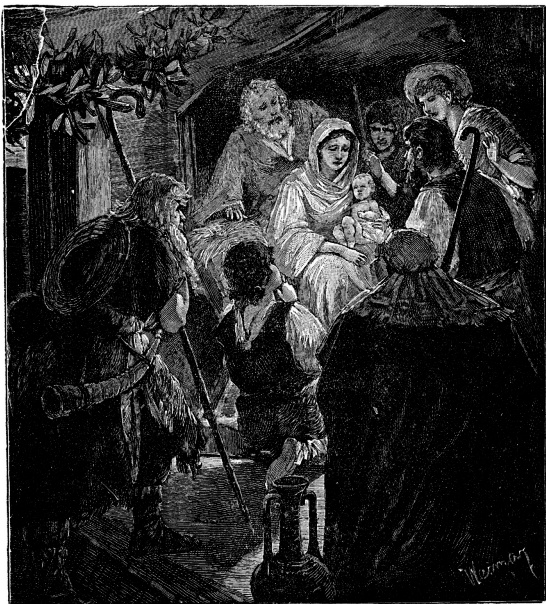
Zachvívá se bolem,
z hrudi vzdechy vanou,
z očí proudy slzí
ku jesličkám kanou.

Rychle mizí smutek
ze tvářinky svaté,
z oček zazářily
paprsky dva zlaté.

Paprsek ten zlatý
na hříšníka padá
a do jeho duše
svatý mír se vkrádá.

Ku všem špatným činům
pln lítosti zná se,
a Ježíšek v slzách
na něj usmívá se.

Narození Páně.

Advent.

Úvaha. Napsal Ignát Zháněl.

Velké bylo očekávání u národa izraelského, kdy vyplněna budou četná proroctví o příštím Vykupiteli. Po celý advent ozývá se i v našich kostelích volání, aby se smiloval Bůh, aby se otevřela nebesa, deštěla Spravedlivého (Is. 45, 8). V této době přípravy ku Božímu hodu vánočnímu, ke svátku Narození našeho milého Spasitele, vzpomínejme v duchu na dobu, jaká byla, než přišel na svět Ten, kterého očekávali všichni národové, o němž psáno: „Pán, náš soudce, náš zákonodárce, náš král — vykoupí nás.“ Is. 33, 22. „Pán čeká, aby se mohl smilovati, aby vás mohl ospravedlniti.“ Jer. 4, 1.

Jistý učitel duchovního života popisuje duševní bídu starého světa těmito obrazy: Kdyby svět, v němž žijeme, neměl pro nás žádného slunce, žádného světla; kdyby půda neměla pro nás žádných květek, nerodila žádného semene, žádného ovoce, a přinášela toliko trní a bodláčí, kdyby se proměnila všechna pramenitá voda ve stojatou, kdyby tekla místo vody v potocích a řekách krev, kdyby se proměnila všechna zeleň v šedavý popel, — měli bychom přibližný obraz opuštěnosti, sucha, mysli, ducha, všeho uslechtilého, což jako balvan leželo na všem tehdejší lidstvu.

Konečně po dlouhém čekání rozhlásilo se po vši zemi zaslíbené, že žije u řeky Jordánu muž, oděný v hrubý šat, zhotovený z velbloudích chlupů, žijící o nejchudší stravě a tvrdící o sobě, že jest předchůdce Páně „hlas volajícího na poušti“ Luk. 3, 4., že všechnen obsah jeho napominání a jeho kázání jest: „Čiňte pokání“. Totéž volání opakuje se u nás každého roku v čase adventním. Tu slyšíme, tu čteme, tu se všech stran volá se k naší duši: Rozpomeň se, blíž se doba spasení, není daleko od Tebe tvůj Pán, tvůj Spasitel, čeká

na tebe, zda se k němu obrátíš, zda jsi jeho dítě?

Nyní na počátku nového roku církevního potřebí uvědomiti si, že je naší svatou a nezbytně nutnou povinností, ne státi, ale pokračovati v životě duchovním, výše vystoupiti na žebříku, po němž bychom se dostali ke bráně nebeské. Pěkný příklad o této snaze čteme v životě ctihodné služebnice Páně Marianny z Eskobaru. Uvažovala o nebezpečích, jimiž jest obkličena se všech stran, představovala si v duchu obtíže, které jest jí překonati, proti nimž musí bojovati, aby mohla žiti životem, jaký se žádá od duše, toužící po spravedlnosti. Uvědomovala si, jak je slabá, jak bez pomoci Boží a milosti Boží nemožno jest uchovati se čistým od všeho pokušení a od hříchů. Tu ji připadalo, jakoby viděla před sebou samého Spasitele! Ale byla mezi nimi prucká, rychle tekoucí, a hodně široká řeka. Pán kynul rukou, zval ji, aby šla k němu! Ale služebnice Boží smutně odvětila: „Nemohu, Pane! Kdybych vložila nohu na vodu, bídně zhynu, ihned se utopím!“

Pán pravil k ní: „Málověrná, pohled na vodu, na to, co na ni plave, polož svou nohu a přijdeš ke mně!“

Užfela na vodě lesklé předměty, jakoby to byly hvězdy; protože jich plovало velmi mnoho, mohla lehce kráčet z jedné hvězdy na druhou a tak se dostala sice za stále opatrnosti a starosti, aby nohou nechyběla a nešlápla místo na skvěle ozářený předmět, do vody, na druhý břeh. Na této pouli neměla pokdy, aby se dívala zrakem touhy po Spasiteli, očekávajícím ji na druhém břehu divoké řeky. Teprve nyní, když šťastně ušla všemu nebezpečí a stála po obtížném přechodu na pevné půdě, chtěla kleknouti a vrhnouti se před Pána. Všecka přestrašena viděla opět před

sebou nadmíru strnou horu a nahoře temení stál Ježíš, který jí zase mile kynul rukou, aby neváhala k němu přijít. Divajíc se vzhůru, pozorovala, že je hora porostlá křoviskem, menšími stromky, ač vše bylo zelené, ale dosti řídké.

Pán promluvil vida její rozpaky: „Jako jsi právě kladla nohy na hvězdy, přecházejíc řeku, podobně chytej se nyní rukama křovisk a stromků, živ se jejími plody a ovocem, a dojdeš ke mně. Zmužile dala se do práce, s velkou námahou vystupovala, chytajíc se rukama haluzí. Protože dlouho trvalo vystupování na příkrou horu, živila se ovocem stromů, pod nimiž také jsou unavena odpočívala a sbírala síly ke dalšímu výstupu. Konečně po dlouhé, namáhavé práci dospěla ke temení hory, kde jí Pán laskavě přijal, ale ihned zmizel.

Dlouho nevěděla, jak si má vidění vysvětliti, o čem jí chtěl Pán poučiti? Konečně připadla na tento výklad: řeka, která jí bránila jíti k Pánu, je život lidský, doba zkoušky, kdy ze všech stran hrozí duši nebezpečí v té, oné podobě. Skvěle, lesknoucí se hvězdy jsou poučení zpovědníka, četba duchovních spisů, dobrá vnuknutí, čehož všeho nutno dbáti a řídit se dle toho; příkrý kopec jsou namáhavé boje, sebezapírání, což podstoupiti musejí, kdož touží po vyšší duchovní dokonalosti. Stromky s chutným, silicím ovocem jsou svaté svátosti, které Pán ustanovil, aby nám byly posilou a přispívaly duším, býti stále milejšími Pánu, aby mohly konečně uslyšeti hlas: „Vejděte do království a pokoje věčného!“

Bůh nechce smrti hříšníka, ale čeká, napomíná, aby se obrátil a pak byl věčně živ. Čeká s nekonečnou trpělivostí na návrat ztraceného syna, zbloudilého ovečky. Naš celý život jest advent, t. j. doba, kdy milosrdný Pán doufá, že se hříšník obrátí a vzpamatuje; nabízí mu své milosti, volá ho nejrozmanitějším způsobem, aby přišel pod střechem příbytků věčných.

Když pak konečně uslyší ztracená ovečka hlas volající milosti Boží vrhne se na kolena a volá všechna skličena zkroutěným hlasem: „Otče zhmotil jsem před tebou, před světem, smiluj se a očisti mou duši dobrou, platnou svatou zповědí, přijme zbožně do svého srdce svátostného Ježíše, počne opouštět širokou a pohodlnou cestu hříchu a nespravedlnosti a ubírá cestu úzkou, namáhavou, trnitou, vedoucí ke spáse. Tak uplynul i této duši vnitřní advent, doba přípravy a blíží se i k ní požehnaný Boží hod vánoční. Jako se chtěl narodit Ježíš ve chlévě betlemském, podobně se chce duchovním způsobem znovu zroditi v duši nově obráceného hříšníka. „Kdo mne miluje, toho milovati bude i můj Otec, přijdeme k němu a budeme u něho bydleti.“ Jan 14, 23. A jako se radovaly kůry andělské kdysi na luzích betlemských, prozpěvující chválu Boží a velebice jeho lásku, podobně radovati se budou andělé, že se duševně znovu zrodil hříšník a může dojiti do slávy věčné.

Po celý advent ozývá se, co hlásal kdysi svatý Jan Křtitel na břehu Jordánu: „Připravujte cestu Páně“, což znamená totéž jako „čiňte pokání, přinášejte ovoce pokání“. Celá doba adventní žádá od nás všech pokrok v duchovním životě. Čiňme pokání! Odstraňme ze svého srdce vše, co se nesrovnává s přikázáním naší víry, když přikazuje: Konej dobře, varuj se všeho zlého! Žádá se tedy od nás: zaměň své dosavadní, převrácené smýšlení, odvrhni od sebe všechny zlé skutky, neobírej se hříšnými myšlenkami, potlač nezřízené žádosti, odlož všechny náruživosti, obrať dosavadní lehkomyšlnost ve svatou vážnost, odlož dosavadní náklonnost k věcem pozemským, obírej se touhou po věcech, které dopomohou otevření duši tvé bránu nebeskou.

Ovšem nutně potřebí, abychom nezůstali u těchto dobrých úmyslů, ale aby naše pokání přinášelo ovoce, to jest nutno vytrvati za všech okolností

i obléží v boji proti všemu, co se stává v cestu dojití věčné blaženosti. Nikdo z nás nestůj, kdo se zastaví, je v nebezpečí, že nepůjde vpřed, ale zpět. Proto ať se stane co chce, budíh nyní v adventě naším heslem v životě duchovním: „Stále vpřed! nikdy zpět!“

Předchůdce Páně, svatý Jan Křtitel, napomínal své posluchače, aby plnili povinnosti spravedlnosti i lásky. Připomínal každému, co žádá od jeho povolání spravedlivosti. Celníkům připomínal, že nesmějí vybírat více cla než zákonem předepsáno; vojákům kázal, aby nečinili nikomu násilí, nikoho falešně neudali, spokojili se se svým zoldem. Varoval každého před nespravedlností, napomínal věrné plnit povinnosti svého stavu, předpisoval, aby každý kráčet po cestě spravedlnosti, která přivede ku Pánu — což ovšem také nám platí.

Kromě této cesty spravedlnosti kázal svatý Jan Křtitel i o cestě lásky. Když byli u něho zástupcové a tázaly se, co mají činit, odpověděl dále: Kdo má více jídla, učiň podobně! Předchůdce Páně žádal jako nezbytnou podmínku možnosti dostat se ku Pánu skutky lásky; podobně žádá toho od nás náš Spasitel, abychom měli ruku ochotnou přispěti bídě lidské, oko otevřené ku pomoci bližních. Nikdo nezavří

oka svého, neodpírej pomocné ruky, nečekej, když vidíš, že někdo potřebuje pomoci tvé, až budeš o ni požádán, ale pomoz z lásky k Bohu. Jako chceš, aby se Bůh nad tebou smiloval a pomohl ti dosíci svého cíle, podobně i ty považej a buď i štedrý ze všech svých sil.

Přičiňme se, abychom použili doby adventní ke spáse své duše. Krácejme po cestě, která nás dovede do věčného království. Čiňme pokání, přinášejme ovoce pokání, žijíce dle přikázání Božích i církevních. Vykonávejme povinnosti spravedlnosti i lásky. Nezapomeňme, že jest již přiložena sekera ke kmeni stromu, aby byl ufat. Každý strom, který nenese ovoce dobrého, bude ufat a uvržen do ohně. Pán čeká s lopatou v ruce. Chce vyčistiti stodolu, shromáždí do ní pšeniční, smeti lopatou odhodí do ohně věčného. Čas adventní je čas milosti, Pán blízko jest. Noc uplynula, den se přiblížil, odvrzme skutky temnosti, (K Řím. 13, 11), oblecme se v nové roucho. Volejme zhloubi duše své: „Srdcem skroušeným neopovrhneš ó Pane,“ proto vyslyš prosbu mou, vyslyš modlitbu mou když pln skroušenosti k Tobě volám „smiluj se nade mnou hříšníkem, veď mne cestou, která vede k Tobě, světlu věčnému!“ Amen.

M. Schuster :

Svatý Jene z Nepomuku,

neodvrať Svou mocnou ruku
od arcibiskupa Stojana,
milovníka Krista Pána,
jemuž velmi věrně sloužil!

Matička Svatohostýnská
plna lásky po něm stýská
a svatí Bratři Solunští
kéž jej od nás nepustí.

Divotvůrče Paduánský,
posilni jej za ty lásky,
které nuzné věřící hřály
a jim co nejvíc dobré přály!

Vstaň!

Napsala Marja Czeska-Maczyňská. Z polštiny přeložil O. S. Vetti.

(Dokončení.)

Slunce zapadalo, krvavé červánky hasly na zahradních stezkách, kdy z domu Marie Samuelové vynášeli posledního syna.

Šly plačky žalostně naříkající, lkaly flétny vášnivou melodii lidského bolu, cymbály a harfy žalovaly pronikavě, drásavě . . . a podle már šla vdova Samuelova, . . . její vyvalené oči patřily na mrtvou tvář synovu, vyčnávající z omotu smrtných pláten, polykaly muka zavržencova, jež ztuhla v jeho rysech, i zděšení zhaslých zornic, duše pak její v bezhlasné modlitbě svíjela se u nohou Boha, dárce života, doprošujíc se milosrdenství pro synovu duši.

„Pane! Pane! Bože otců mých a můj, . . . smiluj se, odpusť mi! . . . Pane, . . . pro úzkosti poslední hodiny, . . . pro touhu po nápravě, . . . pro ten poslední krvavý žal . . . Pane . . .“

Po uvadlém obličejí, mukami posledních dvanácti hodin postaralém, kanuly slzy, . . . hrubé, bolestné slzy matky plačící nad synovou duší.

Když ji Bůh vzal tamtěch čtvero dětí, měla bolest, ale byla tiše, pokorně, odevzdaná do jeho vůle, ty duše přešly z jejího mateřského náručí v objetí Otce všech, z jednoho života do druhého, . . . avšak tu, u már posledního syna, zmirala bolem a úzkostí, pocity vinv a strážně, . . . tu modlitba její stávala se zoufanlivým voláním o záchranu, slzy pak její byly palčivé.

Lhostejnými byl jí svět, lidé, chvílemi zdálo se jí, že drží v objetí mrtvé tělo synovo a že mu vyprošuje práv věčnosti celou silou mateřské lásky, toho jediného citu lidského, prostého sobectví, majícího v sobě cosi z nesmrtnosti a nebes.

„Pane!“ žadonila těmi slzami tiše po lících plynoucimi, „dej mu život duše . . . Ty, jenž jsi zdroj života! Ty, jenž jsi vzkřísil nešťastné Sunamitce jejího syna . . . Bože! Bože otců mých a můj!“

Neviděla, že pohřební průvod minul městskou bránu, její tělo pouze šlo potácivým krokem podle synových már, duše její ležela u nohou Božích, každá myšlenka její byla — modlitbou, každé udeření srdce — prosbou.

Trhla sebou . . . tichý, lahodný hlas skanul úlevou na její duši, krvácející trýzní a lkáním, — zdálo se jí, že to Bůh, k němuž celou svou bytostí volala, promluvil: „Neplač!“

Slzami zamlžené její oči odtrhly se od synovy tváře a střetly se s tmavoblanýtnými očima, plným soucitu a moci, . . . byly v nich slib i potěcha, bezmíra dobroty a lásky.

Aj, Bůh vyslyšel prosby tvé . . . — švihlo jí hlavou, — aj, Bůh dá duši tvého syna možnost věčného života!

Zastavili se ti, co nesli máry, a k strhané, nehybné tváři jejího syna uklonila se světlá postava mladého muže, dávajícího do vesmíru rozmar: „Mládenče, tobě pravím, vstaň!“

A hned proběhlo mrtvou postavou těla zachvění, otevřely se vyjevené sivé, plně strachu a úžasu oči, spadly mrtvé roušky, a její Nahum vstal z már.

Jeho bledé pysky chvíli se pohybovaly beze zvuku, až posléze splynul s ním šept: „Kam jsi mě to uvedl, Pane, z temnot? . . . Naim-li to? . . . Život? . . .“ Rozhlédl se, v šeru shasínajícího dne spatřil městskou bránu, temnou linii zatmívajících se hor, zástup zděšeného lidu, Evu vlasy zemský prach zametající, vyvalené, divící se šťastné oči matčiny, a tu —

blízko — vysokou, štíhlou postavou mladého muže, z něhož vycházely život a moc, jež zdravím pronikaly třesoucí se tělo Nahumovo . . . Z pod tmavých oblouků obrví pohlížejí na něho z té cizí a podivně drahé a známé tváře oči blankytné, přísné, varovné i litostivé, . . . po vyhublém těle Nahumově přeběhlo zatetelení, . . . připomněl si všechno, . . . viděl máry, plačky, pochodně . . .

Životem vchází se do smrti, . . . smrtí pak do života — — —

A jest moc, která z mrtvých k ži-

votu probouzí, a jest život, který nepomíjí . . .

Po přepadlém obličejí Nahumově splynuly slzy lítosti, zkroušenost, důtkinění a padna k nohám Kristovým šeptal trhaně: „Pane, . . . nebyl jsem hoden Tvého milosrdenství!“

Silná, plná života ruka ujala ho za ruku a z blankytu očí splynula výzva: „Staň se tedy hodným! . . . Smrt přemáhá toliko tělo, duch však přemáhá smrt.“

I zavedl Pán do náručí matčina vzkříšeného syna, ještě jednou ji ho svěřil.

Pobožnost prvního pátku.

Výklad litanie k nejsvětějšímu Srdci Páně.

Napsal Msg. Dr. Rudolf Zhůněl.

(Pokrač.)

Srdce Ježíšovo, svatý chrám Boží.

Když pňel Pán a Spasitel náš na kříži, vydávaje život svůj za naše spasení, tu otevřel úst svých jenom proto, aby se modlil. Dole posmívali se mu jeho protivníci, sám trpěl nevýslovné bolesti; ale nejdobrotivější Srdce jeho nemyslí na nic, než na modlitbu; modlí se za ty, kteří neodlitby nejvíce potřebují, totiž za nepřátele své, za ty, kteří ho křížují, nyní se mu posmívají a lají; první jeho na kříži pronesené slovo je nejvroucnější modlitba: „Otče, odpusť jim, neboť nevědí, co činí!“ (Luk. 23, 34). „Obětoval za času pozemského života svého s křikem a se slzami prosby a modlitby Tomu, jenž mohl jej vysvoboditi ze smrti“, — tak vykládá o těchto posledních modlitbách Srdce Ježíšova veliký apoštol národů (Žid. 5, 7—9). „Byl vyslyšen pro svou uctivost; přes to, že byl Synem Božím, konal poslušnost tím, co vytrpěl; byv dokonal stal se příčinou spásy věčné těm všem, kteří Ho poslouchají, na-

zván byv od Boha veleknězem dle řádu Melchisedechova“.

V hrozných mukách, jež trpěl Ježíš po tři hodiny na kříži, když příšerná temnota zahalila celou zemi, tu hledalo to Srdce nejdrahoccennější opět a opět jedinou útěchu v modlitbě. V bolestnou tu hodinu zněla k nebesům modlitba dle slova žalmistových: „Bože můj, Bože můj, proč jsi mne opustil?“ (Mat. 27, 46). Po tříhodinném tichém rozjímání v mlčení promluvil Ježíš slova tato, jež slyšela země i nebe, lidé i andělé; jsou to počáteční slova žalmu 21, který Ježíš v tichosti pomodlil se pak až do konce. Jsou nám také výrazem hrůzných bolestí, jež Srdce jeho trpělo pro nás!

Ještě pak zvolal Ježíš hlasem velikým naposled: „Otče, v ruce Tvé poroučím Ducha svého!“ (Luk. 23, 46) a to povědév vypustil duši. Tak poslední slovo, jež promluvil Pán a Spasitel náš v tomto vezdejším ži-

votě, byla odevzdaná modlitba jeho nejsvětějšího Srdce.

Jako ve chrámě má znění modlitba neustále, tak i Ježíš sám konal, co učil, totiž: „Potřebí je vždycky se modlit a neustávat!“ (Luk. 18, 1). Právem proto nazýváme nejsvětější Srdce jeho chrámem Páně.

Jste chrámem Božím!

(I. Kor. 3, 16).

Nepřátelé Kristovi zanevřeli na jáhna sv. Štěpána a předvolali ho před vysokou radu. Nadšený učenník Ježíšův, pln jsa Duchu svatého, hájil se vzácnou výmluvností. Právil také: „Svrchovaný nepřebývá v domech rukou vzdělaných, jak dí prorok: Nebe jest mi trůnem, země podnožím nohou mých! Jaký dům mi vystavíte, praví Hospodin, aneb které jest místo mého odpočívání?“ (Skutk. apošt. 7, 48–49). Světec, jehož tvář zářila, jako tvář andělova, táže se, kde je důstojný stánek Boha nejvyššího? Připadá nám jakoby sv. Pavel, — který jsa ještě Šavlem byl přítomen smrti Štěpánově, ba sťežil roucha svědkův, — odpovídal na otázku tuto, když píše Korintským (I. epíst. 3; 16): „Nevíte, že jste chrámem Božím a Duch Boží

přebývá ve vás? Kazi-li někdo chrám Boží, toho zkazi Bůh; neboť chrám Boží je svatý, a tím jste vy!“ A v témže listě dodává ještě: „Nevíte-li, že tělo vaše jest chrámem Ducha svatého, jenž jest ve vás, jehož máte od Boha, a že nejste svoji? Vždyť jste vykoupeni za cenu velikou! Nuže oslavujte a noste Boha v těle svém!“ (I. Kor. 6, 19–20). Podobně dí i Spasitel: „Miluje-li kdo mne, slovo mé zachovávatí bude; Otec můj bude ho milovati, i přijdeme k němu a přibyték u něho si učiníme!“ (Jan 14, 23).

Jsmet i my dojistá všichni velebným chrámem Božím! Neboť dle obrazu a podobenství svého stvořil nás dobrotivý Hospodin, jsme obzvláštním dílem rukou jeho, ne jak ostatní stvoření, jež učinil jediným slovem své všemohoucnosti; Duch svatý pak posvěcuje nás ve všech svátostech! Proto první křesťané nazývali se velmi rádi Theofory, nosiči Boha jediného, a svatý Pavel hlásá radostně: „S Kristem ukřižován jsem; žiji pak ne já, nýbrž žije ve mne Kristus!“ (Gal. 2, 20). Svatý apoštol Jan pak slyšel ve Zjevení svém (21, 3) s nebe hlas veliký, an praví: „Hle, stánek Boží s lidmi a přebývati bude s nimi a oni budou jeho lidem, a on, Bůh, s nimi bude jejich Bohem!“ (Pokrač.)

Obrázky z katolických misí.

Podává Maxmilian Weinberger.

(Ostatek.)

Vedení války za dřívějších časů bylo v Japonsku mnohem ukrutnější a surovější. Strany válku vedoucí hleděly dostati do své moci vznešené osoby strany protivné a odváděly je s sebou jako rukojmí. Prostřednictvím takových rukojmí snažily se pak docílit příznivého míru, i když válka vypadla v jejich neprospěch. Jakmile Tadaoki se vypravil do pole, vtrhl již nepřítel do Osaky. Posel nepřátelského vojevůdce přišel ku Gratii a snažil se ji pohnouti k tomu, aby jej

s dítkami jakožto rukojmí následovala. Gratie se zpečovala. Ale nepřátelský velitel trval na svém. Již obklíčilo několik set vojáků dům kněžnin. V největším spěchu pustarla se kněžna o to, aby její snacha, mladá manželka jejího nejstaršího syna, dcera to mocného knížete Maedy v Kanazavu, přestrojena mohla prchnouti. Potom dala brány svého domu zavřítí a uchýlila se do své domácí kaple.

Netrvalo to dlouho, tu se objevil jeden z nejvyšších důstojníků jejího

muže před ní. Na skvostném talíři nesl malý meč. Uctivě kněžnu pozdravil a pravil: „Můj pán, kníže, přikázal mi, abych nedopustil, abyste živá upadla do rukou jeho nepřátel. Prosim vás tedy, abyste se tímto mečem sama usmrtila, jak se to dle našich zákonů pro manželku knížete sluší a patří. Čas kvapí, ježto nepřítel dům již obklíčil. Kdybyste se zdráhala, přání vašeho manžela vyhověti, bylo by mou povinností, vašemu životu konec učiniti. Tak zní neodolatelný rozkaz mého pána. Já doufám, že mi vyplnění této trapné povinnosti uspoříte. Buďte přesvědčena, že každý z nás příkladu vašeho bude následovati. Nepřítel najde jenom mrtvolu mužů, kteří svému pánu byli věrni až do smrti.“

Vmysleme se do postavení kněžny! Bylo zajisté těžké. Ale ona nerozmýšlela se dlouho. Odhodlaně odpovíděla: „Znáte mne s dostatek. Vy víte, že se smrti nebojím. Jsem ochotna, vůli svého manžela se podrobiti. Ale já jsem také křesťankou; mé náboženství mně nedovoluje, abych sama si život vzala. Nebude tedy, než abyste sám rozkaz vykonal, který jste obdržel. Prosim jenom o několik okamžiků.“

Klidně učinila statečná paní své poslední pořízení. Svolala své služebnice, poručila jim, aby tajnými dveřmi prchly, odevzdala jim své dvě děti, desítiletého chlapce a devítileté děvče, a uchýlila se na několik okamžiků do své domácí kaple. Když byla svou duši poručila do milosrdenství Božího a svůj život obětovala za spásu svých milých, vyšla ven, poklekla, obnažila svou šíji a dala důstojníkovi znamení, že je připravena. Důstojník poklonil se, jak to tehdejší mrav předpisoval, hluboce před svou velitelkou. Ještě jednou zvolala šlechtěná trpitelka nejsladší jména Ježíš a Maria, meč dopadl a v tomtéž okamžiku ležela bezducha ve své krvi.

Když byl důstojník svou smutnou povinnost vykonal; dal dům na čty-

rech rozích zapáliti; všichni věrni shromáždili se okolo něho, pozdravili se na vzájem a vrazili si aniž pohnuli obrvím, malý svůj meč do těla. Plameny zachvátily brzy celou dřevěnou budovu a dokonaly strašné divadlo. Následujícího dne přišli křesťané, prohledali kouřící trosky a našli v nich ostatky nešťastné kněžny. Byly v katolickém kostele vystaveny a misionář sloužil za ni smuteční služby Boží.

Tadaoki přežil svou ctnostnou manželku o 45 let. Zachoval ji věrnou vzpomínku a dal dokonce každoročně v den jejího úmrtí v katolickém kostele sloužiti mši svatou. Ale sám nemohl se odhodlati, přijati viru, kterou jeho manželka tak statečně vyznávala. Naopak čím byl starší, tím horlivějším byl pohanem. Nový vládce Japonska, Veyasu, odměnil jeho věrné služby válečným výnosným knížectvím v krajině zvané Kokura.

A co se stalo s dítkami šlechtěné kněžny? Nejstarší syn, Tadataka, byl od svého otce vyděděn proto, že svou mladou manželku poslal zpět k jejím rodičům. Když byl totiž dům nepřátelským vojskem přepaden, manželka jeho, místo aby se dle tehdejšího japonského obyčeje sama usmrtila, prchla, načež ji Tadataka vrátil jejím rodičům. Za tento dle tehdejšího mínění nečestný skutek potrestal jej otec tím, že jej vydědil. Žil potom v ústraní v městě Kyoto.

Druhorozený syn, Tاداتoski, stal se dědicem a praotcem rodiny, která vždy více bohatla a mohutněla. Bohužel katolickou viru opustil; bylté totiž desítiletým dítětem, když mu matka byla vzata a tak neměl podpory, které mu v oněch dobách krvavého pronásledování křesťanů dvojnásobně bylo zapotřebí.

Také třetí syn, Tatsutaka, jenž v těžké nemoci byl pokřtěn, zapomněl na naučení své matky, a vrátil se k pohanství; byl majitelem knížectví Udo.

Obě dcery provdaly se za vynikající

knížata. Zda své víře za oněch nepokojných časů zůstaly věrny, není známo. Potomci této rodiny žijí podnes v hlavním městě Tokio. Jejich zámek vypíná se v jednom předměstí, jenom několik kroků od katolického kostela této městské čtvrti. A možná, že nynější hlava rodiny, Kasokava, je si vědom, že v jeho žilách proudí křesťanská krev a že mezi jeho předky byla statečná, ano možno říci svatá katolická křesťanka.

Statečná žena.

Obrázek z misíí afrických.

Před několika roky byla těžce nemocná žena pocházející z kmene Kaiffrů, která nedaleko misie otců Trapistů bydlela, pokřtěna, uzdravila se však po dlouhé nemoci úplně a docházela od té doby pilně do misijního kostela. Její muž nakládal s ní od delšího času surově, ježto se dověděl, že chce i své děti poslati do katolické školy. To bylo proti jeho myslí, neboť byl urputným pohanem. Přes to přišly jednoho dne čtyry dívky, dvě děvčata a dva chlapci, do misie a vydávajice se za dívky oně ženy prosily za přijetí do školy. Dívky byly s radostí přijaty a matka též ještě večer jich následovala vypravujíc, že jí muž nejprve surově nabil a potom z domu vyhnal. Prosila, aby byla do misie přijata a pravila, že se raději k mužovi nevrátí, nežli aby děti ze školy odvolala.

Tak uplynulo několik dní v pokoji. Než divokému Kaffrovi bylo asi doma úzko a proto přišel do misie žádat, aby se žena k němu vrátila. Ale nepořídil ničeho a musil se domů vrátiti sám. Asi za 14 dní přišel zase, ale tentokrát prosil pokorně, aby žena šla s ním domů a slíbil, že jí více týrati nebude. Na radu misionářů vyslyšela žena jeho prosbu a k němu se vrátila. Dívky však zůstaly ve škole. A hle! divoch z nenadání zkrotl a již příští neděli přišel se svou ženou, slušně oděn, na mši sv. a kázání. Radosti zářící vyprávěla potom žena, že její muž chce se také obrátiti a na půdu klášterní se přistěhovat, aby tak lépe o spasení své se mohl starati.

Žena byvši tázána, jak se to stalo, že její muž tak neočekávaně změnil své smýšlení, a zdali se snad za něho pilně modlila, odpověděla svým prostým způsobem: „Přiznávám se, že ani nevím, jak bych se měla dobře modliti, ježto jsem dosud příliš málo do náboženství chodila. Ale mluvila jsem s Rodičkou Boží Marií a k ní jsem volala: „Obměkči přece jeho srdce a pomoz mi, o milá Matko!“ Ostatně jak úpěnlivá její prosba do slova zněla, na tom nezáleží, stačí, že byla vyslyšena, neboť nyní bydlí se svým mužem jenom asi deset minut daleko od školy uprostřed křesťanské klášterní osady. Oba jsou horlivými křesťany a vzornými osadníky kláštera otců Trapistů.

Různé zprávy.

Rozvoj katolického školství v Anglii. Britská školská statistika, po- nejprv vydaná po válce pro rok 1923, vykazuje úbytek dětí na školách anglikánské dvorní církve oproti návštěvě r. 1914 o 116.000, na školách wesbyanských o 10.000 dětí a na školách židovských o 2000 dětí. Kdežto katol. školy vykazují přírůstek dětí o 140 tisíc.

Počet katolíků v britské říši. Podle nejnovější statistiky anglické čítá celá britská říše dohromady 14 a půl milionu katolíků, z toho Anglie, Skotsko a Wales asi 2 miliony katolíků. Pozoruhodné je, že ve Skotsku vzrostli katolíci s 327.000 na 601.000 duší. Zatím, co úhrnem přírůstek obyvatelstva obnáší 2 a půl procenta, vzrostl katolicismus o 15 a půl pro-

centa. V Glasgově tvoří katolíci téměř jednu čtvrtinu obyvatelstva. Katolicismus, jak vidět, všude vzrůstá, zejména u anglosaského obyvatelstva.

(Díkůvzdání.)

Z Čech. Ve veřejné díkůvzdání Božskému Srdci Páně! Onemocněla mi neobyčejně vážně manželka. Šlo o život dle výroků lékařů. Ležela téměř dva měsíce nepohnutě zápasíc o život. Když zdálo se býti vše marno, vy-

konal jsem spolu s přáteli naší rodiny devítidenní pobožnost k Božskému Srdci Páně. Nastalo ještě během této doby zlepšení a to trvalé. Dnes již chodí. Věřím pevně, že Lékař všech lékařů, sám Spasitel uzdravil mi vzornou choť a mým dítkám pečlivou matku. Případ mé Lidušky jest dalším dokladem o tom, že stále se splňují slova Jeho: „... prostě a bude vám dáno...“

J. H. s rodinou.

Obětování denního úmyslu.

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejsv. Srdcem svým Bohu chvály jsi vzdával a nyní v nejsv. Svátosti oltářní po vši zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa, obětuji Tobě celý dnešní den, ani sebe menší částky jeho nevyjímaje(íc), za příkladem nejsv. Srdce blahoslavené a neposkvrněné Panny Marie, všeliké úmysly a myšlenky, všeliké city a žádosti, všeliké skutky i slova svá. (Odpustky 100 dní jednou za den, Lev VIII. S. Congr. Indulg. 12. prosince 1885. Diec. kurenda brn. 1886 č. 11).

Obzvláště Ti je obětuji za Tvou svatou církev a její nejvyšší hlavu, a bys nám dal svaté muže a ženy a na všechny úmysly, jež doporučeny jsou na tento měsíc a na tento den členům Apoštolátu modlitby.

Pane Ježíši, zastřiž ochranou svého božského Srdce našeho sv. Otce! Srdce Ježíše a Marie! Zachraň církev, vlast naši a národ náš československý! Ó sladké Srdce mého Ježíše, učiň, abych Tě miloval(a) víc a více. Amen. (Pokaždé odpustky 300 dní; jednou za měsíc, modlíme-li se to denně, odpustky plnomocné. Pius IX. 26. listopadu 1876.)

Sladké Srdce Marie, budiž mou spásou! (Pokaždé odpustků 300 dní. Pius IX. 1852.)

Sv. Josefe, vzore a patrone ctitelů božského Srdce, oroduj za nás! (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. r. 1891.)

Sv. Michaeli, archanděle, sv. Cyrille a Methodě, orodujte za nás!

Heslo apoštolské: **Chci dospět k svátosti.**

Úmysl v l e d n u 1925: **Organisace katolických spolků.**

Odpustky 100 dní za každý dobrý skutek vykonaný na tyto úmysly.

OBSAH:

Následujeme svaté. (Hlavní úmysl.) — Zvláštní prosba. (Báseň.) — Duch svatý, duch pravdy, svátosti, síly. — Srdce na kříži. (Báseň.) — Vánoční. (Báseň.) — Advent. — Svatý Jene z Nepomuku. (Báseň.) — Vstaň. — Pobožnost prvního pátku. — Obrázky z katolických misí. — Různé zprávy. — Díkůvzdání. — Obětování denního úmyslu.

Úmysly apoštolátu modlitby.

V prosinci modleme se, aby nám Bůh svatý dal.

(Hlavní úmysl ustanoven a žehnán Jeho Svatostí, papežem.)

1. P. Sv. Eligia, bisk. (665.) - Následování svatých. Sjednocení církve pravoslavné s římskou. Snahy Apoštolátu sv. C. a M. Odvrácení drahoty. Přemáhání lakoty.
2. Ú. Sv. Bibiany, p. m. (363.) - Eucharistická pobožnost dětí. Katolické vychování dětí. Rady katol. rodičů. Ochrana naší mládeže. Smíření manželů.
3. St. Sv. Františka Xav. T. J. (1522.) - Spolek šíření víry. Katolíci v Číně a Japonsku. Obrácení pohanů na víru katol. Podpora katol. misí. Katol. vys. školy.
4. Č. Sv. Barbory, p. m. (236.) - Hornické dělnictvo. Za ochranu Boží. Šťastná hodina smrti. Statečné vyznání víry. Návrat odpadlíků. Umírající.
5. P. Sv. Petra Chrysologa, bisk. a uč. církve. (450.) - I. pátek v měsíci. Pobožnost k bož. Srdci P. Dar vřelosti. Katol. studující. Duše v očistci. Zemř. kněží.
6. S. Sv. Mikuláše, bisk. (327.) - Velepastyřové naší. Dobrodinci chudiny. Péče o opuštěné dívky. Mikulášský dar katolickým studentům. Zemř. kněz. Nemocný.
7. Neděle II. adventní. Sv. Ambrože, bisk. a uč. círk. (397.) - Obhájení pravdy B. Obrácení bludařů. Návrat kněží odpadlých od víry. Přemáhání bludařů.
8. P. Neposkvrněného Početí P. Marie. Vroucí úcta nejsv. Panny. Bratrstva mariánská. Družiny mariánské. Láska a úcta k čistotě. Poutní místa mar.
9. Ú. Sv. Petra Kanis. T. J. (1570.) - Náboženství ve školách. Cvičení v pravdách B. Katol. učitelé. Lidové misie. Obrácení hříšníků k pokání. Zemř. spolubratři.
10. St. Sv. Eulalie, p. m. (340.) - Úcta a následování svatých. Hojně přijímání sv. svátostí. Stavba kláštera. Sdružení katolických žen a dívek. Pronásledovaní.
11. Č. Sv. Damasa, pap. (384.) - Sv. Otec Pius XI. Jubilejní rok. Šíření katolického tisku. Požehnání katolického podniku. Katoličtí spisovatelé. Poslušnost k církvi.
12. P. Sv. Ottilie, abat. (720.) - Ženské řehole. Ústavy slepců. Stavba kláštera. Duch svornosti a křesťanské lásky. Odstranění zlého příkladu. Přemáhání vášní.
13. S. Sv. Lucie, p. m. (304.) - Záchrana mládeže. Odvrácení pohoršení. Potlačení nemravné módy. Odvrácení drahoty a hladu. Katolické Omladiny. Zemřelí rodiče.
14. Neděle III. adventní. Sv. Dominika de Silos, opata, (1074.) - Povolání k životu řeholnímu. Smír mezi národy. Duch kajcnosti. Časté a denní sv. přijímání.
15. P. Sv. Irene, bisk. m. (202.) - Dar síly a statečnosti v utrpení. Důvěra v Boha. Obrození křesť. života. Vzbuzování třetí boží ctnosti. Katol. duchovenstvo.

Obětování denního úmyslu.

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejsv. Srdcem svým Bohu chválu jsi vzdával a nyní v nejsv. Svátosti oltářní po vši zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa, obětuji Tobě celý dnešní den, ani sebe menší částky jeho nevyjímaje(íc), za příkladem nejsv. Srdce blahoslavené a neposkvrněné Panny Marie, všeliké úmysly a myšlenky, všeliké city a žádosti, všeliké skutky i slova svá. (Odpustky 100 dní jednou za den, Lev XIII. S. Congr. Indulg. 12. prosince 1885. Diec. kurenda brn. 1886, č. 11.)

Obzvláště Ti je obětuji za Tvou svatou církev a její nejvyšší hlavu, a b y s n á m d a l s v. m u ž e a ž e n y a n a v š e c h n y ú m y s l y, j e ž d o p o r u č e n y j s o u n a t e n t o m ě s í c a n a t e n t o d e n č l e n ů m A p o š t o l á t u m o d l i t b y.

Pane Ježíši, zastřiž ochranou svého božského Srdce našeho svatého Otce! Srdce Ježíše a Marie! Zachraň církev, vlast naši a národ náš československý! Ó sladké Srdce mého Ježíše, učiň, abych Tě miloval(a) víc a více. Amen. (Pokaždé odpustky 300 dní; jednou za měsíc, modlíme-li se to denně, odpustky plnomocné. Pius IX. 26. listopadu 1876.)

Sladké Srdce Marie, buď mou spásou! (Pokaždé odpustky 300 dní. Pius IX. 1852.)

Sv. Josefe, vzore a patrone citelů božského Srdce, oroduj za nás! (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. r. 1891.)

Sv. Michaeli, archanděli, sv. Cyrille a Methode, orodujte za nás!

Heslo apoštolské: C h c í d o s p ě t í k s v a t o s t i.

Úmysl v l e d n u 1925: **Organisace katolických spolků.**

Odpustky 100 dní za každý dobrý skutek vykonaný na tyto úmysly.

16. Ú. Sv. Adléty, vd. (999.) - Opuštěné vdovy a sirotci. Pobožnost v rodinách. Dobročinné ústavy. Svaz křesťanské charity. Zanedbaná mládež. Zemřeli vojínové.
17. St. Sv. Lazara, biskupa (75). - Křesťanské Sdružení dělníků. Bohoslovné ústavy. Věrné zachování postu. Vyslyšení modliteb. Naši vojínové.
18. Č. Očekávání porodu P. Marie. - Úcta nejsv. P. Marie. Náprava urážek Panně Marii činěných. Uvědomělost katolíků. Zbožnost v rodinách. Zemřelé rodiče.
19. P. Sv. Nemesia, mučednice (250.) - Náboženství ve školách. Pokoj a mír mezi národy. Přemáhání nestřídmosti. Záchrana dospívající mládeže.
20. S. Sv. Petra Klavera, mis. (1654.) - Boj proti pohanství a mravům. Misie ve střední Africe. Spolek svatého Petra Klavera. Těžce nemocný. Zemřelý otec.
21. Neděle IV. adventní. Sv. Tomáše, ap. P. (73) - Eucharistické spolky. Obrácení nevěrců. Apoštolát sv. C. a M. Vůdcové našeho lidu. Apoštolát modlitby.
22. P. Svatého Servula, žebráka (570.) - Láska a dobročinnost k chudíně. Horlivé ošetřování nemocných. Trpělivost v nouzi. Těžce nemocní.
23. Ú. Sv. Viktorie, p. m. (253.) - Za horlivé kněze. Vítězství svaté církve. Zemřelá matka. Pomoc Boží v úřadě. Vytrvalost v dobrém. Duše v očistci.
24. St. Adama a Evy, prarodičů našich. Štědrý den. - Zachování postu. Příprava na příchod Páně. Dar kajicnosti. Dobročinnost k chudíně. Zemřeli kněží.
25. Č. Narození P. n. Ježíše Krista. - Díky za lásku Spasitele našeho. Obrod lidstva skrze lásku J. Krista. Spolek sv. Dětsví Ježíšova. Dobrodinci chudiny.
26. P. Sv. Štěpána prvomuč. - Milujeme nepřátele své. Smíření nepřátel. Kandidáti duchovního stavu. Přemáhání hlavní chyby. Trpělivost.
27. S. Sv. Jana, evang. P. - (101 - Povinnosti polit. katolíků. Dar tichosti a mírnosti. Obrácení hříšníků. Povolání ke stavu kněžskému. Zemřeli kněží.
28. Neděle po nar. Páně. Sv. Mladátek. - Náprava za urážky Boha. Dobrý příklad rodičů. Ochrana nevinné mládeže. Pronásledování katolíci.
29. P. Sv. Tomáše, bisk. m. (1170.) - Obrácení Anglie na víru katol. Stateční obhájci zájmů Kristových. Duch svornosti a křesťanské lásky. Umírající.
30. Ú. Sv. Davida, krále - Povolání k misím. Apoštol. ústav misijní. Horlivost ve službě Boží. Šíření katolických knih a novin. Dar bázně Boží.
31. St. Sv. Sylvestra, pap. (335.) - Apoštolát laiků. Díky za dobrodiní. Živí a mrtví údobí bratrstva božského Srdce Páně a Apoštolátu modlitby. Zemřeli přátelé.

Obětování denního úmyslu.

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejsv. Srdcem svým Bohu chvály jsi vzdával a nyní v nejsv. Svátosti oltářní po vši zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa, obětuji Tobě celý dnešní den, ani sebe menší částky jeho nevyjimaje (ic), za příkladem nejsv. Srdce blahoslavené a neposkvrněné Panny Marie, všeliké úmysly a myšlenky, všeliké city a žádosti, všeliké skutky i slova svá. (Odpustky 100 dní jednou za den, Lev XIII. S. Congr. Indulg. 12. prosince 1885. Diec. kurenda brn. 1886 č. 11.)

Obzvláště Ti je obětuji za Tvou svatou církev a její nejvyšší hlavu, a b y s n á m d a l s v. m u ž e a ž e n y a n a v š e c h n y ú m y s l y, jež doporučeny jsou na tento měsíc a na tento den členům Apoštolátu modlitby.

Pane Ježíši, zastřiž ochranou svého božského Srdce našeho svatého Otce! Srdce Ježíše a Marie! Zachraň církev, vlast naši a národ náš československý! Ó sladké Srdce mého Ježíše, učiň, abych Tě miloval(a) víc a více. Amen. (Pokaždě odpustky 300 dní; jednou za měsíc, modlíme-li se to denně, odpustky plnomocné. (Pius IX. 26. listopadu 1876.)

Sladké Srdce Marie, buď mou spásou! (Pokaždě odpustky 300 dní. Pius IX. 1852.)

Sv. Josefe, vzore a patrone ctitelů božského Srdce, oroduj za nás! (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. r. 1891.)

Sv. Michaeli, archanděli, sv. Cyrille a Methode, orodujte za nás!

Heslo apoštolské: **C h c i d o s p ě t i k s v a t o s t i.**

Úmysl v l e d n u 1925: **Organisace katolických spolků.**

Odpustky 100 dní za každý dobrý skutek vykonaný na tyto úmysly.

Š K O L A

BOŽSKÉHO SRDCE PÁNĚ.

Časopis pro zbožné spolky a bratrstva

mezi Čechoslovany.

S povolením duchovní vrchnosti

pořádá

P. PETR HLOBIL,

benediktin rajhradský.

Ročník padesátý osmý.

1 9 2 4

Tiskem a nákladem Občanské tiskárny v Brně, Starobrněnská 19/21

OBSAH:

Str.	Str.
Básně.	
Chramosta Fr.: Str. 2, 10, 22, 26, 33, 46, 83, 163, 179, 191, 197, 202, 229.	Duch sv., duch pravdy, svatosti a síly. (Msgr. Dr. R. Zháněl) . . . 112, 128, 189, 227
See Tomáš. Mešní píseň k sv. Vavřinci. — Prosta za církev katolickou.	Svatá Maria Magdalena. (Ig. Zháněl) . . . 136
A. M. Kadlčáková: Str. 66, 75, 86, 90, 94, 96, 99, 106, 108, 111, 114, 122, 125, 131, 136, 139, 146, 149, 152, 194.	Ježíš pláče nad Jeruzalémem. (Ig. Zháněl) . . . 146
Gabriela Vltavská: Str. 186.	Srdce Ježíšovo. nekonečné velebnosti. (Msgr. Dr. R. Zháněl) . . . 150, 164
Schuster M.: Str. 205, 218, 222, 226, 234.	(P. Virsig T. J.) . . . 166
Bernarda: Str. 230.	Méně péče o tělo, více o duši. (Ig. Zháněl) 173
	Srdce Ježíšovo, sv. chrám Boží. (Msgr. Dr. R. Zháněl) . . . 187, 203, 236
	Svátek všech Svatých. (Ig. Zháněl) . . . 214
	Věřím v Ducha svatého (Msgr. Dr. R. Zháněl) . . . 227
	Advent. (Ign. Zháněl) . . . 232
Četba povzbuzující k pobožnosti.	
Novoroční úvaha. (Ig. Zháněl) . . . 2	
Pobožnost prvního pátku (Dr. R. Zháněl) . . . 6	
Výklad litanie k nejsv. Srdci Páně. Úvodem . . . 8	
Uctívání nejsv. jména Ježíš. (Jaroslav St. Pavlík) . . . 13, 26	
Úcta Nejsv. Srdce Páně ve světle vířimosti. (Msgr. Dr. R. Zháněl) . . . 13, 26	
Bl. Arna Maria Taigi. (J. Tagliferro) 20, 38, 56, 77, 100, 118, 140, 180.	
O litaních vůbec. (Msgr. Dr. R. Zháněl) 29, 43	
Z úvah o evangeliu. (Boh. Kyřelý) 33, 94, 114, 156, 197, 218.	
Prvosenka. (Jar. St. Pavlík) . . . 46	
Proč tu stojíte, celý den zahálějící? (Ig. Zháněl) . . . 48	
Srdce J. žíše, Syna Boha věčného (Msgr. Dr. R. Zháněl) . . . 66	
Samota. (Ig. Zháněl) . . . 71	
Starostlivosť dobrého pastýře. (Ig. Zháněl) 83	
Příčiny nevěry. (Jar. St. Pavlík) . . . 87	
Srdce Ježíšovo od Ducha sv. v lůně pan. Matky vytvořené. (Msgr. R. Zháněl) . . . 90	
Nadšený ctitel nejsv. Srdce Páně. (Msgr. Dr. R. Zháněl) . . . 106	
Srdce Ježíšovo, se Slovem Božím podstatně spojené. (Msgr. Dr. R. Zháněl) 100, 122	
	Hlavní úmysly.
	Pokoj Kristův v říši Kristově . . . 1
	Katolické školy vysoké . . . 25
	Zasvěťte rodinu Božskému Srdci Páně . . . 41
	Vladaři a jejich vlády . . . 65
	Marianské družiny . . . 81
	Socialní říše nejsv. Srdce Ježíšova . . . 105
	Duchovní cvičení . . . 121
	Obrácení Afriky . . . 145
	Modleme se za Rusko dle úmyslu sv. Otce 161
	Milostivé léto 1925 . . . 185
	Eucharistická pobožnost dětí . . . 201
	Následujeme svaté . . . 225
	Četba poučná a dějepisná.
	Oběť. (Al. Koudelka) . . . 11, 31
	Je-li možné sjednocení východní církve se západní. (Karel Uhl) . . . 126, 153
	Obrácení Afriky. (P. Virsig T. J.) 132, 145, 162
	Vstaň. (Al. Koudelka) . . . 170, 192, 213, 235
	Sv. Helena, matka císaře Konstantina Vel. 176
	Uctívání Srdce Ježíšova v Africe . . . 181

	Str.		Str.
O křesťanských záležitostech.			
Obrázky z katol. misí. (Max. Weinberger) 17, 36, 54, 75, 96, 116, 134, 157, 176, 195, 220, 237.		Poutní místo Sloup	73
Různé zprávy. (Ig. Zháněl) 23, 39, 62, 79, 101, 119, 141, 159, 183, 199, 223, 239.		Nanebevstoupení Páně	89
		Královna máje	97
Vyobrazení.		Sv. Jan Křtitel	113
Útek sv. Rodiny do Egypta	17	Sv. Cyril a Metoděj, slovanští apoštolové	129
Zdravas, milostí plná	35	Maria naslouchá slovům Krista Pána	137
Poslední sv. přijímání a smrt sv. Benedikta	53	Sv. Petr, apoštol	155
Ježíš na hoře olivetské	65	Sv. Ludmila	169
		Sv. Helena	176
		Sv. Václav, kníže český	177
		Slavnost sv. růžence	193
		Sv. Cecilie, panna a mučnice	209
		Na Dušičky	217
		Narození Páně	231

Škola Božského Srdce Páně,

časopis pro katolíky, zvláště pro zbožné spolky a bratrstva.

Pofádá

P. Petr Hlobil v Rajhradě.

Na „Školu Božského Srdce Páně“ předplácí se na rok 12 korun.

Jednotlivá čísla prodávají se po K 1.40.

Administrace a expedice jest v Brně, Biskupská ulice číslo 1.

(Zasláno.)

Službička prokázána Božskému Srdci Ježíšovu.

V době války, kdy se právě dlo nejvíce hříchů, byla založna v naší vlasti kongregace hodící se jak svým účelem, tak svou zevní činností do naší doby. Členové této Kongregace zasvěcují se úplně Božskému Srdci Ježíšovu a zavazují se: 1. Býti v první řadě obětmi smíru v náhradu za ty veliké urážky, které se Mu dějí. — Tato smírná obět obsahuje celý život Sester. 2. Ošetřovati úplně bezplatně chudé opuštěné nemocné, takové, kterých se i dobří lidé štítí, o které se snad nikdo nestará, neb ani o nich neví; takové vyhlédávají, jim pomáhají a starají se hlavně o záchranu jejich nesmrtelných duší. Kolik takových utčých bylo by snad již zahynulo, kdyby se jim byla v pravý čas neposkytla pomoc. Právě těch se sestry ujímají, a kam nemá přístupu kněz, tam mají přístup ony sestry, jejichž povinností jest raziti knězi cestu do utčých rodin a k loži umírajících. Sestry nemají žádných příjmů, neboť kcají své služby úplně zdarma. Vyržovány jsou ze svého skrovného véna a z darů dobrodinců. Pcněvadž tato apoštolská činnost je tak potřebna právě v naší době, docházejí na sestry často prosby, aby zakládaly filiálky v jiných městech. (Dosud jsou pouze v Brně a v Praze.) Ale aby se mohly rozšířiti je naprosto třeba většho mateřince pro výchovu novic, které se hlásí v hojném množství. Z jara má se začíti se stavbou poblíž Brna, ale prostředky stačí pouze na malou, sotva dostatečnou část budovy. Na stavbu kaple, která má přece býti srdcem celého domu, nemohlo by býti ani pomýšlení. Kdo chce býti navždy účastem všech modliteb vykonávaných ze dobrodince Kongregace Těšitelé Božského Srdce Ježíšova? Kdo chce přispěti k tomu, aby Božské Srdce Ježíšovo bylo potěšeno a aby se Mu podával smír za nesčíslné hříchy, kterými bývá neustále urážen? Kdo chce pomoci zachrániti nesmrtelné duše, které na pokraji hrobu se nalézají v těžkém hříchu a v největším nebezpečí? Kdo chce pomoci uleviti nesčíslným ubohým opuštěným nemocným v jejich utrpení? Kdo chce býti účastem všech smírných obětí a skutků, které sestry konají pro záchranu nesmrtelných duší? Necht přispěje ke stavbě zmíněného naprosto

nutného mateřince sester. Zbožné duše, které by rády konaly skutky tělesného i duchovního milosrdenství na svých bližních, ale pro povinnost svého stavu nemohou, necht je konají prostřednictvím těchto sester. Otráíme se na všechny ctitele Božského Srdce, aby pomohli vystavěti dostatečně velkou část budovy a zejména také kapli! Otráíme se na zámožné i chudé — ať dají mnoho nebo málo, každý dar je vítán! Pán Bůh nehleď na velikost daru, nýbrž na lásku a ochotu darujícího! Otráíme se na dobročinné lidi bez dědiců, kteří přemýšlí, na jaký účel by mohli věnovat svůj majetek. Otráíme se na ředitelky a ředitelky těchto řádů, mariánských družin, katolických spolků a korporací, aby při příští schůzi uspořádali shůrky na tento účel. Obráíme se zvláště na duše, které by rády něco vykonaly pro Božské Srdce Ježíšovo: uspořádejte malé soukromé sbírky v kruhu Vašich známých, v rodině, ve škole, v úřadě, v továrně; sbírejte po halách, po korunách a pošlejte otnos, ať už je malý nebo velký! Prosíme všechny; aby z lásky k Pánu Ježíši nějakou méně potřebnou věc, kterou si právě chtějí koupit, nekupili; aby se zřekli nějakého výletu neb zábavy; aby šli jednou pěšky, když chtějí použít elektriku; aby se zřekli jediný den neb několik pátků po sotě cukrovinek, čokolády, neb ovoce vína, tabáku a aby poslali ušetřené peníze na dole uvedenou adresu. Tímto způsobem příspěvky by se staly zvláště milé Bož. Srdci. I děti by se mohly účastniti, tím, že by darovaly Ježíškovi haléře, které dostaly na pamlsky a větší prožehnání by spočívalo na těch malých darech, než na stovkách milionářů.

Ještě jednou prosíme všechny, kteří milují Božské Srdce a chtějí se Mu zavděčiti, aby pomohli vystavěti tento dům k Jeho úště, cti a slávě!

Božské Srdce zajisté odmění každou obět tisíceronásobně!

A resa na zaslání darů:

„Těšitelky Božského Srdce Ježíšova“ Brno,
Šefíkova ul. č. 1. Úřednická čtvrt.

V HODNÝM DÁRKEM

pro dospělé i děti k sv. Mikuláši a blížící se době vánoční jest cenná kniha. Doporučujeme Vám proto k výběru dobré knihy dole uvedený stručný seznam děl našich předních spisovatelů:

Sebrané spisy oblíbeného moravského kukátkáře Václava Kosmáka:

1. Povídky, stran 604, Kč 8.—.
2. Povídky, stran 565, Kč 8.—.
3. Povídky, stran 576, Kč 8.—.
4. Obrázky z kuk., str. 574, Kč 8.—.
5. Cestopisné obr., str. 668, Kč 8.—.
6. Obrázky z kukátka. (S ilustracemi). str. 402, Kč 12.—.
7. Chrť, IV. vydání (s ill.), stran 514, cena Kč 17.—.
8. Ztracená, III. vyd. (s ill.), str. 376, Kč 12.—.
9. Povídky, II. vyd. (s ilustr.), str. 432, Kč 15.—.
10. Povídky, III. vyd. (s ilustr.), str. 452, Kč 15.—.
11. Obrázky z kukátka, II. vyd. (s ill.), stran 536, Kč 18.—.
12. Eugenie, III. vyd. (s ilustracemi), stran 404, Kč 13.—.
13. Ženit se či neženit? 3. vyd., stran 514, ilustrováno, Kč 8.—.
14. Potkalo ji štěstí, II. vydání (s ill.), str. 484, Kč 17.—.
15. Jak byl Rapouch Jun. vyléčen, stran 611, Kč 8.—.
16. Obrázky ze života, stran 513, Kč 8.—.
17. Obrázky z kuk., II. vyd., stran 591, Kč 8.—.
18. Obrázky z kukátka, II. vyd. Básně. Roční. Stran 402, Kč 8.—.
19. Dr. Pavel Vychodil: Životopis Václ. Kosmáka, stran 655, Kč 16.—.
20. Obrázky z kukátka (s ill.), str. 496, Kč 17.—.
21. Otrávená růže stran 485, III. vydání (s ilustr.) Cena Kč 17.—.

Pro mládež:

- Výbor ze Spisů Václava Kosmáka.
Upravil František Šilhavý. (S ilustr.)
Díl I.—IV. Úplné. Stran 490. Kč 4.50.
Výbor ze Spisů V. Kosmáka. Upravil
Ed. Elpl (s ilustr.). Díl I.—III.
Stran 479, Kč 9.—.
Výbor ze Spisů V. Kosmáka. Pro mládež
upravil Ed. Elpl. Díl I.—. (S ilustr.)
Stran 148, Kč 6.—.

Veselé črty z hanáckého prostředí podává svým milým čtenářům jadrným humorem známý hanácký spisovatel František K. Křen. Dosud vyšlo:

- Díl I. Z hanáckých gruntů a mlynů. Stran 334. Cena Kč 10.—.
Díl II. Veselé hanácké příběhy. Stran 320. Cena Kč 10.—.
Díl III. Pod hanáckým nebem. Str. 320. Cena Kč 10.—.
Díl IV. Příhody hanáckých strýčků. Stran 348. Cena Kč 11.—.
Díl V. Strýčkovy rozumu. Stran 348. Cena Kč 11.—. — Ve vydávání se pokračuje.

V „Knihovně našeho lidu“ vyšlo:

- Pavlovický Jos: Páteční dítě, I. díl Kč 5.—, II. díl Kč 17.—, III. díl Kč 16.—. Povídky Kč 4.—. Mouchy a mušky Kč 8.—. Nezvedenci Kč 14.—. Gizi koření, II. vyd. Kč 9.—. Z potulek vlasti i cizinou Kč 1.20. Vesměs bohatě ilustrováno.
Masák Em.: Blouznivci. Vesnický román, Kč 14.—.
Mayer M.: Mučeníci. Povídka z prvních dob křesťanství. Přel. do češtiny A. Koudelka. Kč 8.—. Seeburg Fr.: Dítě Mariánské. Cena Kč 8.—.
- Theuriet André: Slečna Pátečňátko. Román. Z francouzštiny přeložil Fr. Čech. Kč 8.—. Wallace L.: Ben Hur. Díl I.—III. Povídka z dob Krista Pána. III. vyd. Cena úplného Kč 39.—. Frant. Čech: Z měst i venkova Kč 4.40. Gaell René: Princziny klenoty Kč 4.50. Herbertová: Povídky ze starých měst. Kč 5.50. Klitschke della Grange: Vestálka. Historická pov. z I. stol. křesťanství. Z vlašského přeložil P. Navrátil. III. vydání, Kč 15.—.

Veškeré knihy možno obdržeti vkusně vázané a účtujeme poloplátěnou vazbu Kč 8.50 za kus.

Dokatolické domácnosti — katolická kniha! budiž Vám při nákupu knižních dárků vždy heslem. Vyžádejte si seznamy knih našeho nakladatelství.

Žádejte u všech knihkupců neb přímo

v nakladatelství Občanské tiskárny v Brně, Starobrněnská 19-21.